A FRIENDS TO LOVERS
REVERSE HAREM ROMANCE

FAKING WITH BENEFITS

LILY GOLD

MENFAATLER İÇİN NUMARA YAPMAK

ARKADAŞTAN AŞIĞA BIR ROMANTIZM

LILY GOLD

Copyright © 2021 by Lily Gold
Tüm hakları saklıdır.
Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.
Kapak tasarımı MiblArt Metin kırma süsü freepik tarafından tasarlanmıştır Son Güncelleme: 15.12.21

İÇİNDEKİLER

1. Layla
2. Layla
3. Layla
4. Zack
5. Layla
6. Zack
7. Layla
8. Layla
Transkript
Twitter
9. Zack
10. Layla
11. Layla
12. Layla
13. Zack
14. Layla
15. Luke
Transkript
PictureGram
16. Layla
17. Josh
18. Layla
19. Josh
20. Josh
21. Layla
22. Layla
23. Layla
24. Zack
25. Zack
Transkript
Twitter

26. Layla
27. Luke
28. Luke
29. Luke
30. Layla
31. Luke
32. Layla
33. Layla
34. Layla
35. Zack
36. Zack
37. Layla
38. Luke
39. Layla
40. Layla
41. Layla

Transkript

Twitter

42. Layla
43. Layla

Transkript

Twitter

44. Josh
45. Layla
46. Layla
47. Layla
48. Layla
49. Layla
50. Layla
51. Josh
52. Josh
53. Layla
54. Layla
55. Layla
56. Zack

57. Layla
58. Josh
59. Josh
60. Luke
61. Layla
62. Layla
63. Luke
64. Luke
65. Luke
66. Luke
Twitter
67. Layla
68. Luke
69. Luke
70. Zack
71. Josh
72. Layla
73. Layla
74. Layla
75. Layla
76. Layla
77. Layla
78. Josh
79. Layla
80. Layla
81. Layla
82. Layla
Transkript
Epilog
Üçlü Görev Korumaları Önizleme
İkinci Bölüm

Ayrıca Lily Gold
Yazar Hakkında

BİR

LAYLA

Şarap kadehimi parmaklarımın arasında döndürerek düşünceli bir şekilde, "Otuz yaşına kadar evlenmiş olmayı gerçekten isterdim," diyorum. "Sanırım bu bana çocuk sahibi olmak için en iyi şansı verir."

"Ç-Çocuklar mı?" Randevum restoran masasının diğer tarafında yankılanıyor, gözleri kocaman.

Başımı sallıyorum, ona elimden geldiğince baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsüyorum.

Bu geceki randevum Mike Stonem adında bir adam. Onunla dün gece bir uygulamada tanıştım. Boyu 1.80, yakışıklı ve bir hayvan kurtarma tesisinde çalışıyor. Şu anda karşımda oturuyor ve siyah takım elbisesi içinde kesinlikle çok lezzetli görünüyor, altın rengi mum ışığı heykel gibi yüzünde titreşiyor.

Yutkunuyor, Adem elması sallanıyor. "Şimdiden çocuk düşünüyor musun, Layla?"

Başımı salladım. "Bir hayat planına sahip olmanın önemli olduğunu düşünüyorum. Otuz beş yaşından sonra çocuk sahibi olmanın çok daha zor hale gelebileceğini biliyorum, bu yüzden muhtemelen yakında başlamalıyım. Bence üç iyi bir sayı, ama ben iki taneyle de mutlu olurum. Sen ne düşünüyorsun-"

Sandalyesini itip ayağa kalktığında sözümü kesiyorum. "Tuvalete gitmem gerekiyor," diye mırıldanıyor, göz göze gelmiyoruz.

"Oh. Tamam. Sorun değil." Ona el salladım ve o da topuklarının üzerinde dönerek tuvaletlere doğru yürüdü.

Tuhaf.

Omuz silkerek sandalyemde arkama yaslandım ve şarabımdan derin bir yudum aldım.

Şu anda 120. randevumun ortasındayım ve sonunda bu işi öğrendiğimi düşünmeye başladım.

Gece şu ana kadar çok iyi gidiyor. Mike çok şık bir restoran önerdi; Londra'nın merkezinde Michelin yıldızlı bir yer. Çok lüks ve

Pahalı, tuhaf modern sanat eserleriyle kaplı minimalist beyaz duvarlar ve tavandan sarkan tuhaf şekilli abajurlar. Erken geldi, masamıza oturduğumuzda beni yanağımdan öptü ve bana bugün ameliyat ettiği sevimli bir köpeğin resimlerini gösterdi. Çatalımı düşürdüğümde ve almak için eğildiğimde göğsüme bile bakmadı.

Onun hakkında iyi hislerim var.

Hâlâ kapalı olduğundan emin olmak için banyo kapısına dönüp bakıyorum, el çantama uzanıyorum, kopçasını açıyorum ve randevu defterimi çıkarıyorum. Parmağımı yalayarak, ilk buluşma talimatları listemi bulana kadar sayfaları çeviriyorum ve ilk birkaç maddeyi gözden geçiriyorum.

- *İyi bir göz teması kurun*
- *Ona kendisi hakkında sorular sorun*
- *Açık bir beden dili kullanın*
- *Eline veya koluna dokunun*
- *İltifat edin*

Başımı sallıyorum, ezberlemeye çalışıyorum.

Randevularda yol tarifi yapmak kulağa biraz abartılı gelebilir ama ben randevular konusunda berbatım. Yirmi sekiz yaşındayım ve hiç erkek arkadaşım olmadı. Ve bu denemediğim için değil: Son iki yılımı bana katlanacak bir erkek bulma misyonuyla geçirdim. Her Cuma akşamı işten sonra eve geliyor, bir kadeh şarapla koltuğuma oturuyor ve şu anki favori flört uygulamamda bir maraton kaydırma seansına giriyorum. Hoşuma giden bir erkek bulduğum anda onu randevuya davet ediyorum.

Şimdiye kadar pek iyi gitmedi. Sanırım çok güçlü görünüyorum. Benimle buluşmayı kabul eden erkeklerin çoğu korkmuş gibi görünüyor. Hiç ikinci bir randevu almadım.

Ama bu gece, sanırım şansım dönmek üzere.

Birkaç dakika geçti ve Mike geri gelmedi. Karnımda sinirlerim uğuldamaya başladı. İş telefonum arka arkaya üç kez çalıyor - muhtemelen nakliye şirketi teslimatlarım hakkında beni bilgilendiriyor. İç çamaşırı web mağazam için bugün bir sürü yeni parça göndermem gerekiyor. Parmaklarım mesajlara cevap vermek için kaşınıyor ama kendimi ekrana bakmamaya zorluyorum. Her

WikiHow'da okuduğum İlk Buluşmada Yapılmaması Gerekenler makalesi, telefonunuzu kontrol etmenin büyük bir hayır-hayır olduğu konusunda çok açıktı.

Onun yerine, başlangıç yemeğime döndüm. İkimiz de altın varağa sarılmış minyatür sebzelerden oluşan bir tabak olan House Special sipariş ettik. Gerçekten yenilebilir olduğundan tam olarak emin değilim. Çatalımla minik bir pancarı yuvarladım.

"Hanımefendi?"

Başımı kaldırıyorum ve gergin bir şekilde üzerimde dolaşan garsona gülümsüyorum. "Merhaba," diyorum ona. "Her şey yolunda, teşekkürler."

Garson boğazını temizler. "Bunu size nasıl söyleyeceğimden emin değilim hanımefendi. Ama az önce randevunuzun gittiğini gördük."

"Gitmek mi?" Kaşlarımı çatıyorum. "Ama daha yemek bile yemedi. Belki de telefon etmek için dışarı çıkmıştır."

Garson yüzünü buruşturuyor. "Onu erkekler tuvaletindeki pencereden tırmanırken bulduk. Bu yüzden geri dönmeyi planladığını sanmıyorum."

Ağzım açık kaldı. "Affedersiniz?"

"Hesabı ödedi!" Parlak bir sesle bana makbuzu uzatıyor. Ona bakıyorum. Nedense bu daha da kötü. En azından ödememiş olsaydı, kendimi buraya sadece bedava yemek için geldiğine ikna edebilirdim. Şimdi, sorunun bende olduğunu biliyorum.

Tabağına bakıyorum. Aptal altın kaplama havuçları bana parıldıyor.

"Doğru," diyorum usulca. "Tamam."

Garson yüzünü buruşturdu. "Yemeğinizi paketlememi ister misiniz? Ben atarım bir tatlının içinde."

"I..." Bir yanım hayır demek istiyor. Çok utanıyorum ama gitmek de istemiyorum. Buraya yemek yemeye geldim. Randevum kötü geçti diye kaçıp gitmeyeceğim, Tanrı aşkına - bundan daha fazla omurgam var.

Sanırım.

Belki de değildir.

Neyse ki bir karar vermem gerekmeden önce sözüm kesildi.

"Buna gerek yok," diyor kalın bir Kuzeyli aksanı başımın üzerinden. Karşımdaki sandalye kulak tırmalayan bir gıcırtıyla çekilip alınırken ve komşum Zack iri, kaslı vücudunu Mike'ın boş koltuğuna yığarken gözlerimi kırpıştırıyorum.

"Selam güzelim," diyor neşeyle, masanın üzerinden eğilerek. Dudaklarını yanağıma değdirdiğinde sıçrıyorum, ciğerlerim onun sıcak, bal ve viski kokusuyla doluyor. "Bu kadar uzun süre işediğim için özür dilerim." Sandalyesine geri oturuyor ve bana sırıtıyor. "Pekâlâ. Randevumuza dönelim. Nerede kalmıştık?"

İKİ

LAYLA

Zack'e bakıyorum. O da bana göz kırpıyor, parlak mavi gözleri parıldıyor.

Zack Harding (oyuncu lakabı: Zack Hard-On) otuz yaşında eski bir rugby oyuncusu - ama daha çok bir Viking'e benziyor. Kocaman kolları, genellikle erkek topuzu şeklinde arkaya taranmış sarı saçları, kirli sakalı ve buzdolabı büyüklüğünde bir fıçı göğsü var. Benim dairemin karşısındaki dairede iki adamla birlikte yaşıyor. Koridorun karşısında oturduğumuz için sürekli takılıyoruz - bu sayede onun kesinlikle bir randevuda olmam gereken adam olmadığını anlıyorum.

"Tanrım, dostum." Biraz ayaklarını sürüyüp garsona suratını astı. "Biz sıradan insanlar için bir sandalye almayı hiç düşündün mü? Hepimiz bu kız gibi tıfıl değiliz."

Garson gözlerini dikmiş ona bakıyor.

"Zack," diyorum seviyeli bir şekilde. "Burada ne işin var?"

Zack şaşırmış görünüyor. "Bir randevudayız, bebeğim. Hatırlamıyor

musun?" Gözlerimi deviriyorum.

Garson tamamen şaşkın görünüyor. "Özür dilerim..." diye k e s t i r i p a t ı y o r , arkasından banyoya, sonra tekrar Zack'e bakıyor. "Siz, şey...?"

"Ben aynı adamım, evet," diyor Zack. "Birdenbire çok ateşli ve kaslı oldum. Muhteşem, çarpıcı, biraz da korkutucu sevgilimi asla terk etmem."

Masanın altından bileğini tekmeledim.

"Hayır," diyor garson tereddütle. "Yani... siz... Zack Harding misiniz?"

Zack gülümsüyor. Toplum içinde tanınmaya bayılır. "Evet, aynısı."

"*Şu* Zack Harding gibi mi? Hani şu rugby oyuncusu? İngiltere için oynarken benim favorimdi!"

"Oh, evet." Zack bana geri döndü. "Şimdi sakıncası yoksa hoş bir hanımla randevum var ve küçük bir tabak...." önündeki yemeği inceliyor, "mmm, lezzetli yaban havucu yiyeceğim." Garson harekete geçmeyince onu neşeyle uğurlar. "Sonra görüşürüz, dostum!"

"Ah." Adamın aklı başına gelir ve dönüp kaçmaya başlar. Zack mutlu bir şekilde koltuğuna yerleşir ve Mike'ın şarap bardağını alır, sanki her hafta sonunu komşularının randevularını basarak geçiriyormuş ve bu son derece normalmiş gibi.

"Biliyor musun," diyorum yavaşça, "beni bu kadar özlediysen eve gelmemi bekleyebilirdin."

"Buraya senin için gelmedim. Bir kızı içki içmeye davet ettim." Odanın köşesindeki bara başıyla işaret ediyor. Bar taburelerinde oturmuş, içkilerini yudumlayan ve sohbet eden manken gibi kadınlardan oluşan bir kalabalığa bakıyorum. Çok kısa bir elbise giymiş, özellikle güzel bir kız tek başına oturmuş, bana hançer gibi bakıyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "O zaman hâlâ onunla birlikte olman gerekmiyor mu? Bu gidişle biriyle yatacağından şüpheliyim."

"İşe yaramadı." Tabağındaki altın rengi sebze yığınını eleştirel bir gözle inceliyor. "Beni bu hafta sonu kız kardeşinin düğününe davet etti."

"Ve bu bir sorun mu?" Çorba kaşığını eline alıp her şeyi dikkatle üzerine yığmasını izleyerek soruyorum.

Bana düz bir bakış attı. "Aileyle tanışmak benim öncelik listemin başında değil, genç kız. Bir eş aramaya gelmedim. Ekildiğini gördüm, ben de seni kurtarmaya geldim." Lokmayı ağzına tıkıyor ve kaşlarını çatarak tabağıma bakıyor. "Bebeğim, bunlardan neredeyse hiç yemedin. Neden yemiyorsun? Gergin misin?"

Omuz silktim. "Sadece her şeyi doğru yapmak istedim." Belli ki fevkalade başarısız olmuşum.

Dudakları birbirine yapışıyor. "Bugün hiç yemek yedin mi?"

Başımı salladım. "Bütün günümü siparişleri doldurarak geçirdim. Ve depoya yanımda yiyecek getiremem."

Tuts. "Yemek ve uykunun çorap satmaktan daha önemli olduğunu biliyorsun, değil mi?" Eğilir ve masa örtüsünü kaldırarak büyük bir gösteri yapar.

Bacaklarımı kontrol etmekten. "*Gerçi çok* güzel çoraplar, şekerim."

Dizine tekme atıyorum. "Bana göre değil," diyorum dürüstçe.

Onun Treat'i, iç çamaşırı şirketim, hayatımdaki en önemli şey. Bu
Altı yıl boyunca sürekli çalışarak şu anda bulunduğu noktaya geldi - ayda binlerce müşterisi olan orta derecede başarılı bir web butiği. Altı yıl boyunca geceler boyu çalıştım, borçlarımı ödedim ve günde on sekiz saat çalıştım. O benim bebeğim. Her şeyden önce gelir.

Zack alay ederek tabağı bana doğru itiyor. "Sen umutsuz vakasın. Ye hadi. Tekrar bayılmanı istemiyorum." İç çekerek çatalımı alıyorum. Yatışmış bir halde arkasına yaslanıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Devam et o zaman. Ne oldu? Randevunu bardan izliyordum. İyi gidiyor gibi görünüyordu."

"Tam bir sürüngensin," diye mırıldanıyorum, bir ağız dolusu yaldızlı havucu çiğneyip yüzümü buruşturarak.

"Bu benim işim," diye hatırlatıyor bana, başparmağını göğsünün ortasına sokarak. "*İyi niyetli* aşk uzmanı, işte burada."

Homurdanıyorum. "Bir ilişki tavsiyesi podcast'inin seni bir aşk uzmanı yaptığını sanmıyorum. Duvarında bir diploma göremiyorum."

"Belki de değil," diyor kendini beğenmiş bir şekilde. "Ama tüm ödülleri gördüğünü varsayıyorum. Üç yıl üst üste En İyi Yetişkin Eğlence Podcast'i, bebeğim."

Hafifçe gülümsüyorum, küçük bir küp yaban havucu saplıyorum. Zack, ev arkadaşları Josh ve Luke ile birlikte bir ilişki tavsiyesi podcast'i sunuyor. Adı *Üç Bekâr Erkek ve* çok başarılı. Her hafta binlerce dinleyici, çocukların cinsel yolla bulaşan hastalıklardan nefes oyunlarına kadar her konuda konuştuklarını dinliyor.

Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen bana randevulaşma hakkında bir iki şey öğretebilir.

"Ne olduğunu bilmiyorum," diyorum sonunda, çatalımı tekrar yere bırakarak. "Her şeyin iyi gittiğini sanıyordum." Aniden bir yorgunluk dalgası üzerime çöküyor. Çok yoruldum.

Boktan bir ay oldu. *Treat'in* satışları düştü ve bu konuda endişelendiğim için zar zor uyuyabiliyorum. Birkaç ay içinde piyasaya çıkacak bir koleksiyonum var ve her şeyin üstesinden gelmek için mücadele ediyorum. Ve *çok uzun* zamandır birileriyle çıkıyorum. Son on dört yılda 120 kişiyle

çıktım.

aylarca. Ve hiçbiri başarılı olamadı. Bunun beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum ama biraz fazla acıtmaya başladı.

Çantamda buruşturulmuş halde duran on yıllık planı düşünüyorum. İşaretlenmemiş son kutu zihnimde yanıyor. *Evlenmek.*

Ben bir başarısızım. Ve başarısız olmaktan nefret ederim.

"Hey," diyor Zack usulca. Başımı kaldırıp ona bakıyorum. Parlak mavi gözleri endişe doluydu. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Sadece... Neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum."

Zack birkaç saniye daha beni inceliyor, sonra kendi kendine başını sallıyor.

"Pekâlâ." Aramızda duran yarısı dolu şarap şişesine uzanıyor ve bardağımı alıp bolca dolduruyor. Masa örtüsünün üzerinden bana doğru itti. "Şunu iç, sonra da ceketini giy."

Kendi bardağını uzun bir yudumda geri atıp ağzını elinin tersiyle silmesini şaşkınlıkla izliyorum. "Ne yapıyoruz biz?"

"Aptal sevgilinin pahalı şarabının tadını çıkaracağız, sonra da gerçek yemek yiyeceğiz. Öyle köpüklü wasabi falan yok." Sandalyeyi iterek ayağa kalktı. Garson arkamızda yeniden beliriyor ve Zack megawatt sırıtışıyla onu patlatıyor. "Çok güzeldi, dostum."

Garson başını sallıyor, şaşkın görünüyor. "Yorumlarınızı şefe ileteceğim," diye mırıldanıyor, sonra not defterini ve kalemini kaldırıyor. "Acaba-"

"İmza mı?" Zack tahmin ediyor ve adam telaşla başını sallıyor. Zack adamın adını sayfaya karalarken ben kadehimi geri çekip şarabımı yudumluyorum. "Sorun değil, dostum. Kızımı nazikçe bıraktığın için teşekkürler." Bana elini uzatıyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor. "Hadi aşkım. Gecen çok daha güzelleşmek üzere."

ÜÇ

LAYLA

Nihayet binamıza döndüğümüzde neredeyse gece yarısı olmuştu. Yemek yemek yerine, Zack beni eve d ö n e r k e n bir barda durmaya ikna etmeyi başardı ve ben de Happy Hour'da bir içkiye iki içki kampanyasından yararlanmaya başladım. Hem de birkaç kez. Zack'in kolu belime sıkıca sarılmış halde, bizim kata çıkan altı kat merdiveni tökezleyerek çıkarken kafam bulanık.

Çok fazla içmek bana göre değil. Kendi işimi yürüttüğüm için sürekli telefon başındayım ve günlük programım genellikle o kadar yoğun ki fazla izin a l a m ı y o r u m . Sabah kendimden nefret edeceğimi biliyorum ama şu anda umurumda değil. Berbat bir gece geçirdim. Mike'la randevumda yaşadığım aşağılanma göğsümde bir yumak gibi. Sadece bir süreliğine unutmak istiyorum.

Zack beni bizim kata sürüklediğinde, dördüncü mojitoyu içtiğime pişman olmaya başlıyorum. Kilitli daire kapıma bakıyorum ve soğuk, boş yatağıma tırmandığımı hayal ediyorum. Tekrar. Mutlu sarhoş ışıltım aniden hüzne dönüşüyor.

120 randevu. Son 14 ayda 120 randevuya çıktım. Ve hiçbiri işe yaramadı.

Bende bir sorun olmalı.

"Bunu sevdim," diye gürlüyor Zack başımın üzerinden, kırmızı sütyenimin askısına dokunarak. "Senin tasarımlarından biri mi?"

Başımı sallıyorum. "Bu bir *Anna Bardet.* En sevdiğim tasarımcılardan biridir."

"Seninkini daha çok sevdim," diyor uzun koridorda bir aşağı bir yukarı bakarak. Karanlık ve sessiz; belli ki diğer kiracıların hepsi çoktan yatmış. "Evinde hiç yiyecek var mı, evcil hayvan?"

Düşünüyorum. "Mesela. Belki biraz granola bar?"

Beni olduğum yerde döndürerek konuşuyor. 6B numaralı dairede, koridorun tam karşısında oturuyor. Kaslı kolları belime dolanıyor. Hiç düşünmeden birini sıkıyorum, kocaman pazusuna hayranlıkla bakıyorum ve o da gülüyor. "Hadi gel. Sana peynir dolu bir şeyler hazırlayayım, belki yarın kendini bok gibi hissetmezsin."

Kaşlarımı çatıyorum, tereddüt ediyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin..."

"Bu haftanın yemek setinden kalanlar var," diyor baştan çıkarıcı bir şekilde.

Yakıyorum. Adamlar podcast'lerine reklam veren sponsorlardan bir sürü ücretsiz ürün alıyorlar. Benim kişisel favorim, önceden kesilmiş malzemelerle haftalık yemek dağıtım kitleri satan Flavoroso şirketi.

Zack kulağıma, "Bu gece dört peynirli mac-n-cheese vardı," diyerek beni ürpertiyor. "Brie ve cheddar ve gouda ve bok." Ağzım sulanarak ona bakıyorum ve o da homurdanıyor. "Evet. Ben de öyle düşünmüştüm. Hadi, bebeğim."

"Ben bebek değilim." Tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum.

Sadece gülüyor ve başımın üstünü öpüyor, ön kapısının kilidini açıyor ve beni içeri sokuyor.

Erkeklerin dairesi benimkinin daha büyük, daha erkeksi bir versiyonu. Bir yatak odası yerine üç yatak odası var ama aynı açık plan salon-yemek odası-mutfak düzenine sahipler. Benim yaşam alanım pembe kâğıtlarla kaplanmış ve ürün numunelerinin bulunduğu raflarla doluyken, adamların salonu karanlık ve temiz. Cam bir sehpanın etrafına siyah kanepeler yerleştirmişler ve karşılarında geniş ekran bir televizyon var. Masanın üzerindeki rafta tüm ödüller sıralanmış: kırmızı *İngiliz Podcast Ödülü* plaketi; mikrofon şeklindeki *Elias Radio Popular Choice Podcast*; ve benim kişisel favorim olan *Top Adult Podcast.* Kupa sıcak pembe camdan yapılmış ve üzerine küçük ruj öpücükleri işlenmiş.

Bu gece oda her zamankinden biraz daha dağınık. Sehpa *Üç Bekar Adam* posterleri ve keçeli kalemlerle dolu. Zack'in ev arkadaşlarından biri, Luke, kanepede oturmuş, her posterin üzerine metodik bir şekilde imzasını karalıyor.

Zack saçlarımı karıştırıp yanımdan geçerek mutfağa gidiyor, ben de deri ceketimi silkip duvara yaslanıyorum ve sarhoş bir şekilde Luke'a bakıyorum. Belki de bira gözlüğünden, ama bu gece özellikle muhteşem görünüyor.

Luke bu yıl kırk yaşına giriyor ve tam bir gümüş tilki. Kırlaşmış ve seksi bir profesör gibi yakışıklı. Her zamanki chino pantolonunu, kalın çerçeveli gözlüklerini ve yumuşak görünümlü lacivert kazağını giymiş. Onu yalamak istiyorum. "Fit görünüyorsun," diye takılıyorum.

Luke bana bakıyor, gülümserken gri gözleri hafifçe kırışıyor. "Layla. Bu gece geleceğini bilmiyordum, tatlım." Kalemini kapatıyor ve kendine bakıyor. "Ah, teşekkür ederim. Bu pantolonu bana Zack aldırdı."

"Poposunu iyi gösteriyorlar!" Zack mutfaktan sesleniyor.

"Öyle mi, Bay Martins?" Ceketimi portmantoya asıyorum. "Ne kadar ilginç."

Luke'un yüzü hafifçe kararır. "Bana öyle hitap etmemeni

söylemiştim." "Özür dilerim efendim. Alışkanlık işte."

"Sana bunu alışkanlık haline getirecek kadar uzun süre öğretmedim," diye homurdanıyor ve ben kendime rağmen gülüyorum.

Luke benim eski 10. sınıf İngilizce öğretmenim. On altı yaşındayken Shakespeare öğrenmek ve *Fareler ve İnsanlar'ı* okumak için haftada üç kez onun sınıfına giderdim. Okuldaki diğer tüm kızlar gibi ben de ona sırılsıklam aşıktım. Üç yıl önce bu apartmana taşındığımda ve onu lobide durmuş mektuplarını karıştırırken bulduğumda neredeyse kalp krizi geçiriyordum. İlk başta beni tanımadı - ona eski öğrencilerinden biriyle karşı karşıya yaşayacağını söylediğimde açıkça dehşete kapıldı.

Bu da onunla uğraşmayı daha eğlenceli hale getiriyor. Odayı geçip kanepede yanına çöküyorum ve çantamı yere bırakıyorum. "İyi akşamlar, efendim?"

Bana sinirli bir bakış atıyor, ben de ayaklarımı sehpanın üzerine koyarak gülümsüyorum. Fileli bacaklarımın üzerinden hızlıca bakıyor, sonra boğazını temizliyor. "İyi bir akşam geçirdim," diyor yavaşça. "Podcast'in bonus bölümünü düzenledim, sonra da kalemlerimin mürekkebi bitene kadar posterleri imzaladım." Sehpanın üzerinden küçük krem rengi bir kart alıyor. "Eski sevgilim bana bir düğün hediyesi daha gönderdi.

davet ediyorum" diye ekliyor. "Bu beşincisi. Sanırım aramalarını taradığımı fark etti."

Gözlerimi kısarak kabartmalı yazı tipine bakıyorum.

DÜĞÜMÜ ATARKEN LÜTFEN AMY JONES VE ROB TRAN'A KATILIN!
5 NISAN, THE LAUREL GROVE

Yüzümü buruşturdum. Eski karısını liseden hatırlıyorum. Luke'un bana öğretmenlik yaptığı dönemde okulun müdiresiydi. Tam bir kaltaktı.

"İğrenç. Neden seni orada istiyor ki?" Davetiyeyi Luke'un kucağına bırakıyorum ve başımı kanepenin minderlerine yaslıyorum. Her şey dönüyor. "Onu yakmalısın."

"Ben de tam geri dönüştürmeyi planlıyordum aslında." Bana kaşlarını çattı. "Sen iyi misin? Zack sana ne yaptı?"

"Hm?" Gözlerimin yarı kapalı düşmesine izin verdim. "Hiçbir şey."

"Çok kızarmışsın." Uzanıp yanağıma dokunuyor ve ben de otomatik olarak avucuna dönüyorum. Nefis kokuyor. Earl Grey ve eski kitaplar gibi. Ona bir koltuk gibi sokulmak istiyorum.

Elini yanmış gibi geri çekiyor. "Ve... gevşek. İçki mi içtin sen?"

Geriniyorum ve esniyorum. "Evet."

Kaşları çatıldı. "Sadece eğlence için mi? Yoksa bir sorun mu var?"

Ben cevap veremeden koridorda bir kapı açıldı. "Doğru mu duydum?" Alçak bir ses tizleşiyor. "Layla Thompson *sarhoş mu*?"

Yukarı baktım. Daire 6B'nin son sakini Joshua Tran, yatak odasının kapısında duruyor ve kısık gözlerle bana bakıyor. Gözlerinin içine bakmak için başımı eğmek boynumu ağrıtıyor olsa da ona ters ters bakıyorum.

Adam uzun boylu. Yaklaşık altı beş yaşında, Zack'ten daha uzun, kalın siyah saçları, keskin kemik yapısı ve soğuk, mesafeli gözleri var. Grubun daha sessiz olanı o - Zack'in aksine, odalara dalıp yüksek sesle

Varlığı; siyah bir panter gibi gizlice içeri giriyor ve yargılayıcı gözlerle herkese bakıyor.

Şu anda yaptığı da tam olarak bu.

Kapı aralığına yaslanıyor. "Bu gece randevu gecesi, değil mi?" Diyor. "Zengin bir yatırım fonu yöneticisiyle birlikte olman gerekmiyor mu? Ne oldu şimdi? 120. randevu mu?"

"Takip ediyorsun, değil mi?" Gözlerimi ovuşturarak soruyorum. Ellerim makyajdan simsiyah oldu. Hay aksi. "Tanrım, Josh. Herkes benimle çıkmak istediğini düşünebilir."

"Yüzümü asitle ağartmayı tercih ederim," diyor konuşurcasına, bana bakarak. Joshua hayatımda gördüğüm en karanlık gözlere sahip. Neredeyse simsiyahlar ve neredeyse korkutucu derecede yoğunlar. Şu anda üzerimde lazerler gibi geziniyor, kısa elbiseme ve topuklu ayakkabılarıma takılıyorlar.

Düğün davetiyesini alıp ona fırlatıyorum. "Kardeşine Luke'un eski sevgilisiyle evlenmesinin garip olduğunu söyle."

"Denedim. Ne yazık ki ona aşık. İçtiğin zaman kıpkırmızı oluyorsun."

"Defol git." Gözlerimi tekrar kapatıyorum. "Beni yalnız bırak. Sadece peynir için buradayım."

Koltuk minderlerine sarıldığımda bir duraklama oluyor. Sonra eller ayak bileklerime dolanıyor ve sıçrayıp gözlerimi açıyorum. Josh odayı geçti ve önümde diz çökerek ayaklarımı kucağına çekti.

"Çıkar şunları," diyor huysuzca. "Acı verici görünüyorlar." Parmaklarını topuklu çizmelerimin tokasında gezdiriyor. "Seni hiç birden fazla içki içerken görmemiştim."

"Sarhoş olmaktan nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum, ayaklarımı ona doğru sallayarak. "Hareket etmek istemiyorum. Sen çıkar onları."

Fermuarı bulup aşağı çekiyor ve ayağımı serbest bırakıyor. Başparmağı kemerime bastırıyor ve neredeyse kanepenin içinde eriyorum. Dudakları yukarı kıvrılıyor. Diğer botumu çıkarıyor ve ikisini de kanepenin yanına düzgünce diziyor. "Madem içmeyi sevmiyorsun," diyor yavaşça, "o zaman neden sarhoşsun?"

Göz kırpıyorum, düşünüyorum. "Bilmiyorum. Sanırım ben... üzgünüm?"

Sanki iki adamın içinden bir dalga geçiyor. Bir an rahatlar, sonra ikisi de bana bakıyor, yüzlerinden endişe okunuyor.

Saçmalık.

DÖRT

ZACK

"Tanrım," diyor Layla yüksek sesle, sessizlik çok uzadığında. "*Üzgün* olduğumu söyledim. Ölümcül bir hastalıktan ölmek değil."

"*Üzgün müsün*?" Josh tamamen inanılmaz bir şeymiş gibi tekrarlıyor. Luke hiçbir şey söylemiyor, onun yüzünün yan tarafını inceliyor. Makarna tenceresini karıştırırken gözlerimi deviriyorum. İkisi de çok dramatik.

"Benim de duygularım var," diyor Layla, sinirlenmiş görünerek.

"Evet," diyor Luke sessizce. "Ve seni tanıdığımız üç yıl boyunca bir kez bile üzgün olduğunu itiraf etmedin."

"Onu rahat bırakın, kötü bir gece geçirdi," diyorum ocağı kapatarak. "Bir adamı kendisiyle yatması için ikna etmeye çalıştı, adam da banyo penceresinden tırmandı ve ondan kaçmak için gider borusundan aşağı kıvrıldı." Kocaman bir yığın dumanı tüten makarna hazırlamaya başladım. "*Sonra da* bir tabak vejetaryen yol leşi yemek zorunda kaldı. Başka biri olsaydı muhtemelen ağlıyor olurdu. Tanrı'ya şükür çok cesur."

"Benimle yatmasını istemedim," diye karşı çıkıyor Layla, küçük gümüş elbisesinin eteğiyle oynarken. "Bir erkeğin seninle *yatmasını sağlamak* zor değil."

"Evet," diye katılıyorum, çatal bıçak çekmecesinden bir çatala uzanıyorum. "Böyle giyindiğinde değil, değil." Yan gözle ona bakıyorum ve gözlerimi onun dolgun kalçalarında gezdiriyorum. Çıkma teklif ettiği adamın nesi vardı bilmiyorum. Layla tam bir afet. Uzun boylu, uzun bacaklı, yüksek elmacık kemikleri, soluk yeşil gözleri ve beyaz-sarıya boyadığı keskin, omuz hizasında saçları var. Gerçekten çok seksi.

"*Zack*," diye azarlıyor Luke. "Öyle söyleme."

"Ne var? Üzerinde kısa bir elbise ve topuklu ayakkabılar var. Şu anda şehirdeki herhangi bir kulübe gidebilir ve erkekler sinek gibi üzerine üşüşür."

Layla komik bir şekilde başını sallar. "Evet. Ama ben bunu istemiyorum."

Josh koltuğa oturur. "Eğer sevgilinin seninle yatmasını istemiyorsan, ne istiyordun?"

Layla tereddüt ediyor. "Ben sadece... benden hoşlanmasını istedim," diyor sonunda. "Bir erkeğin benimle yemek yemesini ve beni tekrar görmek isteyecek kadar sevmesini istiyorum. Gerçek bir ilişki istiyorum."

Bir kaşımı kaldırıyorum. Sesinde daha önce Layla'dan hiç duymadığım bir kırılganlık var. Genelde *patron kaltağının* sözlük tanımıdır. Düşünüyorum, sonra buzdolabına gidip kocaman bir peynir bloğu çıkarıyorum ve onu neşelendirmek için makarnanın üzerine biraz daha rendeliyorum.

"Reddedilmek acıtır," diyor Luke usulca. "Bunda utanılacak bir şey yok."

Başını iki yana sallıyor. "Beni rahatsız eden reddedilmek değil. Sadece bu kadar geride kalmaktan hoşlanmıyorum."

"Neyin gerisinde?" Josh soruyor. "Randevu mu?" Başını bana doğru salladı. "Hepimiz senden büyüğüz ve hiçbirimizin ilişkisi yok."

"Evet, ama olmak istemiyorsun," diye belirtiyor. "İstiyorum. Bu benim planımda var."

"Plan?" Kanepeye geri dönüp kaseyi ona uzatarak soruyorum. "Bu da senin tuhaf listelerinden biri mi? Çünkü aşık olmayı planlayabileceğini sanmıyorum bebeğim." Onun yanına oturuyorum.

Layla program konusunda tam bir kaçık. Sabahın köründe uyandığı andan, tam olarak uyuması gereken saate kadar hayatının her saniyesini planlıyor. Kızın kendi işini yürütmekle meşgul olduğunu anlıyorum ama kimse bu *kadar* düzenli olmak zorunda değil. Bazen dairesine uğruyorum ve 'bekle, konuşmadan önce bulaşıkları yıkamam gereken dört dakika daha var' gibi bir şeyler söylüyor. Biraz tuhaf.

"Her şeyi planlayabilirim," diyor Layla, erimiş peynirden kocaman bir kaşık alırken. "Ve evet, bir listem var. On yıllık bir plan. Liseden mezun olduğumda yirmili yaşlarımın haritasını çıkarmak için yapmıştım. *Ve* şimdiden uzatılmış zaman çizelgesindeyim. Aslında kocamı yirmi beş yaşında bulmayı hedefliyordum." Kaşlarını çatıyor ve yemeği ağzına tıkıştırıyor.

Josh elinin arkasından boğulur gibi bir ses çıkarır.

Layla ona ters ters bakar. "Ne?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey." Sertçe yutkunuyor. "Neden yirmi beş?"

Omuz silkiyor. "İyi bir yaş gibi görünüyordu. Bana kariyerimi düzene sokacak kadar uzun bir süre verdi, ama doğurganlığımın azalmaya başlayacağı ya da tüm iyi erkeklerin kapılacağı kadar geç bırakmadı." Josh tekrar öksürmeye başlıyor, daha da sert bir şekilde. Layla çantasını karıştırıyor. "Bekle, sana göstereyim."

Kadın ona buruşturulmuş bir kâğıt parçası uzatırken Luke'un kaşları havaya kalkıyor. "Bu plan gerçek bir *liste mi?* Yazdığın bir liste mi?"

Kadın ona bakar. "Tabii ki. Yoksa her şeyi yapmayı nasıl hatırlayabilirim ki?"

"Elbette." Boğazını temizliyor, listeyi inceliyor. Daha iyi görebilmek için omzunun üzerinden bakıyorum. Kağıt yıpranmış ve su lekeli, sanki bir süredir çantasında taşıyormuş gibi. En üstte, *On Yıllık Plan* kelimeleri karmakarışık, genç kız el yazısıyla yazılmış. Altında madde madde sıralanmış uzun ve düzgün bir liste var: '*İşletme diplomasını almak (21 yaşında)', 'Bir moda web butiği açmak (23 yaşında)'* ve '*İlk uluslararası satışını yapmak (24 yaşında)'.*

İşaretlenmemiş sadece bir kutu kaldı. "*Evlen (30 yaş).*

"Ne olmuş yani?" Luke diyor ki. "Otuzuna kadar evlenmek mi istiyordun? O zaman birkaç yılın var, değil mi? Geride değilsin."

Layla makarnaya kaşlarını çatıyor. "Evet ama benim yirmi beş yaşında biriyle *çıkmaya* başlamam gerekiyordu. Hiç kimse ilk seferinde aradığını bulamaz. Bazıları buluyor ama bu istatistiksel olarak çok düşük bir ihtimal. Bu yüzden doğru erkeği bulmadan önce birkaç yıl flört etmem gerektiğini hesapladım." Makarnasını dürtüklüyor. "Ama bunu sürekli erteledim. Kendime dükkânda çalışmamın daha önemli olduğunu söyleyip durdum. Ve şimdi birkaç ay sonra yirmi dokuz yaşıma giriyorum ve hiç doğru düzgün bir erkek arkadaşım olmadı. Ve bu gidişle asla da olmayacak, çünkü nasıl olacağını bile bilmiyorum!" Kanepeye yaslanıp derin bir iç geçiriyor.

Sırıtıyorum. Onu daha önce hiç bu kadar çakırkeyif görmemiştim. Genelde çok gergindir. "Onu seviyorum," diyorum. "Çok tatlı. Aman Tanrım."

Kaşlarını çatıyor. "Hiç komik değil. İnsanlar otuzlu yaşlarda deneyim sahibi olmanızı bekliyor. Bana *öğretmek* istemeyecekler." Bir kürek dolusu daha makarna yiyor. "Neyim var bilmiyorum," diye mırıldanıyor. "Birini bulmak için çok uğraştım ama hiçbir şey işe yaramıyor."

Josh koltuğunda doğrulur, ağzı öfkeli bir çizgi halindedir. "Hayır," diyor acımasızca.

"Hayır, ne?" O soruyor.

"Senin hiçbir sorunun yok. Böyle söyleme."

Bir parça daha makarna saplıyor. "Öyle mi? Tek bir ilişki bile yaşamamış kaç tane yirmi sekiz yaşında genç tanıyorsun?"

"O kadar da nadir değil," diyor Luke. "Norm değil ama hiçbir şekilde tuhaf da değil."

Ellerini havaya kaldırıyor. "Peki bu insanlardan kaçı haftada iki randevuya çıkıyor ve ikincisini asla bulamıyor? Bana bunun *yaygın* olduğunu söyleyemezsin."

Luke hiçbir şey söylemiyor. Layla makarnayı bir kenara bırakarak başını sallıyor. "Bir aile istiyorum," diye mırıldanıyor. "Bir koca istiyorum. İnsanların beni sevmesi için çok uğraşıyorum ama olmuyor. Ve şimdi dükkânda satışlar düştü ve bu yeni hat üzerinde yapmam gereken çok daha fazla iş var ve kimse beni *istemiyor*..." ellerini saçlarında gezdiriyor, çekiştiriyor. "Ben sadece... eve dönecek birini istiyorum, sanırım."

Josh'un gözleri büyüdü. Bir an için hepimiz sessizlik içinde oturduk. O kadar bitkin ve yorgun görünüyor ki kalbim acıyor. "Ah, Tanrım," diye mırıldanıyorum, onu tutup kucaklıyorum. Bir an için sertleşiyor, sonra bana doğru gevşiyor. "Sorun değil," diye mırıldanıyorum, sırtını okşuyorum. "Bak tatlım, eğer bu seni bu kadar rahatsız ediyorsa, sana yardım edeceğiz."

Kollarımda hareketsiz kaldı. "Bana yardım eder misin?" Sesi tuhaf geliyor.

"Evet. Belki de erkekler için doğru yerlere bakmıyorsunuzdur. Muhtemelen sana iyi adamlar falan ayarlayabiliriz." Saçlarını rahatlatıcı bir şekilde okşamaya çalışıyorum ama o kendini kurtarıyor, yüzü birden aydınlanıyor.

"Yapabilirsin!" Dedi. "Bana yardım edebilirsin!" Omzumun üzerinden televizyonumuzun üzerindeki podcast ödülleri rafını işaret ediyor. "Senin bir flört tavsiyesi programın var. Bunu nasıl yapacağını biliyorsun. Bana nasıl çıkılacağını öğretebilirsin!"

Luke'un kafası karışmış görünüyor. "Kitap falan mı istiyorsun? Eminim sana iyi bir kaynak bulabiliriz-"

Başını iki yana sallıyor. "Kitaplar değil. Hepsini okudum. Bak." Çantasını yerden alıp h a v a y a kaldırıyor. Üç kütüphane kitabı sıçradı. Bir baktım

dikenlerin üzerinde. *Bir Erkek Bulmak İçin Taktiksel Rehber. Flört 101. Bir Erkeği Etkilemek - Aptallar İçin İpuçları.* İsa.

Josh onlara bakıyor, dudakları kıvrılıyor. "Flört üzerine çalışmaya çalışmana neden şaşırmadım?" Mırıldanıyor. "Layla, bu saçmalık. Bu kitapların hiçbiri işe yaramaz. Cinsiyetçi saçmalıklarla dolu."

"*Biliyorum,*" diye vurguluyor. "İşte bu yüzden sizden ders almak istiyorum. *Pratik* dersler. Ne bileyim, beni barlara falan götürebilirsiniz. Böylece pratik yapabilirim!"

Josh kıpırdamadan duruyor. "*Affedersiniz*?"

Başını sallıyor, gözleri parlıyor. "Ne zaman biriyle çıksam, tuhaf ve garip oluyorum ve söyleyecek bir şey bulamıyorum. Ama senin yanında rahatım." Bana döndü. "Zack. Flört etmekte iyisin. Ve insanların senden hoşlanmasını sağlıyorsun. Bana öğretebilirsin, değil mi?" Tereddüt ediyorum ve elini göğsüme koyuyor. "*Lütfen* mi? Sana para veririm."

Yüzümü ekşittim. "Ben fahişe değilim, kızım." Tanrım, yatıp kalktığımı biliyorum ama cidden mi?

"Sadece bu seferlik mi? Gerçekten yardımını istiyorum." Ben bir şey söylemeyince Josh'a döndü. "Josh mu? Cidden, param var. Eminim harika bir öğretmen olursun.
-"

"Seni para için sahte randevulara götürmüyoruz," diye tersliyor Josh. "Çok fazla içtin. Ne dediğini bilmiyorsun. Yemeğini bitir ve yatağına git." Ayağa kalkarak mutfağa doğru yürüdü ve bize arkasını döndü.

Birkaç saniye boyunca kimse bir şey söylemiyor. Layla kasesini dikkatlice sehpanın üzerine bırakıyor ve hafifçe sallanarak ona katılıyor.

"Josh," diyor sessizce. Josh yanıt vermeyince uzanıp beceriksizce yanağını okşuyor. "Bana bak," diye emrediyor. Adam başını çevirip onun bakışlarıyla buluşuyor. "Duygularını incittim mi?"

"Hayır," diye kestirip attı.

"Hayır mı?" Eli hâlâ adamın yüzünde. Parmaklarını kirli sakalının üzerinde gezdiriyor. "Bunu sevdim. Genelde tıraş olursun."

Çekiniyorum.

Josh bir an için gözlerini kapatıyor, sonra elini Layla'nın bileğine dolayarak onu nazikçe kendisinden uzaklaştırıyor. "Yapma bunu, Layla." Sesi her zamankinden daha alçak. "Sarhoşsun sen. Yatağına git."

Sanki durumun gerçekliği bir anda yüzüne çarpıyor. Layla irkilerek geri çekiliyor ve dehşete düşmüş gözlerle odaya bakıyor. "Haklısın," diyor yavaşça. "Aman Tanrım. Özür dilerim."

"Her şey yolunda," diyorum ona, yanımdaki kanepeyi okşayarak. "Arkadaşlar arasında sarhoşça bir teklife ne dersin? Gel yemeğini ye, tatlım."

Sertçe göz kırpıyor. "Hayır, ben... siz güzel bir akşam geçiriyordunuz. İçeri girdim, yemeğinizi yedim, beni dışarı çıkarmanız için size para teklif ettim ve sonra..." Josh'a dönüyor, "tam bir sürüngen gibi yüzünüzü ovuşturdum. Özür dilerim." Yanakları utançtan yanıyordu. "Sanırım gitmeliyim," diye mırıldanıyor, çantasını almak için eğiliyor. "Yemek için teşekkürler."

Josh kaşlarını çattı. "Hey. Hayır. Sorun

ne?" "En azından yemeğini bitir," diyor

Luke.

"Alabilirsin. Ben iyiyim." Ceketini eline alıp anahtarlarını cebinden çıkarıyor. Nefesi kesiliyor ama bunu öksürerek gizlemeye çalışıyor. Kapıya döndüğünde, gözyaşlarının sessizce yüzünden aşağı süzüldüğünü görüyorum.

Kalbim durdu. Layla'yı hiç ağlarken görmemiştim. Ağlayabileceğini hayal bile edemezdim. Ayağa kalktım. "*Layla*-"

Josh gözlerini ovuşturarak, "L, geri gel," diyor. "Kahretsin. Seni üzmek istememiştim."

Başını iki yana sallar. "Üzgün değilim," diye mırıldanıyor. "Ben, um... sadece... Üzgünüm."

Başka bir şey söylemeden koridora çıkar ve kapının arkasından kapanmasına izin verir. İçinden küfürler savuran Josh onun peşinden yürür ama Luke onu durdurur.

"Bırak gitsin," diyor. "Yeterince utandı. Bırak uyuyarak atlatsın." "Onu

ağlattım," diyor Josh, kederli bir ifadeyle.

İçimi çekiyorum, kanepeye geri çöküyorum ve kasesini alıyorum. "Sabah kendinden nefret edecek," diye mırıldanıyorum, biraz daha makarna alarak.

"Kesinlikle kendinden nefret edecek."

BEŞ

LAYLA

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda ilk düşündüğüm şey: *Kahretsin, çok aydınlık.*

Genelde gün ışığına uyanmam. Normalde güneş doğmadan çok önce kalkmış ve sabah koşusuna çıkmış o l u r u m .

İnledim ve yuvarlandım. Bok gibi hissediyorum. Gözlerim kumlu ve pütürlü. Başım zonkluyor. Ağzım, dişçilerde kullanılan tükürük süpürgelerinden biri tarafından tüm tükürüğü emilmiş gibi hissediyor. Tek istediğim tekrar uyumak ama yarı açık panjurlarımdan sızan ışığa bakılırsa kalkma vaktim gelmiş. Yatağımın başucundaki masanın etrafını okşayarak telefonumu şarj aletinden çekiyorum ve gözümü kısarak saate bakıyorum.

Sonra göz kırpıyorum. Gözlerimi

ovuşturuyorum. Biraz daha kısıyorum. Saat on

bir kırk beş.

"Kahretsin," diye mırıldanarak yataktan kalkıyorum. Ayağım telefonuma dolandı Şarj aleti ve tökezliyorum, düşmeden hemen önce kendimi şifonyerimde yakalıyorum. Kendimi bulanık ve koordinasyonsuz hissediyorum ama bunu görmezden gelerek masama doğru sendeliyorum ve çılgınca ajandamı karıştırıyorum. Gözlerim özenle renklerle kodlanmış randevuların üzerinde geziniyor, her birini okurken kalbim göğsümde çarpıyor. Sonunda omuzlarım rahatlayarak çöküyor.

Tanrıya şükür. Sabah izinliyim. Yine de günümün geri kalanı dolu. Saat birde bir tedarikçiyle görüşmem var; saat ikide üreticilerimle iki saatlik bir toplantım var ve yaklaşan yaz serim için her şeyin planlandığı gibi gidip gitmediğini kontrol edeceğim. Ondan sonra üç saatlik evrak işim, kısa bir akşam yemeği molam ve ardından sponsorlu bir gönderi için ücretlerini görüşmek üzere çevrimiçi bir influencer ile saat yedide bir görüşmem var.

Ama şimdilik iyiyim.

Telefonumdaki saati tekrar kontrol ediyorum - sonra kaşlarımı çatıyorum. Bir sürü mesaj bildirimim var. Terli parmaklarımla aralarında geziniyorum. Hepsi erkeklerden.

Hey, L, uyanık mısın? ZACK:
Şimdi de bizi görmezden mi
*geliyorsun ZACK: *kızgın*
*emoji**
Dün gece yüzünden korktuğunu biliyorum ama bunu tuhaflaştırma
bebeğim. Utanmana gerek yok.

Geçen geldiğimde banyo dolabına ağrı kesici bırakmıştım. Meyve suyu ya da başka bir şey istersen gel.

Umarım bugün daha iyi hissedersin, tatlım. Bol bol su iç ve sakin olmaya çalış. Konuşmak istersen kapımız her zaman açık.

Mesajlara dehşet içinde bakıyorum. Ne hakkında konuşuyorlar? Neden onlarla konuşmam gerekiyor?

Ve sonra dün gecenin anısı bir yük kamyonu gibi üzerime çarpıyor.

Birden her şeyi hatırladım. Mike'la olan korkunç randevuyu hatırlıyorum. Zack'in beni restoranda bulduğunu, beni rahatlattığını ve mojito içirdiğini hatırlıyorum. Adamların dairesine sendeleyerek girdiğimi, kocaman bir tabak peynirli makarna yediğimi ve onların üzerine hıçkıra hıçkıra ağladığımı hatırlıyorum.

Aman Tanrım. Onlara tüm başarısız randevuları anlattım. Onlara aptal on yıllık planımı gösterdim.

Sanırım onlara benimle *çıkmaları* için para teklif ettim.

"Kahretsin," diye inliyorum, telefonumu yatağıma geri fırlatıyorum ve tökezleyerek küçük banyoma gidiyorum. Banyo aynasında hasarı değerlendiriyorum.

Berbat durumdayım. Ağartılmış platin saçlarım dağınık, sivri uçlarla çeneme kadar iniyor ve üzerimde hâlâ dün geceki randevumda giydiğim gümüş rengi elbise ve file tayt var. Soluk yeşil gözlerim şişkin ve rimel bulaşmış, yanağıma ruj bulaşmış.

Küfrederek soğuk musluğu açıyorum, iki avuç su alıp yüzüme sıçratıyorum, kurumuş gözyaşlarını ve makyajı cildimden düzenli bir şekilde temizliyorum. Utanç içimi yakıp kavuruyor. Neyim var benim böyle? Dün gece neden bu kadar çok içtim? Neden tam bir ezik gibi kendime acımak yerine eve gelip biraz televizyon izleyip yatmadım?

Ve şimdi geç kalıyorum. Normalde şu ana kadar çalışmış, e-postalarımı yanıtlamış, telefonlara cevap vermiş, günümü planlamış, kahvaltı hazırlamış ve yemiş, birkaç ayak işi yapmış olurdum.

Endişe içimi sıkıştırıyor ve mide bulantısı boğazımda yükseliyor. Lavabonun porselen kenarlarını kavrıyor ve kendimi birkaç derin nefes almaya zorluyorum.

Sorun yok. Ben de iyiyim. Hiçbir randevuyu kaçırmadım. Hiçbir şeye geç kalmayacağım. Gün planladığımız gibi gitmiyor ama sorun değil.

Öyle.

İşte bu yüzden içmeyi sevmiyorum. Rutinlerimi çok fazla bozuyor. Ve rutinlerim olmadan, hayatım sıcak, dumanı tüten bir karmaşaya dönüşüyor.

Kendimi toparlayıp dişlerimi fırçalıyorum, tükürüyorum ve sendeleyerek yatak odama dönüp buruşuk yatağıma özlemle bakıyorum. Çarşafların içine girip kahvaltı etmek ve günün geri kalanını Project Runway'in tekrarlarını izleyerek ve akşamdan kalma halimle ilgilenerek geçirmek istiyorum.

Ya da belki ev sahibimi arar, kira kontratımı iptal eder ve komşularımdan çok ama çok uzakta yaşayacak yeni bir yer bulurum.

Ama ben bunların hiçbirini yapmıyorum. Bunun yerine, dün gece uyuduğum kıyafetlerimi çıkarıp üzerime egzersiz kıyafetleri giyiyorum ve şifonyerimden bir saç bağı alıp saçlarımı at kuyruğu yapıyorum. Bu sabahı tekrar kontrol altına almalıyım.

Yirmi dakika sonra Hyde Park'ta koşuyordum. Çok güzel bir gün. Güneş sıcak ve parlak, ama başımın üzerinde uzanan büyük, yapraklı ağaçlar kumla kaplı koşu yollarına serin, gölgeli gölgeler düşürüyor.

Yorgunluktan bayılıyorum. Normalde beş mili sorunsuz koşabilirim ama vücudum susuzluk ve yorgunluktan yavaş ve halsiz. Yorgunken egzersiz yapmaktan nefret ediyorum ama rutinimi bozmaktan daha da çok nefret ediyorum, bu yüzden koşu şortumun cebinden telefonumu çıkararak ilerliyorum. Önümdeki üç mili atlatmak için dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım olacak. Hızımı yavaşlatmadan *Three Single Guys'ın* en yeni bölümünü yüklüyorum ve Play tuşuna basıyorum.

Tanıdık tema müziği çalıyor ve ardından Josh'un alçak sesi kulaklıklarımdan geliyor.

"Herkese merhaba ve üç bekar erkeğin size flört tavsiyeleri verdiği podcast Üç Bekar Adam'*ın dört yüz kırk ikinci bölümüne hoş geldiniz. Ben Joshua, otuz yaşıma yeni girdim ve yıllardır düzenli bir ilişkim olmadı."*

Luke devreye giriyor. *"Ben Luke, eski lise öğretmeniyim ve takımın dul üyesiyim."*

"Ve ben Zack, rugby efsanesi, takvim çocuğu ve Avrupa'nın En İyi Shagger'ı." Zack tembelce söylüyor.

"Kimse sana böyle hitap etmedi." Josh açıkça söylüyor.

"Evet, öyle! Etrafta dolaşıyorum."

Josh iç geçiriyor. *"Biz* Üç Bekar Adamız *ve size ilişki tavsiyesi verme konusunda tamamen yetersiziz. Her zaman olduğu gibi, lütfen bu şovun sadece eğlence amaçlı olduğunu unutmayın. Tavsiyelerimizi dikkate almayın."*

"Ve bunu yaptığınızda," diye araya giriyor Zack, *"bize bir düğün davetiyesi gönderin."*

Boktan ruh halime rağmen yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

Üç Bekar Adam'ı seviyorum. Konsept kulağa aptalca geliyor. Bir ilişkisi bile olmayan üç adam neden flört tavsiyeleri versin ki? Ama adamlar gerçekten çok yardımcı oluyorlar. Hepsinin kendi uzmanlık alanları var: Luke eski karısından boşanmadan önce bir sürü çift danışmanlığı almış, bu yüzden ilişki psikolojisi hakkında çok şey biliyor; Josh o kadar açık sözlü ki neredeyse kaba, bu yüzden dinleyicilere partnerlerini terk etmeleri gerekip gerekmediğini söylemekte sorun yaşamıyor; ve Zack tüm seks sorularını yanıtlıyor. Ayrıca aralarındaki kimya inanılmaz. Her bölüme her zaman birkaç dakikalık şakalaşmayla başlıyorlar, haftaları hakkında konuşuyorlar - ama benim en sevdiğim bölüm dinleyicilerin e-postalarını yanıtladıkları bölüm.

Koşumun son düzlüğüne girdiğimde Josh'un alçak sesi *"Tamam,"* diyor. *"Burada Zack'e gönderildiğini düşündüğüm bir e-posta var. 'Moist in the Midlands' takma adıyla gönderilmiş."*

"Oh, bu iyi olacak," diye cevaplıyor Zack. *"Vur bana."*

Josh boğazını temizliyor. *"'Kız arkadaşımla yattığımız son birkaç seferde,' diye* yüksek sesle okuyor, *'fişkırdı. Bence bu harika bir şey ama her seferinde çok utanıyor ve bu yatak odasındaki hayatımızı gerçekten etkiliyor. Bunun normal olduğuna onu nasıl ikna edebilirim... ve aslında bundan gerçekten hoşlandığıma?"*

"İç şunu," diyor Zack hemen. *"Oraya girmeli ve YUTMALISIN dostum. Ona sadece seksi olduğunu düşündüğünü söyleyemezsin, göstermelisin. O yüzden bacaklarının arasına gir ve sanki karpuz yeme yarışmasındaymışsın gibi aşağı in. Güven bana, onu eriyen bir dondurma külahı gibi yalayıp temizlediğinde ateşli olduğunu düşündüğünü anlayacak."*

Parkın ortasında bir kahkaha patlattım. Çocuk arabasını iterek yanımdan geçen bir kadın bana gergin bir bakış atıyor ve yolun diğer tarafına geçiyor. Kahkahalarımı bastırmaya çalışıyorum, serinlemek için yakındaki bir banka doğru koşuyorum. Koşum boyunca sürekli çalan telefonumu çıkarıp kalçalarımı esnetmeye başlarken mesajlar arasında geziniyorum.

Hepsi Zack'ten.

Uyanık mısın?
Şu anda stüdyodayız ama yakında öğle yemeği yiyeceğiz. Dün gece hakkında konuşmak istersen gel.

Mesajları kaydırmak üzereydim ki başka bir mesaj belirdi.

Senin için endişeleniyoruz. Seni ağlarken görmek istemiyoruz :(

Suçluluk duygusu beni büküyor. Tabii ki benim için endişeleniyorlar. Küçük bir bebek gibi ağladım. Beni daha önce hiç böyle görmemişlerdi. Genelde kontrollü olmak için çok çabalarım.

Özür dilemek zorundayım.

İç çekerek bir mesaj yazmaya başladım.

ALTI

ZACK

"Neredeyse bir yıldır üç güzel erkek arkadaşımla çıkıyorum," diyor Josh mikrofona, gözleri telefonundaki e-postaları tararken. Esniyorum, uyanık kalmaya çalışıyorum. "Ve her şey harika gidiyor. Tek sorun, programlarımız nedeniyle dördümüzün birlikte vakit geçirmesinin neredeyse imkânsız olması. Bir kız bebeğimiz var ve onun tüm babalarıyla kaliteli zaman geçirmesini çok istiyorum. Çakışan zaman çizelgelerimizle nasıl başa çıkacağız? Londra'daki Beth Ellis'ten."

"Dostum, bu tam bir ruh hali," diyorum mikrofona. "Birkaç yıldır bir kızı paylaşmıyoruz ama Monica'yla çıktığımız zamanlarda herkesin ne zaman boş olduğunu görebilmek için çevrimiçi bir takvim paylaşırdık."

Luke başını sallıyor. "Mümkün olduğunca esnek olmaya çalıştık, işte vardiyaları değiştirdik falan. Dürüst olmak gerekirse, yapabileceğiniz en iyi şey-"

Telefonum ceketimin içinde ötüyor.

Luke yüksek sesle iç geçiriyor ve Josh gözlerini kapatıyor. Yemin ediyorum, cebimin fermuarını açmaya çalışıyorum.

Bu sabah dokuzdan beri kayıt stüdyosundayız ve elimizde neredeyse hiç kullanılabilir görüntü yok. *Üç Bekar Adam* ayda sekiz bölüm yayınlıyor; haftada bir bölüm ve abone olmak için para ödeyenlere ekstra bir haftalık bonus bölüm. Normalde hafta sonu kayıtları tamamlamaya çalışır, haftanın geri kalanını da düzenleme ve yönetim işleriyle geçirirdik. Ama bugün, hiçbir şey doğru çıkmıyor.

Önce mikrofon kılıflarımızı bulamadık. Sonra Luke'un mikrofonunun açık bile olmadığını fark etmeden önce tam bir saatlik çekim yaptık. Sonra Josh'un tüm hafta boyunca seçip dosyaladığı dinleyici sorularını bir şekilde kaybettik. Ve şimdi kelimelerimiz tökezlemeden, bir şeyi düşürmeden ya da aptalca bir şey söylemeden tek bir cümle bile kuramıyoruz.

Hiçbirimiz odaklanamıyoruz ve hepimiz nedenini biliyoruz. Layla yüzünden.

Telefonumu cebimden çıkarıp ekranı kontrol ediyorum. Layla'nın yüzü beliriyor.

Sonunda.

"Masanın altından mesajlaşmayı bırak," diye mırıldanıyor Josh.

Başımı sallayarak mesajı açıyorum. "Bekle. Bu o." Mesajı yüksek sesle okudum. "*Lütfen çocuklara üzgün olduğunu söyler misin? Çok utandım."*

Luke'un kafası karışmış görünüyor. "Neden utanıyor ki? Biz onun arkadaşlarıyız. Sarhoş olup duygularınız hakkında konuşmaktan çok daha yıkıcı şeyler yaptığınızı gördüm."

"Duygulardan nefret ettiği için mi?" Ona hatırlatıyorum. "İnsanların önünde ağlamak muhtemelen onun için tam anlamıyla bir cehennemdir." Mesajı yanıtlamak için kaydırıyorum. "Ona hepimizin aynı anda travmatik kafa yaralanmaları geçirdiğimizi ve şu anda çok özel bir hafıza kaybından muzdarip olduğumuzu söyleyeceğim, tamam mı?"

Luke'un ağzı sert bir çizgi halinde sıkılır. Acımasızca notlarına bakıyor.

Sanırım dün gece olanlar hepimizi şok etti. Layla'nın karakterine hiç uymuyordu. Onu hiç ağlarken görmemiştim. Genelde her şeyin üstesinden gelir. Bence bu yüzden bir erkek bulamıyor. Sanırım onları korkutuyor.

Onunla ilk tanıştığımızda benden nefret ettiğini düşünmüştüm. Binaya taşınacağı gündü. Karşı daireye bir kızın *taşındığını* duydum *ve* yardıma ihtiyacı olup olmadığını görmek için yanına gittim. Sıkı bir gülümsemeyle beni reddetti, dairesine kayboldu ve sonraki ay boyunca benden kaçtı.

Onun soğuk olduğunu düşünmüştüm. Aloof. Kendini beğenmiş. Ama onu tanıdıkça, aslında bunların hiçbiri olmadığını fark ettim. O sadece utangaç. Bazı kızlar utangaç ve yumuşaktır; Layla ise utangaç ve sert. Kendinden emin davrandığı, süper model gibi giyindiği ve tonla para kazandığı için insanlar onun sosyal beceriksizliğini kabalık olarak yorumluyor ama aslında o sadece bir aptal.

Bizim yanımızdayken gardını indirmesi çok zaman aldı ama indirdiğinde buna değdi. O harika biri. Ne isterse onu yapıyor ve diğer insanların onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyor. Kahretsin, o kendi modelini

Tanrı aşkına, internette iç çamaşırı tasarımları yapıyor. Yarı çıplak fotoğraflarını sosyal medyaya koyuyor, bir sürü ürkütücü adamın iğrenç yorumlar yapmasına rağmen. Umurunda değil. Eşyalarına modellik yapmak istiyor, o yüzden yapıyor.

Bu yüzden dün gece onun yıkıldığını görmek çok garipti. Layla'nın o yönünü hiç görmemiştim. Koridorun diğer tarafındaki dairesinde üzgün ve yalnız olduğu düşüncesi hoşuma gitmiyor.

"Bir şeyler yapmalıyız," diye mırıldanıyor Josh.

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. Josh tanıştıklarından beri Layla'ya sırılsıklam aşık ama bunu itiraf etmiyor. Yine de çok açık. Layla bir şeye sevindiğinde, o dairenin içinde dolaşıyor, nefesini tutarak mırıldanıyor. Kadın stresli olduğunda, adam huysuzlaşıyor. Mutfak dolabımızı onun en sevdiği atıştırmalıklarla doldurdu ve ne zaman ona mesaj atsa parlıyor. Onu ağlarken görmek muhtemelen onu öldürmüştür.

"Biz sadece... onun istediğini yapabiliriz," diye belirttim. "İnsanlara ilişkilerinde yardımcı olmak bizim tam anlamıyla yaptığımız şey."

"Kızla çıkmıyoruz," diye araya giriyor Luke, sesi bitkin geliyor. "Ve bizim yardımımıza ihtiyacı yok."

"O zaman neden oturma odamızda ağlıyordu?" Josh tersledi. "Onu gördün."

"Sarhoştu."

"Bu onun gerçekten üzgün olmadığı anlamına gelmez." Tekrar önündeki e-postalara bakıyor. "Bence ona yardım etmeliyiz. Evet, *para* kabul edemeyiz ama belki yine de... onu birkaç deneme randevusuna falan götürebiliriz. Sadece onu alıştırmak için."

Luke bakar. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Bizimle rahat hissettiğini söyledi!" Josh tartışıyor. "Bu büyük bir olay."

Luke'un çenesi sertleşir. "Eski bir öğrencime aşk hayatını nasıl geliştireceğini söylerken kendimi rahat hissedebilir miyim bilmiyorum."

"Bunu aşmalısın dostum," diyorum ona. "O artık senin öğrencin değil. Hadi ama, yardım bile edemeyeceksek bu işi yapmanın ne anlamı var?

önemsediğimiz insanlar?"

Luke karşılık veremeden kapı çalınır. "Beyler?" Paul, müdürümüz, odunların arasından sesleniyor. "İçeri girebilir miyim?"

Gözlerimi ovuşturuyorum. Bu adamdan nefret ediyorum. Podcast yıllar önce patladığından beri, bir medya şirketi için çalışıyoruz. Buzztone. Bir sürü podcast üretiyorlar.

Onlardan nefret ediyorum. Maaşımızı istedikleri zaman kesebiliyorlar, berbat sponsorlar seçiyorlar ve *kendi programımızda* küfür etmemize bile izin verilmiyor. Üstüne üstlük Paul paraya aç bir ahmak.

Josh kulaklıklarını çıkararak yorgun bir sesle, "Sen de yapabilirsin," diyor. "Burada hiçbir şey yapamıyoruz."

Kapı kenardan açılır ve Paul içeri girer. Bugün, bodur küçük müdürümüz, Amerikan araba satıcıları gibi saçları arkaya doğru yağlanmış, ince çizgili üç parçalı bir takım elbise giymiştir. Yüzü asık.

"Dur tahmin edeyim," dedim açıkça. "Sayılar düştü. Yine."

Paul'ün ağzı açık kalır. "Daha da kötüsü. *Tatlım Ruh Eşleri* gece boyunca sizin hakkınızda bazı yorumlar yaptılar." Aramızdaki masaya bir tablet bırakıyor. "Bunu görmeniz gerek."

Yumruklarım sıkıldı. *Sweetheart Soulmates* geçen yıl popüler olmaya başlayan rakip bir ilişki tavsiyesi podcast'i. Normalde bu beni rahatsız etmezdi - rekabetten korkmam. Ama verdikleri tavsiyeler tamamen saçmalık. Dinleyicilerine evde kalıp çocuklara bakmanın bir eşin görevi olduğunu söylüyorlar. Yeni babaların babalık izni almaması gerektiğini çünkü ailenin geçimini sağlamak zorunda olduklarını söylüyorlar. Genç kızlara doğum kontrol hapı vermenin onları sadece yatıp kalkmaya teşvik edeceğini. Ve en kötüsü de insanlar bunlara gerçekten *inanıyor*. Gözlerimi kısarak tweetlere bakıyorum.

> *Bu akşamı @ThreeSingleGuys'ın 's*x pozitifliği' etiketi altında KADIN SÖZLÜLÜĞÜNÜ teşvik eden İĞRENÇ son bölümünü dinleyerek geçirdim.*
>
> *Bu adamlar ne hakkında konuştuklarını bilmiyorlar ve tavsiye vermelerine izin VERİLMEMELİ. Programlarını dinleyen etkilenebilir genç kızlar için DERİN ENDİŞE duyuyoruz.*

Her biri üç binden fazla beğeni aldı.

Alay ediyorum. "Evet, en azından biz insanlara gerçek tavsiyeler veriyoruz. Kadınlara 'erkeğiniz sizi aldatırsa bu sizin suçunuz, çünkü ona yeterince sakso ve sandviç vermiyorsunuz' demek yerine."

"İnsanların tavsiyelerini dinlemesini istemiyorsanız," diyor Paul sakince, "belki de bunun yerine dinleyicilerini *Üç Bekar Adam'a* getirmeye odaklanmalısınız."

"Nasıl?" Josh kaşlarını çatarak bastırıyor. "Hiçbir şeyi değiştirmedik. Dinleyicileri nasıl kaybediyoruz bilmiyorum."

Paul elini masaya vurur. "*Aynen öyle*. Hiçbir şeyi değiştirmemişsin. Beş yıldır bu işi yapıyorsun; içeriğin bayatladı." Bir yığın basılı dinleyici e-postasını karıştırıyor. "Her şeyi daha önce on kez söylemeden önce bu sorulardan yalnızca birçoğuna cevap verebilirsin. Dallanıp budaklanmalısın."

"Nasıl?" Luke sakince sorar. "Herhangi bir önerin var mı?"

Paul omuz silkti. "Bu sizin işiniz. Ama daha fazla dinleyici getirmeye başlamazsanız, fonunuzu kesmek zorunda kalacağız."

Josh başını ellerinin arasına alarak *"Kahretsin," diye* mırıldandı.

Buzztone'da bütçe kesintileri bir podcast için ölüm çanıdır. Açıkçası programın ölmesi ve başka bir şeye geçmemiz pek umurumda değil ama *Üç Bekar Adam* Josh'un bebeği. Podcast'i beş yıl önce, üniversitede iletişim okurken başlattı. Luke yaklaşık bir yıl sonra katıldı ama ben daha sonra geldim.

Komik bir hikayesi var. Büyürken Josh ve ben en iyi arkadaşlardık - ikimiz de aynı sokakta yaşıyorduk ve aynı okula gidiyorduk. Ben rugby oynamaya başlayınca bir süre irtibatı kaybettik ama ACL'mi yırttıktan ve takımdan atıldıktan sonra Josh beni tekrar buldu. Berbat durumdaydım: sarhoş ve depresyondaydım. Beni otelimin zemininden kazıdı, dairesine taşıdı ve gösteriye katılmamı talep etti.

Aslında gerçekten harika bir hamleydi; podcast'e bir ton yeni dinleyici çektim ve *Üç Bekar Adam o zamandan* beri oldukça iyi gidiyor.

Şimdiye kadar.

Paul bize son bir kez sertçe baktıktan sonra tabletini alıp odadan çıkarken, "Bir şeyler bul," diye emretti.

Kapı kapanırken ben de kapıyı kapatıyorum. "Hâlâ bağımsız olmamız gerektiğini düşünüyorum," diyorum. "Bu işi kendi başımıza halledebilecek kadar uzun süredir yapıyoruz."

Her zamanki gibi, kimse beni dinlemiyor.

Josh önündeki kâğıt yığınına kaşlarını çatarak bakıyor. "Yeni bir şey," diye tekrarlıyor. Kafasının içinde dönen çarkları duyar gibiyim. "Daha önce hiç yapmadığımız bir şey. İzleyicilerin ilgisini çekecek ve insanlara ne yaptığımızı gerçekten bildiğimizi kanıtlayacak bir şey."

"Bir şey mi buldun?" Ben soruyorum.

Yavaşça başını sallar. "Sanırım öyle." Bana bakıyor. "Layla'yı ara. İşi bittikten sonra bizimle bizim evde buluşsun."

"Ne?" Luke sorar. "Neden?"

"Bir fikrim var. Ama onun yardımına ihtiyacımız olacak."

YEDİ

LAYLA

"Sen... benimle çıkmak mı istiyorsun?" O akşam daha sonra soruyorum, midem bulanıyor.

"Sahte randevu," diye düzeltiyor Josh hemen. "Her şey rol icabı olacak." Zack başını sallayıp sırıtıyor, sanki bu çok mantıklıymış gibi. Gözlerimi kısarak onlara bakıyorum.

Zack işten sonra evlerine gelmemi istediğinde beklediğim şey bu değildi. Dürüst olmak gerekirse bunun bir tür müdahale olacağını düşünmüştüm. Bütün öğleden sonrayı toplantılarımda zihinsel olarak özrümü hazırlayarak geçirdim. Sonunda dairelerine geri döndüğümde, üç adam da kahvaltı barında bira içiyor ve el yazısıyla yazılmış sayfalarca nota dalmışlardı. Ben daha özür dilemek için ağzımı açamadan, beni oturtmuşlar, bana bir içki ikram etmişler ve hayatımda duyduğum en aptalca fikri sunmaya başlamışlardı.

Adamların arasına bakıyorum. Zack coşkuyla gülümsüyor. Luke birasından başını kaldırmıyor. Josh'un gözleri şiddetle bana sabitlenmişti.

Dudağımı ısırdım. "Ve sen bana gerçekten nasıl çıkılacağını öğretebileceğini mi düşünüyorsun?" "Elbette, tatlım," diyor Zack kolayca. "Biz aşk ustalarıyız."

Luke kaşlarını çatıyor. "Bunun gerçekten gerekli olmasına imkân yok," diyor kesin bir ifadeyle. "Randevulaşma konusunda bu *kadar* kötü olamazsın." Bana el sallıyor. "Yani, şu haline bak."

Kendime bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Zack öne doğru eğiliyor, yüzünde boktan bir sırıtış beliriyor. "Evet, *Bay Martins. Ne* demek istiyorsun?"

"I..." Luke bir elini gümüş rengi saçlarında gezdiriyor, yanakları kızarıyor. "Sen çok güzel bir kızsın, Layla. Zekisin ve kendine güveniyorsun. Biraz zaman tanı, doğru erkeği bulacaksın."

"Yeterince zaman verdim. Olacak olsaydı şimdiye kadar olurdu." Josh'a dönüyorum. "Pekâlâ. Bunu yaptığımı varsayarsak, nasıl olacak?"

Josh kağıtları karıştırıyor. "Seni randevulara götürürdük. Flört pratiği yapmana izin verirdik. Sevgi gösterileri konusunda rahat olmanı sağlarız. Sana yardım edebiliriz.

romantik durumlara alışmışsın."

Zack neşeyle, "Aslında senin erkek arkadaşın oluruz," diyor.

"Aşağı yukarı," diye araya giriyor Josh. "Emin olmadığın her konuda sana yol gösterebiliriz. Bir erkeğe mesaj atmak. Onu evinize davet etmek. Bir kavgadan sonra özür dilemek." Başını eğiyor, koyu renk gözleri beni içine çekiyor. "Bunun senin için yararlı olacağını düşünüyor musun?"

Evet, yardımcı olacağını düşünüyorum. Hata yaptığımda beni yargılamayacağını bildiğim erkeklerle rol yapabilmek, birinin benim için yapabileceği en yararlı şey.

Neredeyse *çok* yardımcı oluyor.

"Bundan ne çıkar sağlıyorsun?" Yavaşça söylüyorum.

"İçerik," diyor Josh hemen. "Bence bu konsepti programımızda bir bölüme dönüştürebiliriz. Mesela... bir randevu programı. Romantik açıdan umutsuz birini alırız ve ona bir ilişkiye nasıl başlayacağını öğretiriz. Böylece izleyicilere gerçek, pratik ipuçları vermiş ve dinleyicilerimize güvenilirliğimizi kanıtlamış oluruz."

"... tamam," diyorum. "Bunu neden yapman gerekiyor?"

"Bazı mankafalar internette tavsiye vermememiz gerektiğini söylüyor," diyor Zack kaşlarını çatarak. "Ama onların yanıldığını kanıtlamamıza yardım edebilirsin. Biz senin sahte erkek arkadaşın oluruz, sonra her haftanın sonunda on beş dakikalığına programa gelir ve sana öğrettiklerimiz hakkında konuşursun. Çok kolay."

"Rakamlarımız düşüyor," diye itiraf ediyor Josh. "Etkileşim sağlamak için harika bir yol olurdu. Dinleyicilerimiz tweet atarak tarih önerilerinde bulunabilir, anketleri yanıtlayabilir ve bunun gibi şeyler yapabiliriz."

Zack başını sallıyor. "Prodüksiyon müdürümüz bu fikri ona açtığımızda neredeyse geliyordu."

Tereddüt ediyorum. "Benim taahhütlerim tam olarak ne olabilir? Oldukça meşgulüm."

"Biliyorum." Josh not sayfalarını karıştırıyor. "Haftada bir resmi randevu gecesi ve Pazar günleri üç saatlik kayıt süresi istiyorum. Ayrıca sana bazı ev ödevleri de vereceğiz."

"Sana nasıl seks yapılacağını öğreteceğim," diyor Zack neşeyle. "Elimde zaten bir ton malzeme var."

"Zack," diyor Luke sertçe, elindeki birayı sertçe tezgâha bırakarak.

Bir şey söylemiyorum. Biraz başım dönüyor. Luke onaylamayabilir ama dürüst olmak gerekirse bu fikir çok çekici. Çocuklar bana gerçekten yardım edecekler.

"Tamam," dedim. "Bunu yapabilirim."

Josh başını sallayarak bir sayfayı çeviriyor. "Bir de para meselesi var. Ne zaman programa konuk alsak, genellikle onlara bölümün kazancından bir yüzde veririz."

Başımı salladım. "Paraya ihtiyacım yok. Siz bana iyilik yapıyorsunuz. Ben de karşılığında sizin programınıza çıkarak bir iyilik yapıyorum. Ödeştik."

"Bize sağlam para kazandıracakken sana iyilik yapamayız, L." Kaleminin kapağını çeviriyor. "Belki reklam vermek istersin diye düşündüm."

"Reklam mı?" Mantıklı. Adamların çoğunlukla kadın dinleyicileri var. Eminim iç çamaşırı alacak bir sürü dinleyicileri vardır. "Tamam," diye kabul ediyorum. "Bir reklam kuşağı."

Josh başını sallıyor ve kağıdına bir işaret koyuyor. "Otuz saniye kulağa nasıl geliyor?"

"Bir dakika," diye karşılık veriyorum. "Ve sadece reklam aranızda tekrarlanan bir senaryo değil. Ürünlerim hakkında sizinle gerçek bir karşılıklı konuşma istiyorum. İçinde bulunduğum her bölümde."

Zack ıslık çalar. "Sıkı pazarlık yapıyorsun, evcil hayvan. Tanrım, ne angarya. Seninle bir dakika boyunca tanga hakkında nasıl konuşabilirim ki?!"

Josh bir an beni inceliyor, sonra başını sallayıp bir şeyler yazıyor.

"Tamamdır." Luke başını sallıyor. "Bu çok saçma," diye mırıldanıyor.

Ona döndüm. Onu hiç görmediğim kadar sinirli görünüyordu. Genelde çok nazik ve yumuşak huyludur. "Yapmak istemiyor musun?"

"Hayır," diyor kesin bir dille. "Bir grup yabancıyı eğlendirmek için eski öğrencilerimden birini sahte randevulara götürmek istemiyorum."

Oh. "O zaman neden buradayım?" diye soruyorum.

"Başka seçeneği yok. Oyumuz ondan fazla," diyor Zack kayıtsızca.

"Tabii ki seçme şansı var. İstemiyorsa beni randevulara götürmesini talep edecek değilim."

Luke derin bir nefes alır. "İstersen bölümü ben anlatırım. Senaryoları ve sosyal medyayı idare ederim. Ama ben katılmayacağım." Sandalyesini geriye iterek ayağa kalkıyor. "Ve bence bunu kabul etmeden önce çok iyi düşünmelisin, Layla. Sende bu iki salağın düzeltebileceği hiçbir sorun yok." İçkisini alıp çıkıyor ve yatak odasına doğru ilerliyor. "Bir karara vardığında bana mesaj at."

Hepimiz onun koridorda kayboluşunu izliyoruz.

Yatak odasının kapısı kapandığında Zack, "Aldırma ona," diyor. "Eski sevgilisi ona düğün davetiyesini gönderdiğinden beri tuhaf bir ruh hali içinde."

Birden kendimi kötü hissederek irkildim.

Aslında Luke'un ne zaman boşandığını hatırlıyorum. Yaklaşık on yıl önce olmalı. Bana İngilizce öğretmenliği yaptığı dönemde lisenin müdiresi Bayan Martins ile evliydi. Okul yılına coşkuyla başlamıştı. Okulda bizi gerçekten önemseyen birkaç öğretmenden biriydi. Hepimize kitap alır, bizi tiyatroya götürür, zor durumdaki öğrencilere yardım etmek için dersten sonra saatlerce kalırdı. Hepimiz ona aşıktık.

Sonra, yılın yarısında değişti. Okula bitkin ve yorgun bir halde geldiğini hatırlıyorum, kıyafetleri buruş buruştu. Yaz için iki ay tatil yaptık ve Eylül'de geri döndüğümüzde Luke'u hiçbir yerde bulamadık ve Bayan Martins artık Bayan Jones olmuştu.

On yıl oldu ve bildiğim kadarıyla o zamandan beri kimseyle çıkmadı. Bu yüzden benimle sahte bir randevu istememesine şaşırmadım.

"O katılmak istemiyorsa bunu yapmak gerçekten adil mi?" Ben soruyorum.

Josh omuz silkiyor. "Dediği gibi. İstemiyorsa sahte flört kısmına dahil olmak zorunda değil." Biraz daha dik oturuyor ve kâğıtlarını karıştırıyor. "Pekâlâ. Eğer bunu yapmaktan memnunsan, bir ders planı hazırlayacağız. İlk buluşma için ne zaman müsaitsin?"

"Pazartesi akşamı iyidir."

"Harika. Yarın sabah bölümün tanıtımını kaydedeceğiz, ardından Pazartesi günü seni bir şeyler içmeye götüreceğiz ve gerçek hayattaki bir randevu durumunda nasıl hissettiğini göreceğiz."

Ağzım titriyor. Çok ciddi davranıyor. Bu pek şaşırtıcı değil -Josh her şeyi ciddiye alır. Her şeyin ötesinde, o bir iş adamı. "Tamam. Hadi yapalım şu işi." Josh'un hazırladığı yazılı sözleşmeye bakıyorum. "İmzalamamı ya da başka bir şey yapmamı ister misin?" Kâğıda uzanıyorum ama Zack onu benden uzaklaştırıyor.

"Bir şey daha var," diyor, sesi birden ciddileşiyor. "Ve bu beni bir pislik gibi gösterecek, ama bunu söylemeliyim." Gülümsüyor, mavi gözleri nazik. "Bu hiçbir yere gitmiyor. Tamam mı? Segmenti yapacağız, seni güzel ve erkekler için karşı konulmaz hale getireceğiz ve sonra seni yavru bir kuş gibi vahşi doğaya bırakacağız. Sonunda çıkmayacağız."

Kaşımı kaldırıyorum. "Sana gizliden gizliye aşık olmadığımı biliyorsun, değil mi?"

Sırıtıyor. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Ama Tanrı bilir kaç kez bir hatunla öylesine yattım ve sonunda bir şeyler hissetmeye başladı. Ve bu onun suçu değil," diyor yüzümdeki ifadeyi görünce çabucak. "Duygularına engel olamazsın. Ama. Seni seviyorum, Layla. Senin incinmeni istemiyorum. Ne benim tarafımdan, ne Josh tarafından, ne de aptal podcast'imizdeki aptal bir bölüm yüzünden." Kocaman elini benimkinin üzerine koydu. "Ve eğer aklına böyle bir düşünce gelirse, bunu bitirmek zorunda kalacağız. Çünkü arkadaşlığımızı mahvetmeyeceğim."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Aynısı sana da. Eğer kendini bana delicesine aşık olmuş bulursan, bu ilişkiyi bitiririz."

"Güzel." Zack bardaklarımızı öyle coşkuyla tokuşturuyor ki birası masanın üzerine dökülüyor. "Bu epik olacak."

Josh hafifçe gülümsüyor ve kadehini kaldırıyor ama başka bir şey söylemiyor. Derin bir nefes alıp önümüze serilen kâğıtlara bakıyorum. "Peki. Nereyi imzalayacağım?"

Josh kağıdın altına vuruyor. Kalemi elime alıyorum ve altına imzamı atıyorum. Ben kalemi bırakırken Zack kıkırdıyor.

"*Güzel*. Kendini hazırla, bebeğim. Tam bir erkek arkadaş deneyimi yaşamak üzeresin. İki kere."

"Ama önce..." Josh kâğıtları toplayıp düzgünce bir araya diziyor. "Bizimle kayıt yapman gerekecek. Saat 11'de stüdyoda görüşürüz."

Karnımda kıpırdanan sinirleri görmezden gelmeye çalışarak kararlı bir şekilde başımı sallıyorum.

SEKİZ

LAYLA

Pazar sabahı Podcast Kayıt günü ve ben çok korkuyorum.

Çocuklar bölümlerini yapım şirketleri BuzzTone'a ait bir medya stüdyosunda kaydediyorlar. Oda küçük ve rahat. Mikrofonların ve kayıt ekipmanının bulunduğu yuvarlak bir masa var, etrafı da seslerimizin birbirimizin mikrofonlarına gitmemesi için mümkün olduğunca aralıklı yerleştirilmiş dört pelüş sandalyeyle çevrili. Her bir alana soğuk su şişeleri yerleştirilmiş, yanlarında da çocukların yanıtlayacağı basılı e-postalar var. Oda garip bir şekle sahip: üçgen, alçak tavanlı ve penceresiz.

"Yankıyı önlemek için," diye açıklıyor Luke, sandalyesine kayarak oturuyor ve uzun bacakları masanın altına sığacak şekilde yüksekliği ayarlıyor. "Paralel duvarlar yankıyı artırır, çünkü ses dalgaları aralarında daha kolay seker." İki duvarı kaplayan siyah yumurta kartonu köpüğüne başıyla işaret ediyor. "Akustik köpük de aynı şekilde. Çıkıntılı desenler ses dalgalarını düz bir köpük parçasından çok daha iyi emer."

Sinirlerime rağmen gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Teşekkür ederim, Bay Martins."

Çantamı yere koymak için eğildiğimde, deri pantolonum hafifçe gıcırdarken bana etkilenmemiş bir bakış atıyor. Sadece ses kaydı yapıyor olsak da bugün siyah bir bluz ve yüksek çizmeler giydim. Savaşçı kıyafetleri. Hiçbir şey beni bir süper kahraman filmindeki seksi kötü adam gibi giyinmek kadar güçlü hissettiremez. Ve şu anda, alabileceğim tüm güce ihtiyacım var.

Dün gece zar zor uyudum. Yemek yiyemedim. Bütün geceyi *Üç Bekar* Adam'ın eski bölümlerini yeniden dinleyerek, adamların tavsiyelerini verirken konuşma ve şakalaşma şekillerini analiz ederek geçirdim. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kendi sesimin o kolay şakalaşmaya uyduğunu hayal edemiyorum. Ben komik değilim. Çekici değilim. Esprili değilim. Tanrı aşkına, bir erkeği benimle bir saat oturup yemek yemeye bile ikna edemiyorum. *O kadar* sevimsizim. Josh ve Luke'un ekipmanlarla oynamasını izliyorum, kalbim boğazımda. Bunu mahvedeceğim.

"Hey, bebeğim!" Kapı aralığından alçak bir ses geliyor. Döndüğümde Zack'in elinde bir paket kahve fincanıyla odaya girdiğini görüyorum. Yanağıma bir öpücük konduruyor ve popoma hafif bir tokat atarak beni zıplatıyor. "Mm. Popon bugün harika görünüyor."

Ona ters ters bakıyorum ve kıçını tokatlamak için dönüyorum. "Keşke ben de sana aynısını söyleyebilseydim."

Sadece gülümsüyor ve sandalyemi çekiyor. "Otur ve bu kadar huysuz olmayı bırak. Bak, sana kahve getirdim. İyi bir erkek arkadaş değil miyim?"

Zack içkiyi dirseğimin dibine bırakıp yanıma otururken Josh bilgisayar ekranına bakarak, "Henüz deneye başlamadık," diye mırıldanıyor. "Mikrofona bir şey söyle, Layla."

"Bebeğim," diye düzeltiyor Zack. "Ona bebeğim demelisin. Ya da tatlım. Ya da tatlım. Daha *romantik bir* şey." Kaşlarını çatıyor. "Sözleşmede bir değişiklik yapmak istiyorum. Sana istediğim gibi hitap edebileceğimi *yazılı olarak* istiyorum."

"Bir şey söyleyin, tatlım," diyor Josh.

Boğazımı temizliyorum. "Hey," diyorum mikrofona.

"Bir şey daha var," diyor Josh. "Mikrofon ayarlarını test etmemiz gerekiyor."

"Bir Adele şarkısı söyle, çörek surat." Zack tavsiye ediyor. "Ben hep öyle yaparım."

"Test mi, test mi?" Deniyorum.

Josh gözlerini devirerek klavyesine vuruyor. "Orijinal. Tamam, sen git Luke."

Diğerlerinin kendi mikrofonlarını test etmelerini, sandalyelerini ve mikrofon sehpalarını ayarlamalarını izliyorum. Hepsi çok profesyonel. Zack bile ciddi, kaşları çatık bir şekilde notlarını okuyor.

Soğuk mideme batıyor. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Ya işleri berbat edip çekimleri geciktirirsem? Ya da aptalca bir şey söyleyip adamların itibarını zedelersem? Kendimi seyirciye nasıl sevdireceğimi bilmiyorum. Dinleyicileri muhtemelen benden nefret edecek, programın reytingleri daha da düşecek, kötü tweetler alacağım ve çocuklar sponsorluklarını, izleyicilerini ve işlerini kaybedecek- Hafif bir el omzuma dokunuyor. Luke'a baktım. Kayıt için rahat giyinmişti.

Oxford gömlek ve yıpranmış kot pantolon. Bana bir şişe su uzatırken gözlüklerinin arkasındaki gri gözleri kibar. "Nefes al," diyor sessizce. "Bunu fazla düşünüyorsun."

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Her zaman."

Gülümsüyor, omzumu hafifçe sıkıyor. "Seni strese sokan ne, tatlım?"

Kalbim çırpınıyor. Lisedeyken, benim sınıfımdaki kızların yarısı Luke'a aşıktı. 'Tatlı, ilgili profesör' rutinini yaptığında nedenini anlamak kolay. "Araştırma için bazı podcast'ler dinliyordum," diye itiraf ediyorum.

Kaşı eğlenerek kalkıyor. "Bu beni şaşırtmadı." "Ve

kadınlar asla... benim gibi değildir."

"Ne?" Josh kaşlarını çatarak yukarı bakar.

"Hepsi neşeli. Ve komik. Akıllarına geleni söyleyecek kadar da zekiler."

"Komik ve zekisin," diye savunuyor.

"Pek canlı sayılmaz," diye ekliyor Zack yardımsever bir şekilde, "ama sesin gerçekten çok güzel bebeğim. Her zaman yaptığın gibi bize bağır. Bu konuda harikasın."

Josh yavaşça, "Bekle," diyor. "Gergin misin? *Sen mi*?"

Parmaklarımı birbirine geçiriyorum. "Sanırım öğrenme eğrilerini sevmediğimi tespit ettik," diyorum sertçe. "Ya da bir şeylerde kötü olmayı. Yoksa neden bir erkek arkadaşım olması için *pratik yapayım* ki?"

"Hiç yeni bir şey denemez misin?" Luke beni dikkatle inceleyerek soruyor.

Rahatsızca yer değiştiriyorum. "Eğer bundan kaçınabilirsem hayır. Ya da utanç verici derecede kötü olmamak için birkaç ayımı gizlice öğrenerek geçiririm."

"Neden?" Zack'in kafası gerçekten karışmış görünüyor. "Her zaman bir şeyleri berbat ederim. Beni rahatsız etmiyor."

Homurdanıyorum. "Sen ünlüsün. Ne yaparsan yap insanlar sana

yaltaklanacak." "Bu doğru," diyor bilgece. "Bu kadar seksiyken işleri berbat

etmek zor."

Luke hâlâ mikroskop altındaki bir böcek gibi beni inceliyor. "Herkesin önünde hata yapmakta utanılacak bir şey yok, Layla," diyor sessizce. "Bunu herkes yapar."

"Evet, geçmişte benimle çok dalga geçildi," diyorum hızlıca. "İnsanlara bunu tekrar yapmaları için bir fırsat vermek istemiyorum. Biraz araştırma yapıp ne yaptığımı bildiğimden emin olmak varken olmaz."

Luke kaşlarını çatıyor.

Zack bir kahkaha atıyor. "İnsanlar *seninle dalga mı geçti*? Parmaklarını yeniden kullanmaya başladılar mı?"

Saçlarımı omuzlarımın arkasına atarak burnumu çekiyorum. "Ne ima ettiğini anlamıyorum."

"Lütfen başlayabilir miyiz?" Josh son bir düğmeyi çevirip sandalyesine geri oturarak soruyor. "Zamanımız dolmadan bu işi bitirmeliyiz."

Zack ve Luke başlarını sallayıp mikrofonlarına dönüyorlar. Kendimi hazırlayarak derin bir nefes alıyorum.

"Tamam. Hadi yapalım şu işi."

TRANSKRİPT

ÜÇ BEKAR ADAM BÖLÜM 443: SAHTE RANDEVU DENEYİ

(Theme tune fades)
JOSH: Merhaba ve size flört tavsiyesi vermek için kesinlikle nitelikli olmayan üç adam tarafından hazırlanan bir ilişki podcast'i olan *Three Single Guys'ın* 443. bölümüne hoş geldiniz. Benim adım Josh.
Ben Zack. Ben de
Luke.
JOSH: Bugün sizin için oldukça heyecan verici bir program hazırladık, bu nedenle swinger partileri hakkındaki düşüncelerimiz, sevgilinize daha fazla duş alması gerektiğini kibarca nasıl söyleyeceğinize dair tavsiyeler ve PodFest'teki yaklaşan yaşam şovumuzla ilgili haberler için bizi izlemeye devam edin. Ancak tüm bunlara geçmeden önce, hepiniz için özel bir şeyimiz var - yeni bir bölüm başlatıyoruz.
Daha önce hiç yapmadığımız bir şey. Zack, açıklamak ister misin? Elbette. Bazı insanların bu programda tamamen saçmaladığımızı düşündüğünü biliyorum -
Bir dereceye kadar öyleyiz. Profesyonel tavsiye vermiyoruz. Doğru. Doğru. Biz sadece bir podcast'i olan üç eziğiz. Ama bir podcast'i ve bir duvar dolusu düğün davetiyesi olan üç zavallıyız, çünkü işimizde harikayız. İnsanlara yardım *ettik.* Birçoğuna. Ve sırf ilkokulda elini tutan ilk çocukla evlendikleri için kıçlarından güneşin parladığını düşünen bir çift kendini beğenmiş züppe tarafından 'iğrenç' olarak adlandırılmaktan hoşlanmıyoruz. Zack.
ZACK: *(Onu görmezden gelerek)* İşte *Sweetheart't*aki puştlara bir haber *Ruh eşleri*: evli olmak sizi bekarlardan üstün kılmaz. Ve tavsiyelerinizin çoğunun temelde '*kadınlar, memnun etmek için daha çok çalışın*' olduğunu düşünürsek
'erkeğiniz', belli ki sizi tavsiye verme konusunda da daha iyi yapmıyor. Yani 'derin endişelerinizi' alıp kendi içinize atabilirsiniz- *(Luke araya girer)*
LUKE: Eleştirmenlerimizle tartışmak yerine, yüksek zemini alacağımızı ve bunu tavsiye becerilerimizi test etmek için bir fırsat olarak kullanacağımızı düşündük - ve
Yol boyunca hepinize ilk elden eğlence sunacağız.

Son birkaç yıldır binamızda yaşayan bir arkadaşımız var. Gürültücü, çok fazla sıcak su kullanıyor ve genel olarak berbat bir komşu. Eğer apartmanımızın arka planında boğuk ABBA sesi duyduysanız Karantina bölümleri, bu o. Hey!
Sıranı bekle. Her neyse, bu arkadaş geçenlerde ilişki tavsiyesi için bize geldi. Görünüşe göre, randevulaşma konusunda berbatmış.
LUKE: Güzel bir kız, inanılmaz derecede başarılı ve bir sürü şeyi var ama nedense bir erkeğe onunla ikinci kez buluşması için para veremiyor.
ZACK: Muhtemelen onunla ilk randevusunu bitirmesi için ona para veremezdi. İlk buluşmadan önce restoranın tuvaletinin penceresinden atlama eğilimindedirler.
yemek servis edilir.
Bu sadece bir kez oldu. Kayıtlara geçsin.
Şşş. Hayırseverlik adına arkadaşımıza yardım etmeye karar verdik. Ve sen de bizimle geliyorsun. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca bir randevu deneyi yapacağız. Layla, merhaba diyebilir misin?
Merhaba.
(Uzun duraklama)
Aww. Benim küçük pudingim utangaç. Ben
utangaç *değilim.*
Tabii ki değilsin. Kendini tanıt, tatlım.
Merhaba. Ben Layla Thompson. Yirmi sekiz yaşındayım. Kendi giyim şirketimi işletiyorum. Ve hiç erkek arkadaşım olmadı. Otuz yaşıma gelmeden en azından bir ilişkim olsun isterim, o yüzden bu üç ezikle aynı duvarı paylaşacaksam onların flört uzmanlıklarından faydalanabilirim diye düşündüm.
ZACK: Keşke şu anda stüdyoda olsaydınız da ne kadar kızardığını görebilseydiniz.
Yüzüm kızarmıyor, seni domuz.
Çok tatlı. Yanakları parlak pembe. Küçük bir ahududu gibi görünüyor.
(Bir takırtı sesi, ardından boğuk bir inilti)
Evdeki dinleyicilerimiz için, konuk konuşmacımız az önce Zack'in sandalyesini tekmeledi.
Şaşırtıcı derecede güçlü.
Şaşırtıcı mı?! Zayıf mı görünüyorum?

Konumuza dönebilir miyiz lütfen? Önümüzdeki altı hafta boyunca, Layla'ya tam bir erkek arkadaş deneyimi yaşatacağız. Bu bölüme "Sahte Randevu Deneyi" adını veriyoruz.
Çünkü biz onun sahte erkek arkadaşları olacağız. Böylece var olmayan yeteneklerini geliştirebilecek.
Kesinlikle. Onu randevulara götüreceğiz, akşam yemeğine davet edeceğiz ve flört ve beden dili hakkında en iyi ipuçlarımızı vereceğiz - ayrıca randevuları bir sonraki seviyeye nasıl taşıyacağımızı da.
Oh la la.
Bu bölümün amacı sana bir erkek arkadaş bulmak değil, L. Açıkçası biz mucize yaratanlar değiliz. Ama seni daha rahat flört edebilir hale getirebilirsek, işimizi yapmış oluruz. (Ne olursa olsun, en azından eğlenceli olacak.
Eğlendirdiğime sevindim.
Pekala, Layla. Gelecek hafta seni erkeklerin biraz çekici bulabileceği birine dönüştürdüğümüzde görüşürüz. Bir dahaki sefere çamaşır yıkarken, çamaşır makinesinin içine boya dökeceğim.
Titriyorum, gerçekten. Mikrofonunun fişini çekmeden önce imzala.
Görüşürüz, ezikler.
(Kağıtların karışma sesi)
Pekâlâ çocuklar, e-postalarınıza geçiyoruz. Arkansas'tan Charlotte ile başlıyoruz, erkek arkadaşına onun kirli video zulasını bulduğunu nasıl söyleyeceğini bilmek istiyor - ve onunla birlikte izlemek istiyor...

TWITTER

Buzz Tone Podcasts @Buzz_Tone_Media
Hiç @ThreeSingleGuys'dan biriyle çıkmanın nasıl bir şey olacağını merak ettiniz mi? Çocuklar çok şanslı bir bayanla bir randevu deneyine başlıyor.
Daha fazlasını öğrenmek için son bölümü indirin! ♫
Rosie @R0zeanne92
Sonunda şovlarına bir kız ekleyen @ThreeSingleGuys'a BAYILDIM #girlpower #itsabouttime
Anita @Anni3Rhaman
Lütfen biri Zack'e benim de flört konusunda çok kötü olduğumu ve onun kız arkadaşı olmak için gönüllü olmak istediğimi söylesin :)
Abby @Hot_Bi_Fiend
Bu podcast'e çıkmak için seksi olmak diye bir kural mı var?! HerTreatLayla'nın profilini kontrol ettim, kız çok güzel #girlcrush
Kraliçe Dany @Dany_is_queen
Ben zaten Layla ve Josh'a aşığım. Onunla konuşurken sesi daha mutlu çıkıyor #teamjosh
Zilly @ZackHard0nForever
Yirmi dolara hepsi aşık olur.

DOKUZ

ZACK

Josh'a beşinci kez "Sakin ol," diyorum. "O geliyor. Ekilmeyeceksin."

Josh bana dik dik bakıyor, bira bardağının kenarına sabırsızca vuruyor.

Layla ile kayıt seansımızın üzerinden bir gün geçti. Bölüm sadece yarım saat önce yayına girdi, bu yüzden nasıl karşılandığından emin değilim - elimdeki işe odaklanabilmek için telefon bildirimlerimi kapattım.

Bu gece ilk resmi randevumuza çıkıyoruz. Tanıdık bir yer seçmeye karar verdim ve ona saat dokuzda apartmanımızın karşısındaki barda buluşmak üzere mesaj attım. Josh ve ben birkaç dakikadır sessiz bir köşede oturuyoruz. Layla geç kalıyor ve bu Josh'u çileden çıkarıyor.

"Rahatım," diye ısrar ediyor yakasını çekiştirerek. Yeni olduğuna yemin edebileceğim bir kot pantolon ve siyah bir gömlek giymiş. Saçına bir şeyler yapmış ve masaya yayılan nane kokusuna bakılırsa kolonya da sürmüş.

İlginç.

Boğazımı temizliyorum. "O camı kıracaksın, dostum."

Josh elini yakmış gibi suyundan çekiyor ve kapı tekrar açılırken başını kaldırıp bakıyor. Omuzları gevşer. "O burada," diye nefes alıyor.

Layla'yla göz göze geliyorum ve ona el sallıyorum. Doğrudan depodan geldiğini söylemişti ama dar siyah deri pantolonu ve kırmızı ceketiyle hâlâ çok çekici görünüyordu. Saçları at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmış ve gözleri dumanlı ve siyah. Cehennem gibi sıcak.

"Merhaba," diyor nefes nefese, yanıma otururken. "Üzgünüm geciktim. Sarhoş bir adam koltuklara kustuktan sonra metroyu boşaltmışlar." El çantasını masanın üzerine koyuyor, sonra ikimizin arasına bakıyor. Yanakları pembeleşti. "Sizden iki tane var."

"Bu bir sorun mu?" Josh soruyor. "İkimizle birlikte toplum içinde görünmek istemiyorsan birimiz gidebiliriz-"

"Hayır!" Çabucak söylüyor. "Hayır, hayır. Benim bununla bir sorunum yok. Sadece bunu beklemiyordum. Ama sanırım bu daha iyi, değil mi? İki bakış açısına sahip oluyorum. İki sahte erkek arkadaş. Evet, bu iyi." Boğazını temizliyor, sonra Josh'un su bardağına uzanıyor. "Çok hoş görünüyorsunuz," diye geveliyor. "Üzgünüm, üstümü değiştirecek vaktim olmadı. Normalde bar randevularında memelerimi çıkarırdım."

Josh kendi dilini yutmuş gibi görünüyor. "İyi görünüyorsun," diye idare ediyor.

Layla daha da kızarıyor, gözleri yine aramızda gidip geliyor. Onu daha önce hiç bu kadar telaşlı gördüğümü sanmıyorum. "İyi misin şekerim?"

Bakışlarımın altında biraz kıpırdandı. "Evet. Şimdi başlayalım mı?" Çantasına uzanıp üzerinde 'TARİH GÜNLÜĞÜ' yazan küçük bir not defteri ve pembe tüylü bir kalem çıkardı. "Bunu not almak için getirdim."

Gülümsememeye çalışıyorum. "Buna ihtiyacın olmayacak, tatlım. Josh'la sohbet ettik ve randevuya başlamadan önce bir temel oluşturmak istediğimize karar verdik. Neyle çalıştığımızı görmeliyiz. Ne de olsa bu bir deney."

İş yapar gibi başını sallıyor. "Tamam. Bunu nasıl yapacağız?"

"Seni iş başında görmek istiyorum," diye karar verdim. "Git flört edecek birini bul. Biz de seni izleyip yeteneklerini analiz edelim."

Josh masanın altına sert bir tekme atıyor. "Sadece sen rahat edersen," diye söze başlıyor ama Layla sadece başını sallıyor.

"İyi fikir. Bir puanlama sisteminiz var mı? Bekle, ben zaten bir tane yazdım." Defterini karıştırırken bir sayfa bulur. "İşte." Bize göstermek için defteri çeviriyor. Altı kategoriden oluşan bir tablo ve bunları on üzerinden puanlamak için kutular hazırlamış. Gülmemeye çalışarak onları okudum.

TARIH BAŞARI ENDEKSI:

- **Beden dili**
- **Göz teması**
- **Dokunmak**
- **Konuşma Akışı**
- **Mizah**
- **Telefon numarası alındı mı? (Y/N)**

Josh boğulur gibi bir ses çıkarıyor ve eliyle yüzünü kapatıyor. "Tanrım, Layla."

"Sanırım hepsine cevap veremeyeceksiniz," diyor ciddiyetle. "Konuşma akışı ve mizahı uzaktan söylemek zordur. Sanırım konuşmaya ne kadar dahil olduğuma bakarak karar verebilirsiniz. Ya da ne kadar güldüğüme."

Josh gözlerini kapatır.

Not defterini kendime doğru çekiyorum. "Vay canına, çok tuhafsın. Tamam." Kalemini alıp kabarık ucunu ona doğru sallıyorum. "Scoot. Git birine kur yap. Birini seçmemi ister misin?"

"Hayır." Etrafına bakınıyor, barı tarıyor, sonra meyve makinelerinin yanında duran uzun boylu bir adamı işaret ediyor. "Onu istiyorum." Ayağa kalkıyor, pantolonunu fırçalıyor.

"Hayır," diye sabırla onu geri çekiyorum. Kucağıma düştüğünde ciyaklıyor. "Yüzük takıyor."

Gözlerini kısıyor. "Ah. Doğru." Kalçalarımın üzerinde ayaklarını sürüyerek etrafa bakıyor ve bilardo masasının üzerine eğilmiş birkaç adamı işaret ediyor. "Peki ya şapkalı adam?"

"Bir ilişkim var."

"*Kiminle?"*

Kaşlarımı çattım. "Şu anda poposunu okşayan adamla mı? Tanrım, bu işte gerçekten kötüsün. Sana bekâr heteroseksüel erkekleri nasıl tanıyacağını öğretmek zorunda kalacağımı düşünmemiştim."

"Ah." Biraz eğilip odanın geri kalanını inceliyor. Gözleri barda tek başına oturan ve telefonuna bakan uzun boylu, sıska bir adama odaklanıyor. "O mu?"

Burnumu kırıştırıyorum. Adam tam bir dangalak gibi görünüyor.

"Sence seksi mi?" "Elbette."

Omuz silkiyorum. Ben kimim ki onun berbat bir zevki olup olmadığını yargılayayım?
"O zaman devam et, tatlım. Git.
Bak bakalım numarasını alabilecek misin? İzliyor olacağız."

Bir kez başını sallıyor, sonra ayağa kalkıyor ve küçük beyaz atkuyruğu sallanarak bara doğru ilerliyor. Josh ve ben onun hedefine doğru ilerleyişini ve omzuna dokunuşunu izliyoruz. Adam sıçrıyor ve dönüp ona bakıyor. Gözleri kızın vücudunda bir aşağı bir yukarı geziniyor, ilgiyle parlıyor.

Tokalaşması için elini uzatıyor. "Ben Layla," diye duyuyorum bar sohbetinin arasından belli belirsiz. "Bekâr mısın?"

"En azından doğrudan konuya giriyor," diye mırıldanıyorum ve 'göz teması' sütununa bir işaret koyuyorum. "Sence barda her zaman insanların elini sıkar mı? Tanrım, ne kadar da tuhaf biri."

Josh yer değiştiriyor. "Bunu gerçekten yapmak zorunda mıydık?" Adamın yanındaki bar koltuğunu çekmesini izleyerek sorar.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Onu başka erkeklerle flört ederken görmeye katlanamıyorsan belki de bu programa katılmamalıydın. Sonuçta bu bölümün tüm amacı ona bir erkek arkadaş bulmasında yardımcı olmak." Josh homurdanıyor ve ben de ona bakıyorum. "Cidden dostum. Gerçekten onunla sahte bir randevuya çıkmak istiyor musun? Sence bu çok fazla acı vermez mi?"

Josh bir an sessiz kalır, sonra içkisini alır. "Ne demek istiyorsun?" Soğukkanlılıkla sorar.

"Ne demek istediğimi biliyorsun Josh. Ondan

hoşlanıyorsun." "Sen de öyle."

"Bence seksi, komik ve nazik biri. Ona aşık değilim. Senin var."
İkimiz de bardaki adamın barmene el sallayıp Layla'ya bir şeyler söylemesini izliyoruz. Ona bir içki ısmarlıyor gibi görünüyor. Buraya kadar iyi. "Ona söylediğini sanmıyorum, değil mi?"

"Neden yapayım ki?" Josh sessizce söylüyor. "Önemli değil."

Ona dik dik bakıyorum. "Önemli değil de ne demek? Onun hakkında ne hissettiğini bilseydi bunu kabul eder miydi sence? Onu duydun.

- "Aramıza hiçbir şeyin girmesini istemediğini söyledi."

"Ve olmayacak." Josh derin bir nefes alır. "Bu onunla ilgili, benimle değil. O benim arkadaşım. Ona elimden geldiğince yardım edeceğim."

"Senin incindiğini görmek istemeyecektir-" diye başlıyorum.

"Onu kanepemde ağlarken görmek istemiyorum," diye ısırıyor Josh. "Zack. Ciddiyim. Önemli bir şey değil. Evet, ondan hoşlanıyorum ama o kadar da derin değil. Bir arkadaşıma yardım etmek için duygularımın ötesine bakabilirim."

Onu inceliyorum. İkimiz de dört yaşında küçük birer çocuk olduğumuzdan beri Josh'la en iyi arkadaşız. O zamanlar bile etrafta dolanır, öğle yemeğini unutan çocuğa sandviçlerini dağıtır, oyun saatinde ağlayan kıza oyuncaklarını verirdi.

"Senin sorunun da bu," diyorum ona. "Çok fazla özverilisin. Herkesi kendinden önce düşünüyorsun. Onlar istemese bile. Bundan kurtulmalısın dostum, bu hiç iyi değil."

Josh hiçbir şey söylemiyor, parmağını bardağının kenarında gezdiriyor.

İçimi çektim ve sırtını sıvazladım. "Bak, anlıyorum. Ona yardım etmek istiyorsun. Ama çok fazla olursa, çekil. Senin yerine ben devralırım."

Elimi silkiyor ve gözlerini Layla'ya dikiyor. "Perişan görünüyor."

Bakışlarını takip ediyorum ve irkiliyorum. İtiraf etmeliyim ki vücut dili berbat. Sanki kaçmak istiyormuş gibi bar taburesinin kenarında oturuyor. Kollarını göğsünün üzerinde korumacı bir şekilde kavuşturmuş, adamın bakışlarından kaçarak barın arkasındaki duvarda asılı duran menüye bakıyor.

"Belki de ondan hoşlanmıyor?" Sanırım.

Josh, "Ondan *hoşlanmak* zorunda değil," diye belirtiyor. "Sadece otur ve birkaç dakika onunla flört et."

Adam ona bir soru sorarken ikimiz de izliyoruz. Kadın adama sıkı bir gülümseme ve kısa bir yanıt veriyor, sonra ikisi de susuyor. Kadın şarabını yudumluyor. Adam kaşlarını çatarak öne eğiliyor ve tekrar deniyor, ona başka bir soru soruyor. Kadın sadece başını sallıyor ve bara bakıyor. Adamın yüzü kızgınlıkla kızarıyor.

"Tanrım," diyorum, 'beden dili' kategorisinde sıfır çekerek. "Hiç bu kadar boktan bir kimya gördüğümü sanmıyorum. Belki de tam bir hödüktür?"

Adamın başka bir soru sormaya çalıştığını ve yine görmezden gelindiğini izliyoruz. Hayal kırıklığına uğrayan adam içkisini bara çarpıyor ve ayağa kalkıyor.

"Bunun ne olduğunu biliyorum," diye anons ediyor, ikimizin de duyabilmesi için sesini yükselterek. "Bedava içki alabilmek için erkeklerle flört eden kızlardansın, değil mi?"

Josh oturduğu yerden kalkmaya başlıyor ama ben onu geri çekiyorum. "O büyük bir kız," diye hatırlatıyorum ona. "Bununla başa çıkabilir."

"Ne söylediklerini bilmek istiyorum."

Düşünüyorum, sonra içkilerimizi topluyorum ve daha iyi duyabilmek için yan kabine geçiyorum.

Layla'nın kafası karışmış görünüyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Elbette," diye kabarır adam. "Kredi kartımı çıkarana kadar benimle oturup konuşacaksın ve şimdi de gitmek mi istiyorsun? Sana bir ipucu: Bir dahaki sefere içki içmeye gelirken kendi paranı getir."

Layla ona bakar. "*Tamam,*" der yüksek sesle. "Bilgin olsun diye söylüyorum, kendi içkimi kendim alabilecek durumdayım. Seninle yasal olarak ilgileniyordum. Ama artık ilgilenmediğimden eminim." Ayağa kalkıyor ve bardağı adama doğru itiyor. "Al bakalım. O kadar önemsiyorsan içkin sende kalsın."

"Ben *şarap* içemem, ben bir erkeğim," diye kekeliyor adam.

Layla'nın ona attığı bakış camı eritebilir. El çantasını açıp içinden on poundluk net bir banknot çıkarır ve barın üzerine bırakır. "Al bakalım. Afiyet olsun. Pislik."

Saçlarını omzunun üzerinden savuruyor, topuklarının üzerinde dönüyor ve masamıza doğru yürüyor. Bize ulaştığında kollarını kavuşturup aramıza bakıyor. "Eee? Nasıldım?" Diye söyleniyor.

Josh ve ben bakıştık. Yanımdaki boş koltuğa vuruyorum. "Otur," diyorum yavaşça. "Konuşacak çok şeyimiz var."

ON

LAYLA

Zack'in yanındaki kabine kayarken yanaklarım yanıyor. Aşağılanmışlık içime işliyor.

Bu flört girişimi benim standartlarıma göre bile korkunçtu. En kötüsü de, gerçekten deniyordum. Elimden geleni yapmayacak olsaydım bunu yapmayı kabul etmezdim. Sadece çok gergindim.

Onu kızdırmadan önce, adam yeterince iyi görünüyordu. Beni oturttu ve bir içki ısmarlamayı teklif etti. İşimle ilgileniyor gibiydi. Normal bir şekilde sohbet ediyorduk, sonra elini benimkinin üzerine koydu ve ben donup kaldım.

Josh başını eğip beni inceliyor. Bugün şık giyinmiş, tenindeki altın rengini ortaya çıkaran siyah yakalı bir gömlek giymiş. Cehennem kadar seksi görünüyor. "Bana ne olduğunu anlat," diye emrediyor.

"Ben sadece... söyleyecek bir şey bulamadım. Zihnim karardı."

"Yakından bir minger mıydı?" Zack yüksek sesle soruyor, sesi loş barda yankılanıyor.

"Ne?"

"Rütbe kokusu falan mı aldı?" Talep ediyor.

"Hayır mı? Nasıl koktuğunu hiç fark etmedim. Bağırmak zorunda mısın?"

"O zaman neden sana veba bulaştıracakmış gibi ona bakıyordun?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

Zack puan tablomdaki ilk maddeyi işaret ediyor. *Beden dili* sütununun yanına 0 yazmış. "Şöyle oturuyordun..." Zack duraksıyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Şey. Aslında senin şu anda olduğun gibi."

Kendime bakıyorum. Deri kabinin kenarında tehlikeli bir şekilde oturuyorum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmuşum ve vücudum gerginlikle dolup taşıyor.

Derin bir nefes alarak kendimi rahatlamaya zorluyorum. "Fark etmemiştim. Ondan kesinlikle etkilenmiştim."

"Bu ilginç," diyor Josh klinik bir ifadeyle. "Bu senin için bilinçaltı bir şey o zaman. Arkadaşça davranmaya çalışsan bile beynin savunmada."

"I..." Göz kırpıyorum. "Evet. Sanırım."

"Yine de konuşma iyi başlamış gibi görünüyordu," diye ekliyor. "İşlerin kötüye gittiği bir an oldu mu?"

Düşünüyorum. "Sanırım bana çok yaklaştığında. Elime dokundu ve ben donup kaldım."

Zack kaşlarını çatıyor. "Dokunulmaktan hoşlanmıyor musun, evcil hayvan?"

"Bununla ilgili bir sorunum olduğunu sanmıyorum," diyorum dürüstçe. "Neden birdenbire beni bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyorum."

Josh bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Anlamıyorum," diyor. "Daha önce de eve erkek getirdiğini gördüm. Onlarla flört ettiğini varsayıyorum. Sadece tek gecelik bir ilişki ararken bunu nasıl yapıyorsun?"

Erkekleri geri getirdiğimi fark ettiğini bilmiyordum. Omuz silktim. "Bir bara giderim. Hoşlandığım birini görürüm. Yanlarına gider ve bekar olup olmadıklarını sorarım. Evet derlerse, benimle yatmak isteyip istemediklerini sorarım."

Birkaç saniye sessizlik oldu. İki adam da bana bakıyor.

Bu ilgi karşısında gerildim. "Ne?"

Zack kabine yaslanıyor ve kahkahalarla uluyor. O kadar gülüyor ki neredeyse koltuğundan düşecekti. Yakın masalardaki insanlar dönüp bakmaya başlar.

Ona ters ters baktım. "*Ne?* Bu etkili."

"Evet," diye kekeliyor. "Bahse girerim. Bende işe yarardı. Tanrım, bu kadar güzel olduğun için şanslısın, kek." Yüzünü siliyor. "Bu işte *berbatsın."*

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Beni buraya sadece gülmek için mi çağırdın, yoksa gerçekten bana yardım etmeyi mi planlıyorsun?"

"İkisi de," diye hırıldayarak kalçasını tokatlıyor.

Yanaklarım kızardı. "Her neyse." Ayağa kalktım, ceketime uzandım. "Unut gitsin."

"Tamam," diye nefes nefese elimi tutup beni tekrar aşağı çekti. "Tamam. Özür dilerim, özür dilerim. Hadi bunu düzeltelim. Önce beden dilini bırakalım." Boğazını temizliyor ve aramızdaki boşluğu işaret ediyor. "Bu tamamen yanlış. Eğer bir kız yanıma bu şekilde otururşa, kötü koktuğumu düşündüğünü varsayarım."

"Kokmuyorsun," diyorum kendimi durduramadan. "Her zaman harika kokuyorsun. Bir çeşit... sıcak ve baharatlı. Hoşuma gidiyor."

Zack'in gözleri parlıyor. "Gördün mü? Bu işte şimdiden iyiye gidiyorsun." Kocaman bir kolunu uzatıyor. "Gel de erkek arkadaşına sarıl, bisküvi. Bakalım seni biraz dokunmaya alıştırabilecek miyiz?"

Ona yaklaşıyorum, o da beni kucaklayıp yanına çekiyor.

Burada bir art niyeti olduğuna eminim. Zack sarılmaya bayılır. Evindeki bir film gecesini, o kolunu bana dolamadan ya da başını kucağıma koymadan geçirdiğimi hiç sanmıyorum. Yine de şikayet etmek zor - o çok büyük ve kaslı. Beni kucaklayıp kendine yaklaştırırken yan taraflarından sıcaklık yayılıyor. "Bu çok güzel." Yanağımı okşuyor. "Çok yumuşaksın. Pekâlâ, sıradaki," diyerek listemi işaret ediyor. "Göz teması."

"Bu önemli, değil mi?"

"Evet, ama o zavallı adama bir geyiği yutmak üzere olan bir yılan gibi bakıyordun. Bunu *baştan çıkarıcı* yapmalısın. Erkekler ve kızlar bunu biraz farklı yapma eğilimindedir." Uzanıp parmağının yanıyla kirpiklerimi dürtüyor. "Bunları kullanmalısın. Bunu dene." Başını ağırbaşlı bir şekilde eğiyor ve kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

Bir kahkaha patlattım.

Sırıtıyor. "Tamam. Ben bunu yaparken aptal gibi görünüyorum ama sen görünmeyeceksin. Bir dene bakalım. Sadece gözümü yakala, aşağı bak ve sonra tekrar bana bak, nazlı nazlı."

Kendimi tam bir aptal gibi hissederek dediğini yapıyorum. Bir an için bakışlarını tutuyorum, sonra gözlerimi indiriyorum ve ona tekrar bakmadan önce birkaç vuruş bekliyorum.

Yüzünü buruşturdu. "Tekrar, ama şöyle. Bir bağlantını kaybetmiş gibi

görünmemeye çalış." Tekrar deniyorum, rimelimin arkasından gözlerimi

kısıyorum.

"Bu daha da kötüydü," diyor etkilenmiş bir sesle. "Kahretsin, bebek. Bu işte gerçekten kötüsün."

"Nasıl yapıyorsun o zaman?" Ben soruyorum. "Çizgi filmlerdeki kokarcalar gibi kızlara kirpiklerini fırlatmıyorsun."

"Hayır. Ben bir erkeğim. İçim yanıyor. Kontrol et." Birasından bir yudum alıyor, sonra bana yan yan öyle bir bakış fırlatıyor ki ağzım kuruyor. Buz mavisi gözleri benimkilere sabitlenip vücudumda gezinirken içim içimi yiyor. Tenimde kıvılcımlar çakıyor. Bana sanki üzerimdeki kıyafetleri soymak istermiş gibi bakıyor.

Birkaç saniye bakışlarımı tuttuktan sonra birasına geri dönüyor. "Özür dilerim. Seni hipnotize etmek istememiştim, genç kız. Benim dumanım oldukça güçlüdür."

Yutkunuyorum. "Bunu nasıl yaptın?"

"Yüzümü bacaklarının arasında hayal ettim," diyor birasından bir yudum daha alarak.

Havasızlıktan boğuluyorum.

Masanın öbür ucundan bir ses geliyor. Kafamı kaldırdığımda Josh'un ikimizi de kayıtsızca izlediğini görüyorum. "Bunun Layla hakkında olması gerekiyordu," diye hatırlatıyor bize. "Sence de ona odaklanmamız gerekmiyor mu?"

Zack ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Josh şu anda çok kıskanç," diye fısıldıyor sesini yükseltmeden önce. "Pekâlâ. Hadi dostum. Onun iki tarafı var." Sağ tarafımdaki boş alana vuruyor.

Josh düşünüyor. İlk başta reddedeceğini düşünüyorum; ama sonra ayağa kalkıyor ve masanın bizim tarafına geçerek rahatça yerinden kalkıyor. Yanıma oturduğunda dizini dizime bastırıyor ve tenim birden ısınıyor. Sözsüzce elini avuç içi yukarı bakacak şekilde masanın üzerine koyuyor. Bir süre sonra parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum.

"Mükemmel." Zack sol tarafıma doğru eğilip bana doğru uzanıyor. Kolu belime dolandığında, hemen aşırı nefes almaya başlıyorum, kan beynime sıçrıyor.

Bu çok fazla. Zack'le birçok kez kıvrılıp yattım ve sanırım arabada Josh'un yanında ezilmiş bir şekilde oturmuş olmalıyım. Ama hiç

Bu şekilde aralarına sıkıştım. İçime bir şeyler yapıyor. Karnım ağırlaşıyor.

Barın etrafına bakıyorum. İnsanlar randevuda olduğumuzu anlayabilir mi? Anlayabiliyor olmalılar, değil mi? Arkadaşlar genelde böyle oturmaz.

Tanrım. Nefesimi tutamıyorum. Boğazım sıkıştı ve kurudu. Her yerim

sıcak. "İyi misin?" Josh mırıldanıyor, bana garip garip bakıyor.

"Evet." Kalçalarımı sıkıyor ve boğazımı temizliyorum. Neyim var bilmiyorum ama kendimi toparlamam gerekiyor. "Peki... şimdi ne yapacağız?"

"Şimdi," diyor Zack, "sana bir içki daha getirelim."

ON BİR

LAYLA

"Sorunumun ne olduğunu biliyor musun?" Yarım saat sonra sordum. Bir kadeh şarap ve Zack'in agresif sarılmasından sonra kendimi çok daha rahatlamış hissediyorum. Barın loş kırmızı ışığı altında en iyi iki arkadaşımın arasına sıkışmış, kendimi sıcak ve güvende hissediyorum. Daha önce hiç konuşmadığım şeyler hakkında konuşacak kadar güvende. "Erkeklere karşı çok savunmacıyım," diye itiraf ediyorum. "Benimle flört ettiklerinde erkeklere güvenmiyorum. Bana ilgi gösterdiklerinde, bana dokunduklarında ya da beni yatağa atmaya çalıştıklarında onlara güvenmiyorum. Flört edilmek beni sinirlendiriyor. Kaçmak istiyorum. Bunun her parçasından nefret ediyorum."

"Tamam," diyor Josh yavaşça, parmağını elimin üzerinde gezdirerek. Dalgın bir şekilde bileğimin iç kısmını okşarken tenim karıncalanıyor. "Neden?"

Düşünüyorum, onun yanına yaslanıyorum. Serin, naneli kokusu ciğerlerime doluyor ve beni sakinleştiriyor. "Beni gerçekten önemsediklerine inanamıyorum. Her zaman sadece beni kullanmak istiyorlarmış gibi hissediyorum."

Josh hala. "Neden? Bu daha önce başına geldi mi?"

Tereddüt ediyorum, sonra başımı sallıyorum. "Hayır. Hiç erkek arkadaşım olmadı, unuttun mu?" Lazer gözleri yüzümdeki yalanı görebiliyormuş gibi gözlerimi yakıyor. İçkime geri dönüyorum. "Neden böyle düşündüğümü bilmiyorum. Ama ne zaman bir erkek benimle flört etse, donup kalıyorum. Bu her seferinde oluyor."

"Tamam." Josh benden uzaklaşıp doğruldu. "Hadi pratik yapalım. Eminim daha rahat olmaya ihtiyacın vardır."

Canlandım. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Hadi biraz rol yapalım. Beni bir barda gördüğünü ve bana asılmak istediğini hayal et. Zack izleyecek ve sana yol gösterecek."

"Tamam. İyi fikir." Ayağa kalkıyorum.

"Bekle!" Zack elimi tuttu. "Kostümünü unutma." Gözlerimi kısarak

ona baktım. "Ne?"

Ceketimin önünü başıyla işaret ediyor. "Bir bar randevusu canlandırması yapıyoruz. Hadi bakalım. Göğüslerini çıkar."

Bir saniye ona baktım. O da sırıtıyor. Su bardağımdan bir buz küpü koparıyorum, yakasından tutup sırtından aşağı bırakıyorum.

Bağırıyor, elbiselerinden kurtulmaya çalışırken vücudu kamburlaşıyor. "Tanrım! Bana saldırmana gerek yok! Sadece gerçekçi olmaya çalışıyorum!"

"Tam bir ahmaksın," diyorum, sonunda buz küpünü uzaklaştırırken gülümsememeye çalışarak. "Pozisyonunu al o zaman." Ayak sürüyerek kabinden çıktım.

Josh içkisine geri dönerken Zack nefesinin altından "İnek," diye mırıldanıyor. Birkaç adım geri atıyorum, saçlarımı kabartıyorum ve sonra kendimi toparlayıp masaya doğru yürüyorum.

"Merhaba," diyorum, biraz fazla yüksek sesle. Josh kafasını kaldırdı. Gözleri hemen üzerimde sabitleniyor ve önümde geziniyor. Nabzım boğazımda biraz daha sert atmaya başlıyor.

"Merhaba," diyor usulca. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Sesi farklı geliyor. Daha sıcak ve daha derin. Flört ederken sesi böyle mi çıkıyor? Yanaklarım hemen ısınıyor.

"Bu gece burada yalnız mısın?" İdare ediyorum.

Koltuğunda geriye yaslanıp beni düşünüyor. "Şu anda."

"Bu oldukça utanç verici."

"Biliyorum. Çok utandım. Beni bu utançtan kurtar ve sana bir
iç."

"Randevu gibi mi?" Diye soruyorum, sonra hemen kendime lanet ediyorum. Sesim, aşık olduğu kızla konuşan bir ortaokul öğrencisi gibi çıkıyor.

Josh eğlenmiş görünüyor. "Nasıl istersen." Yanındaki deri kabine vuruyor. "Hadi gel. Beni yalnız içtiğim bir geceden kurtar."

Oturuyorum, sonra tereddüt ediyorum, söyleyecek bir şey arıyorum. "Ben..."

"Sadece dürüst ol," diye sessizce öğüt verir Zack. "Çok fazla düşünüyorsun. Aklına ne gelirse söyle."

"Seni uyarmalıyım," diyorum Josh'a, "zamanını boşa harcayabilirsin. 120 tane ilk randevuya çıktım. Hiçbiri işe yaramadı."

Josh ağırlığını değiştiriyor. Birden ne kadar büyük olduğunu fark ediyorum. Vücudu kabinin çoğunu kaplıyor. Kolunu koltuğun arkasına doğru uzatıyor ve beni inceliyor. "Yorgun olmalısın," diye mırıldanıyor. "Bütün o ilk buluşmalar. Merak etme. Benimki sonuncusu olabilir."

Gülümsedim. "Pürüzsüz."

"Karakterinde kal," diye

emrediyor.

"Doğru." Boğazımı temizliyorum. "Ben Layla." Elimi uzatıyorum.

Kaşı seğiriyor. "Ne kadar resmi." Elimi sıkıca sıkıyor. "Joshua."

Başımı salladım. "Peki, Joshua. Senden önce gelen 120 adamdan daha iyisini yapabileceğini düşündüren nedir?"

Josh omuz silkiyor, gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "Ben çalışkan biriyim."

"Şimdi öyle diyorsun ama ben oldukça zor bir kız arkadaşım. Benimle başa çıkabileceğinden emin değilim."

Josh'un gözleri parlıyor. "Bahse girerim düşündüğünden daha fazla

ortak noktamız vardır." "Bundan şüpheliyim."

"Dene beni."

Gözlerimi kısıyorum. Evet. Zack bana dürüst olmamı söylemişti. "Ben bir

işkoliğim." "Ben de," diye karşı çıkıyor Josh.

"Hiç erkek arkadaşım olmadı."

"Benim de."

Homurdanıyorum. "Bana çok bakımlı olduğum söylendi."

"Benden ne istersen yaparım," diyor usulca ve alçak sesi birden o kadar kirli geliyor ki içim sıkışıyor. Tanrım.

"Nasıl hâlâ bekâr olabiliyorsun?" Ağzımdan kaçırdım. Bu kadar seksi bir adamın bir eş bulamamış olması çok saçma.

Yüzünde tuhaf bir ifade beliriyor. "Kendimi sana saklıyorum," diyor bana sert bir şekilde, koltuğunda geriye yaslanarak. "Belli ki."

İçimde yanlış bir şey söylediğime dair bir his var ama ne olduğunu bilmiyorum. Doğru düzgün düşünemiyorum. Deri ceketimin altında terlemeye başladım. Fermuarı el yordamıyla çekip çıkarıyorum, barın serin havasının aşırı ısınmış tenimi yıkamasına izin veriyorum.

Josh'un gözleri hemen gömleğimden kayan sütyenimin askısına takılıyor. Adem elması titriyor. "Bunu sevdim," diyor sessizce, pembe kurdeleye dokunmak için elini kaldırıyor. Parmak ucu köprücük kemiğimin üzerinden geçerek beni ürpertiyor.

"Teşekkürler. Kendim yaptım."

"Yaptığın şey bu mu?" Parmağını omzumdaki minik fiyongun halkasına doluyor. Tenimde karıncalanmalar oluşuyor. Tüylerim diken diken oluyor. "Kıyafet mi yapıyorsun? Yaklaşan bir düğünüm var ve bir gömleğe ihtiyacım var. Belki de sana gelmeliyim."

"Ben iç çamaşırı tasarlıyorum, o yüzden korkarım gömlek yok. Yine de içinde çok hoş görüneceğiniz boncuklu bir korsem var."

Zack bana bir başparmak işareti yaptı.

Josh gülümsüyor, hâlâ kurdeleye odaklanmış durumda. "Bir hediye gibisin." Alçak sesle, kurdeleyi küçük küçük çekiştirerek söylüyor. "Seni açmak istiyorum."

Kalbim tekliyor. İçimi bir sıcaklık kaplıyor. Neyse ki bir şey söylememe gerek kalmadan bara doğru yürüyen bir adam masamızın yanında duraklıyor. Josh ona bakıyor, yüzü aniden kararıyor. Bir kolunu omuzlarıma dolayıp beni göğsüne çekerek ön tarafına sakladığında kaskatı kesiliyorum.

"Siktir git," diyor başımın üzerinden. Geri çekilen ayak sesleri duyuyorum.

"Vay canına," diyorum gömleğinin içine gömülerek. "Joshua. Bu çok uygunsuz. Daha yeni tanıştık."

Beni nazikçe önünden kaldırıyor, eli sırtımı okşuyor. Zor nefes alıyorum. "Özür dilerim. Rolex'li bir herif üstünden aşağı bakıyordu." Ceketimi alıyor ve tekrar omuzlarıma sarıyor. "Hadi seni tekrar hediye paketi yapalım."

"Rolex mi?" Fermuarını çeneme kadar çekerken ona takılıyorum. "Ooh. Zengin bir adam. Belki de onun yerine gidip onunla flört etmeliyim."

Sertleşiyor, eli hâlâ boğazımda. "Yapma. Geceyi bir hapishane hücresinde bitireceğim."

Şaka yaptığından eminim ama sesi o kadar sert ki içim hopluyor. "O zaman özel miyiz? Sadece seninle flört edebilir miyim?"

Elini indiriyor. "Bu sana bağlı," diyor sessizce. "Bu sadece ilk randevumuz, değil mi?" Gözleri benimkilerle buluşuyor, sıcak ve karanlık. "Eğer benim olsaydın, seni tamamen kendime isterdim."

Midem bir hız trenindeymişim gibi düşüyor. Cevap vermek için ağzımı açıyorum. - ve zihnim tamamen boşalıyor.

ON İKİ

LAYLA

Josh sabırla bekler. On saniye geçer. Sonra otuz saniye. Tek bir havalı, baştan çıkarıcı, komik yanıt düşünmeye çalışıyorum ama beynim siliniyor.

"Repliğimi tekrarlamamı ister misin?" Sessizliğim bir dakikayı geçerken Josh nazikçe soruyor. "Kahretsin. Sanırım onu kırdım."

"*Tanrım.*" Pes ediyorum ve koltuğuma çökerek ondan uzaklaşıyorum. "Berbat durumdayım," diye mırıldandım. "Bu işe yaramayacak. İşe yaramazın tekiyim."

Sadece işime odaklanmalıyım. Belki bir gün, bir koca alacak kadar zengin olurum.

Zack doğruluyor, her zamanki rahat sırıtışı yüzünden siliniyor. "Dur," diye gürledi. "Kendin hakkında böyle konuşma."

"Ne gibi?"

"Sanki odadaki en büyük av sen değilmişsin gibi." Sesi sertti. "Sana baktığımda ne gördüğümü bilmek ister misin?" Hiçbir şey söylemiyorum. Saçımı çekiştiriyor. "Muhteşem saçlar. Muhteşem gözler. Kendine gerçekten izin verdiğinde öldürücü bir gülümseme."

"Bana gülümsememi mi söylüyorsun?" İri elini belime götürürken sesim titreyerek soruyorum. "Bu lafı nereden öğrendin? Yolun karşısındaki inşaatçılardan mı?"

Başını sertçe sallar. "Haklısın. Gülmek yok. Muhtemelen bir izdiham başlatırsın. Gülümsemelerini bana sakla." Eli kalçamdan aşağı kayıyor. Popomu sıkarken yutkunuyorum. "Zekisin. Azimlisin. Hayatımda gördüğüm en güzel popoya sahipsin. Sen tam bir afetsin, bebeğim. Utangaçsan ne olmuş? Eğer insanlar seni bunun için yargılıyorsa, seni hak etmiyorlar demektir."

Josh başını sallar. "O haklı, L. Garip olman normal. Sadece bunu kabullen. Ne söyleyeceğini bilemediğinde çıldırma ve soğuk davranma."

İç çekiyorum. "Tamam." Not defterime uzanıyorum ama Josh elini benimkinin üzerine koyarak beni durduruyor.

"Buna ihtiyacın yok," diyor sessizce.

İri, bronzlaşmış eline bakıyorum, sonra tekrar ona bakıyorum. Koyu renk gözleri beni içine çekiyor.

Uzun zamandır ilk kez, en iyi iki arkadaşıma gerçekten bakıyorum. Bu bardaki diğer kızların gördüklerini görüyorum.

İkisinin de çekici olduğunu biliyorum. Buraya ilk taşındığımda, ne kadar seksi olduklarını görünce şok olmuştum. Josh, köşeli yüz hatları, kare omuzları ve mürekkep siyahı saçlarıyla. Zack, kocaman Viking gövdesi, uzun sarı saçları ve rahat sırıtışıyla. *Kör* değilim, ama onlarla yavaş yavaş arkadaş olduktan sonra, artık onları o şekilde düşünmeme izin vermedim. Çocukluğumdan beri gerçek arkadaşlarım olmamıştı. Bunu mahvetmek istemedim.

Josh başparmağını avucumun içine doğru kıvırarak, "Sen yumuşak bir insan değilsin," diye devam ediyor. "Bu iyi bir şey. Herkes öyle değil. Kendine aşırı güvenen dışa dönük insanları idealize eden bir toplumda yaşıyoruz ama aslında onlar da beceriksiz, sessiz ya da içe dönük insanlardan daha *iyi değiller*. Sadece farklı becerilere sahiptirler. Olmadığınız bir şeymiş gibi davranmak zorunda değilsiniz."

"Evet," diye onaylıyor Zack, daha yakına eğilerek. Sıcak nefesi yüzümde geziniyor. "Ben şahsen senin konuşamamanı çok çekici buluyorum."

"Teşekkürler." Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken ürperiyorum. "Şimdi de flört mü ediyoruz?"

Gözleri parlıyor. "Kızarıyorsun, düğün çiçeğim, bu yüzden evet diyebilirim." Bir parmağını yanağımda gezdiriyor. "Kıskanmaya başlıyorum. Seni pembeleştirme sırası bende." Birden yüzlerimiz çok yakınlaştı. Parlak mavi gözlerini çerçeveleyen soluk sarı kirpiklerini görebiliyorum.

Öpecek kadar yakın.

Sinirlerim midemde patlıyor ve hızla içkime dönüyorum. Yıllardır kimseyi öpmemiştim. Muhtemelen bu işte berbat olacağım. Zaten bir gece için kendimi erkeklerin önünde yeterince utandırdım.

Sanırım düşüncelerim yüzüme yansıyor olmalı, çünkü Josh yüz ifademi okuyarak eğiliyor. "İyi misin?"

"Hm?"

Yüzümün yan tarafına dokunuyor. "Bunalmış görünüyorsun. İstersen sana biraz nefes aldırabiliriz. Dışarı çık ya da her neyse."

Ağzımı açıyorum, sonra tekrar kapatıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bunaldım. Burada, onların arasında sıkışmış bir şekilde oturmak baş edebileceğimden çok daha fazlası. Zack yaklaşıp şakağıma bir öpücük kondururken Josh'ın bakışları üzerimde sabit kalıyor. Kalçalarımın arasında aniden sıcak bir zonklama oluyor.

Oh, Tanrım.

Bu sırrı mezara götüreceğim, ama beni her şeyden çok tahrik eden şey tam da burası. Paylaşılma fikri. Neden bilmiyorum ama iki erkeğin arasına sıkışmış olmak yumurtalıklarımı aşırı hızda çalıştırıyor. Güvenli, sıcak ve... ateşli hissettiriyor. Düzgün düşünemiyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki zar zor nefes alabiliyorum. Bu, geceleri yataktayken düşündüğüm türden bir senaryo. En çılgın, en gizli fantezim. Ama hayallerimdeki erkeklerin hiç yüzü olmadı. Kesinlikle hiç en iyi arkadaşım olmadılar.

İçkime bakıyorum. "Ben iyiyim." Boğazımı temizliyorum. "Siz bu işte iyisiniz. Bir randevuyu paylaşmak."

"Şey," diyor Josh. "Bunu daha önce de yaptık. Monica'dan ayrılalı sadece bir süre oldu."

Gözlerimi deviriyorum. "Doğru. Tabii ya. Monica."

Podcast'te üçünün de bir zamanlar aynı kızla çıkmış olmasıyla ilgili bir şaka yapıyorlar. Monica. Ne zaman grup seksle ilgili bir soruya cevap verseler konuyu ona getiriyorlar. Bu noktada artık bir espri haline geldi; hatta hayranlarının onu tüm erkeklerle birlikte çizdiğini bile gördüm.

O gerçek değil. İmkânı yok. Onu sadece podcast için uydurdular. Zack'in dörtlü yaptığını kesinlikle hayal edebiliyorum ama Josh için bu pek olası görünmüyor. Luke'un da bir kızı iki erkekle paylaşmasına imkan yok. O çok kibar. Muhtemelen sadece kız arkadaşının yanağını şefkatle okşarken ve gözlerinin içine sevgiyle bakarken çok nazik bir misyoner seks yapıyordur.

Görüntüyü göz kırparak uzaklaştırıyorum. Tanrım. Neyim var benim böyle? Neden yatakta Luke'u düşünüyorum?

Josh hâlâ bana bakıyor, gözlerinde ateş yanıyor. "Sana içki getirmeme ne dersin?" Yumuşak bir şekilde söylüyor. "Sanırım aşırıya kaçıyoruz. Felç geçiriyor gibi görünüyorsun."

"Sahte erkek arkadaşımdan böyle bir romantizm," diyorum zayıfça. "Bir su alayım, lütfen." Serinlemeye ihtiyacım var.

Başını sallıyor. "Birazdan dönerim." Ayağa kalkıyor, başımın tepesine hafifçe dokunuyor, sonra kabinden dışarı kayıyor. Masadan uzaklaşırken, nedense bakışlarımın kemerinin altına düşmesine engel olamıyorum. Hep böyle dar kotlar mı giyerdi? Kalın kalçalarının dar poposuna kadar uzanan çizgilerini açıkça görebiliyorum.

"Senin için de eğilmemi ister misin, creampuff?" Zack kulağıma fısıldıyor ve beni zıplatıyor. "Kıskanmaya başlıyorum."

Dönüp ona bakıyorum. Bana umutlu bir gülümseme veriyor.

Bir buz küpü daha alıyorum ve gömleğinin yakasından aşağı kaydırarak onu inletiyorum.

ON ÜÇ

ZACK

Birkaç saat sürer ama Layla sonunda gevşer. Birkaç kadeh pub yemeği ve bira içtikten sonra garipliği kayboluyor ve daha rahat oluyor. Aslında flört etmekte çok iyi, bu beni şaşırtmadı - keskin bir dili ve iyi bir mizah anlayışı var. Küçük defterine notlar almaya çalışıyor, ben de sonunda defterine el koyuyorum ve bundan sonra sohbet çok daha doğal bir hal alıyor. Barda son çağrı için zil çaldığında, Josh'la benim aramda sarılmış, pembe kızarmış ve fırtına gibi sohbet ediyordu. Josh ve ben onu eve götürürken ikimiz de bir elini tutuyoruz ve onu apartmanımıza geri götürdüğümüzde, çoğu kızın benimle bir randevudan sonra göründüğü gibi görünüyor: azgın.

Söylemesi zor bir şey gibi geliyor ama gerçekten öyle. Yanakları pembeleşiyor, koluma doğru eğiliyor ve gözleri ağzımla pazularım arasında gidip geliyor. İyi bir gösteri olsun diye kaslarımı esnetiyorum ve yanakları daha da koyulaşıyor.

Kimin aklına gelirdi ki? Layla Thompson'ın kaslara karşı bağışıklığı yok.

Kapımın önünde duruyoruz ve o boğazını temizleyerek bizden uzaklaşıyor. "Şimdi ne olacak?"

Josh duvara yaslanıyor ve sessizce ona bakıyor. Kendini barda flört etme oyununa attığında beni gerçekten şaşırtmıştı - ama şimdi yine susuyor.

"Peki," diyorum yavaşça. "Randevuyu

bitiriyoruz." Gözleri kısıldı. "Bunu nasıl

yapacağız?"

Josh ellerini ceplerine sokar. "Tahmin et."

Yatak odasının kapısına bakıyor. "Sadece... eve mi gidiyoruz?"

Gözlerimi deviriyorum. "On sekiz yaşımdan beri bunu yapmadım, aşkım. Kadınları kapılarına kadar götürüp sonra da çekip gitme eğiliminde değilim."

Belki gerçekten çıksaydım, yapardım. Ama tek gecelik ilişkiler böyle olmuyor, değil mi?

Başını öne eğiyor. "Ne iş yapıyorsun?"

"Gerçekten mi?" Sakalımı ovuşturup kapıma bakıyorum. "Genelde seni alır, koltuğuma atar ve daha kapı kapanmadan yüzümü bacaklarının arasına sokardım. Ama bunun bu deney için en iyi yöntem olduğundan emin değilim."

"Oh." Duraksıyor ama uzaklaşmaya çalışmıyor. İlginç.

Josh'un bakışlarını görmezden gelerek, "Sanırım centilmence yapılacak şey sana iyi geceler öpücüğü vermek olurdu," diye teklif ediyorum. Layla hemen donup kalıyor, gözleri açılıyor.

Kaşlarımı çattım. "Uh oh. Burada bir şey var." Kolumu omuzlarına dolayarak onu içeri çekiyorum. Kaskatı kesildi, vücudu aniden gerginleşti. "Bana sorunun ne olduğunu söylemek ister misin?" diye soruyorum. "Sorununun *benimle* olamayacağını biliyorum. Beni öpmek istemeyen bir kızla hiç tanışmadım."

"Ben..." dudaklarını yalıyor ve kendi kapısına bakıyor. "Sadece..."

"Hadi." Yanağını okşadım. "Anlat bize. Kaybedecek hiçbir şeyin yok. Biz senin en iyi arkadaşlarınız, seni zaten seviyoruz."

İç çekiyor, omuzları çöküyor. "Sadece iyi öpüşemiyorum."

Ona bakıyorum. O da bana bakıyor, yeşil gözleri kararmış ve büyümüş, kırmızı boyalı dudakları aralanmış. Cidden burada durmuş, her erkeğin ıslak rüyası gibi görünüyor ve bana kötü öpüştüğünü söylüyor.

Hayır. Asla olmaz. Olmaz. Bu işin peşini bırakmayacağım.

Dairemin kapısını açıp onu nazikçe içeri itiyorum. "İçeri. Bunun hakkında konuşacağız."

"Ama-"

Başımı salladım. "Bu tür olumsuz konuşmalar hoşuma gitmiyor, Layla. Kötü öpüşmene imkân yok. Bunu çözeceğiz. Şimdi."

Onu kanepeye doğru götürüp oturturken Layla inanılmaz derecede utanmış görünüyor. Neyse ki Luke dışarıda gibi görünüyor - dairedeki tüm ışıklar kapalı, bu yüzden muhtemelen kütüphanede ya da başka bir şeydedir. Yapmak üzere olduğum şeyi onaylayacağından şüpheliyim.

Layla'nın yanına çökerek Josh'un karşısındaki koltuğa oturmasını bekliyorum, sonra kolumu Layla'nın beline doluyorum. "Pekâlâ, balkabağım." Kalçasını sıkıyorum. "*En sevdiğin* erkek arkadaşına sorunun ne olduğunu söyle."

Gözlerini deviriyor, ayaklarını sürüyerek uzaklaşmaya çalışıyor ama onu sıkıca tutuyorum. "Dediğim gibi. Ben kötü öpüşürüm."

Josh başını sallar. "Hayır. İmkânı yok."

"Bunu nasıl bilebilirsin ki? Beni hiç öpmedin!"

"Diş hijyeninizin iyi olduğunu biliyorum," diye karşı çıkıyor, "ve içeri girdiğinizde karşınızdakinin bademciklerini yalamaya çalıştığınızdan ciddi olarak şüpheliyim."

Titriyor.

"Aynen öyle. Yani kötü öpüşmüyorsun."

"Ama ben de *iyi* öpüşen biri değilim," diye itiraz ediyor. "İşleri *düzgün* yapmayı sevmiyorum. Onları doğru yapmak istiyorum. Ama kendi başına öpüşme pratiği yapamazsın ve ben yıllardır kimseyle öpüşmedim. Öpüşme konusunda bile kendime güvenmezken bir randevuda nasıl kendime güvenebilirim ki?"

Kafam karıştı. "Dur bakalım. Yıllardır kimseyi öpmedin mi? Tek gecelik ilişkilerin olduğunu söylemiştin."

Başını sallıyor. "Evet. Ama onları öpmüyorum. Garip geliyor. Birbirimizi umursamıyoruz bile."

"Öpüşmeyi seviyor musun?" Josh

soruyor. "Hayır. Sıkıcı."

Parmaklarımı kolunda gezdirerek gömleğinin askısını düzeltiyorum. "Doğru insanları öptüğünü sanmıyorum bebeğim."

Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "O zaman beni öpecek misin? Pratik yapayım diye mi? Belli ki bir şeyleri yanlış anlıyorum."

Sırıtışım genişliyor. "Oh, bebeğim. Hiç sormayacaksın sanıyordum." Dizimi okşuyorum. "Hadi. Bir tane de bana koy."

Layla karşımızda oturmuş bizi izleyen Josh'a bakıyor. "Devam et,"

diyor. "İstersen sana birden ona kadar puan verebilirim." Layla

ciddiyetle başını sallıyor. "Evet, lütfen. Bu çok yardımcı olacak."

Josh burun kemiğini sıkıyor, ölmek istiyormuş gibi görünüyor.

Homurdanıyorum. "Hadi ama tatlım. Şimdiki zaman gibisi

yok."

"Doğru." Biraz daha yaklaşıyor, garipliği dalga dalga yayılıyor. Yüzünü yukarı kaldırıp yavaşça ağzını ağzıma bastırırken sabırla oturuyorum.

Neredeyse bir öpücük. Yumuşak dudakları benimkilerin üzerinde hayalet gibi geziniyor, sert ve kıpırtısız. Bana uzun ve yavaş bir öpücük k o n d u r u p sonra tekrar geri çekilirken onun ılık portakal kokusunu içime çekiyorum.

Hiçbir şey söylemiyorum, ona bakıyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Korkunçtu, değil mi?"

Gülümsememeye çalışarak, "Şimdiye kadarkilerin en iyisi değil," diyorum. "Belki biraz daha fazla katılmayı düşündün mü? Bir tür kalp masajı mankenini öpmek gibi bir his."

Kaşlarını çatıyor ve ben iç çekerek onu biraz daha yaklaştırıyorum. Bana karşı gülünç derecede yumuşak ve küçük hissediyor. "Nefesini tutuyorsun," diyorum, daralan kot pantolonumu görmezden gelmeye çalışarak. "Rahatla, genç kız." Kalçasını tekrar sıkıyorum ve o da kendini gevşemeye zorluyor. "Harika. Şimdi bu kadar utangaç olmayı bırak. Birbirimizi görmeyeceğiz. Burada kaybedecek hiçbir şeyin yok."

Derin bir nefes alıyor ve başını sallıyor. "Peki. Ben-"

"Ne yapabilirsin, tatlım?"

Uzanıp kalçalarımı ayırıyor. Onları kolayca ayırıyorum, ona izin veriyorum dizime tırman.

"Aferin kızıma," diye homurdanıyorum, kollarını boynuma doladığında. Bir elini çenemde gezdirip sakalımı okşuyor. "Gördün mü, bu çok daha iyi," diye mırıldanıyorum.

Homurdanıyor. "Seni daha öpmedim bile."

"Öpüşmek sadece dudak ve dilden ibaret değildir. Tıpkı sevişir gibi öpüşürken de ön sevişme yapabilirsiniz."

"Huh." Sakalımı tekrar okşuyor ve gözlerim kapandığında hafifçe gülümsüyor. "Bundan hoşlanıyorsun."

"Bana her yerde dokunabilirsin ve bu iyi hissettirir," diyorum dürüstçe. Gülümsemesi genişliyor. Tırnaklarını enseme geçirerek öne doğru bastırıyor ve beni tekrar öpüyor. Bu kez, dudaklarını ayırıp dilini ağzıma sokmadan önce, yavaş ve yumuşak bir şekilde beni bir kez gagalıyor. Dillerimiz birbirine değerken göğsümden çıkan şaşkınlık sesine engel olamıyorum.

Kötü bir öpücük değil. Kesinlikle daha kötülerini de yaşadım. Ama vücudu hala benimkine karşı sert ve tüm hareketleri garip bir şekilde prova edilmiş. Beni birkaç saniye Fransızlaştırıyor, sonra uzun gagalara geri dönüyor. Sonra aynı hareketi tekrarlıyor. Ve tekrar. Sanki bir talimatlar listesini takip etmeye çalışıyor. Ki onu tanıyorsam, muhtemelen öyledir.

Sonunda geri çekiliyor. Kararı beklerken dudaklarımı şapırdatıyorum, düşünüyorum. "Daha iyi," diyorum yavaşça.

Yüzü kızarmış görünüyor. "*Daha iyi* mi? Bunun iyi olduğunu düşünmüştüm!"

"Hâlâ çok fazla düşünüyorsun, genç kız." Bir elimi solgun saçlarında gezdiriyorum. "Kafanın içinde dönen çarkları duyar gibiyim."

Kaşları çatıldı. "Ama... bunu düşünmezsem nasıl doğru yapabilirim ki? Bunun doğal gelmesi için yeterince insan öpmedim."

Mırıldanıyorum. "Benim devralmama ne dersin? Bunu nasıl yapacağını biliyorsun genç kız, sadece burada kilitli kalmış." Şakağının yan tarafına dokunuyorum.

Kaşlarını çatıyor. Nasıl yapılacağını bildiğimi nereden biliyorsun, ne zaman-"

"Tanrı aşkına," diye mırıldanıyorum, ellerimi saçlarına daldırıp ağızlarımızı birbirine çarpıyorum.

ON DÖRT

LAYLA

Isı vücuduma yayılırken nefesim kesiliyor.

Zack'i öperken nazik olmaya çalışıyordum. En iyi arkadaşını öpmek gariptir - öne doğru eğilip dilini emmeye başlamak istemedim.

Zack nazik olmayı umursamıyor. Güçlü elini boğazıma dolayarak beni ateşli ve aç bir şekilde öpüyor. Eriyorum, beni şiddetli ve sert ritmine sürüklemesine izin veriyorum. Tadı bal, duman ve viski gibi. Tadını içime çekiyorum ve vücudum ışıldarken nefesimin hızlandığını hissediyorum. Alt dudağını ısıracak kadar cesur olduğumda, bir ayı gibi kükreyerek beni daha yakına çekiyor. İçimdeki uyarılma dalgasıyla ağzına karşı nefes nefese kalıyorum.

Tanrım, öpüşmek böyle mi hissettirmeli? Patlayacakmışım gibi hissediyorum. Randevumuzdan beri içimde yavaş yavaş biriken tüm gerilim kaynıyor sanki. Sanki kendi bedenimin kontrolünü kaybetmişim, tüm uzuvlarım içgüdüyle hareket ediyor. Çenemi kavrıyor ve doğrudan bacaklarımın arasına giden alçak, sert bir ses çıkarıyor.

Daha yakın. Daha yakın olmak istiyorum.

Kucağında daha da kıpırdanıyorum, kalçalarımı onunkilere sıkıştırıyorum. Vücutlarımız birbirine sürtünüyor. Elim kalın kalçasından yukarı kayıyor ve parmaklarını bileğime dolayarak elimi daha yukarı, kot pantolonunun bel bandına doğru çekiyor...

Josh öksürüyor ve birbirimizden ayrılıyoruz. Zack'in gözleri yavaşça açılıyor. Dudaklarını yalıyor.

"Tamam o zaman," diyor. "Huh." Boğazını temizliyor. "Çabuk öğreniyorsun, değil mi?"

Kucağından kayıyorum, zor nefes alıyorum. Tenim kıyafetlerimin altında sıcak hissediyor. Islağım ve zonkluyorum. Daha önce öpüşerek tahrik olduğumu hiç sanmıyorum ama şu anda o kadar ateşliyim ki kelimenin tam anlamıyla rahatsız oluyorum.

Josh'la yüzleşmek için geri dönüyorum. Koltukta sert bir şekilde oturuyor, gözleri bize sabitlenmiş, yanakları pembeleşmiş. Boğazını temizliyor ve başını sallıyor.

"Evet. İyi görünüyorsun," diyor, sesi sert. "Ben olsam

endişelenmezdim." "Doğru." Yere bakıyorum. "İyi."

Hepimiz birkaç saniye sessiz kaldık. Kalçalarımı sıkıyorum.

"Uh oh," diyor Zack. "Bu yüzü tanıyorum. Bana aşık oldun, değil mi?" Ona

kaşlarımı çatıyorum. "Ne dedin? *Hayır.*"

Dedi ki. "Seni güçlü olduğum konusunda *uyarmıştım* bebeğim. Daha dikkatli olmalıydın."

Kaburgalarına sertçe vuruyorum, homurdanıyor ve iki büklüm oluyor. "Kendine gel. Sadece pratik yapmak içindi."

"Şimdi böyle söylüyorsun aşk böceği, ama ben uyuşturucu gibiyim," diye ısrar ediyor. "Yarın, günlük dozunu istiyor olacaksın."

Homurdanıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Sanki. Tuvalete gitmem lazım."

"Sakinleşmeye ihtiyacın var mı?" Anlayışla başını sallıyor. "Anlıyorum bebeğim. Acele etme. Biraz nefes egzersizi yap. Geçecektir."

Onu tersleyerek saçlarımı geriye itiyorum ve koridordan banyoya doğru ilerliyorum. Arkamdan kilidi tıklatıyorum ve derin bir nefes alarak kapıya yaslanıyorum.

Sadece şaka yapıyordu ama utanç verici olan şu ki, kendimi gerçekten sakinleştirmem gerekiyor. Banyo aynasındaki yansımama bakıyorum, göreceklerimden neredeyse korkuyorum.

Tam da şüphelendiğim gibi.

Yanaklarım pembe. Gözlerim parlak. Parmakları saçlarımı karıştırıyor. Yumruklarımı sıktığımda parmaklarım terden birbirine yapışıyor. Gözlerimi kapatarak içten içe inliyorum.

İlk defa, öpüşme konusundaki tüm bu abartının nedenini anlıyorum. Kendimi yanıyor gibi hissediyorum.

Soğuk musluğu açıp yanaklarıma ve boynuma biraz su sıçratıyorum ve boğazımın çukuruna sürüyorum. Ne olduğunu anlamıyorum.

Ama hoşuma gitti.

Kendimi toparladıktan sonra saçımı düzeltip koridora geri dönüyorum - ve hemen yüzümü kumaş kaplı kas duvarına çarpıyorum.

"İşememi mi dinliyorsun Josh?" Hafifçe soruyorum, geri adım atıyorum. "Demek bu senin sapkınlığın."

Hiçbir şey söylemiyor. Yanından geçmeye çalışıyorum ama iri gövdesiyle yolumu kapatıyor. Beni soğukkanlılıkla izliyor, koyu renk gözleri yoğun.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Kibarca sordum. "Sadece

düşünüyordum."

"Tebrikler! Dinleyicileriniz, size bir şans verdikleri için çok mutlu olacaklar. senin gösterin." Onu geçmeye çalışıyorum.

Beni duvara yaslayarak bir adım öne çıkıyor ve yüzü tam yanıma gelecek şekilde eğiliyor. Onun serin kokusunu içime çekiyorum. Tatlı nane şekeri gibi kokuyor. Ağzım sulanmaya başlıyor.

"Aklıma geldi," diyor yavaşça, "tek bir veri setinin tamamen yararsız olduğu."

Yutkunuyorum, ağzım aniden kuruyor. "Ne ima ediyorsun?"

Yavaşça aşağı uzanıyor ve üstümün yakasına dokunuyor. Biraz aşağı kaymıştı ve başparmağının yanıyla en sevdiği küçük kurdeleyi dürterek kumaşı tekrar yerine sabitledi. "Sen de benim kız arkadaşımsın, değil mi?"

"Eğitim amaçlı, evet."

Normalde mesafeli olan gözleri sıcak ve fırtınalı. "Ne düşünüyorsun? Beni öpersen aklını kaybeder misin?"

Bir an için şok oldum ve nutkum tutuldu. Söylemesini beklediğim son şey buydu. Sessizliğim çok uzadı ve yüzü kapandı. Geri çekildi. "Özür dilerim. Bu-"

Sözünü kestim. "Beni öpebilirsin," diye ağzımdan kaçırdım. "Eğer istersen."

Dudakları hafifçe yukarı kalkıyor. Yanağında bir gamze olduğunu fark ediyorum. Tam değil ama daha önce hiç görmediğim küçük bir çukur. Yine de Josh'u daha önce sadece iki kez gülümserken görmüşümdür, o yüzden bu pek şaşırtıcı değil.

Elini kaldırıp ensemi avuçluyor. Parmaklarının saçlarımın arasında dolaştığını hissettiğimde ürperiyorum. "Evet?" Mırıldanıyor.

Karnım sinirden çatırdıyor. Derin bir nefes alarak gözlerimi kapatıyorum ve başımı sallayarak ağzımı onunkine doğru eğiyorum.

Zack'in öpücükleri sıcak, dudak, diş ve enerji doluyken, Josh'un öpücükleri yumuşak, yavaş ve uyuşturucuydu. Dudakları benimkilere derin, uzun, yumuşak darbelerle bastırıyor ve dizlerim güçsüzleşene kadar vücudumdaki tüm enerjiyi boşaltıyor. Aynı anda hem sıcak, hem yatışmış, hem de tahrik olmuş hissediyorum. Bana üç uzun, yavaş vuruş yapıyor, sonra birkaç saniye öylece kalıyor, dudakları benimkilere karşı yumuşak ve ayrık, uzaklaşmak istemiyormuş gibi yavaşça nefes alıyor.

"Eee?" Nefes nefese sordum.

Boğazını temizliyor, sonunda doğruldu. "Peki, ne?" "Bana

ne not verirsin?"

Saçını çekiştiriyor. Gülümsememeye çalışıyor gibi görünüyor. "Çok tuhafsın, Layla Thompson."

"Bunu hesap çizelgeme koymam gerekiyor," diye ısrar ediyorum. "Böylece zaman içinde nasıl geliştiğimi görebilirim. Belki de bir grafik çizmeliyim. Öpüşme becerisini ölçmek zor ama-"

Göğsünden alçak, çaresiz bir ses çıkarıyor ve beni tekrar öpüyor. Bu sefer öpücük sert ve hoyrat. Beni geriye doğru itiyor, ağır bedeni benimkini duvara bastırıyor. Sırıtarak, ağzımı boğazına doğru götürüyorum ve Adem elmasına bir öpücük konduruyorum. Bütün vücudu irkildi. Duraklıyorum, sonra boynunu tekrar öpüyorum.

Bir nefeste titriyor. "*Layla*-" diye inliyor, bana karşı geriliyor.

"*Kahretsin.*" Yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Görünüşe göre Joshua

Tran'ın zayıf bir noktası var.

Boğazını sertçe emiyorum, nabzının hassas derisini dişlerimin arasına alıyorum. İnliyor, gerçekten kulağımda inliyor, ağzı yanağıma doğru açılıyor. "Tanrım," diye mırıldanıyor, vücudu benimkinin üzerine sarkıyor. "Tanrım." Çenemi tutuyor ve ağzımı tekrar onunkine doğru zorluyor, beni sertçe öpüyor.

"Boynunda bir şey var," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

"En yaygın erojen bölgelerden biridir," diyor ilkel bir şekilde, üst dudağımı dişlerinin arasına alarak. İçimdeki sıcaklık kıvılcımlanıyor.

"Bu bir nükleer düğme. Onu öperim ve patlarsın."

Homurdanıyor, dilini benimkine değdiriyor. "Senin zayıf noktan neresi?" "Benim yok."

Beni duvara daha da sıkı bastırıyor, ki bu iyi bir şey, çünkü destek olmadan çökebileceğimi düşünüyorum. "Herkesin bir tane var."

"Tek zayıflığım kurşunlar ve kafa kesmeler."

"Bulacağım," diye söz veriyor ve beni tekrar öpüyor. Başımı arkaya yatırıyorum, içimdeki uyarılma seliyle gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. O kadar dalmışım ki koridordan gelen ayak seslerini duymuyorum.

"Oh," diyor Luke arkamızdan.

Yerimden sıçrıyorum, döndüğümde eski öğretmenimin koridorun sonunda durduğunu görüyorum, gözleri kocaman. Josh ve benim aramda bir bakış attı. Ağzı onaylamaz bir ifadeyle aşağıya iniyor. "Özür dilerim," diyor seviyeli bir şekilde. "Bölmek istememiştim."

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama ağzımdan tek kelime çıkmıyor. Luke gözlüklerini burnuna yerleştiriyor ve başka bir yorum yapmadan mutfağa doğru dönüyor.

Josh boğazıma ağzı açık son bir öpücük konduruyor, sonra yavaşça benden uzaklaşıyor. Bacaklarım titreyerek ona bakıyorum. Arkasından uzanmak istiyorum; bir elimi yakasına sokup onu tekrar kendime çekmek istiyorum.

Bir an sessiz kaldı. Yutkunuyor. Sonra yavaşça uzanıp başparmağını alt dudağımın altından geçiriyor ve bir ruj lekesini siliyor. Tenime sıcaklık hücum ederken gözlerim yarı kapalı düşüyor.

Elini bırakır ve uzaklaşır. "Eh," diyor küçümseyerek. "On üzerinden altı."

Ağzım açık kaldı. Saçlarımı karıştırıyor ve koridora geri dönüyor, nefesinin altında mırıldanıyor.

Geniş sırtının geri çekilişini izliyorum.

O öpücüğün on üzerinden altı olmasına imkan yok. Küçük çakal.

ON BEŞ

LUKE

Yatak odama geri dönüp kapıyı arkamdan kapattım ve başımı tahtaya yasladım. Kalbim güm güm atıyor. Kotumun altında sertleştiğimi hissedebiliyorum.

Tanrım.

Uzun zamandır bu kadar tahrik olmamıştım. Muhtemelen yıllardır. Göz kapaklarımın ardında, Layla'nın duvara yaslanmış görüntüsü teknik renklerle titreşiyor. Josh'a karşı eriyişini hâlâ görebiliyorum. Onu sertçe öpüyor. Boynundan aşağı öpüşürken inliyor, dekoltesi neredeyse düşük yakasından dışarı taşıyor. Taşaklarım zonkluyor ve bir elimi gözlerime götürüyorum.

Kendimi toparlamam lazım. Tanrı aşkına, o benim *komşum*.

Telefonum cebimde ötüyor. Çıkarıyorum, Amy'nin numarasını görünce bir inilti yutuyorum. Aylardır mesajlarını görmezden geliyordum. İlk düğün davetiyesini posta kutuma attığından beri. Ne cevap vereceğimi bilemediğim için cevap vermeyi erteliyordum.

> *Düğüne beş hafta var ve sen hala cevap vermedin. Bugün bir cevaba ihtiyacım var. Geliyor musun ve yanında birini getiriyor musun?*
>
> *AMY: Eğer gelmezsen annem bunun büyük bir drama olduğunu düşünecek.*

İç çekiyorum. Eski karımın düğününe gitmeyi en az kafamdan vurulmayı istediğim kadar istiyorum. Ama o haklı; katılmayı reddedersem insanlar daha çok dedikodu yapacak. Ayrıca, Josh ve Zack de gidecek. Gelmezsem garip görünür.

> *Geliyorum. Artı bir yok.*

Sonra, o cevap vermeden önce telefonumu kapatıp gözlerimi kapatıyorum.

Amy için mutluyum. Gerçekten. Neredeyse on yıl önce boşandık. Aramızdaki tüm husumet bitti. Sadece hayatımdan uzak durmasını isterdim. Düğünden sonra bu çok daha zor olacak, çünkü Josh'un ağabeyi ile evleniyor.

Sanırım bu biraz benim hatam. Josh'un kardeşi Rob ile *Üç Bekar Adam'ın* gösterisinde tanıştı. Onları biz bir araya getirdik. Ve şimdi evleniyorlar, muhtemelen onu daha çok görmek zorunda kalacağım. Bunu dört gözle beklemiyorum.

Kapı çalınıyor ve Zack odaya girerken bir adım geri çekiliyorum. Karanlıkta tek başıma duran bana gözlerini kısarak bakıyor, sonra yüksek sesle gülüyor.

"Dostum, çok fena sıçtın."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Işıkları açıp telefonumu yatağın üzerine bırakıyorum, masama doğru yürüyüp bir yığın basılı dinleyici e-postasını elime alıyorum.

Zack kapı aralığında eğilmiş beni izliyor. "Yüzün

kızarıyor." "Kızarmadım."

"Öylesin." Başını öne eğiyor. "Senin katılmana izin vereceğini biliyorsun, değil mi? Senden hoşlanıyor."

"Kim?" Gazeteleri düşüncesizce karıştırarak söylüyorum.

İç çekiyor. "Aptal numarası yapma Luke. Layla. Senden hoşlanıyor. Ve belli ki sen de katılmak istiyorsun, yani..."

"Yok," diye kestim sözünü. "Saçmalıyorsun. Ben o kızdan on yaş büyüğüm. Eskiden onun *öğretmeniydim.*"

"Evet," diyor Zack yardımcı olmadan. "Bu oldukça seksi. Eminim sana aşık olmuştur. Eminim sınıfta defterinin her yerine senin adını yazmıştır..."

Midem bulanıyor. Kâğıtları büyük bir güçle masanın üzerine bırakıyorum. "Evet," diye vurguluyorum. "Bir *okul kızı* aşkı. Çünkü ben tam zamanlı bir işi olan evli bir yetişkinken, o genç bir kızdı. Onu öpmeyeceğim, bu iğrenç bir şey."

Zack'in yüzü kararır. "O artık genç bir kız değil, aptal. O bir kadın. Otuzuna merdiven dayadı. O senin arkadaşın. Yardım istiyor ve biz de ona yardım ediyoruz. Onun yüzünden yanlış bir şey yapıyormuşuz gibi davranmayı bırak.

senin garip suçluluk kompleksin." Kafam allak bullak olmuş bir halde beni yalnız bırakarak odadan çıkıp gitti.

TRANSKRİPT

ÜÇ BEKAR ERKEK BÖLÜM 444: KÖTÜ BİR İLK İZLENİM

LUKE: Herkese merhaba ve *Üç Bekar Adam'ın* bu bölümünü izlediğiniz için teşekkürler. Her şeyden önce, bize yorum bırakan veya son bölümümüzü sosyal medyada paylaşan herkese teşekkür etmek istiyorum. Bu bölümün bu kadar popüler olacağını beklemiyorduk ama çok heyecanlıyız.
Bir şey değil çocuklar. JOSH: Bu hafta Sahte Randevu Deneyimizin ilk haftasıydı ve Zack ve ben Layla'yı birlikte ilk randevumuza götürdük. İlginçti.
Sence randevu nasıl geçti? Beklediğimizden de
kötü.
O kadar da kötü olamaz. Yine de iyi geceler öpücüğü aldım.
Evet, çünkü güzelsin. Sadece yüzüne baktım ve ağzından çıkanları duymazdan gelmeye çalıştım.
Huh. Seni aradığımda neden cevap vermediğini merak ettim.
kibirli pislik. Şimdi her şey anlaşılıyor.
Layla'nın ana sorununun oldukça yaygın bir sorun olduğu ortaya çıktı. Çoğumuz gibi o da randevuları iş görüşmesi gibi görme eğiliminde. Tıpkı yeni bir işe başvururken olduğu gibi, karşımızdaki kişinin bizden hoşlanmasını sağlamak için
Nasıl olmamızı istediklerini düşündüğümüzü ve zayıflıklarımızı gizlediğimizi. Nasıl algılandığımız üzerinde o kadar çok duruyoruz ki, doğal olmayan ve zorlama bir görünüm sergiliyoruz.
Evet. Görüyorsun ya, flört etmeyi kolay buluyorum, çünkü herkesin benden hoşlandığını varsayıyorum. LAYLA: *(Fısıldar)* Kibirli pislik.
Öyle, evet, ama bu durumda da haklı. Biriyle çıkmak insanların senden hoşlanmasını sağlamak değildir. *Onlardan* hoşlanıp hoşlanmadığınızı anlamakla ilgilidir.
Ve unutma, senden hoşlanmadıkları zaman, bu senin kişiliğin hakkında hiçbir şey söylemez. Sadece kimyanız uyuşmuyor. Ben ve Layla'nın aksine, onlar bir odada beş dakikadan fazla kalamazlar.
Çünkü siz... kundakçı mısınız? Çünkü
bir *kıvılcımımız* var. Duh.
Tatlım, bunu konuşmuştuk. Biliyorum, sen
Ama prizlerle oynamayı bırakmalısın.

güvenli değil.
JOSH: *(Onları görmezden gelir)* Bir dahaki sefere ilk buluşmanızda havadan sudan konuşmayı geçip sadede gelin. Onları neyin harekete geçirdiğini bilmek istiyorsun. O yüzden dürüst ol. Onlara kusurlarınızın ne olduğunu söyleyin ve bu duruma ayak uydurup uyduramayacaklarını görün. Eğer kendi savunmanızı bırakırsanız, on kişiden dokuzunda karşınızdaki kişi de kendi duvarlarını yıkacaktır.
Ve sonra, umarım, külotları.
Tanrım, Zack. Bu benim için dört gözle bekleyeceğim bir şey olacak.

RESİMGRAM

HerTreatLayla tarafından gönderilmiştir:

[*Resim açıklaması: Altın ve siyah iç çamaşırı takımı giyen sarışın bir kadın beyaz bir duvarın önünde duruyor. Yan tarafa bakıyor ve gülüyor*].

Mutlu pazarlar çocuklar! Bu, yakında çıkacak olan Kelebek koleksiyonumdan Monarch Butterfly push- up'ı modelleyen benim. Bu yaz satışa sunulacak! ☀
Siz beklerken, @threesingleguyspodcast dinleyicileri web mağazamdaki her şeyde %20 indirim kazanabilir. Kupon kodu için dünkü bölüme göz atın!
xo, Layla
#hertreat #indiestore #threesingleguys
1096 Beğeni.

Kullanıcı yorumları:
*seni üç bekar adam programında buldum!!! Çok şirin kıyafetler yapıyorsun. *hearteyes emoji**
Setimi postadan yeni aldım, çok sevimli + inanılmaz hissettiriyor! Ben ve erkek arkadaşım çok sevdik xxx maaş günü gelir gelmez biraz daha alacağız!
*Üzgünüm ama dövmelerini ve *şeftali emojisini* sosyal medyada paylaşmakta hiçbir sorun yaşamayan bir kızın erkek bulmakta sorun yaşadığına inanmakta zorlanıyorum. Bunu sadece işini tanıtmak için yapıyor. #fake*
Şu testilere bak, Tanrım. Yüzümü onlara sokmak için para verirdim.

ON ALTI

LAYLA

Three Single Guys'ın ikinci bölümünün yayınlanmasından bir hafta sonra, kendimi tamamen bitkin bir halde apartmanın merdivenlerinden yukarı sürüklüyorum.

Saat akşam dokuz ve ben sabah beşten beri çalışıyorum. Bütün günümü ürünlerimi saklamak için kullandığım depoda, ürün kalite kontrolleri yaparak ve siparişleri paketleyerek geçirdim. Etiket adresleme makinesinin üzerinde kambur durmaktan sırtım yanıyor. Her fişi üç kez kontrol etmekten gözlerim bulanıklaştı. Parmaklarım ağrıyor ve küçük ürünleri sarmak için kullandığım pembe kağıt mendillerin boyası parmaklarıma bulaşmış durumda.

Ama ben çok ama çok mutluyum.

Üç Bekar Adam'ın son bölümü yayınlandığından beri satış rakamlarım kesinlikle fırladı. Bu inanılmaz bir şey. Noel'den beri bu kadar yüksek rakamlar görmemiştim. Daha dün iki yüzden fazla sipariş geldi ve tedarikçilerden yeni bir sevkiyat alana kadar web sitesinde birkaç ürünü stokta yok olarak işaretlemek zorunda kaldım. Podcast'e çıkmanın iyi bir reklam olacağını biliyordum. Yine de, bu kadar büyük bir tepki olacağını gerçekten beklemiyordum. Bulunduğum kata çıkan son merdivenleri tırmanırken, nefesimin altında mırıldanarak adeta havada yürüyordum.

Bu gece ikinci resmi 'dersimiz'. Josh beni akşam yemeğine davet etti. Aslında çocuklarla bir restoranda buluşmamı istemişti ama şık bir akşam yemeği mekanında iki erkekle yiyişirken görülmek istemiyorum. Ayrıca, Luke'u bu gece bizimle takılması için odasından çıkarabileceğimizi umuyorum. Josh'la beni öpüşürken gördüğünden beri benden kaçıyor gibi hissediyorum. Bütün hafta onu neredeyse hiç görmedim. Pazar günü bölümü kaydettiğimizde stüdyoya beş dakika geç geldi ve beş dakika erken çıktı. Sanırım tekrar ortadan kaybolmadan önce benimle toplam on kelime konuştu.

Dürüst olmak gerekirse, bu beni kızdırmaya başladı. Anlıyorum. Deneyi onaylamıyor. Ama neden benden tamamen kaçtığını anlamıyorum. Biz

arkadaş olmamız gerekiyordu. Tüm bunlar olmadan önce, bizimle film izlemek ya da yemek yemek konusunda hiçbir sorunu yoktu. Duygularımı incitmeye başladı.

Tam kendi katımın sahanlığına çıktığımda, koridorun diğer ucundaki asansörün kapıları açılıyor. Sanki düşüncelerim tarafından çağrılmış gibi, Luke dışarı çıkıyor, uzun siyah paltosu içinde gülünç derecede seksi görünüyor, gümüşi saçları karıştırılmış. Cebinden anahtarlarını çıkarıp daire kapısına yönelirken beni görmüyor.

Kalbimin aniden boğazımda güm güm atmasını görmezden gelmeye çalışarak yanına gidiyorum. "Hey."

O kadar sert sıçrıyor ki neredeyse anahtarlarını düşürüyor ve dönüp bana bakıyor. "Layla," diye ağzından kaçırdı. "Burada ne işin var?"

"Ben... burada mı yaşıyorum? Bu hayal kırıklığı, fark ettiğini sanmıştım."

Baykuş gibi göz kırpıyor. "Yani. Akşam yemeği için dışarı

çıkacağınızı sanıyordum." "Plan değişti. Onun yerine Josh pişirdi."

"Yani... içeri mi geliyorsun?" Daire kapısını işaret ediyor. Başımı salladım. Birkaç saniye düşündükten sonra anahtarını ceketinin cebine geri sokuyor. "Ben, ah. Sanırım biraz alışveriş yapmam gerekiyor." Kapıdan uzaklaşıyor ve yanımdan geçerek merdivenlere doğru yürüyor. Arkasından bakakaldım.

Ciddi misin?

"Yani hayal görmüyorum," diyorum yüksek sesle. "O zaman gerçekten benden kaçıyorsun?"

Telaşlı görünüyor. "Tabii ki hayır. Hayır, sadece... alışverişe gitmem gerektiğini hatırladım."

"Doğru. Akşam 9'da mı?"

"Sadece bazı temel ihtiyaçlara ihtiyacım var. İyi akşamlar." Merdivenlerden aşağı doğru yürümeye başladı. Onun geri çekilişini izlerken, içimde kaynayan öfkeyle, kafamın arkasında bir anı kıvılcımlanıyor. Birden Luke'la ilk tanıştığım zamanı hatırlıyorum.

O zamanlar on dört yaşındaydım. Utangaç, mükemmeliyetçi bir lise öğrencisiydim. Öğle tatiliydi ve kaymakamlardan birinin ceketimin kolunun yıprandığını görmesi üzerine müdirenin odasına götürülmüştüm. En fazla

Okullarda bu büyük bir sorun olmazdı ama Emery Lisesi gibi lüks bir özel okulda suç işlemiş de olabilirdim.

Müdiremiz Bayan Martins kötü bir kadındı. Ailelerimizin önünde bir kuzu kadar tatlı davranırdı ama öğrencilere çok kötü davranırdı. Ondan nefret ederdim. Beni ofisine götürdükten sonra neredeyse on dakika boyunca bana bağırdı. Ofisinin kapısı açılıp içeriye bir adam girdiğinde gözyaşlarının eşiğine gelmiştim. Hatıralarım gözlerimin önünde canlandı.

"Amy, öğle yemeği almak ister misin - oh." Aramıza baktı.

Bayan Martins doğruldu. "Bu Layla Thompson," diye iç geçirdi. "Dokuzuncu sınıfta ve görünüşe göre hâlâ kendi başına giyinmekten aciz."

Adam kaşlarını çatarak odanın içine doğru ilerliyor. Biraz afallamış bir halde ona bakıyorum. Muhteşem biri. Uzun boylu ve genç, yüksek elmacık kemikleri ve derin gri gözleri var.

"Merhaba Layla," diyor sessizce, beni inceleyerek. "Ben Luke. İngilizce öğretmenlerinden biriyim." Bayan Martins'e bakıyor. "Neler oluyor?"

"Ben de tam Layla'ya okul üniformasını doğru giymenin önemini anlatıyordum," dedi müdire hanım. "Ceketine baksana. Bu utanç verici. Bu okulun sürdürmesi gereken bir mükemmellik itibarı var ve öğrencilerimiz sokak çocukları gibi ortalıkta dolaşırsa bunu yapamayız."

Luke bir adım öne çıkıyor ve ceketimin yıpranmış kolunu inceliyor. Parmakları bana dokunmadan kumaşın üzerinde hafifçe gezinirken ürperiyorum. "Anlıyorum. Bunu ölene kadar giydin, değil mi Layla? Ailenin sana yeni bir tane almasını sağlamalısın."

"Bunu karşılayamazlar," diye mırıldanıyorum, yanaklarım yanıyor. "Ben burs alıyorum. Sadece okul ücretini karşılıyor."

Luke hareketsiz kalır. "Ah. Anlıyorum."

Bayan Martins dramatik bir şekilde iç çeker. "Ciddi misiniz? Okul ücretini biz ödüyoruz ve onlar her iki yılda bir yeni bir üniforma için birkaç yüz doları bile gözden çıkaramıyorlar mı?"

Aşağılanmış bir şekilde yere bakıyorum. "Okulun dikiş makinelerini kullanabilseydim kendim tamir edebilirdim. Tekstil öğretmenine bunu sınıfta yapıp yapamayacağımı sordum, ama o

hayır dedi."

"Kesinlikle olmaz!" Bayan Martins kabarıyor. "Öğrencilerimin yamalı kıyafetlerle dolaşmasına izin veremem. Ailenize söyleyin başka bir vardiya alsınlar ya da kredi kartına yüklesinler. Bu çok saçma."

Luke kaşlarını çattı. "Hadi ama Amy, bir ceket için bir aileyi borç batağına sokmayalım." Kolumu inceliyor. "Bunu kendin tamir edebileceğini düşünüyor musun?"

"Yıllardır kıyafetlerimi kıvırıyorum," diyorum. "Bu işte gerçekten iyiyim."

Gri gözleri benimkilere kayıyor ve midem bulanıyor. "Çok fazla ikinci el kıyafet mi giyiyorsun?"

Sifonu çektim. "Onlar daha ucuz."

Başını sallıyor. "Çok zekisin. Ekonomi derslerinde başarılı olacağına eminim." Doğruldu. "Bu durumda, öğle tatillerinde dikiş makinelerini kullanmana izin vereceğiz." Bayan Martins'in masasından bir kâğıt alıp üzerine birkaç şey karalıyor ve gülümseyerek bana geri uzatıyor. "Al bakalım, Layla. Eğer tekstil öğretmenin ne yaptığını sorarsa, ona Bay Martins'in sorun olmadığını söylediğini söyle."

Gözlerimi kocaman açarak notu aldım. "Ben... Bay Martins? Siz Bayan Martins'in kocası mısınız?" Bana kaşlarını çatarak bakan müdireye bakıyorum. Bu kadar iyi bir adam nasıl böyle berbat bir kadınla evlenir?

Gözleri yumuşar. "Evet. Amy benim karım. O konuda gerçekten şanslıyım."

Bayan Martins - Amy - paltosunu eline alarak ofladı. "Her neyse. Öğle yemeği yiyelim o zaman. Layla, seni bir daha burada görürsem ceza alırsın." Ofis kapısına doğru yürüyor.

Luke bana nazikçe gülümsüyor. "Ona aldırma, acıkınca huysuzlaşıyor. Sanırım birkaç yıl sonra görüşürüz, Layla. Bir şeye ihtiyacın olursa ofisim Batı Kanadı'nda, tamam mı?"

"Tamam," diye mırıldanıyorum, gitmem için kapıyı açık tutarken izin belgesini tutuyorum.

Luke'un merdivenlerden inişini izliyorum, gözümü kırpıştırarak hatırlıyorum. Boğazım düğümleniyor. "Luke?" Arkasından sesleniyorum.

"Hm?" Bana bakmak için geri döndü.

Daire kapısına doğru başımı sallıyorum. "İstersen gelip bizimle yemek yiyebilirsin?"

Gülümsüyor. "Başka zaman, tatlım," diyor dalgınca. "Randevunun tadını

çıkar." Merdivenlerden inip gözden kaybolurken arkasından ters ters

bakıyorum.

Her neyse. Benden kaçmak istiyorsa, kaçabilir. Beni tutacak yeterince adamım var. Meşgul.

Çantamı bırakmak için ön kapının kilidini açıyorum, sonra da koridoru geçip çocukların dairesine doğru ilerliyorum. Aslında anahtarlarının bir kopyası bende var - bir süre önce birinin dışarıda kalma ihtimaline karşı yedekleri değiş tokuş etmiştik - ama kapıyı çalmanın biraz daha kibarca olacağını düşünüp elimi kaldırıyorum ve parmak eklemlerimi tahtaya vuruyorum.

Kısa bir duraklama olur ve sonra kapı açılır. Zack kapı aralığında duruyor, yüzüne bir sırıtma yayılıyor. "Hey, yabanarısı. İçeri gel."

Ona bakıyorum. Çok *lezzetli* görünüyor. Uzun saçlarını arkadan bağlamış. Beyaz gömleğinin açık yakasından yüzüğü parlıyor. Ve en iyisi? Takım elbise giyiyor. Geniş omuzlarını saran ve kalın kalçalarına yapışan koyu renk cekete bakakalıyorum, nutkum tutuluyor.

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Hadi," diyor tekrar. "Senin için özel bir gece planladık."

YEDİ

JOSH

"Biliyorum," diyor Zack, Layla gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde daireye girerken. "Denize düştü. Ona anlatmaya çalıştım ama dinlemedi."

Gözlerimi deviriyorum, masadaki son mumu yakıyorum ve kibrit kutusunu yere bırakıyorum. Ellerim sinirden terliyor ve onları pantolonumun ceplerine sokuyorum.

Bu gece, randevu seçme sırası bende. Daha önce bir bara gittiğimiz için, bir akşam yemeği randevusunun sonraki en iyi şey olacağını düşündüm. İdeal olarak Layla'yı gerçek bir restorana götürmek isterdim ama ona sorduğumda dışarı çıkmak istemediğini söyledi. Ben de evimizde bir akşam yemeği randevusu ayarlamak için elimden geleni yaptım. Hiç kullanmadığımız yemek masasını beyaz bir örtüyle kapladım. Konik mumlar yaktım ve pikaba klasik müzik koydum. Buzdolabında salata ve fırında bir tabak ev yapımı lazanya var. Bu sabah topladığım gül buketi kahvaltı barının üzerinde duruyor.

Tamamen hazır olduğumu sanıyordum, ama şimdi Layla karşımızda duruyor, gülünç derecede gerginim. Kısa, kırmızı bir ceket giymiş ve kırmızı rujuyla muhteşem görünüyor.

Bu hafta onu neredeyse hiç görmedim. Hepimiz işle çok meşguldük. Bu bölüm çılgınca popüler oldu. Son bölümümüz normalden altı kat daha fazla indirildi ve her geçen gün daha fazla dinleyici alıyoruz. Paul çok mutlu. Şimdiden üzerinde *The Love Experiment yazan* ürünler yapmaya çalışıyor. Telif haklarımız çok arttı ve daha fazla sponsordan ilgi görüyoruz. Bu harika bir haber; tek kötü yanı, bu ilgi akınıyla o kadar meşguldük ki takılmak için zamanımız olmadı. Layla ile geçirebildiğim tek zaman kayıt yaptığımız Pazar günüydü.

Pazar günü Zack onun kahvesini stüdyoya getirdiğinde, onu kucağına çekti ve mikrofon kalitesini nasıl bozduğunu tamamen görmezden gelerek bölümün çoğunu dizine oturarak kaydetmeye başladı.

Beni rahatsız eden şeyin mikrofon olduğunu bile söyleyemem. Sadece kıskanıyordum. Onun için çok kolay. Ben bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Nasıl gelişigüzel sevecen olunur bilmiyorum. Eğer yapabilseydim, her zaman Layla'yı tutuyor olurdum. Onun yerine, ona yaklaşmak için tüm podcast bölümlerini bahane etmek zorundayım.

Son randevumuzdan sonra öpüştüğümüz anı hâlâ hatırlıyorum. Dudaklarıma kazındığını hissedebiliyorum. Uzun, çok uzun zamandır aldığım en iyi öpücüktü.

Bu gecenin iyi geçmesini gerçekten istiyorum.

"Merhaba," diyorum sessizlik çok uzadığında. "İçeri gelsene. Yemek hazır."

Layla şaşkınlığını üzerinden atıp bana doğru yürüyor ve kravatımı tutuyor. Beni kendine doğru çekip sertçe öptüğünde donup kalıyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor. Benim de onu öpmeyi hatırlamam birkaç saniye alıyor. Tadı tatlı - çilekli dudak merhemi gibi.

"Bu da ne?" Kız Zack'e dönüp aynısını ona da yaparken ben mırıldanıyorum. Zack biraz daha hazırlıklı, onu kollarının arasına alıyor ve öpücüğe karşılık verirken belinden büküyor.

Geri çekiliyor, gözleri parlıyor. "Hâlâ bunu yapmama izin yok mu? Ben-"

"Kesinlikle yapabilirsin," diyerek sözünü kesiyorum. "Biz senin erkek arkadaşlarınız. Bizi istediğin zaman öpebilirsin."

Rahatlıyor. "Güzel." Dairenin etrafına bakıyor. "Vay canına. Bunların hepsini sen mi yaptın?"

"Evet," diyorum, sonra yine susuyorum. Birden aklıma söyleyecek bir şey gelmiyor.

Zack bana eğlenen bir bakış fırlatıyor. "Körün köre yol göstermesinden bahsediyoruz," diyor neşeyle. "Neden L'ye sosyal becerileri *senin* öğretebileceğini düşünmüştük ki?"

Boğazımı temizliyorum. Bir akşam yemeği randevusuna çıkmayalı uzun zaman oldu. Belli ki paslanmışım. "Çok güzel görünüyorsun, Layla. Paltonu alabilir miyim?"

Kaşlarını çatarak parlak kırmızı ceketine bakıyor. "Yani, kendim çıkarabilirim..." diye devam ediyor, ben ceketi omuzlarından sıyırıp kolumun üzerine katlarken. "Teşekkürler. Sanırım?"

Başımı sallayıp masadaki koltuğunu çekiyorum. Aptal aptal sandalyeye bakıyor. "Bu çok garip."

"Bunun bir akşam yemeği randevusu olması gerekiyordu." Ona hatırlatıyorum. "Güzel bir restoranda olduğumuzu hayal et. Adam neredeyse kesinlikle senin için sandalyeni çekecektir."

"Kendimi çocuk gibi hissettiriyor," diye mırıldanıyor içinden, sandalyeye otururken. Onu içeri itiyorum, sonra ceketini asıyorum ve gül buketini alıyorum.

"Al," diyorum ona. "Bunları senin için aldım."

"Oh." Onları beceriksizce alıyor. "Um. Evet. Almamalıydın."

Sabırla bekliyorum. Kucağındaki çiçek demetine birkaç saniye bakıyor, sonra onları dikkatlice yere bırakıyor.

Yüce İsa.

Başımı salladım. "Tamam. Onları bana geri

ver." Kaşlarını çattı. "Ama onlar benim!"

"Hayır. Onlar bir testti. Başarısız oldun. Ver onları." İsteksizce çiçekleri geri aldı ve ben de onları geri aldım. "Bunu tekrar deneyeceğiz ve sen de normal bir insan gibi davranacaksın, tamam mı?"

"Güçlü uzaylı titreşimleri yayıyorsun," diye onaylıyor Zack.

Başını sallıyor. "Çiçeklerle ne yapmam gerekiyor?!" Patladı. "Restoranlara giderken yanımda vazo taşımam. Onları masanın üzerine bırakıp solmalarına izin mi vereceğim? Onları kokluyormuş gibi mi yapmalıyım? Onlara sadece... bakıyor muyum?"

Gülmemeye çalışarak ona "Sakin ol," diyorum. "Bu yaptığın kadar zor değil. Benden sonra tekrar et. 'Teşekkür ederim. Çok güzeller'."

"Teşekkür ederim," diye somurtkan bir şekilde mırıldanıyor. "Çok güzeller."

"Harika. Şimdi onları yanınızdaki masaya koyun ve unutun. Bir şey olmaz."

Söylediğimi yapıyor, onları garip bir şekilde tabağının

yanına koyuyor. Gülümsemekten kendimi

alamıyorum. "Gerçekten işe yaramazın tekisin."

"Kapa çeneni." Rahatsız bir şekilde odaya bakıyor. Omuzları hafifçe kamburlaşıyor, sanki saklanmak istiyor. "Bütün bunları benim için yapmak zorunda değildin," diyor, ben yemekleri tabağa koymaya giderken. "Mumlar, yemek pişirmek ve her şey. Televizyonun karşısında bir pizzayla da idare edebilirdim."

Lazanyasını önüne koyarken, "Bir akşam yemeği randevusunu taklit etmek istedim," dedim. "Dışarı çıkmak istemedin."

Kaşlarını çattı. "Evet. Bunun için özür dilerim. Sadece şık bir restoranda iki erkekle görünmek istemedim. Tanrı bilir o havalı puştlar ne düşünürdü."

Zack homurdanıyor ve hemen yemeğine yumuluyor. Salatasıyla oynarken Layla'yı inceliyorum. Tam bir muamma. İnternette tangalı fotoğraflarını paylaşıyor ama birlikte yemek yersek bir grup orta yaşlı lokantacının ne düşüneceği konusunda stres yapıyor. Bu çok garip.

Layla ona baktığımı fark ediyor ve kızarıyor. "Podcast iyi gidiyor olmalı," diyor beceriksizce, ben koltuğuma geri kayarken. "Bir ton daha fazla takipçim var."

Başımı sallıyorum. "Her geçen gün daha fazla dinleyicimiz oluyor. Rakamlar bir yılı aşkın süredir bu kadar yüksek olmamıştı ve daha da iyi olacak gibi görünüyor."

"Yüksek bağlılık. Mutlu olmalısınız."

"Elbette."

Zack, "Muhteşem en iyi arkadaşımı becerebildiğim için mutluyum," diye açıkladı. yüksek sesle, yanağına sokulmak için öne doğru eğildi.

Layla ona yumuşak bir bakış atıyor ve topuzunu çekiştiriyor. "Ben de bu yönünden keyif alıyorum."

Onları izliyorum, ciğerlerim ağrıyor. Benim için önemli olan tek şeyin podcast olduğunu düşünüyor, değil mi? Herkes öyle düşünüyor. Tek önemsediğim şeyin etkileşim ve sayılar olduğunu düşünüyorlar.

Elbette podcast'i önemsiyorum. Onu ben yarattım. Onu bu hale getirmek için yıllarca çalıştım. Her zaman daha fazla dinleyici isteyeceğim. Ama dürüst olmak gerekirse, bu bölümü önermemin nedeni bu değil.

Benim için önemli olan ona yardım etmek. Salonumuzda gözleri yaşlı ve yüzü kızarmış bir şekilde otururkenki görüntüsü tekrar gözümün önüne geliyor. Göğsümü acıtıyor.

"Neden ikimizle birlikte toplum içinde görünmek istemiyorsun?"

Ağzımdan kaçırdım. Şaşırmış görünüyor. "Ne?"

Zack kaşlarını çatar. "Onu rahat bırak, dostum. İstemiyorsa, istemiyordur. için."

Gözlerimi kapatıyorum. Çok gergin olduğumda sert g ö r ü n d ü ğ ü m çok söylenir. Asla öyle bir niyetim yok.

"Elbette," diyorum sesimi yumuşatarak. "Ve seni asla zorlamayacağız. Sadece nedenini bilmek istiyorum. İkimizin de seni bara götürmesi senin için sorun değildi, değil mi?"

Koltuğunda kıpırdanıyor. "Karanlıktı. Ve bir bar beş yıldızlı bir restoranla aynı şey değil. Bütün sosyetik insanlar bana bakıp fahişe olduğumu düşüneceklerdi."

"Fahişe olmakta yanlış bir şey yok," diyor Zack bir ağız dolusu peynirin içinden.

Ona bakıyorum. "Bu konuda çok endişeleniyorsun,

değil mi?" "Ne?"

"Diğer insanların sizin hakkınızda ne düşündüğü. Nasıl göründüğünüz konusunda çok bilinçlisiniz."

Bana bir bakış attı. "Şey. Evet. Sizin için sorun yok. Kimse sizi eleştirmiyor. Zack'in lakabı Zack Hard-On, Tanrı aşkına. O bir sürtük olduğu için ünlü. İnternette insanların benim hakkımda neler söylediğini gördünüz, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Bu *beni rahatsız etmiyor,*" diye homurdanıyor. "Ama bunu *daha fazla* yapmalarını da istemiyorum." Çatalıyla bir parça marul saplıyor. "Ben gençken..." diye yüzünü buruşturuyor. "En popüler çocuk değildim. Bazı pisliklerle uğraştım. Ve sanırım bu benim kafama girdi."

Birden Layla hakkında ne kadar az şey bildiğimizi fark ettim. Kızı üç yıldır tanıyoruz ama hâlâ çok ketum.

Ben onu izlerken o lazanyasını kesiyor, bacak bacak üstüne atıyor ve rahatsız bir şekilde masanın etrafına bakıyor. Son randevumuzda, bizim yanımızda tamamen rahatlamıştı;

Ama şimdi yine hapiste.

Her şeyi abarttım. Çiçekler, mumlar, ceketini almam ve sandalyesini çekmem... Bunların hepsinden nefret ediyor. Her şeyi berbat ettim.

"Biliyor musunuz? Bunu daha kolay hale getirelim." Ayağa kalkıyorum ve iki tabağımızı da alıp kanepeye taşıyorum. Zack bunu fark ediyor ve içecekleri getirip sehpanın üzerine koyuyor.

"Ne yapıyorsun?" Layla ayağa kalkarak sorar.

"Seni daha rahat ettirmek için. Bir restoranda akşam yemeği randevusu simülasyonu yapmanın iyi bir fikir olacağını düşündüm ama belli ki bundan hoşlanmıyorsun."

"Sevmediğimden değil!" Çabucak söylüyor. "Ben sadece... çok..."

"Sahte mi?" Zack neşeyle söylüyor. "Sert mi? Zorla mı?"

Layla tereddüt ediyor. "Doğal değil," diyor sonunda. "Sen bu kadar resmi davranırken rahatlamak benim için çok zor. Yargılanıyormuşum gibi hissettiriyor. Ama bu durmamız gerektiği anlamına gelmiyor."

"Senin rahat olup olmadığınla ilgilenmeyen herkes boktan bir randevudur," diyorum ona, kanepeye oturup yanımdaki yeri okşayarak. "Sorun değil. Hadi gel. Otur ve yemeğini ye."

Omuzları rahatlamış bir şekilde çöküyor. "Teşekkürler," diye mırıldanıyor ve benimle Zack'in arasındaki kanepeye kayıyor. İçkisini uzatıyorum ve Zack onu kendi tarafına çekiyor. Aramıza sokulduğunda gergin bedeninin gevşediğini hissedebiliyorum.

"Tamam." Derin bir nefes alır. "Şimdi ne olacak?"

SEKİZ

LAYLA

Josh tabağımı uzattı. "Birbirimizi tanıyoruz."

İçim hemen cız etti. "İkinizi de zaten tanıyorum."

"Her şey değil." Koyu renk gözleri benimkilere dikildi. "Senin hakkında bilmediğim pek çok şey var. Özellikle konuşkan biri değilsin."

Yutkunuyorum, tekrar tabağıma bakıyorum. "Belki de bu şekilde

seviyorumdur." "Randevularda insanlar konuşur, Layla. Önemli olan da

bu."

Lazanyamı karıştırarak iç çektim. "Tamam o zaman. Bana bir şey sor."

Birkaç saniye duraklıyor. Utanç verici bir şey sormaması için dua ederek çatalımı sıkıca kavrıyorum.

Bu randevuda bu kadar gergin olmayı beklemiyordum. Sonuncusundan sonra daha rahat olacağımı umuyordum ama sanki başladığım yere geri dönmüşüm gibi hissediyorum. Josh ve Zack takım elbise ceketlerini ve kravatlarını çıkarmışlar ve yakaları açık, kolları kıvrılmış bir şekilde kesinlikle yenilebilir görünüyorlar. Zack yanıma uzanıyor, çaktırmadan bir kolunu bana doluyor ve kalp atışlarım daha da hızlanıyor.

"Moda tasarımına girmene ne sebep oldu?" Josh soruyor.

Sakinleşiyorum. Bu seferki kolay. "Şey. Her şey burslu bir öğrenci olduğum için başladı. Emery Lisesi - Luke'un bana öğretmenlik yaptığı okul - özel bir akademi. Ailem okul ücretini karşılayamıyordu ama ben burs aldım." Yemeğimden bir ısırık alıp hızlıca çiğniyorum. "Sorun şu ki, tüm üniforma toplamda iki bin dolara mal oluyordu. Kayıp eşyalardan ikinci el bir şeyler aşırır ve kendime göre uyarlamaya çalışırdım. Paçaları söker, delikleri dikerdim, bunun gibi şeyler yapardım. Ama dikişte ne kadar iyi olursam olayım, kıyafetler hala eski görünüyordu. Sınıfta bir başparmak gibi göze batıyordum. Zavallı çocuk olmak pek de eğlenceli değildi."

Zack tabağımdaki erimiş peyniri çalmaya çalışırken, "Züppe herifler," diye mırıldanıyor.

Özür dilemek için yanağımı öptüğünde gülümseyerek onu uzaklaştırıyorum. "O sırada bir alışveriş merkezinde iç çamaşırı reyonunda çalışıyordum. Tüm çalışanlara Noel ikramiyesi olarak biraz mağaza kredisi vermişlerdi ve ben de indirim reyonunda bu push-up'ı gördüm. Sıcak pembe ve parlak turuncu dantelliydi. Çok seksi olduğunu düşündüm, bu yüzden aldım ve ertesi gün okula giderken giydim. Kendime güveniyordum. Güzel. Çirkin, yamalı kıyafetlerimin altında özel bir şey vardı." Omuz silktim. "Diğer insanların da böyle hissetmesini istedim. Bu yüzden Tekstil ve Tasarım bölümüne kaydoldum, lisans eğitimi için Londra Moda Okulu'na girdim ve gerisi tarih oldu."

Josh hafifçe gülümsüyor. "On altı yaşındayken tüm hayatını planlamış mıydın?"

"Şaşırdın mı?"

"Hiç de değil." Bir parça domatesi mızraklıyor. "Ailen gurur duyuyor olmalı."

"Sanırım böyle süslü bir okula gidip iç çamaşırı satmaya kararlı olduğum için biraz kafaları karıştı ama beni destekliyorlar. Onları pek görmüyorum."

"Yakın değil misin?"

"Sadece... zamanım yok. En son ne zaman boş günüm olduğunu bile hatırlamıyorum."

"Onları görmelisin," diyor Josh sessizce. "Eminim seni özlemişlerdir."

Karşıdan ona bakıyorum. "Peki ya sen? Ailen internette kelepçelerden ve fışkırtmalardan bahsetmen hakkında ne düşünüyor?"

"Kardeşim bunun çok komik olduğunu düşünüyor. Babam..." bir an duraksıyor, yüzü parlıyor. "O..."

"Tam bir hıyar," diyor Zack.

Josh başını sallıyor. "Birçok kez bana 'acılı teyze' köşesini yöneten bir oğlum olmasının son derece utanç verici olduğunu söyledi. Ama onun fikirleri pek de umurumda değil. O korkunç bir insan."

Saçmalık. "Peki ya annen?" Neredeyse sormaya korkarak devam ediyorum.

Josh hiçbir şey söylemiyor, su bardağını parmaklarının arasında döndürüyor. Sosyal açıdan bodur olabilirim ama ipucu almayı bilirim, bu yüzden Zack'e dönüyorum.

"Peki ya ailen?"

"Podcast yapmamı sorun etmiyorlar," diyor mutlu bir şekilde. "Sanırım hala rugby oynamadığım için biraz üzgünler. Çocukluğumdan beri bu benim hayalimdi. Dizimi sakatladığımda onlar da benim kadar üzülmüştü."

"Ameliyat olmak zorunda mıydın?"

"Oh, evet." Elbise pantolonunun bileğini yukarı çekerek bana dizinin önündeki uzun yara izini gösteriyor.

Parmağımı kabarık derinin üzerinde gezdiriyorum. "Keşke seni rugby oynarken görebilseydim."

"Yapmadığına sevindim, aşkım. O zamanlar hıyarın tekiydim."

"Şimdi de hıyarın tekisin," diyorum kibarca. "Hâlâ

acıyor mu?" Gülümsüyor ama gözleriyle buluşmuyor.

"İyiyim."

"Bazen hâlâ bozuluyor," diyor Josh sert bir şekilde. "Ona sürekli almasını söylüyorum
ama o dinlemiyor."

"Hastanelerden nefret ediyorum," diye mırıldandı Zack. "Sorun değil."

Onun yanına yaslanıyorum. "Oynamayı bırakmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Korkunç bir şey olmalı."

Acınası görünüyor. "Öyleydi. Bazen kendi cesaretim ve direncimle kendimi bile şaşırtıyorum. Beni daha iyi öpecek misin?"

"Sanırım buna mecburum," diye iç geçirdim ve tabağımı yere bıraktım. "Sen benim erkek arkadaşım*sın.* Buraya gel o zaman."

"*Güzel,*" diye mırıldanıyor Zack, pantolonunun paçasını indiriyor ve ağzımı kabaca kendi ağzına çekiyor.

Ben de onu sertçe öpüyorum, ona karşı eriyorum. Bir hafta önce öpüşmeyi sevmediğimi düşündüğümü hayal etmek bile zor. Sanırım Josh ve Zack'i bütün gün öpebilir ve doyamazdım. Zack ağzımı hafifçe aralayıp içime doğru yaladığında karnımın döndüğünü, sıcaklığın içime yayıldığını hissediyorum.

Birden boynumda başka bir sıcak ağız hissediyorum. Josh arkamdan bastırıp boğazımdan aşağıya doğru yumuşak, emici öpücükler gönderirken nefesim kesiliyor. Hemen tüm vücudum aşırı hızlanmaya başlıyor. Eğer biri

tarafından öpülmek

Adam ateşliydi, iki erkek tarafından öpülmek, bedenimin onlarınkinin arasına sıkışması neredeyse orgazmikti. Josh boğazımın kenarından aşağıya doğru sıcak bir çizgi yalarken bir ürpertiyi zorlamam gerekiyor. İçimdeki uyarılma sarmalıyla iç çamaşırımın nemlendiğini hissedebiliyorum. Başım dönmeye başlıyor. Yeterince hava alamıyorum.

"Layla," diye mırıldanıyor Josh tenime doğru.

Körü körüne ona dönüp dudaklarımızı birbirine çarpıyorum. Keskin bir nefes alıyor, sonra beni sertçe öpüyor. Birbirimizin içine giriyoruz. Diğer tarafımda, Zack'in elleri kalçalarımın üzerinde kıvrılıyor. İri parmakları tişörtümün eteğinin altından kayarken ürperiyorum ve tüylerim diken diken oluyor. Ona doğru eğildim. Zack mesajı alıyor ve büyük bir eliyle göğüslerimden birini avuçlamak için uzanıyor. Josh yüzüme dokunup beni daha sert öperken hafifçe nefes almaya başlıyorum. Zack'in eli göğsüme tırmanırken, ağızlarımız yavaş ve şehvetli bir şekilde birbirine dolanıyor, birbirini çekiştiriyor. Başparmağı nihayet karıncalanan meme ucumu okşadığında, içimden dökülen iniltiyi durduramıyorum, tüm vücudum titremeye başlıyor.

Josh onu yakmışım gibi sarsılarak uzaklaşıyor, yanakları alev alev yanıyor.

"Tatlı ister misin?" Çabucak söylüyor. "Dondurmam var." Ayağa fırlıyor. "Dur ben getireyim."

Mutfakta kayboldu. Nefes nefese gidişini izliyorum. "Lanet olsun. Çok mu ileri gittik?"

Zack boynuma sokuluyor. "Hayır. Muhtemelen akşam yemeği randevunuzu bitirdiğinizden emin olmak istiyordur."

Gülümsüyorum. "Bu kadar evcil olabileceğini hiç düşünmemiştim." Josh'un her zaman çok gergin ve iş odaklı olduğunu düşünürdüm. Benim gibi. Onun bu yumuşak tarafını daha önce hiç görmemiştim ama çok tatlı.

"Sadece seni etkilemeye çalışıyor," diye mırıldanıyor Zack, eliyle karnımı okşarken. "O sadece kızlar için yemek yapar. Monica'yla çıkarken her hafta pazar rostosu yaptığını hatırlıyorum. Düzgün sos yapabilen tanıdığım tek güneyli."

Gözlerimi devirip ondan uzaklaşıyorum. "Doğru ya. Sen eski sevgilin Monica'yla çıkarken."

Zack homurdanıyor. "Onun gerçekten var olmadığını düşünüyorsun, değil mi? Bekle, fotoğraflarımız var." Hâlâ bana tutunarak telefonunu çıkarıyor ve fotoğraf albümünü karıştırıyor. "İşte." Bana ekranı gösteriyor.

Daha iyi görebilmek için eğildim. Fotoğrafta üç adam da parktaki bir bankta esmer bir kızla birlikte oturuyor. Kız Luke ve Zack'in kucakları arasına tünemiş, Josh'un elini tutmak için eğilmiş. Josh kıza gülümsüyor, yüzü şefkat dolu.

Donup kaldım. "Bekle. Bana dörtlü ilişkinizin *gerçek* olduğunu mu söylüyorsun?"

Josh masaya geri dönüyor ve üç kase vanilyalı dondurma koyuyor. "Evet."

Ona bakıyorum. "Monica sadece podcast için bir parça değil miydi?"

Bana tuhaf bir bakış atıp tekrar yanıma oturdu. "Biz podcast'te yatmayız."

"I..." Yüzümün ısındığını hissedebiliyorum. Resmi incelerken midem bulanıyor. Luke'un eli Monica'nın kalçasında ve Zack onun boynunu öpüyor. Üçü birlikte bir yatakta çırılçıplak, bir kızla mı sevişiyorlar? Bir tür fantezi gibi görünüyor.

"İşte." Soğuk bir şey dudaklarıma değince sıçrıyorum. Ağzımı açarak Josh'ın bana bir kaşık vanilyalı dondurma yedirmesine ve tatlılığın dilimde erimesine izin veriyorum.

″Yani gerçekten hepiniz aynı kadınla mı yattınız? Gerçekten mi?"

"Evet," diyor Josh sabırla. "Defalarca. Birkaç yıl boyunca. Neden seni paylaşmaktan bu kadar mutlu olduğumuzu düşündün?"

Bön bön bakıyorum. "Ben... ama... bu nasıl oldu?!"

Omuz silkiyor. "Podcast'te yıllardır grup ilişkilerini tartışıyorduk. Bu fikre bir kez alıştığınızda, size normal gelmeye başlıyor. Aslında mantıklı. Bize fiziksel ve duygusal olarak ihtiyacımız olan her şeyi tek bir kişiden almamız gerektiğini söyleyen bir toplumda yaşıyoruz. Ama bu imkansız."

Zack başını sallar. "Evet. Monica katıldığımız bir kongrede konuk konuşmacıydı. Sonrasında onunla barda bir şeyler içtik ve bunu o önerdi. Hepimiz evet dedik ve oradan devam etti."

"Vay be." Arkama yaslanıp göz kırpıyorum. "Ve hoşuna gitti mi?"

Josh bana bir kaşık daha dondurma yediriyor, koyu renk gözleri yüzüme odaklanmış. "Muhtemelen şimdiye kadar yaşadığım en iyi ilişkiydi. Düşündüğünden çok daha kolaydı."

Dudaklarımdaki vanilyayı yaladım. "Ama siz ayrıldınız? Ne oldu?"

"Benim hatam," diyor Zack mahcup bir ifadeyle, başının arkasını ovuşturarak. "Ben uzun süreli ilişki yaşamam. Ben ondan ayrıldım, o da Josh ve Luke'u terk etti. Benimle değil de oda arkadaşlarımla çıkmaya devam etmesi biraz garip olurdu." Kederli bir şekilde iç geçiriyor. "Yine de seksten vazgeçmek zordu. Lanet olsun."

"Doğru," diye boğuluyorum. "Dört yönlü seks. O aslında, gerçekten oldu. Evet."

Josh bana garip bir bakış attı. Hiç şaşırmadım. Muhtemelen anevrizma geçiriyor gibi görünüyorum. Aynı anda hem bu kadar şaşırıp hem de tahrik olduğumu hiç hatırlamıyorum.

"Lafı açılmışken," diye neşeleniyor Zack. "Sana hediye alan tek kişi çiçekçi çocuk değil. Benim de senin için bir şeyim var." Kanepenin koluna eğilip sehpanın altını karıştırıyor.

Josh sertleşir. "Aman Tanrım. Lütfen bana bunun-"

"Buyurun," diyor Zack mutlulukla, kahverengi bir karton kutuyu kucağıma bırakarak. Ambalajın üzerindeki etiketi inceliyorum. Önünde siyah bir logo var, kıvrımlı, stilize edilmiş, şeytan boynuzlu bir kadın.

"Sinsters?" İsim tanıdık geliyor ama nereden geldiğini hatırlamıyorum.

"Sponsorlarımızdan biri," diyor Zack. "Al." Bana anahtarlarını uzatıyor ve ben de keskin kenarını kullanarak bandı kesip kutuyu açıyorum.

İçeride, parıltılı kağıt mendile sarılmış pembe kauçuk bir penis bana bakıyor.

NINETEEN

JOSH

Layla bir an sessiz kalır. "Neden burada bir sik var?" Sonunda sorar.

Şakaklarımı ovuyorum. "Sinsters bir yetişkin oyuncak şirketi," diye açıklıyorum. "Ve Zack bir aptal."

"Hayır, değilim!" Zack hevesle söylüyor. "Bu bok çok önemli." Kutuyu kızın elinden alıyor. "Zaten hangi oyuncaklara sahip olduğunu bilmiyordum, bu yüzden sana tüm yelpazeyi sipariş etmem gerektiğini düşündüm. İki katını almaktan zarar gelmez. Bak." Kutuyu karıştırmaya başladı. "Kelepçeleriniz var. Kelepçeler. Bir mermi titreşimi. Bunun küçük bir tavşan kafası var, görünüşe göre *gerçekten* güzel hissettiriyor. Göz bağı. Bir tıkaç. Bak, güzel değil mi?" Ucunda küçük mücevherli bir kalp olan bir tıkaç çıkarıyor.

Layla ona bakıyor. "Bu fiş ne anlama geliyor?" Sesi kısık bir şekilde soruyor.

Zack şok olmuş görünüyor. "*Kıçın,* tatlım. Aman Tanrım. Bunlardan birini daha önce hiç kullanmadın mı?"

Layla yavaşça, "Daha önce hiç böyle bir şey kullanmamıştım," diyor. Yanakları pembeleşmiş. Zekice kutunun içine uzanıyor ve büyük misketler büyüklüğünde bir dizi gümüş metal top çıkarıyor. "Bunlar da kıçıma giriyor mu?"

Zack onu işaret ediyor. "Heyecanını sevdim ama hayır. Yanlış delik."

Layla'nın kaşları saç çizgisine doğru uçuşuyor. "Ve bu *iyi*

hissettiriyor *mu?*"

"Sana söyleyecek ekipmanım yok," diyor Zack rahat bir şekilde. "Öyle olduğunu varsaymak zorundayım,
Gerçi. Seni güzel ve tok hissettirecek. Bekle, sana göstermek istediğim bir şey var." Kutuyu karıştırmaya devam ediyor ve sonunda plastik bir şişe çıkarıyor. "Al bakalım."

Layla şişeyi alıp yan tarafındaki etiketi inceliyor. "*Juicy Pleasure Gel,*" yüksek sesle okuyor. "*Isıtıcı, karıncalandırıcı, su bazlı kayganlaştırıcı*. Zack!"

"Ne?" Ellerini kaldırdı. "Bu bir öğrenme materyali!" Şişeyi işaret ediyor.

"Bu haftaki ev ödeviniz için, bir tane çıkarmanızı istiyorum.

Küçük not defterlerinizi çıkarın ve sizi tahrik eden her şeyin bir listesini yapın. Ve bunu bitirdiğinizde, birkaç mum yakmanızı, parmaklarınızı şundan biraz sürmenizi istiyorum," diyerek şişeyi okşadı, "ve kendinizi boşaltın."

"Tanrım," diye mırıldandım.

Layla'nın ağzı açık kalır. "*Affedersiniz*?"

"İstemiyorsan bize listeyi göstermek zorunda değilsin," diyor Zack mutlulukla. "Ama biriyle çıkmaya başladığınızda, ilişkiden ne istediğinizi bilmeniz çok önemli. Buna cinsellik de dahil."

Layla hiçbir şey söylemiyor, ona bakıyor.

Gözlerimi ovuşturuyorum. "Zack.

Ciddiyim."

Sözümü kesti. "Bak. Romantizm kısmını sen halledebilirsin. Ona güller verip ailesi hakkında sorular sorma kısmını sen halledersin. Ben o konuda iyi değilim. Benim olayım seks."

"Seks konusunda yardıma ihtiyacı olup olmadığını bile bilmiyorsun!" Ben işaret ettim. Zack'in bir kızdan hoşlandığında ne kadar *sinir bozucu olduğunu* unutmuşum.

Omuz silkiyor. "Öğrenmenin tek yolu var." Öne doğru eğilir ve Layla'nın elini tutar. "Ananas yığını. Seks hayatınızı birden ona kadar nasıl değerlendirirsiniz?"

"Zack-" diye başlıyorum.

"Bir," diyor Layla hemen.

Bu beni susturdu. Ona döndüm. "Ciddi misin?"

Omuz silkiyor, gözlerime bakmıyor. Zack üzüntüyle başını sallıyor. "Biliyordum," diyor. "İyi seks temel sosyal beceriler gerektirir, korkarım. Bizim küçük sakızlı solucanımız ne yazık ki bundan yoksun." Onun elini sıkıyor. "Merak etme tatlım. Zack Hard-on bunu düzeltecektir."

"Neden onda bir?" Talep ediyorum. "Acıyor mu?"

Layla başını sallar. "Hayır. Bu sadece... biraz sıkıcı. Islak, yapış yapış ve terli. Başka bir şey yapıyor olmayı tercih ederdim."

"Bekle." Zack telaşlanmış görünüyor. "Sevişmeyi hiç mi sevmiyorsun? Tek iyi olduğum şey bu. Şimdi sana ne konuda yardım edeceğim?"

"Hoşuma gitti," diyor Layla. "En azından teoride. Ama her denediğimde, çok... ezici oldu."

"Sen gelmiyorsun," diye tahmin

ediyorum. "Asla."

Dairenin ön kapısı açılırken Zack, "Tamam o zaman," diyor. Luke elinde plastik bir alışveriş torbasıyla içeri giriyor, tam o sırada Zack yüksek sesle, "Seks dersi de mi istiyorsun? Bunu kesinlikle sağlayabiliriz."

Gözlerimi kapatıyorum. Luke kapı aralığında donup kaldı. "*Ne oldu?"* Odanın etrafına bakarak bağırıyor. "Burada ne haltlar dönüyor?"

"Zack lisanssız bir seks terapisti oldu," diyorum kesin bir dille.

"Aynen öyle," diye açıkladı Zack. "Merak etme L, bu işin aslını öğreneceğiz. Hiçbir sahte kız arkadaşımın berbat bir yatak odası hayatı yok." Öne doğru eğiliyor. "Her şey sırayla. Kendini boşaltabilir misin?"

Layla cevap vermek için ağzını açıyor ama o daha cevap vermeden Luke ön kapıyı arkasından çarpıyor. "Bu uygun bir konuşma mı?" Hepimize buz gibi soruyor. Yüzü bembeyaz.

"O bir yetişkin," diye belirtiyorum. "Yaşına uygun konuşmalara ihtiyacı yok."

"Bu, ikinizin burada oturup kötü bir dergi köşesi gibi ona yatak odası tavsiyeleri vermeniz gerektiği anlamına gelmez," diye tükürüyor ve elini odada gezdiriyor. "Mumlar ve çiçekler de neyin nesi? 'Deneğinizi' *baştan çıkarmaya* mı çalışıyorsunuz? Yardım istediği konu bu değil."

Zack bir kahkaha atıyor. "Hangi dünyada yaşıyorsun bilmiyorum ihtiyar, ama modern çağda, boşalabilmek çoğu ilişkinin oldukça önemli bir parçası." Tekrar Layla'ya bakıyor. "Ee, ne var ne yok?"

"Evet," diyor Layla, Luke'u sert bir bakışla süzerek. "Tek başıma gittiğimde hiçbir sorun yaşamıyorum."

"Bu harika. Kendinize dokunduğunuzda ne düşünürsünüz? Video izler misin, müstehcen kitaplar okur musun ya da-"

"*Zack*," diye tersledi Luke. "Bu kadar *yeter*."

"Ben artık çocuk değilim Luke," diye ısırıyor Layla, ona ters ters bakarak. "Yetişkinlerin konuşmalarını duymamam için kulaklarımı kapatmak zorunda değilsin."

Luke'un yüzü gerilir. "Çizgiyi ne zaman aştığını bilmiyor. Seni rahatsız ediyorsa bunları dinlemek zorunda kalmamalısın."

Layla sinirleniyor. "Konuşmadan rahatsız olsaydım, ondan durmasını isteyebilirdim. Onların yardımını *istiyorum.* Eğer bundan memnun değilsen, gidebilirsin. O yanlış bir şey yapmıyor."

Luke'un omuzları gerilir. "Peki," diyor soğukkanlılıkla. "Kendimi bu işe bulaştırmayacağım." Elindeki alışveriş torbasını tezgâhın üzerine bırakarak salondan geçip yatak odasına doğru yürüyor ve kapıyı arkasından çarparak kapatıyor.

YİRMİ

JOSH

Zack ıslık çalarak Layla'nın kolunu okşuyor. "Bu gece çok baharatlısın."

Gözlerinde hüzünlü bir bakışla Luke'un kapalı kapısına bakıyor. "Şirret demek istiyorsun."

"Bunu atlatacaktır," diye onu temin ediyorum. "Doğru olmayan hiçbir şey söylemedin."

Sehpanın ayağını tekmeliyor. "Bana sanki kol mesafesinde tutması gereken on altı yaşında bir çocukmuşum gibi davranmasından bıktım. Arkadaş olmamız gerekiyor ama benimle eşitmişim gibi bile konuşmuyor. Ona sarılmaya çalışsam muhtemelen polise teslim olur."

"Aw." Zack onun saçından bir tutamı çekiştiriyor. "Luke'a sarılmak ister misin? Dinle, sarhoş olduğunda çok sevimli oluyor, o yüzden üzülmeye değecek bir şey olmadığını söyleyebilirim. Şimdi, nerede kalmıştık?"

"Müstehcen kitaplar okuyup okumadığımı soruyordun," diyor Layla sert bir şekilde.

"Doğru." Etrafına bakınıyor ve sehpadan bir not defteri alıyor. "Hey, neden listeni birlikte yapmıyoruz? Belli ki bu alanda ekstra yardıma ihtiyacın var. Bana en çok tahrik olduğun on şeyi ve bunların neden seksi olduğunu düşündüğünü söyle." Yeni bir sayfaya geçer ve beklentiyle ona bakar. Bir süre sonra kız bir şey söylemeyince, "Git," diyor.

Layla ne diyeceğini şaşırmış gibi görünüyor.

Boğazımı temizliyorum. "Bu konuda yardım istiyorsun, değil mi? Zack'e aldırma, istersen bunu kesinlikle özel olarak yapabilirsin."

"Yardım istiyorum," diyor. "Bu sadece... sanki, en iyi on filmimi bile anında listeleyemiyorum."

"Küçük şeyler olabilir," diyor Zack rahatça. "Mesela ben kızları randevuya götürmeyi severim, çünkü çok sıkıdır ve kalçalarına bakmayı severim. Josh boynunu öpmenden hoşlanıyor, çünkü bir nedenden dolayı görünüşe göre doğrudan aletiyle bağlantılı. Bunun gibi şeyler."

Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyorum. "En baştan başlayalım. Yalnızken kendini tatmin edebiliyorsun ama bir erkekle birlikteyken edemiyorsun. Aradaki fark ne?"

Homurdanıyor. "Tek başımayken istediğim her şeyi hayal edebiliyorum. Bir erkekle birlikteyken, o..." Havada bir el sallıyor. "*İşte*. Dikkat dağıtıcı."

"Yani kendini tatmin etmek için büyük ölçüde fantezilere mi güveniyorsun?" Yavaşça söylüyorum, Layla'nın kızarmış, ıslak ve çıplak, yatakta kendine dokunan zihinsel görüntüsünü uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Tanrım.

Başını salladı. "Elbette."

"Peki o zaman," diyorum. "Ne düşünüyorsun?"

Tereddüt ediyor, sonra yere bakıyor, yanakları renkleniyor. "Bu önemli mi? Bir erkek arkadaşım olması için gelmem gerekmiyor."

Kaşlarımı çattım. Bu onun için hiç de Leyla'ya yakışmayan bir şey.
"Gelmek *istiyor* musun?" Açıkça soruyorum.

"Şey, evet, ama-" "O

zaman bu önemli."

"Ama-"

Sözünü kestim. "Layla, senin en iyi özelliklerinden biri asla utanmaman.
istediğin şeyi istemek için."

"Ve bacakların," diye araya giriyor Zack. "Onlar da harika bir kalite."

Layla'nın bakışlarını tutuyorum. "Kariyerinde bu noktaya kendi ihtiyaçlarını en sona koyarak gelmedin. O yüzden neden vasatın altında bir cinsel yaşamın olmasını sorun etmiyorsun anlamıyorum. Burada bilmediğimiz bir şeyler mi oluyor? Bir çeşit... yakınlık konusunda zihinsel bir engel mi?" Hiçbir şey söylemiyor ve ben iç çekiyorum. "Seksten zevk almayı hak ediyorsun, Layla. Bunu istiyor musun?"

Başını sallıyor.

Elimi uzatıyorum, avuç içi yukarı bakıyor. Bir saniye sonra parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. "Bize kişisel bir şey anlatmak zorunda değilsin. Ama seni yargılamayacağız.

Bunun için, eğer yaparsan. İnanın bana, programdaki hemen hemen her şeyi duyduk."

"Evet," diye onaylıyor Zack. "Daha birkaç gün önce, sadece bir kızın balonla memelerini ovması halinde gelebilen bir adamdan e-posta aldık. Parazit onu boşaltmış ya da öyle bir şey."

Layla'nın dudağı seğiriyor. "Ona ne söyledin?"

"Balonları parti mağazalarından toptan almak daha ucuza geliyor."

Gözlerini kapatıyor. "İyi," diye mırıldanıyor, yüzü yanıyor. "Ben... sen şu çıktığın kızdan bahsederken... Monica ya da her neyse."

Zack'e bakıyorum. Bunun nereye varacağından emin değilim. "Evet?"

Garip bir şekilde omuz silkiyor. "Bunu düşünmek çok hoşuma gidiyor. Ben de yataktayken bunu düşünüyorum."

Ne demek istediğini anlamam bir saniye sürdü. Sonra anladım. "Kendini boşaltmak için hayal ettiğin şey bu mu? *Üçlü* yapmak mı?"

YİRMİ BİR

LAYLA

Josh'ın yüzüne bakarak çenemi düzeltiyorum. "Evet," diyorum.

Şok olmuş ya da garip görünmesini bekliyorum; onun yerine, sadece karşılık veriyor: "Ne konfigürasyonu?"

"Ne?"

"Hep erkek mi istiyorsun? Bir erkek ve bir kız mı?" Gözleri benimkilere dikildi. "Kaç partner? İki mi? Üç mü? Dört mü?"

Bir mülakatta sorguya çekiliyormuşum gibi hissediyorum. "Tanrım, fark eder mi? Gerçekleşecek gibi değil. Bu sadece bir fantezi."

Kaşları çatılır. ″Tabii ki önemli,″ diye ısrar ediyor. "Ne istediğin önemli. Sahip çık. Utanç verici değil."

Tanrım. "Sadece çocuklar," diyorum. "İki ya da... üç, belki? Sanırım dört kişiyle zorlanabilirim. Muhtemelen bütün uzuvlar birbirine dolanır."

"Erkeklerin birbirleriyle yatmasını mı istiyorsun?" Josh bastırıyor, tamamen iş. "Yoksa sadece sana mı odaklansınlar?"

"Ne?"

"Sadece soruya cevap ver."

"Dostum, bu çok komik," diye fısıldıyor Zack. "Şimdi başardın, L. Tam kurtarıcı modunda. Kapatma düğmesi yok."

"Erkeklerin birlikte olmasını mı istiyorsun?" Josh sabırsızca tekrarlıyor.

İşte şimdi bencilce konuştum. "Yani, *umurumda* olmazdı," diyorum. "Ama benim için hiçbir şey yapmazdı."

Josh bana "Hepsi de seni boşaltmaya odaklanmış iki ya da üç erkekle yatmak istiyorsun" diye tekrarlıyor. "Birden fazla partner bulmana yardımcı olabilecek flört uygulamaları olduğunu biliyorsun, değil mi? Muhtemelen rastgele arkadaşlık sitelerinden daha iyi bir seçim olurlar."

Başımı salladım. "Josh, bu aslında aradığım bir şey değil. Bırakın iki ya da üç kişiyi, güvendiğim bir erkeği bile zor buluyorum." Ellerime bakıyorum. "Bu bir fantezi. Gerçeğe dönüştürmek istediğim bir şey değil."

Bir duraklama olur. "Ama yapabilirsin," diyor Josh sessizce. Ağırlığını kaydırarak yüzünü benimkine yaklaştırıyor. Sıcak nefesi yanağıma değiyor ve bacaklarımın arasında sıcak bir nabız hissediyorum. "Yapabilirsin."

"Evet," diye kabul ediyor Zack. "Aslında, üç yol bizim uzmanlık alanımız. Ne inanılmaz bir tesadüf." Sağ tarafıma yanaşıyor. "Ne düşünüyorsun? Seni boşaltabilecek miyiz görmek ister misin? Meydan okumayı severim."

Ona bakıyorum, kalbim çarpmaya başlıyor. Bunun olduğuna inanamıyorum. Çocuklar bana fantezilerimi gümüş tepside sunuyorlar ve ben nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. "Ben... *sen?* Ama...*"*

Josh'un ifadesi yumuşar. "Utanıyorsun."

Tartışmak için ağzımı açıyorum - ve sonra öyle olduğumu fark ediyorum. Utanmaktan daha fazlasıyım. Utanıyorum. "Utanmamam gerektiğini düşünüyorum. Ama... kıyafetlerimi internette modellediğimde aldığım yorumları gördünüz, değil mi? Fahişe utancından payıma düşenden fazlasıyla karşılaştım. Öyle görünüyor ki..." *Whorish. Sakin ol.* "Açgözlü" ile devam ediyorum.

"Bu açgözlülük değil." Josh parmaklarımı avucumdan ayırıyor. "Aksine, kız için çok daha fazla iş demek."

Kafamda bir görüntü beliriyor. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde, ağzım kalın bir aletin üzerinde kayarken, bir diğeri arkamdan içime giriyor. Adamların arasında hareket ediyorum, ikisini de aynı anda boşaltırken inlemelerini ve nefes nefese kalmalarını dinliyorum.

Isı tüm vücuduma yayılıyor. *"Oh."*

Ağzı yukarı kalkıyor. "Denemek ister misin?" Başparmağını avucumun üzerinde gezdiriyor. "Bizimle mi? Bunu bir fantezi olarak saklamak istiyorsan yeterince adil. Ama seni azdıran şey buysa, bundan utanmana gerek yok. Bizi de azdırıyor. Ve sen tatmin edici bir cinsel hayatı hak ediyorsun." Koyu renk gözleri benimkilerin içinde eriyor. "Seninle ilgileniriz."

Eli benimkinin üzerinde geziniyor, sinir uçlarımı aydınlatıyor. Dudaklarımı yalıyorum. Zar zor nefes alabiliyorum. Cevap vermek yerine, sadece başımı sallıyorum.

Josh gülümsüyor. "Şu anda mı?"

"Şey. Bu sabah tıraş oldum. Olabilir." Sesim hissettiğimden çok daha kendinden emin çıkıyor.

Josh'un elimi tutuşu bir an için sıkılaşıyor, sonra iş yapar gibi başını sallayıp çekiliyor ve beni zor nefes alır halde bırakıyor. "Zack? Bunun senin için sorun olmadığını varsayıyorum?" Hızlıca soruyor.

Zack sırıtıyor. "*Hiç olmadım.* Ama, tamam, başlamadan önce her şeyi açıklayalım, genç kız." Başını omzuma koyuyor, Josh'un soğuk yoğunluğundan sonra onun sıcak şefkati beni biraz rahatlatıyor. "Bence çok seksisin ve eğer seninle bir barda falan tanışsaydım, kesinlikle seni eve götürmeye çalışırdım. Yani bir tür ajandam var. Ama aynı zamanda sana yardım etmek istiyorum."

Nefesim kesildi. "Hayır! *Benimle,* şınav giyen bir kadınla mı yatmak istiyorsun? Bu nasıl olabilir?!"

Sırıtıyor, gözleri parlıyor. "Sadece bunu aradan çıkarmamız gerektiğini düşündüm. Kendi kötü çıkarlarım için seni kandırmışım gibi hissetmeni istemem."

"İster inan ister inanma, Zack, anladım." Yutkunuyorum, ağzım aniden kuruyor, sonra dimdik oturmuş, sessizce bizi izleyen Josh'a bakıyorum. "Bence sen de ateşlisin. İkiniz de."

"Tamam." Görünüşe göre tatmin olmuş olan Zack koltuk minderlerine yaslanıyor ve beni yanına çekerek kalçamı okşuyor. "Josh, televizyonu aç."

"Televizyon mu?" Kafam karıştı.

Çocuklar başımın üzerinden bilmiş bir bakış paylaşıyorlar. Erimiş dondurma kaselerini bir kenara bırakan Josh, çocukların sehpasından televizyon kumandasını alıyor, seti açıyor ve daha önce hiç görmediğim bir kraliyet filminde karar kılmadan önce kanallar arasında geziniyor.

"Çok tatlı," Zack yanıma sokuldu. "Colin Firth'ü seviyorum."

"Bu rolü gerçekten çok iyi yorumluyor," diye onaylıyor Josh diğer tarafımdan. İkisi de ekrana odaklanıyor.

Aralarına bakıyorum. "Genelde daha fazla dokunmak gerekmez mi?" Soruyorum. "Ve daha az... Jane Austen?"

Zack alay ediyor. "Yöntemlerimi mi sorguluyorsun?"

"Ne, telepatik falan mısın? Beni sadece zihninin gücüyle mi boşaltacaksın?"

"Eminim yapabilirim," diyor sırıtarak. "Hayır, rahatla, tatlım. Sadece televizyonu izle." Kalçamı sıkıyor.

Şimdi kafam karıştı. "Ne? Neden?"

Esniyor, geriniyor. "Bir şey izlemek istiyorum. Neden, seçmek ister misin?"

"Hayır," diyorum yavaşça. "Sevişmek istiyorum."

"Tssk. Kadınlar beni sadece tek bir şey için istiyor. Bu kadar seksi olmak zor, biliyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Sen... bunu yapmak istemiyor musun? Sadece söyleyebilirsin."

"Belki. Belki de olmaz. Henüz karar vermedim." Elini kalçama indiriyor. İçimdeki sıcaklık alevleniyor ve içgüdüsel olarak bacak bacak üstüne atıyorum. Dudakları yukarı kalkıyor. "Yarım saat sonra tekrar sor, olur mu?"

"Tamam...?"

Neler olduğundan pek emin değilim. Bu oldukça etkileyici bir 180 derece. Fikrini mi değiştirdi? Beni nazikçe hayal kırıklığına mı uğratmaya çalışıyor? "Gerçekten sadece hayır diyebilirsin-"

Parmağını dudaklarıma koyuyor. "Şşşt," diyor.

O kadar tuhaflaştım ki susup televizyona odaklandım. Gösterişli, ışıltılı balo elbiseleri içindeki kadın ve erkekler ekranda dans ediyor, bir yaylı çalgılar dörtlüsü eşliğinde yemyeşil bir dans salonunun etrafında dönerken flört ediyorlar.

Rahatlamaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Tek odaklanabildiğim şey iki yanımda sıkışmış iki adamın hissi. İkisi de çok sıcak, kaslı ve benden çok daha *büyükler.* Nefes aldıkça göğüslerinin inip kalktığını hissediyorum.

Hiçbir zaman iri adamların hayranı olmadım. Gerçekten isterlerse beni alt edebilecekleri fikrinden hoşlanmıyorum.

Ama şu anda, devler için yeni bir takdir buluyorum.

Sol tarafımda Josh biraz daha yaklaşıyor. Kolunu sert ve sıcak bir şekilde koluma bastırıyor ve ben onun tatlı, naneli kokusunu içime çekiyorum. Beklenti içimde kıvrılıyor

mide.

Kolunu çekiştiriyorum ve dönüp bana bakıyor, yüzü kibarca boş. "Öp beni," diye emrediyorum.

Ağzı hafifçe yukarı kalkıyor. Gözlerini yüzümde gezdiriyor, sonra öne eğilip yanağımı okşuyor. Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Öne doğru itiyorum, dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

YİRMİ İKİ

LAYLA

Tekrar geri çekiliyor, ekrana dönüyor. Ağzım bir

balığınki gibi açılıp kapanıyor. "*Josh!"*

"Hm?" Gözlerini televizyondan ayırmıyor. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Beni düzgünce öp!"

"Hayır," diyor kesin bir dille. "Filmi izle."

Ona bakakaldım, sonra saçımın bir tutamını parmaklarının arasında döndürmeye başlayan Zack'e döndüm. "Öp beni," diye emrediyorum.

Gözlerini deviriyor. "Tanrı aşkına, genç kız. Rahatla artık. Her zaman çok gerginsin." Beni daha da yanına çekti. "Erkek arkadaşlarına sarıl, lolipop." Kaburgalarını öyle sert çimdikliyorum ki tıslıyor. "Bu ne içindi?!"

"Benimle dalga geçiyorsun. Ya benimle seviş ya da sevişme, ama bu

şekilde uzatma." Bana sevgiyle bakıyor. "Neden? Bitirmek mi

istiyorsun?"

"Şey, hayır, ama-"

"Seks yapılacaklar listesinde işaretleyebileceğin bir madde değildir," diye hatırlatıyor bana. "Şu haline bak. Her tarafını sıkmışsın. Bu haldeyken seni boşaltmaya çalışmanın bir anlamı yok." Kalçamı sıkıyor.

Kavrayışının içinde kıpırdanıyorum. "Ama-"

"Buradaki öğretmen kim?" Sözünü keser. "Peki, kendisine laf atılırken gelemeyen talihsiz öğrenci kim?"

Çenemi kapattım.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Televizyonun sesini açtı. "Filmi izle."

Fazla seçeneğim yok, bu yüzden ekrana geri dönüyorum.

On dakika geçiyor ama her saniye sonsuza dek sürecekmiş gibi geliyor. Rahatlayamıyorum. Her iki adam da bana yaklaşıyor, beni iki yanımdan sıkıştırıyor. Zack bir elini kalçama atıyor, Josh da bir kolunu omzuma doluyor. Arada sırada birbirlerine bir şeyler söylemek için üzerime eğiliyorlar ve beni kaslardan oluşan bir kafesin içine daha da sıkı hapsediyorlar. Ve ben orada öylece oturuyorum, birbirine karışan tıraş sonrası kokularını içime çekerken sessizce daha da ısınıyorum.

Zack'in elinin kalçama tırmanmaya başlaması uzun sürmüyor. Onun dokunuşuyla tenim karıncalanıyor ve parmak uçları şortumun eteğine değdiğinde cinsel organım neredeyse acı verici bir şekilde zonkluyor. Diğer tarafımda Josh elimi tutuyor ve masaj yapmaya başlıyor. Sıcak olmaması gerekiyor, ama başparmağının avucumun kıvrımına yaptığı her baskı içime bir sıcaklık yayıyor. Çocukların elleri üzerimde gezinip beni ateşlerken gözlerimin kapanmasına izin veriyorum ve kanepede eriyorum.

Sonunda, tam bayılacağımı düşündüğüm anda Zack eğiliyor ve dudaklarını boğazıma değdiriyor. Yüksek sesle nefes alıyorum. Josh usulca gülüyor ve yanağımın kenarına bir öpücük konduruyor. Öpücüklerinin altında eziliyorum. Ağızları ıslak ve sıcak, her yerime dokunuyorlar: boynuma, köprücük kemiğime, kulaklarıma.

Çok etkileyici. Bu benim ıslak rüyalarımdan birinin hayata geçmesi gibi. Pantolonumun nemlendiğini hissedebiliyorum. Josh daha da yaklaşıyor, dilini nabzımın üzerinde gezdiriyor ve içimdeki sıcaklık artarken ağzımdan çıkan iniltiye engel olamıyorum. İki adam da hemen geriliyor ve nefes nefese kalıyor.

Sonra Zack televizyonun kumandasını alır ve bilerek halının üzerine bırakır.

"Oops," diyor. Kumandayı alacakmış gibi eğiliyor - ve sonra yüzünü göğsüme gömüyor.

İçimde bir sıcaklık şoku. Ağzımdan çirkin bir hırıltı dökülürken sırtım kamburlaşıyor. Zack haklıydı; son yarım saatlik sürekli işkence her dokunuşu çok daha iyi hale getirdi. O kadar hassasım ki, Zack kaşkorsemin yakasını ağzına alıp göğüs dekolteme öpücükler kondurmaya başladığında nefes almakta zorlanıyorum.

"Oh, *Tanrım,*" diye nefes nefese kaldım. *"Tanrım."*

Josh öne doğru eğilip dudaklarını köprücük kemiğimin üzerinde gezdiriyor. "İstediğinin bu olduğuna emin misin?" Saçlarımı geriye atarak mırıldanıyor.

"Çok sıcak," diye neredeyse inliyorum ve ikisi de gülüyor.

"Tamam," diyor Zack. "Sanırım yeterince sıcak. Genç kızı öldürmeyelim, Josh." Uzanıp parmağını atletimin yakasının altından geçiriyor. Kısık bir sesle, "Çıkar," diyor.

Kanepeden öne doğru eğilip şortumu tekmeliyorum ve üstümü çıkarıyorum. Kumaş yere düşer düşmez her iki adam da donup kalıyor, gözlerini göğsüme dikiyorlar.

"Vay canına," diyor Zack.

İlk başta göğüslerim karşısında sessizliğe gömüldüğünü düşünüyorum - ama sonra Josh parmaklarını sütyenimin üzerinde gezdiriyor. "Bunu sen mi yaptın?" Sessizce soruyor.

"Beğendin mi?" Bir an için durumu unutarak sırtımı kamburlaştırıyorum ve narin sırt tasarımını gösteriyorum. "Ona Kelebek adını verdim. Gelecek koleksiyonumun ana parçası."

Josh parmaklarını turkuaz ve altın rengi dantelin üzerinde gezdirirken gözleri kararıyor. "Çok yeteneklisin," diyor sessizce, kayışı öpmek için eğiliyor. Dişleri hafifçe tenime sürtünüyor ve içimdeki sıcaklık tüm bedenimi sarsacak kadar sert bir şekilde titreşiyor. "Çıkarabilir miyim?" Ellerini belime dolayarak soruyor. Parmakları askının üzerinde gezinip kapağını bulamayınca kaşlarını çatıyor.

"Bu bir ön toka," diye idare ediyorum. "Artritli veya hareket kabiliyeti zayıf kişiler için daha erişilebilir."

Titreyen televizyonun loş ışığında gamzesinin tekrar ortaya çıktığını görüyorum. "Çıkarabilir miyim?" Tekrarlıyor, ben de başımı sallıyorum. Kopçayı tıklayarak açıyor ve kaplar düşerek göğüslerimi serbest bırakıyor. Yutkunurken adem elmasının sallandığını görüyorum.

Zack öne doğru eğiliyor, gözleri göğsümde sabitleniyor. "Ne istiyorsun aşkım? Bu senin fantezin. Sonra ne olacak?"

Hemen kafamda bir görüntü belirdi. Josh ve Zack'in ağızları üzerimdeyken yatakta yatan ben. Midem düğümleniyor.

"Ne oldu?" Josh yüzümü okuyarak sessizce söylüyor.

Ağzımı açıyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. Bu adamlar benim arkadaşlarım. Beni yemelerini talep edemem. Teklif ediyor olsalar bile.

Tanrım, neden yine bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki?

Çocuklar birbirlerine bakıyor, sonra iki yanımdan bana yaklaşıyorlar. "Sorun yok, L," diyor Zack kulağıma. Bir elini çıplak sırtımdan aşağı kaydırıyor, nasırlı parmak uçları omurgamı hafifçe sertleştiriyor. "Bana ve Josh'a karşı dikkatli olmana gerek yok. Yanlış bir şey yapmak ya da söylemek konusunda endişelenmene gerek yok. Seni yargılamayacağız. Tam olarak ne istiyorsan ona sahip olabilirsin. Ama bize bunun ne olduğunu söylemelisin bebeğim." Ağır eli kalçalarıma iniyor ve bacaklarım otomatik olarak ayrılıyor.

"I-"

"Parmaklarımızı mı istiyorsun?" Josh diğer tarafımdan soruyor, nefesi tenimin üzerinde g e z i n i y o r.

Çenemi ayarladım. "Ağızlarınız."

Josh'un gözbebekleri düşük ışıkta büyür. "*Tanrıya* şükür," diye mırıldanıyor, öne doğru eğilerek. Beni öpmesini bekliyorum ama geri çekilip ayağa kalkmadan önce bir saniyeliğine alnımızı birbirine bastırıyor.

"Göğüslerini emmek istiyorum," diye mırıldanıyor Zack tenime doğru. Ağzım bir nefesle açık kalıyor. Başımı sallıyorum ve beni yanlamasına kucağına çekerek önümden öpmeye başlıyor. Parmaklarımı gür saçlarında gezdirerek yüzünü göğsüme yaklaştırıyorum. Dudakları tenimde hafifçe gezinirken içimdeki ateş yanıyor, göğüs dekoltemi öperken göğüslerimin üzerinde çırpınıyor. Sıcak dudakları göğüs ucuma yaklaştığında kollarında sarsılıyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor. Göğüslerimin bu kadar hassas olduğunu hiç düşünmemiştim - ama dilini sertleşen tomurcuğun üzerinde sertçe gezdirip ıslak, ağrıyan bir zirveye kadar yaladığında, kesinlikle öyle olduklarını anlıyorum. Kirpiklerinin arasından bana bakıyor, başım koltuk minderlerine yaslanırken alçak sesle onaylıyor.

"Oh," diyorum, kendimi durduramadan. "Oh,

Tanrım." İnliyor. "Evet," diyor. "Sesler. Ses

çıkar."

Göğsümdeki ağzı o kadar dikkatimi d a ğ ı t ı y o r k i Josh'un kanepenin önünde dizlerinin üzerine çöktüğünü fark etmiyorum bile.

YİRMİ ÜÇ

LAYLA

"Çevir onu," diye emrediyor Josh. Zack itaatkâr bir şekilde beni kucağında döndürüyor, böylece sırtım göğsüne dayanıyor. Önümde diz çöken Josh'ın iri elleri her iki çıplak kalçama uzanıyor ve bacaklarımı nazikçe ayırıyor. Öne doğru eğiliyor ve dizimin kıvrımını usulca öpüyor.

"Oh." İçimden dökülen iniltiye engel olamıyorum. Josh'un gözleri dalıyor. Beni tekrar öpüyor, biraz daha yukarıdan, dudaklarını uyluğumun iç kısmına doğru sıcak, yumuşak bir yol boyunca bastırıyor. Sonunda iç çamaşırıma ulaştığında gözlerini kapatıyor ve yüzünü bacaklarımın arasına gömüp derin derin içine çekiyor. Burnu külotumun ıslak danteline değdiğinde nefesim kesiliyor.

Sonra beni yalamaya başladı.

Josh'un dili pantolonumun üzerinden kayıyor, lacivert danteli göbeğimin üzerinden sertçe geçiriyor, kumaşı neredeyse siyaha dönene kadar ıslatıyor. Beni sertçe öpüyor, kumaşın üzerinden beni tahrik ediyor. Zack'in sıkı kavrayışında kasılarak eğiliyorum. Aynı anda hem çok fazla his var, hem de yeterli değil. Aramızdaki bariyeri istemiyorum; dilinin yumuşak sıcaklığını ve ıslaklığını hissetmek için can atıyorum.

"Çıkar" diye emrediyorum. "Tanrım. Çıkar onları."

Zack bir elini altıma sokup beni kanepeden hafifçe kaldırıyor. Josh dantel parçasını çekiştiriyor, sonra dizlerimi tekrar ayırıyor ve sadece... bakıyor. Kıvranıyorum.

"Güzel mi?" Zack tam bir aptal gibi soruyor. "Güzel ve ıslak

mı?" Josh yavaşça başını sallayınca kaburgalarına dirsek

atıyorum, yüzüm kızarıyor.

"Muhteşem," diye mırıldanıyor ve uzanıp kalçalarımı tutuyor. Gözleri benimkine fiske vuruyor. "Seninle ilgilenmeme izin ver," diyor usulca.

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. Josh bana küçük bir gülümseme veriyor, karnımın derinliklerinde bir sıcaklık kıvılcımı çakıyor. Sonra, nihayet, nihayet, ağzını seksime getiriyor. Dili kaygan, sıcak alt dudaklarımın arasında yumuşak bir şekilde ilerlerken nefesim kesiliyor, her

tarafım titriyor. I

Daha fazlasını isteyerek bacaklarımı daha da ayırıyor ve kıvrımlarımı teker teker emmeye başlıyor, nazikçe ağzına çekiyor. Hareketleri yavaş ve yumuşak ama beni ateşe veriyor da olabilir. Dili girişime girdiğinde, kalçalarımın yüzüne karşı sarsılmasını engelleyemiyorum.

Aynı anda Zack beni göğsüne doğru çekiyor, elleri tenimi yumuşatıyor. Beni her yerimden öpüyor; boğazımdan, kulak mememden, ensemden. Çok geçmeden sesler çıkarmaya başlıyorum; elleri vücudumda gezinirken yumuşak küçük pantolonlar ve sızlanmalar. Ağzımı kapatıyorum, utanıyorum. Tanrı aşkına, *sızlanmıyorum.*

"Hayır. Kendini tutmayı bırak," diye

emrediyor Zack. "Ben-"

"Öylesin." Eğiliyor ve dişlerini boğazıma geçiriyor. Alt dudaklarımın arasından süzülen ıslaklığı hissediyorum, Josh inliyor ve ileri doğru itiyor. Titriyorum, ikisinin arasında sıkışıp kaldım. "Bu egzersizin amacı ne kadar etkilenmediğini göstermek değil. Kendini bırakmak. Sesler duymak istiyorum, peri çubuğu."

Sonra, ben cevap veremeden Zack kulak mememi ağzına alıp dişlerinin arasında emerek anlaşmayı mühürledi. Denesem de ani nefes alışımı tutamazdım.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor Zack, kulağımın kabuğunda sıcak bir çizgi yalıyor. "Onunla acele etme Josh. Bundan zevk alıyorum."

Josh cevap vermiyor, dilini giriş yerimde gezdiriyor, sonra içime kaydırıyor, ağzı sıcak ve sert. İhtiyaç içimde birikmeye başladığında dudaklarının üzerinde kıpırdanıyorum. Açlıktan daha fazlası. Bu bir sızı. Tek başımayken kendimi böyle kızdırmam. Yalnız olsaydım şimdiye kadar çoktan boşalmış ve programımdaki bir sonraki maddeye geçmiş olurdum. Josh'un ağzına daha sert sürtünmeye çalışarak kıpırdanıyorum ve o da inliyor, büyük eli kalçama dolanıyor.

"Aynen öyle," diyor Zack kulağıma, başparmağı göğüslerimin üzerinde geziniyor. "Göm onu, bebeğim. Buna bayılıyor."

Josh dilini bana karşı daha sert kullanıyor ve kendimi ona daha hızlı sürttüğümde, yüzünün üzerinde sallanırken ağzımdan yarım bir hıçkırık dökülüyor. "Lütfen, Josh."

Adını söylediğimde titriyor. Ellerim siyah saçlarını karıştırıyor, tellerini çekiştiriyor ve dilini hassas mememin üzerinde gezdirerek içime doğru hırlıyor. Kaslarım aniden kasılıyor. Ciğerlerim sıkışıyor. Nefes nefese kalıyorum, Josh'ın ağzının üzerinde kıvranıyorum. İçimde inliyor. "Josh... Oh, oh *Tanrım.*"

"Bu hoşuna gitti, değil mi tatlım?" Zack yanımda gürlüyor. "Onun için ağzına boşalacak mısın? Yüzünü ıslatacak mısın? Gördün mü, seni tanıyoruz tatlım. Seninle diğer adamlardan daha iyi ilgilenebiliriz."

İçimdeki basıncın giderek arttığını, kaynayan, yakıcı bir ateş seviyesine ulaştığını hissedebiliyorum. Derim çatlayacakmış gibi hissediyorum. Farkına vardığım şey kafama büyük bir hızla çarpıyor.

Aman Tanrım. Sanırım gerçekten geleceğim.

"Lütfen durma, lütfen durma," diye bağırıyorum, son anda geri çekilecek ve ben de bunu kaybedeceğim diye korkuyorum. Bedenimin kontrolünü kaybediyorum. Sırtımın eğilmesine, ayak parmaklarımın kıvrılmasına engel olamıyorum. Ter ensemde birikiyor ve sırtımdan aşağı damlıyor. Kendimi sürekli gerilen bir yay gibi hissediyorum.

Josh durmuyor. İleriye doğru itiyor ve beni daha sert yiyor, dilini tekrar tekrar üzerimde gezdiriyor, Zack kollarını etrafımda sıkarak beni yerimde tutuyor.

Serbest kalışım aniden göğsümde patlayan bir yıldız gibi beni vurduğunda, düzenli nefes alışlarım bir çığlığa dönüşüyor. Gözlerim faltaşı gibi açılıyor ve Josh'ın omuzlarına yapışıyorum, o beni yalayıp içime doğru inlerken nefes nefese kalıyorum ve boğuluyorum. Zack beni sıkıca tutuyor, ben erkeklerin arasında titrerken boğazımı aşağı yukarı öpüyor.

Sonunda, hazzın sancıları kayboluyor ve nefesimi tutmaya çalışarak Zack'in göğsüne yaslanıyorum. Titriyorum ve terden sırılsıklamım.

Kendimi savunmasız hissediyorum. Çıplak. Soyulup açılmış. Bir anda, neden daha önce hiçbir erkekle birlikte olmadığımı anladım. Yatakta ne kadar kötü ya da iyi olduklarıyla hiçbir ilgisi yoktu. Benimle ilgiliydi. Çok korkuyordum. Daha önce hiçbir erkeğe savunmamı indirecek kadar güvenmemiştim.

Gözlerimi kocaman açmış Josh'a bakıyorum, zor nefes alıyorum. Az önce yaptığımız şey hayatımın en mahrem anıymış gibi geliyor ve ben hala bunun etkisindeyim. Josh

bana bakıyor, yüzü ıslak, kara gözleri benimkileri yakıyor. O kadar ateşli görünüyor ki onu tekrar öpmekten kendimi alamıyorum. Onun üzerinde kendimin tadını alabiliyorum, sıcak ve keskin ve nedense bu beni daha da tahrik ediyor. Kanepeden kayarak kucağına oturuyorum, göğsümü onunkine sürtüyorum, hâlâ tişört giyiyor olmasına sinirleniyorum. Üzerinden çıkarmaya çalışırken parmaklarım düğmelerini karıştırıyor. O ise beni daha da yakınına çekip öyle bir tutkuyla öpüyor ki kendimi ateşe verilmiş gibi hissediyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum öpücükler arasında. Elini ensemde gezdiriyor -

Büyük bir kol aramıza giriyor. Zack'in parlak mavi gözlerine bakıyorum. Bana açlıkla gülümsüyor, beni Josh'un kollarından çekip alıyor ve kendi kollarına sarıyor. "Sanırım sıra bende."

YİRMİ DÖRT

ZACK

Layla sadece bana bakıyor, göğsü küçük pantolonlarla inip kalkıyor ve bir an için diğer her şey yok oluyor. Onu hiç böyle görmemiştim - bu kadar yumuşak ve esnek. Uzun zamandır hissetmediğim bir duygu göğsümde büyümeye başlıyor.

Başımı sallayarak duygularımı geri itiyorum ve kollarımı ona dolayarak onu ayaklarından kaldırıyorum. Onu salondan çıkarıp yatak odama doğru götürmeye başladığımda küfrediyor.

"Ne yapıyorsun, seni Neandertal?" Bacaklarımı tekmelemeye çalışarak bağırıyor. "Beni yere bırak. İnsanları öylece *taşıyamazsın!*"

Başımı arkaya atıyorum ve öyle bir gülüyorum ki neredeyse onu düşürüyorum. "Seni çok seviyorum," diyorum ve o da ağzını kapatıyor. "Bir yatağı hak ediyorsun."

"Ne kadar romantiksin," diyor kulağımın dibinde sertçe. "Geçen gün bir kadını mutfak masasının üzerinde becermekten bahsetmedin mi?" Sesi hafif ama içindeki arzuyu duyabiliyorum. Yemek masamızın üzerinde çırılçıplak, kızarmış ve ıslak görüntüsü gözlerimin önünden geçiyor.

Poposuna küçük bir tokat attım. "Bir dahaki sefere. Bir centilmen olmaya çalışıyorum."

Yatak odamın kapısını tekmeleyerek açtığımda, "Sana ne istediğimi söylemem gerektiğini söylemiştin," diyor. "Ben bir beyefendi istemiyorum."

Başımı eğiyorum ve yatak odama girerken yanağını ısırıyorum. Oldukça boş tutuyorum - sadece bir yatak, bir gitar ve ses sistemim. Yatağa doğru ilerlerken Layla'yı yastıkların üzerine atıyorum ve öpmek için üzerine çıkıyorum. Sıcak teni benimkinin üzerinde kayarken kalçalarını yukarı kaldırıp uyluğuma sürtünüyor. Hırıltımı bastırmak zorunda kalıyorum. Üstünü çıkardığından beri acı verici bir şekilde sertleşmiştim.

"Ne istiyorsun?" Ağzının kenarını öperek soruyorum.

"Sen," diye emrediyor, beni içine çekmeye çalışır gibi bacaklarını kalçalarıma doluyor. "Şimdi, lütfen."

"Tamam." Yanağına son bir öpücük kondurup geri çekiliyorum ve yataktan kayıyorum. Josh gelip Layla'nın oturmasına yardım ediyor. Gömleğini ve pantolonunu çıkarmış, sadece boxer'ıyla ayakta duruyor. Ben izlerken, Layla'nın arkasındaki yatağa tırmanıyor, sırtını yatak başlığına dayıyor ve onu göğsüne doğru çekiyor. Layla ona doğru rahatça yerleştiğinde, eğilip komodinimin çekmecesini açıyor ve bana küçük bir folyo paketi fırlatıyor. Soyunurken bir elimle kolayca yakalıyorum. Aletim o kadar sertleşmiş ki boxer'ımdan fırlıyor, kızarmış ve sertleşmiş. Prezervatifi takarken irkiliyorum, Josh'un Layla'nın yanağını kavrayıp ağızlarını birbirine yaklaştırmasını izliyorum.

Josh'la bir kızı paylaşmayalı uzun zaman oldu. Luke da katılalı daha da uzun zaman oldu. Beni yanlış anlamayın, biraz teke tek zaman geçirmeyi seviyorum - ama bunu birlikte yaptığımızda her şey çok daha güzel oluyor. Josh onu güzelce öpüyor, elleri göğsünün üzerinde gezinirken, göğüslerini avuçlarken, karnına doğru okşarken onu gerçekten tahrik ediyor. Layla'nın tüm vücudu Josh'un ağzının onunkine karşı her hareketinde titriyor.

Eğer o ve ben yalnız olsaydık, bunu göremezdim. Onu boşaltmaya odaklanmakla o kadar meşgul olurdum ki vücudunun yavaşça gerildiğini ya da parmaklarının çarşafımı kavradığını fark edemezdim. Bir kızı paylaştığınızda, onun tahrik olmasını izlersiniz. Onları bunaltır ve dağılmalarını izlersiniz.

Ayağa kalkıp bacaklarının arasına yerleşiyorum. Dikkatlice, pembe, parlayan seksine dokunuyorum, sıcak alt dudaklarını ayırıyorum. Kız muhteşem. Layla hemen Josh'tan uzaklaşıyor ve bana bakıyor, gözleri aletime sabitlenmiş.

"Hadi," diye emrediyor. "Şimdi."

Söylediğini yapmak yerine kalçalarımı yuvarlıyorum, sertleşmiş aletimi kıvrımlarına sürtüyorum ve kendimi onun sularıyla güzelce ıslatıyorum. Lateks kauçuk onun kabarık, hassas cildine yapışıyor ve Josh'un kollarında boğulup kıvranmasına neden oluyor. Onu yatıştırmaya çalışır gibi omzunu okşuyor.

Onu biraz kızdırıyorum, ucumu yarığında aşağı yukarı gezdiriyorum, girişine doğru hafifçe itiyorum. Bacaklarını kapatıyor, beni kalçalarıyla yerinde tutuyor. "Zack," diye yemin ediyor. "Şimdi, lütfen."

"Pekâlâ, genç kız." Sonunda kendimi hizaladım ve yavaşça içine ittim. Tanrım, o çok sıkı. Sıkı, yumuşak ve alev alev yanıyor. İçine yavaşça girdiğimde, onu hissediyorum

Zonklayan, kaygan duvarlar direniyor ve sonra beni almak için gevşiyor. Sonunda dibe vurduğumda, başını Josh'un omzuna yaslıyor, ağzı açık kalıyor. Hareket etmemek neredeyse acı verici ama kıpırdamadan duruyorum, başını sallayana kadar kalçasını okşuyorum.

"Git," diyor nefes nefese. "Şimdi. Ben

iyiyim." "Öyle mi?"

Kaşlarını çattı. "Evet."

Onunla uğraşmaya dayanamıyorum. "Emin misin? İstersen biraz daha böyle kalabiliriz."

"İstersen seni uykunda öldürebilirim."

Gülüyorum. "Pekala, kızım. Donun üstünde kalsın. Ya da çıkar, sanırım." Gözlerini devirdi. Kalçasını sıkarak geri çekiliyorum, kaygan, emme hissiyle inliyorum, sonra ona çarpıyorum. Ölüyormuş gibi bir ses çıkardı.

"Daha fazla," diye emrediyor ve ben gülerek kalçalarımı tekrar yuvarlıyorum. Cennet gibi hissettiriyor; kaygan, açgözlü duvarları, içine her ittiğimde beni daha derine çekmeye çalışıyormuş gibi beni sıkıştırıyor. Yaptığım her küçük hareket vücudunun bükülmesine ve titremesine neden oluyor.

"Sen mükemmelsin," diyorum ona. "Kesinlikle mükemmelsin."

"Bir şey söylemem gerekiyor mu?" Bir sonraki hamlemle tüm vücudu sarsılarak soruyor.

Josh'un onu öptüğünü düşündüğüm ıslak bir ses geliyor. "Ne söylemek istiyorsun?" Sesini alçaltarak soruyor.

"Bilmiyorum. İnsanlar yatakta konuşur,

değil mi?" Homurdanıyorum. "Tuhaf."

Josh onun saçlarını okşuyor. "Bunu çok fazla düşünüyorsun. Gözden geçirmen gereken bir kontrol listen yok."

"Doğru." Derin bir nefes alıyor. "Bu durumda, *ah*-" Açıyı değiştirip daha da derinlerine daldığımda sözünü kesiyor. "*Zack*," diye inliyor ve beni güldürüyor.

Dizini okşadım. "Evet, eğer bu sesleri çıkarmaya devam edeceksen, kesinlikle konuşmanı istiyorum, aşkım."

Josh'un elini tutuyor ve onu arkasından çekip çıkarıyor. Josh ayağa kalkarken şaşkınlıkla onu izliyorum ve yatağın yanında durması için onu sürüklüyor.

"Pantolonunu çıkar," diye emrediyor. Adam kaşlarını kaldırıyor ama itaatkâr bir şekilde boxer'ını çıkarıyor ve kadın ona uzanıyor. Adam küfrediyor, kadın sikinin ucuna bir öpücük kondururken elleri saçlarına doğru uçuyor.

Etkilendim. "Hey. Bu ileri seviye üçlü bir şey, tatlım."

Saçlarını omuzlarının arkasına savurarak, "Doğuştan harika olduğum başka bir şey daha," diyor. Kabadayılığı, ben tekrar içine girdiğimde göğüslerinin sallanmasıyla biraz bozuldu.

Gülüyorum. "Bundan hoşlandığını söylerken şaka yapmıyordun, değil mi? Eminim daha önce de bunu hayal ederek kendini tatmin etmişsindir, değil mi?"

Yanaklarındaki kızarıklık daha da derinleşiyor. Bana ters ters bakıyor.

"Artık devam edebilir miyiz?" diye mırıldanıyor Josh. Layla sadece şaftının altındaki bir şeridi yalıyor ve taşaklarını ağzına alıyor. Küfrediyor, dizleri o kadar sert bükülüyor ki neredeyse düşüyor ve ben dikkatimi tekrar Layla'nın bacaklarının arasına veriyorum.

Çoktan yaklaştı. Hissedebiliyorum, kaslarının beni kavramaya ve tutmaya başladığını hissedebiliyorum. Ben de tam arkasındayım. Bacaklarından birini kaldırıp kalçamla dengeliyorum ve eskisinden daha sert bir şekilde içine girmeye başlıyorum. Bağırıyor, avucumun içinde titriyor. Ter boncukları kalçalarından aşağı yuvarlanıyor ve ellerimin altında çiyleşiyor. Onu uçurumun kenarından itmek için çaresizce daha da içine sokuyorum.

"Tanrım," diye tükürdü Josh. "L, yavaşla-"

Yukarı bakıyorum ve neredeyse o anda boşalıyorum. Ben onu becerirken coşkuyla sakso çekiyor, pembe yanakları çukurlaşmış, dudakları kıpkırmızı ve ıslak, başı adamın uzunluğunun üzerinde sallanıyor. Her itişimde tüm vücudu sarsılıyor, onu boğazından daha da aşağı itiyor, ama rahatsız olmuş görünmüyor, onu özensiz bir şekilde emiyor. Bir eli soluk sarı saçlarında ve nefes alamıyormuş gibi soluk soluğa kalıyor. Onu suçlayamam.

"Layla," diye tekrarlıyor, "Eğer durmazsan, geleceğim."

Onaylayan bir ses çıkarıyor ve diğer eliyle uzanıp taşaklarını sıkarken ona dilini uzatıyor. Adamın kontrolünü kaybetmesini, ağzına boşalırken bağırmasını izliyorum. Onu kavrayışını sıkılaştırıyor, boşalmasını yutuyor, tekrar tekrar yutarken boğazı hareket ediyor.

Hayatımda gördüğüm en ateşli şey. Çok ateşli. Uyarılmanın midemde kıvrıldığını ve sıkılaştığını hissedebiliyorum.

"Yaklaştım," diye uyarıyorum ve o da başını sallıyor, sonunda Josh'tan uzaklaşıyor. Dudakları şişmiş ve tir tir titriyor. Ben içinde hareket ettikçe küçük bedeninin daha da sıkılaştığını hissedebiliyorum. Kendini yavaşlatmaya, bunu uzatmaya çalışıyor, zayıf bir şekilde çarşaflara tutunuyor.

Bunu istemiyorum.

Kolumu duvara dayayarak, ona bir, iki, üç kez çarpıyorum. Layla küçük, çok acil bir inilti çıkarıyor, altımda titriyor. "Oh - oh, Tanrım," diye mırıldanıyor, nefesi hızlı ve çaresiz geliyor. "I..."

"Gel," diye emrediyorum.

Bir başka titreyen doruk noktasına yığılırken haykırıyor, elleri dışarı fırlıyor. Vücudu kavisler çiziyor, bükülüyor ve titriyor. Layla kıvrımlı küçük bir şey, yumuşak göğüsleri ve kalçaları var ve serbest bırakılması onu parçaladıkça tüm vücudu zıplıyor. Dişlerimi sıkarak ona vurmaya devam ediyorum, içindeki o özel noktayı delip geçiyorum. Merkezi etrafımda titreşiyor ve seğiriyor, birkaç ton daha derin kızarıyor. Çarşaflarım onun ıslaklığıyla sırılsıklam oluyor.

Ve sonra sıra bana geliyor. Josh'un yatakta Layla'nın yanında diz çöktüğünü, Layla titrerken onu kollarının arasına aldığını hayal meyal fark ediyorum ama salıverilmem içime çarparken ona odaklanamıyorum. Bir an için oda kayboluyor. Kafam boşalırken her şey titriyor. Layla etrafımı sarıyor, sert bir şekilde boşalırken kaslarında kasılma dalgaları dalgalanıyor, salgımı tekrar tekrar içine fışkırtırken beni kurutuyor.

YİRMİ BEŞ

ZACK

Sonunda gerçekliğe geri döndüm. Layla hâlâ sesler çıkarıyor, yumuşak, küçük, muhtaç inlemeler. Kanalı beni emiyor, ben yavaşça içinden çıkarken çırpınıyor. Lastiği atmak için sendeleyerek tuvalete gidiyorum ve geri döndüğümde Josh kollarında onunla yatıyor, ona mırıldanıyor. "Biliyorum," diyor boynunun kıvrımına doğru, terli saçlarını alnından iterek. "Biliyorum, bebeğim."

Diğer tarafına kayıyorum. "İyi misin?" diye soruyorum. "Biraz daha ister misin?"

"Oh, Tanrım, hayır." Başını sallıyor, bir kolunu ikimizin de boynuna doluyor ve bizi daha yakına çekiyor. "Beni öldüreceksin. Sadece... sadece bana bir dakika ver."

Mutlu bir şekilde yanına sokuluyorum. Tüm vücudum uğulduyor. Kafam bulanık ve sarhoş.

Muhtemelen hayatımın en iyi buluşmasıydı.

Hep birlikte birkaç dakika uzanıp nefesimizi tutuyoruz. Tam gözlerim kapanmaya başlarken salonda bir telefon çalıyor. Josh inliyor ve kendini zorlayarak ayağa kalkıyor, yerden boxer'ını ve gömleğini alıyor. Layla sevimli bir protesto sesi çıkararak peşinden uzanıyor.

"Bu çağrıya cevap vermeliyim," diye mırıldanıyor.

"Ugh." Tekrar göğsüme yaslanıp yüzünü tenime gömüyor. "İkiniz için de garip değil mi?" İçime doğru mırıldanıyor. "Bir kızı paylaşmak?"

"Hayır, pek sayılmaz. Çocukluğumuzdan beri çok iyi arkadaşız. Bir şeyleri paylaşmaya alışkınız."

"O kadar genç mi?"

Saçlarının bir kısmını yüzünden itiyorum. "Birlikte kreşe gittik. Yolun karşısında oturuyordu, bu yüzden okuldan eve yürüyerek gider ve birbirimizin evinde takılırdık. Çok tuhaf bir çocuktu ama onu severdim."

Hafifçe gülümsüyor. "Biriyle tüm hayatın boyunca arkadaş olmak güzel olmalı. Çok yakın olmalısınız."

"Eskiden daha yakındık," diye itiraf ediyorum, modum düşüyor. "Liseden ayrıldıktan sonra her şeyi berbat ettim. Yıllarca onunla iletişimi kestim. Bir pislik gibi."

"Ragbi takımına ne zaman katıldın?"

Başımı salladım. "Evde kimseyle konuşmak istemiyordum. Bana mesaj atıyor, beni arıyordu ama ben telefonu hiç açmıyordum. Annesi... ona gerçekten yardım etmem gerektiğinde bile bunu yapmadım. Mesajlarını ve e-postalarını görmezden geldim."

"Ama sizi podcast'e davet ettiğinde cevap verdiniz" diye belirtiyor.

Omuz silkiyorum. "Fazla seçeneğim yoktu. Beni katılmaya zorladı. Dizim yüzünden takımdan atıldıktan sonra küçük bir alem yaptım. Şehre döndüğümü duydu, beni bir otel odasında buldu ve Luke'la onun boş odasına taşıdı. Sonra bir baktım, podcast'e çıkmışım. Sanırım bana yapacak bir şey verdi."

"Hm." Bir saniye beni inceliyor, sonra yüzünü yukarı eğiyor ve ağzımı kendi ağzıyla yakalıyor. Nazik ve çekingen, bizi birbirimize yaklaştıran yumuşak, derin vuruşlarla öpüyor beni. Kıpırdamadan duruyorum, gözlerimin kapanmasına izin veriyorum.

Sonunda iç geçiriyor ve yastığa geri yaslanıyor. "Bu güzeldi."

Homurdanıyorum. "Çok tuhafsın, L."

"Mm." Parmağını göğüs kıllarımda gezdiriyor, sonra dikkatini
Boynumdaki zincirden sarkan yüzüğe. Sadece ucuz bir gümüş yüzük. On yedi yaşımdayken almıştım - o zamanlar param ancak buna yetiyordu.

Layla ona dokunuyor, parmağını soğuk metalin üzerinde gezdiriyor. Bir *yanlışlık* hissi midemde yuvarlanıyor ve elini çekerek sıkıca gülümsüyorum.

Soru sorarcasına bana bakıyor. "Ne oldu? Hiç çıkarmıyor musun?" "Sadece

duş almak için." Boğazımı temizliyorum.

Gözlerini kısıyor. "Gizlice evlenmedin, değil mi? Çünkü bence sahte kız arkadaşlar hâlâ gerçek aldatma sayılıyor."

Homurdanıyorum. "Hayır. Bu bir söz yüzüğü."

Bu bir yalan. Aslında bir nişan yüzüğü ama o konuya girmek istemiyorum.

Şaşırmış görünüyor. "Sen mi? Sen hiçbir şeye söz vermezsin."

"Yüzümü bacaklarının arasına, dilimi de içine sokacağıma söz veriyorum. Bir kız daha ne isteyebilir ki?"

Gülmüyor, sert bakışlarını bana odaklıyor. Küçük gümüş yüzüğe bakarak yumuşuyorum. "Evet. O zamanlar farklı bir adamdım."

"Söyleyeceğim." Bir an sessiz kalıyor, dalgın bir şekilde göğsümü okşuyor. "Öldü mü?"

İrkildim. "Sana bunu söyleten ne?"

"Eski sevgilinin söz yüzüğünü başka bir nedenle takıyor olmak biraz tuhaf olurdu."

Bu adil. Sakalımı ovuyorum. "Evet," diyorum sessizce. "O öldü."

Başını omzuma yasladı. "Adı neydi?"

"Emily." Uzun zamandır bu ismi söylememiştim. Eskiden ağzımda çok tanıdık gelirdi, ama şimdi sesler yabancı ve hantal. Onu en son ne zaman düşündüğümü bile hatırlamıyorum.

Tanrım. Ben berbat bir insanım.

"Uzun zaman önce miydi?" Layla göğüs kıllarıma bir spiral çizerek soruyor.

Burnumdan derin bir nefes alıyorum. "Evet. İkimiz de on sekiz yaşındayken vefat etti. Ben takıma katılmadan önceki yaz."

Eli üzerimde sıkılaşıyor. "Ne oldu?"

Boğazım kuruyor. İçim daralıyor. Bir an için hiç konuşamıyorum. Layla dehşete düşmüş görünüyor. "Özür dilerim. Bana söylemek zorunda değilsin."

Başımı iki yana sallıyorum. "Sorun yok," diye mırıldandım. "Hastalandı. Çok hızlıydı. Agresifti. Teşhisten birkaç ay sonra öldü. Ona yardım etmek için her şeyi yaptılar. Ameliyat, ilaç. Hiçbiri işe yaramadı." Sanki biri elini boğazıma dolamış gibi hissediyorum. "Bu konuda konuşamam, tatlım."

"Tamam," diyor Layla.

Bir nefes veriyorum, göğsüm rahatlıyor. "Senin sutyenlerine bayılırdı," diye itiraf ediyorum. "Orta kopçalı olanları. Kendi sütyenini giyerken bana yardım ettirmek zorunda kalmıştı.

Çünkü parmakları çok zayıftı. Ve tüm hayatı hastane önlükleri, sondalar ve boktan şeylerle geçti. Güzel hiçbir şeyi yoktu."

Layla başını sallıyor, yüzü ciddi. "Onu sevdin mi?"

"O sadece... bir güneş ışını gibiydi." Emily benim hafızamda böyle. Kahverengi tenli, koyu renk saçları olan ve *ışıldayan* küçük bir kız. Eski acı göğsümde yükseliyor, ama her zaman yaptığım gibi onu otomatik olarak geri bastırıyorum. Onu hissedemiyorum. Bu beni öldürür.

"Özür dilerim." Layla dudağını ısırıyor, sonra beceriksizce başını çenemin altına sokuyor. "Özür dilerim."

Ona gülümsüyorum. Rahatsız olduğunu söyleyebilirim, sağ olsun. Layla duygular hakkında konuşmayı sevmez ama şu anda beni rahatlatmak için çok çabalıyor, her ne kadar nasıl yapacağına dair hiçbir fikri olmasa da. "Sorun değil, genç kız. Şimdi geri alamam."

Bunu kabullenmem uzun zaman aldı. Emily öldükten sonra, bir kabusun içindeymişim gibi hissederek etrafta dolaştım ve er ya da geç biri beni çimdikleyip uyandıracaktı. Ancak cenaze töreninden sonra onu geri kazanmamın mümkün olmadığını anladım. Bu yüzden nişan yüzüğünü boynumdaki bir zincire taktım, tüm eski arkadaşlarımın telefon numaralarını sildim ve önümüzdeki yedi yıl boyunca rugby oynamaya gittim. Onsuz. O zamandan beri bir kızla ciddi bir ilişkim olmadı.

Layla yorgun bir şekilde göğsümü öpüyor ve ben de parmaklarımı saçlarında gezdirerek bana karşı nefes aldığını hissediyorum. Kısa süre sonra uykuya dalıyor ama ben gözlerimi kapalı tutamıyorum.

TRANSKRİPT

ÜÇ BEKAR ADAM BÖLÜM 446: İKİNCİ BULUŞMA

JOSH: Merhaba ve size flört tavsiyesi vermek için kesinlikle nitelikli olmayan üç adam tarafından hazırlanan bir ilişki podcast'i olan *Three Single Guys'ın* 446. bölümüne hoş geldiniz. Benim adım Josh.
Ben Zack. Ben de
Luke.
Ben de Layla! Bu çocukların uzun süredir acı çeken komşuları, sahte kız arkadaşları.
ZACK: Dün gece çok fazla acı çekiyor gibi görünmüyordun. LAYLA: Kapa çeneni.
Hayır, cidden, şimdi endişelendim. Neden acı çekiyorsun? Kahretsin, yeterince kayganlaştırıcı kullanmadık mı?
Ne anlamı var ki? Boru temizleyicisini yağlamaya çalışmak gibi olurdu.
LUKE: *(Boğazını temizler)*
Bugün sizin için harika bir program hazırladık. Spoiler uyarısı - deney gerçekten ama *gerçekten* harika gidiyor. Ama tüm bunlara geçmeden önce, bugünkü bölümü size ben getirdim.
Kız arkadaşımızın kendi şirketi var! Sürpriz!
LAYLA: Bilmeyenler için, şirketim *Her Treat, her* şekil ve bedendeki insanlar için etik, uygun fiyatlı ve sevimli iç çamaşırları üretmeye odaklanıyor. Bugün sizinle en son tasarımım olan Kelebek sütyen hakkında konuşmak istiyorum. Josh, normal bir sütyende en sevmediğin bir numaralı özellik nedir?
Fincanlar mı?
Biliyorum! Balen yüzünden!
Doğru. Balenler seksen yıldır var ve kadınlar bunca zamandır bundan şikayet ediyor. Balen yerine, Butterfly'ı tabanın alt kısmında parlak kurdeleyle sarılmış ince, çok güçlü bir elastik şeride sahip olacak şekilde tasarladım. Bu sayede tasarım
Göğüs kafesinizi şekillendirerek balenle aynı desteği sağlar,

ama tahriş ve potansiyel bıçaklanma olmadan. Tamam, parçalarımdan birini hepinize dağıtacağım. Siz ne düşünüyorsunuz?
... Bu çok güzel, Layla.
Tüm söyleyeceğin bu mu? Başka yorum yok mu? ZACK: Çok yumuşak.
Evet, öyle. Kapların tamamı güçlü, ipeksi ve son derece dayanıklı mikrofiber kumaşlardan yapılmıştır. Hormon alıyorsanız, hassas bir cildiniz varsa veya emziriyorsanız mükemmel bir seçenektir. Ya da sadece regl dönemindesiniz ve ekstra hassassınız. Butterfly ayrıca, kol veya parmak hareket kabiliyetiniz kısıtlıysa ideal olan bir ön tokaya sahiptir - sabahları hazırlanmaya çalışırken arkanızda dolaşmak zorunda kalmazsınız. Ve en iyisi de, cehennem gibi sıcak. Zack, kadın giyiminden en iyi anlayan kişi sen olduğuna göre, tasarımın genel görünümünü nasıl tanımlarsın?
Bilmiyorum, kızım. Güzel ama birinin üzerinde görmeden kıyafetleri incelemek zor.
Tamam, bekle. Şu anda bir tane giyiyorum. (Ne düşünüyorsun?
Tanrım.
Layla! Tişörtünü geri giy. Bu hayatımın en güzel günü. Teşekkürler. Gözden geçirin lütfen.
Um. Evet. Göğüslerin kocaman görünüyor. Beş yıldız. Tavsiye ederim. Pantolon uyuyor.
Lütfen bana onları giydiğini söyle. LAYLA: Evet, aslında, izin ver-
JOSH: *(hızlıca konuşur)* Yüzde yirmi indirim için THREESINGLEGUYS kodunu kullanın. Şartlar ve koşullar geçerlidir. Koleksiyonun tamamı 1 Ağustos'ta satışa sunulacak. Layla, Tanrı aşkına, lütfen Zack'in salyası ekipmanı bozmadan gömleğini giy.

TWITTER

Saffy @SaffronJamesModel ✓
Az önce @HerTreatLayla'nın yeni 'kelebek' iç çamaşırı setinin prototipini aldım. Kızlar. Bu bir OYUN DEĞİŞTİRİCİ
Buzz Tone Podcasts @Buzz_Tone_Media
ThreeSingleGuys İngiltere Komedi listelerine girdi! Eğer son bölümü dinlemediyseniz, hemen indirin!
Ellen Smith @bougie_beautie_ellen
HerTreatLayla'dan nefret ediyorum. Kaba ve şirret ve kıyafetleri çok rüküş görünüyor #getheroff
Hattie Clarke @zack_harding_fan
ThreeSingleGuysPodcast Programdaki yeni kızı duymaktan gerçekten bıktım. Çok sinir bozucu bir sesi var omfg
George Kiely @georgiotheman
ThreeSingleGuysPodcast Bu podcast'in erkek tavsiyesi olması gerekmiyor mu? Kadın düşmanı değilim ama bir kadının ilişkiler hakkında dırdırını duymak isteseydim annemle konuşurdum. Abonelikten çıkıyorum.

Kimden:
admin@emerycofehighschool.com Kime
layla.a.thompson92@email.net Konu:
Tekrar Hoşgeldiniz Mezunlar!!!
Sevgili mezunlar,
Büyük bir gururla sizi 2011 Emery Lisesi onuncu yıl buluşmasında bize katılmaya davet ediyoruz. Sevinç bezlerinizi giyin ve anılarınızı tazelemek, eski dostluklarınızı tazelemek ve son on yılda özlediğiniz tüm yüzleri görmek için gelin!
Kıyafet - resmi. Yer - Emery High Gymnasium. Giriş ücreti - £20. Ortaklar kabul edilir.

YİRMİ ALTI

LAYLA

"Sana söylüyorum, siparişi ben verdim," diyorum telefonuma beşinci kez, yüzümü ovuşturarak.

Son beş saattir yatak odamdaki masamda oturuyorum ve kendimi berbat hissediyorum. Sırtım ağrıyor, gözlerim sürekli kapanıyor ve son beş gündür arka arkaya dört saatten fazla uyumadım.

Bu hafta çılgıncaydı. *Üç Bekar Adam'ın* Pazar günkü bölümü tam bir hit oldu. Podcast İngiltere podcast ve radyo listelerinde üç numaraya yükseldi ve o zamandan beri popülaritesi neredeyse hiç düşmedi. Sosyal medya hesaplarım patlıyor; şu anda 50 bin PictureGram takipçisine ulaştım ve Twitter bildirimlerim o kadar hızlı geliyor ki fiziksel olarak yetişemiyorum. Yaklaşan Kelebek koleksiyonumun reklam bölümünü yaptıktan sonra bir gecede binden fazla ön sipariş aldım ve hala gelmeye devam ediyor. Beş ay sonraki çıkış gününe kadar her şeyi hazır hale getirmek için çabalıyorum. Önceki koleksiyonumun satışları tavan yaptı, bu yüzden tüm bu siparişleri paketlemem, işleme koymam ve göndermem gerekiyor. Hatta birkaç influencer bana ulaşarak tanıtım için ücretsiz ürünler istedi.

Üstelik Josh ve Zack ile çok eğleniyorum. Görünüşe göre iki erkek arkadaşa sahip olmak harika bir şey. Bu hafta hemen hemen her akşam birlikte takıldık, yemek yedik, sarıldık, film izledik - ve sonrasında her geceyi onların dairesinde geçirdim.

Bu kadar çok seks yapmamız çok saçma. Her gece, gecede birkaç kez. Hayatımda hiç bu kadar azgın olmamıştım, ama şimdi nihayet barajı aştık, sanki onlara dokunmadan duramıyorum. İki kişi olmaları, beni aralarında geçirmeleri, paylaşmaları beni ateşleyen bir şey. Zack sonunda ona tüm fantezilerimin listesini yazana kadar beni rahatsız etti ve şimdi teker teker üzerinde çalışıyoruz.

Daha dün gece üçümüz de sabahın erken saatlerine kadar ayaktaydık. Çocuklar beni yine tükürerek kızarttılar. Bu sefer beni Zack'in yatağına sırt üstü yatırdılar.

Yatağın iki yanından sertçe içime girerken beni aralarına sıkıştırdılar. Acımasızdılar, vücudumu sarsan ve sarsan doruklar boyunca beni dövüyorlardı, ta ki ben çarşaflarda ıslak bir yama içinde terleyip inleyene kadar. Sonunda dayanabileceğimden fazlasını aldıktan sonra, yatağın yanında dizlerimin üzerine çöktüm, onlara sakso çekmekle sert ve hızlı bir şekilde otuz bir çekmek arasında gidip geldim. Hiçbir zaman kafa vermekten çok hoşlanmamıştım, ama Zack ve Josh'la buna doyamıyorum. Her küçük yalayış ve emişin düşük bir inilti ya da irkilme çıkarmasına bayılıyorum. Onları nasıl etkilediğimi hissetmek gülünç derecede ateşli.

Bir saat gibi gelen bir süre boyunca üzerlerine gittim, sızıntı yapana, seğirene ve nefes nefese kalana kadar onlarla alay ettim, sonunda teslim oldum ve ağzımı boşalmayla doldurdum. Boğazımdan aşağı akarken hala sıcak ve yoğun tatlarını alabiliyorum.

Hatırladıkça yanaklarım ısınıyor. Odaklanmaya çalışarak bu düşünceyi uzaklaştırıyorum. Konsantre olmam gerekiyor.

Kelebek serimin çıkışıyla ilgili bir sorun var. Çıkış tarihine beş aydan az bir süre kaldı ve üretimin son aşamasındayız. Kıyafetlerimi yapmaları için Londralı terzilerden oluşan bir ekip tutuyorum; bu sabah, çocuklarla kucaklaşırken, kumaş tedarikçilerimden birinden bir dantel sevkiyatının eksik olduğuna dair bir telefon aldım. Şirketi aradım ama siparişi hiç vermediğime dair yemin billah ettiler.

Bu dantele ulaşmak kolay değil; kısa sürede bu kadar iyi fiyatlı ve etik bir şey bulmamın imkanı yok. Bana vermezlerse, mahvolurum.

"Parlak 'gök gürültüsü grisi' ekleme danteli," diyorum telefonda, sinirlerime hakim olmaya çalışarak. "Geçen Eylül'de sipariş etmiştim."

Kadın sanki çok yavaşmışım gibi, *"Sizden alışveriş* yaptığımıza *dair bir kaydımız yok,"* diyor.

"Hayır mı? Çünkü para banka hesabımda kayıp. Bana sürekli e-posta gönderen şu yabancı prenslerden biri tarafından dolandırılmadıysam, bunun için size ödeme yaptığımdan oldukça eminim."

"Faturanız ya da siparişinizle ilgili hiçbir kaydımız yok Bayan Thompson," diyor sıkılmış bir ses tonuyla. *"Eğer başka bir sorunuz yoksa, başka müşterilerim var.*

benim ilgime ihtiyacı olan."

Kaşlarımı çattım. "Hayır, bekle-"

Hattan bir bip sesi geliyor. Gözlerimi kocaman açıp telefonuma baktım. Yüzüme kapattı.

Hayır. Siktir et. O siparişi verdiğimi *biliyorum.* Dizüstü bilgisayarımı masamın üzerine iterek dizlerimin üzerine çöküyorum ve büyük makbuz kutumu çıkarıp kapağını açıyorum ve kağıtları karıştırıyorum. Kağıtların birbirine karıştığını fark ettiğimde midem bulanıyor. Onları düzgün bir şekilde düzenlediğimi sanıyordum ama görünüşe göre öyle değilmiş.

Onları daha hızlı çevirmeye başladığımda içimde bir sıcaklık hissediyorum. Kahretsin. Onu bulamıyorum. Her şeyi berbat ettim.

Eğer siparişi ben vermediysem, şirketin kumaşı zamanında tedarik etmesini talep edemem. Ve eğer kumaşı zamanında alamazsam, lansman gerçekleşmez. Bu da aylar öncesinden planlamak zorunda kaldığım tüm tanıtım ve pazarlamanın iptal edilmesi gerektiği anlamına geliyor. Ve hiç gelirim olmadan tüm depozitoları ödemek zorunda kalacağım, bu da beni açıkta bırakacak. Ve bildiğim kadarıyla, kumaşı aldığımda tasarımın modası geçmiş olacak. Bu da on binlerce poundu boşa harcamış olacağım anlamına geliyor.

Saçmalık.

Başımın üstünde, dizüstü bilgisayarım masadan yine çınlıyor. Ve tekrar. Ve yine. Son bir saattir sürekli ping atıyor ama tedarikçiyle konuşmak için görmezden geliyordum. Nefesimi düzene sokmaya çalışarak doğruluyorum ve e-posta uygulamama tıklayıp gelen kutusunu açıyorum. Yirmiden fazla yeni e-posta var. Konu satırlarını tarıyorum.

Kupon kodum nerede? Web

siteniz çalışmıyor merhaba,

koda ihtiyacım var lütfen

Sadece bir uyarı - eğer teslim etmeyecekseniz bir şeyin reklamını yapmayın.

Ağzım kurudu. Web sitemde bir kayıt bonusu var - insanlar yeni fırsatlar hakkında e-posta almayı kabul ederlerse, yüzde on beş indirim kuponu alıyorlar. Ama belli ki bir şeyler ters gidiyor. E-posta kampanya yöneticimi açıyorum ve e-posta adresleri listesini tarıyorum. Kupon kodları gönderiliyor gibi görünüyor, ancak bazı nedenlerden dolayı insanlar bunları almıyor.

Tanrı aşkına.

Makbuz yığınını şimdilik bırakarak masa sandalyeme yerleşiyorum ve arama motorumu açıyorum. Bunu hemen çözmem gerekiyor.

Dört saat boyunca testler yaptıktan, filtreleri kontrol ettikten ve gerçekten anlamadığım bir sürü başka şeyden sonra, sonunda IP adresimin bir sürü kara listede olduğu sonucuna vardım çünkü bu adresi kullanan biri spam gönderiyordu.

Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. IP adresinin ne olduğundan bile emin değilim. Sinirden karnıma ağrılar giriyor. Bunun için *zamanım* yok. Gözlerim dizüstü bilgisayarımın ekranının altındaki saate kayıyor. Kumaş tedarikçim gece için kapanmadan önce faturayı bulmam gerekiyor.

Bir e-posta daha geldi.

> **Konu:** ***Google'da size bir yıldız verdim. Müşterilerinize bundan daha iyi davranmalısınız.***

Küfrederek telefonumu aldım ve Zack'in numarasını tuşladım. İkinci çalışta açtı.

"Hey, bebeğim. Ben-"

"E-posta kampanya oranınız nedir?" Talep ediyorum.

"Ne?"

"Tıklama ve açılma oranlarınız nedir?"

"Sahte erkek arkadaşın olarak söylemeliyim ki, bu beni gerçekten tahrik etmiyor. Bir sır bilmek ister misin? Erkekler onlara 'merhaba' demene bayılır.

Siri'yi kullanmaya çalışır gibi onlara soru sormak. Biz böyle hassasız."

"Zack."

İç çekiyor. *"Bilmiyorum. Ben ve Josh ikimiz de matbaadayız. Bekle, o da senin gibi bir inek, muhtemelen ezberlemiştir. Bir bakayım."*

"Ne?" Kaşlarımı çattım. "Neden basın toplantısındasın?"

"Ürün kalitesini test ediyoruz. Bu tişörtlerin hepsi üzerimde harika duruyor. Eğer merak ediyorsan. Bekle, bir resim göndereceğim."

Gözlerimi ovuşturuyorum. Onlar için her şey çok kolay. Bir podcast kaydedip düzenleyebiliyorlar, kamera arkası görüntüleri çekebiliyorlar, bonus bölümler yapabiliyorlar, web sitelerini ve sosyal medyalarını her gün güncelleyebiliyorlar, e-postaları takip edebiliyorlar, yeni reklamlar yapabiliyorlar ve her ay yeni ürünler çıkarabiliyorlar - ve ben lanet olası bir e-posta göndermek için mücadele ediyorum.

"Yüzde elli açık ve yüzde on sekiz tıklama diyor," diyor Zack sonunda. *"Bunun iyi olup olmadığını bilmiyorum."*

Kekeliyorum. "Yüzde elli mi? İnsanlara hazine haritası falan mı gönderiyorsunuz? Bu nasıl bu kadar yüksek olabilir?!"

"Bazılarının içine gri eşofman resimleri koydum."

"Tanrım." Duvara yaslandım, zor nefes alıyorum. "Pekâlâ. Tamam o zaman." Belli ki bir şeyleri gerçekten berbat ediyorum. Sadece ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Zack'in sesi değişir. *"Hey. İyi misin, tatlım? Sesin pek iyi gelmiyor."*

"Ben iyiyim. Sadece. Bu tarafta bazı sorunlar yaşıyorum."

"Luke evde. Bakalım gelip senin için kontrol edebilecek mi?"

"Hayır. Hayır, sorun değil. Kendim hallederim."

"O aldırmaz-"

"*Hayır* dedim," diyorum ve sesim istediğimden daha sert çıkıyor. Hat sessizleşiyor ve ben iç çekiyorum. "Özür dilerim. Özür dilerim, patlamak istememiştim. Sadece stresliyim. Ama ben iyiyim. Yardıma ihtiyacım yok."

"Tamam, sakız damlası." Arka planda boğuk bir konuşma var.
"Dinle, gitmeliyiz. Bu akşam sekizdeki randevumuz hâlâ geçerli, değil mi?

Sürpriz yer, güzel bir şeyler giy."

Gözlerim açıldı. Başka bir randevumuz olduğunu tamamen unutmuştum.

Endişe yine boğazımı sıkıyor. Bütün bunları yapamam. Derin bir nefes alıyorum ve bu daha çok hıçkırık gibi geliyor.

"Ne oldu?" Zack telaşlı bir sesle sorar. *"Hey, ağlıyor musun? Bir sorun mu var?"*

"Yok bir şey. Bye." Telefonu kapatıp tekrar bilgisayara dönüyorum. Nabzım boğazımda atıyor. Doğru dürüst nefes alamıyorum. Gelen kutum giderek daha fazla şikayetle doluyor ve yerlere saçılmış faturalar bana bakıyor. Sırada hangi sorunu ele alacağıma karar veremeden telefonum tekrar çalıyor.

Derin bir nefes alıp telefonu elime alıyorum. "*Onun Tedavisi,* ben Layla."

"Bayan Thompson," diyor diğer uçtaki bir kadın. *"Ben Vivian White, Anna Bardet'in asistanı. Birkaç gün önce Anna Bardet Couture adına son burs programı hakkında sizinle temasa geçtim, ancak sizden bir yanıt alamadık."*

Gözlerim açıldı. Anna Bardet büyük bir iç çamaşırı tasarımcısı. Her yıl, gelecek vadeden bağımsız tasarımcılar için özel bir burs programı düzenliyor ve gelecek koleksiyonları için tasarım fikirlerini sunmaları gerekiyor. Kazanan aday onunla bir işbirliği yapma şansına sahip oluyor.

Bu büyük bir anlaşma. Kariyerimi bambaşka bir seviyeye taşıyabilecek türden bir şey. Sadece bu konuda e-posta aldığımı hatırlamıyorum.

Gelen kutuma bakıyorum, kalp atışlarım hızlanıyor. "Ben... bir saniye." Mesajı bulmaya çalışarak aşağı kaydırıyorum.

"Anna her yıl burs için yirmi aday seçiyor," diyor Janie. *"Diğer tüm yarışmacılar çoktan yanıt verdi. Sadece sizin başvurunuzu bekliyoruz."*

"Bu harika," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından, çılgınca kaydırırken. E-postayı bulamıyorum. "Um, sana geri dönebilir miyim?"

Sesi kızgın geliyor. *"Hayır, pek sayılmaz. Cevabınıza bugün ihtiyacımız var. Yeterince bekledik."*

"Ben sadece..." Elim ahizenin üzerinde sıkılaşıyor. "Şu an iyi bir zaman değil. Seni bir dakika sonra arayacağım."

"Bayan Thompson, eğer bu işbirliği konusunda ciddi değilseniz, eminim bu fırsat için can atan pek çok benzer marka vardır-"

"Yapacağım, söz veriyorum. Sadece... bir saniyeye ihtiyacım var," diyorum, ahizeyi yerine koyup yüzümü ellerimin arasına alarak. Gözlerim yaşarıyor.

Bunu yapamam. Bu çok fazla. Dizüstü bilgisayarım başka bir bildirimle çınlıyor. Ve sonra bir tane daha. Ve sonra bir tane daha. Ofis telefonum tekrar çalmaya başlıyor. Cep telefonum bir toplantı hatırlatıcısıyla çalıyor, ama ona bakacak gücü kendimde bulamıyorum. Tamamen aşırı yüklenmiş hissediyorum. Yere çöküp başımı ellerimin arasına alıyorum ve paniğimi bastırmaya çalışıyorum.

Bunu yapamam. Yapamam.

YİRMİ YEDİ

LUKE

Dairemizdeki kanepede oturmuş, e-posta gelen kutumda gezinirken, ağırlaşan göz kapaklarım kapanmaya devam ediyor.

Çok yoruldum. Layla geçen hafta boyunca her geceyi bizim dairemizde geçirdi ve görünüşe göre Josh ve Zack onun 'erkek arkadaşları' olarak rollerini inanılmaz derecede ciddiye alıyorlar. Ne yaparsam yapayım, yatak odamın duvarından süzülen yumuşak inlemeleri ve nefes alışları engelleyemiyorum.

İkisinin de onunla yatmaya başlamasından memnun değilim. Neden baştan çıktıklarını anlıyorum; Layla güzel bir kadın. Ancak onun podcast'imizde görünmesini seksle değiştirmenin büyük etik sorunları olmalı. İşler kaçınılmaz olarak ters gittiğinde, bunun yaşam koşullarımızı çok daha garip bir hale getireceğinden bahsetmiyorum bile.

Neden pantolonlarının içinde tutamadıklarını anlamıyorum. Ondan etkilenen sadece onlar değil ki. Dürüst olmak gerekirse, Layla'dan buraya taşındığından beri hoşlanıyorum. Ve şimdi Zack ve Josh'la yakınlaşıyor, gün geçtikçe daha da kötüleşiyor. Onun küçük kıyafetleriyle dairemizde dolaşmasını izlemek ve ona dokunamamak bir işkence. Geçen hafta birçok kez yatağıma uzandım ve pes edip onu bir randevuya götürmeyi kabul edersem neler olacağını hayal ettim.

Ama yapmıyorum, çünkü yapamam. Bu tamamen uygunsuz olurdu. Layla'nın eski öğretmeni olmasam bile, ondan on yaş büyüğüm. Eminim benimle çıkmaktansa ölmeyi tercih eder.

İç çekerek dizüstü bilgisayarıma dönüyorum ve Paul'den gelen e-postaya boş boş bakıyorum. Menajerimiz yeniden listelere girdiğimiz için çok heyecanlı. Başka bir ticari fikir ya da ünlü konuk önerisi hakkında bana mesaj atmadan bir saat bile geçiremiyorum. Bu beni deli ediyor.

Yanımdaki masada duran telefonum çalmaya başlıyor. Ekranda Zack'in adı yanıp sönüyor. Şarj cihazından çıkarıyorum ve aramayı cevaplamak için kaydırıyorum. "Alo?"

"Hey. Layla'ya ne olduğunu biliyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir dakika önce beni aradı ve sesi... garip geliyordu."

"Tuhaf, nasıl?" Yavaşça ayağa kalkıyorum.

"Bilmiyorum. Titrek mi? Josh'un üç gece üst üste uyuyamadığında ve zihinsel bir çöküş yaşamak üzere olduğu için kahvesini zorla elinden almak zorunda kaldığımızda çıkardığı ses gibi." Arka planda Josh'tan boğuk bir itiraz geliyor. *"Ne? Bunu sen de yapıyorsun, dostum. Evet, her zaman. Sorun değil, seni hâlâ seviyoruz."*

Başımı salladım. "Gidip onu kontrol edeceğim."

"Harika. Tamam, sonra görüşürüz." Telefonu kapatır.

Anahtarlarımı alıp dairemden koridora çıkıyorum, koridoru geçip kapısını çalıyorum. Yanıt gelmedi. "Layla?"

"Şu an iyi bir zaman değil," diye sesleniyor. Kaşlarımı çattım. Zack haklı. Sesi... yanlış geliyor. Sesi boğuk çıkıyor. Koridorda bocalıyorum, ne yapacağımdan emin değilim. Kararsız bir şekilde geri çekilirken, keskin bir nefes ve ardından boğuk bir hıçkırık duyuyorum.

İçimden bir alarm geçti. "Tatlım, içeri geliyorum, tamam mı?"

Cevap gelmeyince dairesinin kapısını iterek açıyorum ve dağınıklığa bakarak donup kalıyorum.

Salonu bomba atılmış gibi görünüyor. Normalde Layla son derece düzenlidir; etiketlere, dosyalara ve kaplara bayılır. Ama şimdi her yerde bir şeyler var. Ambalajlar, faturalar ve kumaş numuneleri kanepenin, zeminin ve sehpanın üzerine saçılmış. Hemen hemen her düz yüzeyde boş kupalar ve yarısı yenmiş yemek kapları var ve küçük mutfağındaki lavabo kirli tabak çanakla dolup taşıyor.

Yanlış bir şeyler var. Bu ona hiç benzemiyor.

Boğuk bir hıçkırık daha duyuyorum ve sesi yatak odasına kadar takip edip kapıyı hafifçe iterek açıyorum.

Layla kahve lekeli pijamalarıyla yere yayılmış, etrafı kağıt yığınlarıyla çevrili. Ben izlerken o çılgınca kağıtları karıştırıyor. Saçları

Başının bir tarafına düşen özensiz bir topuzla bağlanmış ve gözleri lekeli bir makyajla çevrelenmiş.

"Layla," diyorum usulca.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyor, başını kaldırıp

bana bakmıyor. "İyi değilsin."

"Sadece meşgulüm," diye tersliyor, bir yığın kâğıdı yere atıp diğerini alıyor. "Bu aptal makbuzu bulamıyorum. Tanrım, ne kadar aptalım, neden her şeyi daha iyi dosyalamıyorum?!" Kâğıtları tekrar yere atıyor ve saçlarını çekiştiriyor, zor nefes alıyor. "Ne yapacağımı bilmiyorum," diye mırıldanıyor, yeşil gözleri kocaman. "Bunu nasıl düzeltebileceğimi bilmiyorum, bilmiyorum..." diye devam ediyor, göğsü kabarıyor. Belli ki paniklemenin eşiğinde.

Odaya girip kapıyı arkamdan kapatıyorum. "Layla, sorun yok. Ayağa kalk, tatlım."

Beni görmezden geliyor, kâğıtları tekrar karıştırıyor. "Belki de çıktısını almamışımdır? Ya da sildim? Bunu neden yapayım ki? Öylece kaybolmuş olamaz-"

"*Layla*." Sözünü kestim, sesim sertti. "Kalk. Kalk. Şimdi."

YİRMİ SEKİZ

LUKE

Gözlerini kısarak bana bakıyor. Parmakları titriyor. "Bana öğretmen sesini mi kullanıyorsun?"

"Eğer gereken buysa, evet. Bu sağlıklı değil. Hadi ama."

Etrafına saçılmış sayfalara bakıyor ve yüzünü kapatıyor. "Tanrım," diye mırıldanıyor. "Tam bir karmaşayım, değil mi?"

Hiç düşünmeden dizlerimin üzerine çöküp ona uzanıyorum ve onu kollarımın arasına çekiyorum. Bir an için kaskatı kesiliyor, gergin ve titriyor. Sonra bana doğru yaklaşıyor ve yüzünü göğsüme gömüyor. Elimi sırtına sürüyorum, bana karşı titrerken yatıştırıcı sesler çıkarmaya çalışıyorum.

Tanrı aşkına, keşke sadece ağlasa. Bu neredeyse daha kötü. Kollarımda gergin ve titriyor.

"Bu senin için sadece kıyafetlerle ilgili değil, değil mi?" Sessizce söylüyorum. "Bir şey kanıtlamaya çalışıyorsun."

"Kimse benim herhangi bir konuda iyi olabileceğimi düşünmemişti," diyor omzuma doğru. "Ama ben iyiyim. Yardıma ihtiyacım yok."

"Hepimizin yardıma ihtiyacı var." Soluk soluğa bir nefes alıyor ve ben de yanaklarını okşuyorum. "Hadi, tatlım. Nefes al. Her ne ise, her şey yoluna girecek."

"Hayır, değil."

"Öyle." Yere saçılmış kâğıtlara bakıyorum. Makbuz gibi görünüyorlar. "Para sorununuz mu var? Size yardımcı olabiliriz."

O kadar sert kasılıyor ki bir yerini burkacağından endişeleniyorum. "Paranı istemiyorum," diye tükürüyor. "Ben... bu maddi bir mesele değil."

"O zaman nedir?"

Ağzını açıyor, birkaç saniye kelimeleri bulmaya çalışıyor, sonra hayal kırıklığıyla bir elini saçlarında gezdiriyor. "O kadar aptalım ki," diye tükürüyor.

"Ben *aptalım*. Tüm bunlarda daha iyi olmalıyım. Hepsinde. Ve bu çok fazla ve hepsini yapamam-"

"Hey," dedim sertçe. "Sen aptal değilsin. Kendin hakkında böyle konuşma."

Gözlerini devirip yüzünü siliyor, ben de bileğinden tutup elini aşağı çekerek gözlerimin içine bakmasını sağlıyorum. "Şaka yapmıyorum, Layla. Eğer bir daha kendin hakkında böyle şeyler söylediğini duyarsam, tüm bunlar," aramızda el sallıyorum, "podcast ile ilgili bu şeyler, bitti."

Bana bakıyor, zor nefes alıyor. "Ben sadece..." Yere bakıyor. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Yapmam gereken o kadar çok şey var ki ama hiçbirini yapamıyorum."

"Çalışmak için doğru zihin yapısında değilsiniz. Ne kadar çok denersen, o kadar çok mücadele edersin. Ve ne kadar mücadele ederseniz, o kadar paniklersiniz. Bu bir kısır döngü." Birkaç saç teli yanağına yapışıyor ve hiç düşünmeden onları okşayarak uzaklaştırıyorum. "Seni üzen şeyin ne olduğunu bana söylemek ister misin?"

Yüzünü ovuşturuyor. "Bu hafta başında gelmesi gereken bir dantel sevkiyatım vardı," diye mırıldanıyor. "Şirket hiç sipariş vermediğimi söylüyor. Ama ben verdiğime eminim. Faturayı bulabilirsem, müşteri hizmetleri temsilcilerinin bununla ilgilenmesi gerekecek, ama yapamam, bu da tüm sürümün ertelenmesi gerektiği anlamına geliyor. Ve ben zaten tanıtımlar için rezervasyon yaptırdım, o yüzden bunu yapamam." Sertçe yutkunuyor ve başını sallıyor. "Bunun da ötesinde, görünüşe göre e-postamda bir sorun var, ama DNS kaydının ne olduğunu bilmiyorum ve araştırdım ve hiçbir şey mantıklı gelmiyor, bu yüzden ne yapacağımı bilmiyorum. Ve en sevdiğim tasarımcılardan biri benden onunla birlikte bir bursa başvurmamı istedi, ama lanet olası bir e-postaya bile cevap veremezken nasıl kazanacağım?" Ağzı kapanıyor. "Sadece işleri doğru yapmak istiyorum. Ve sürekli çuvallıyorum, tekrar tekrar ve tekrar."

"Sadece bunalmışsın." Dağınık odaya el sallıyorum. "Binlerce öğrenciye A seviyeleri boyunca koçluk yaptım. Bana güvenin. Bunu sayamayacağım kadar çok kez gördüm." Yerdeki kâğıtlara bakıp tarihleri okuyorum. "Hangi faturayı arıyordun?"

"Bulamayacaksın," diye mırıldandı. "Yıllardır arıyorum."

"Eğlendir beni."

Gözlerini ovuşturuyor. "Pembe İnci İpekleri'nden."

Yatağının altına yarı gizlenmiş bir çarşafta şirketin adını hemen fark ettim.

"Yüksek parlaklıkta berrak dantel mi?" Yüksek sesle okudum. "8793 tonunda, gök gürültüsü grisi?"

Kaşlarını çatıyor, bana bakıyor. "Öyle mi? Sen nasıl...?"

Öne uzanıyorum, çarşafı dikkatlice çıkarıp ona uzatıyorum. "Al."

"Tam önümde duruyordu," dedi açıkça ve aldı. "Tam oradaydı. Ve ben onu görmedim."

"Şey. Yatağın altındaydı," diyorum yardımsever bir şekilde.

Başını sallıyor, faturayı bırakıyor ve saçını çekiştiriyor. "Yüce Tanrım. Neyim var bilmiyorum. Sanki düşünemiyorum, göremiyorum ya da nefes alamıyorum-"

"Yorgunsunuz. Bunalmışsın. Sen insansın." Uzanıp parmaklarını saçlarından çözüyorum ve kendine zarar vermeden önce benimkilerle birleştiriyorum. "Ama bunu düzeltebiliriz. Web sitemize ve e-posta kampanyalarımıza yardımcı olan bir teknik asistanımız var. Teknik sorunlarınızla ilgilenmesini sağlayacağız."

"Senden bunu yapmanı isteyemem."

"Programımıza katıldığınız için ödeme kabul etmeyi reddediyorsunuz," diyorum sert bir şekilde. "Sizin için yapabileceğimiz yeterince iyilik yok. Yakın zamana kadar diğerlerini size ödeme yapmaları için zorluyordum ama..."

Düşüncemi benim için tamamladı. "Şimdi Josh ve Zack ile yattım, bu garip olurdu."

İçimden bir sızı geçiyor. "Doğru." Bakışlarımı indiriyorum ve yanlışlıkla beyaz, yumuşak görünümlü göğüs dekoltesini görüyorum. Layla'nın pijamaları oldukça dar. Çabucak gözlerimi kaçırıyorum.

İkimiz de bir süre sessiz kaldık. Nefes alış verişi yavaşça düzleşirken, vücudu rahatlarken sırtında daireler çizmeye devam ediyorum. Sonunda bana yaslanıyor ve gözlerini kapatıyor. "Teşekkür ederim," diyor. "Buraya gelmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Artık gidebilirsin. Ben iyiyim."

Kaşlarımı çatıyorum. Onu bu şekilde yalnız bırakma düşüncesi hoşuma gitmiyor. Çok yorgun görünüyor. Her zamanki atılgan, cesur kişiliğinden o kadar farklı ki, şu anda onu daha iyi hissettireceğini düşünsem gözüme bir iğne batırabilirim.

Bunu yapmanın aklıma gelen tek bir yolu var. İç çekiyorum. "Bak. Dışarı çıkmak ister misin?"

Gözlerini kırpıştırıyor. "Ne?"

"Bir şeyler içmek ister misin? Bu gece Josh ve Zack ile randevun olduğunu biliyorum ama bence biraz dinlenmeye ihtiyacın var. Battersea'de denemek istediğim bir bar var, eğer istersen."

"Yapamam," diyor asık suratla. "Yapacak çok işim var."

Yer değiştiriyorum. "Şu anda yapabileceğin en verimli şey biraz izin almak. Artık çalışamayacak kadar streslisin ve kendine bir mola vermezsen yarın da aynı kötü durumda olacaksın."

Tereddüt ediyor. "Sanırım."

"Harika," diyorum hızlıca, ayağa kalkarak. "Faturanın taramasını al, tedarikçine gönder, sonra git hazırlan. Ben daireni biraz toparlayayım, sen hazır olduğunda dışarı çıkarız."

Yüzünü buruşturdu. "Bunu yapmana izin veremem."

"Neden olmasın? Durumlarımız değişseydi sen de bizim için

yapardın." "Şey, evet, ama-" diye devam ediyor, yanakları

pembeleşiyor.

"Ama ne?"

"Dairemin ne kadar iğrenç olduğunu görürsen, bana bir daha asla eskisi gibi bakamazsın."

"Temizlik yapmak için çok çalıştığın için mi utanıyorsun?" İnanamayarak söylüyorum. "Tanrım, Layla. Sen benim arkadaşımsın. Dağınıklık umurumda değil, ben *seni önemsiyorum.*"

Bu onu birkaç saniyeliğine sessizliğe gömdü. Bana bakarken yeşil gözleri kocaman açılmıştı.

"Tamam," diyor sonunda, kollarını kavuşturarak. "Teşekkür ederim."

YİRMİ DOKUZ

LUKE

İki saat sonra, ikimiz de Londra'daki bir barın arka tarafındaki bir kulübede oturuyoruz. Bu gece tıklım tıklım; bir futbol maçı var, bu yüzden mekân maçı izleyen taraftarlarla dolu. Layla ve ben küçük bir banka sıkışmak zorunda kaldık, birbirimize yakın duruyoruz. Layla'nın önünde bir mojito var ve çok daha mutlu görünüyor. Yanaklarına yeniden renk gelmiş ve nihayet yeniden gülümsüyor.

"Beni liseden hatırlamadığına hâlâ inanamıyorum," diye bağırıyor barın gürültüsü arasında, pipetini yudumlarken topuklu ayaklarını tekmeliyor. "*Çok* iyi bir öğrenciydim."

"Eminim." Kendi biramdan bir yudum alıyorum ve kalçasının benimkine bastırdığı hissini görmezden gelmeye çalışıyorum. Layla duş aldıktan sonra küçük siyah bir şort ve daracık yeşil bir üst giydi. Elbette çok güzel görünüyor - ama size karşı bastırılmış çok fazla çıplak ten var. Yan tarafındaki kabine sıkışmak için bir adama yer açarak daha da yaklaşırken uzun beyaz bacağına bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Öyleydim!" Israr ediyor. "*A Streetcar Named Desire*'da ışık kullanımı üzerine bir kompozisyon yazmıştım. Sınıfın en iyisi olduğunu söylemiştin."

"Eminim harikaydı," diye katılıyorum. "Ne yazık ki, sanırım bu konuda yaklaşık dört yüz makale okudum, bu yüzden aklıma hiçbir şey gelmiyor."

Beni masanın altından tekmeliyor, gözleri kırışıyor. "Sen herkesin en sevdiği öğretmendin, biliyorsun. Sizin sınıfınıza geçtiğim için çok heyecanlıydım."

Ellerime bakıyorum, gülümsemem azalıyor. "Umarım çok fazla hayal kırıklığı yaratmamışımdır. Sana öğretirken muhtemelen en iyi halimde değildim."

Başını sallıyor. "Boşanmanız devam ederken oldu, değil mi?"

İrkildim. "Öğrenciler bunu biliyor muydu?"

"Biliyorduk. Bayan Martins-" kaşlarını çatarak düşünüyor.

"Um..." "Amy," diye arz ediyorum.

"Doğru. Bazen sınıfta senden bahsederdi. Kızların çoğu piyasaya geri döndüğün için mutluydu."

Yüzümü buruşturuyorum, o da gülüyor. "O zaman kaç yaşındaydın, on altı mı?" Başını sallıyor. "Yakında yeniden bir araya geliyor olmalısınız, değil mi?"

Layla'nın yüzü kapanıyor. "Evet. Birkaç gün önce bununla ilgili bir

e-posta aldım." "Gidecek misin?"

Pipetini bardağının kenarına vuruyor. "Henüz karar vermedim."

"Şey. Ben de orada olabilirim. Davetiyemi daha bu sabah aldım." Amy özellikle bana e-posta ile gönderdi. Müdire olarak rolünün bir parçası mı, yoksa benimle dalga mı geçmeye çalışıyordu, emin değilim.

Gözleri benimkilere kaydı. "Gerçekten mi?" Düşünüyor. "Bu çok uygun. O zaman belki de benimle gelmelisin."

Biramı yudumlarken kekeliyorum. "Senin gibi..."

"Randevu, evet." Bana doğru eğiliyor, gözlerinde eğlence parlıyor. "Karbon salınımını azaltma konusunda gerçekten çok iyiyim. Benzin tasarrufu sağlar."

"Arabam elektrikli," diye idare ediyorum.

Gözlerini deviriyor. "Bu şimdiye kadar reddedildiğim en inekçe yol. Ve senin de *çok* iyi bildiğin gibi çok fazla geri çevrildim."

Boğazımı temizleyip biramı bırakıyorum. "Layla-"

"Biliyorum, biliyorum. Bana bir mavna direğiyle bile dokunamazsın. Sadece şaka yapıyorum." İç çekiyor, içkisine geri dönüyor. "Cidden her yıl mezunlar buluşmasına gidiyor musun? Neden o cehennem çukuruna geri dönmek isteyesin ki?"

Kaşlarım kalktı. "Emery Lisesi'ni sevmedin mi? Harika bir okul olduğunu düşünmüştüm."

Ağzındaki lokmada neredeyse boğuluyordu. "Oh?"

"Evet. Bol miktarda fon vardı. Bölge güzeldi. Öğrenciler de şimdiye kadar çalıştığım en sevimli öğrencilerdi."

Bunun üzerine homurdanıyor. "Elbette öyleydiler."

"Emery Lisesi, ülkedeki en düşük öğrenci uzaklaştırma ve okuldan atılma oranlarından bazılarına sahip," diyorum ona gururla. "Zorbalık ya da kavga nedeniyle okuldan atılan bir çocuk gördüğümü hiç hatırlamıyorum. Çok güzel bir atmosfer vardı."

Layla bir an sessiz kalıyor. "Neredeyse her saniyesinden nefret ettim," diyor sonunda.

Şaşırdım. "Neden?"

Ağzı buruşuyor. "Sanırım o kadar da akademik değilim." Bardağına bakıyor. Konuşmanın sessizliğe gömülmesine izin verirken odadaki gürültü daha da artıyor gibi görünüyor.

Kaşlarımı çatıyorum. İçindeki mutluluk yine uçup gitmiş. "Layla." Cevap vermeyince eline hafifçe dokundum. "Hey. Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır," diyor bardağının etrafındaki buzu karıştırarak. "Sen hiçbir şey yapmadın." Bir an sessiz kaldık. Layla masayı inceliyor, parmak uçlarını yavaşça parlak tahılların üzerinde gezdiriyor.

Boğazımı temizliyorum. "Josh ve Zack ile deney nasıl gidiyor? Dürüst olmak gerekirse."

Hafifçe gülümsüyor. "Podcast'te yalan söylemedim. Gerçekten harika gidiyor. Flört etme konusunda şimdiden çok daha iyiyim sanırım. Ve alıştırma randevularımda daha doğal olmaya başladım." Birden sırıttı. "Ve artık yatağa da girebiliyorum. Eğer merak ediyorsan."

"Değildim," diyorum kararlılıkla. O sadece gülüyor. "Bunu faydalı bulmana sevindim. Şunu unutma, eğer bırakmak istersen fikrini değiştirebilirsin."

Gözlerini kısıyor ve mojitosundan bir yudum daha alıyor. "Neden bu kadar karşısın? Zack ve Josh ile arkadaşlığımı mahvedeceğini düşündüğün için mi?"

Başımı salladım. "Sadece bu konuda doğru yolu izlediklerini düşünmüyorum. Sorunlarınız sosyal değil ya da..." sözcük boğazıma takılıyor.

Sırıtıyor. "Cinsel mi?"

Başımı salladım. "Doğru. Senin bir sorunun yok. Bence sadece yanlış adamları buluyorsun."

"Oh?"

Başımı salladım. "Bence bir eş bulmak cazibeden çok mantıkla ilgili. Sizinle uyumlu birini bulabilirseniz, balayı aşaması sona erdiğinde ileride sorunlarla karşılaşmaktan kaçınabilirsiniz." Ona acımasızca gülümsüyorum. "Ve benimle aynı hatayı yapmayacaksın."

Gözlerini deviriyor. "Tanrım. *Bir kere* boşandın Luke. Bir ilişki yürümedi diye sonsuza kadar yalnız kalmaya mahkûm değilsin."

Ağzım açık kaldı. "*Sonsuza kadar mahkum* olduğumu *sanmıyorum*-"

"Hayır mı? Eve bir kız getirdiğini bile görmedim. Bunun bir sebebi olmalı."

"Şey... Ben..." Palavra atıyorum. Dürüst olmak gerekirse, uzun zamandır bir eş bulmayı düşünmedim. Hayatımın şu anki halinden gayet memnunum. Ne de olsa kırkıma yaklaşıyorum. Tinder'da gezinmek için biraz geç bir yaş.

Layla öne doğru eğilip sesini gürültünün üzerine yükseltiyor. Bu hareket yüzlerimizi birbirine çok yaklaştırıyor. Gözlerini çevreleyen tek tek kirpikleri ve yanaklarındaki çilleri görebiliyorum. "Programdaki tüm şakan bu. "Yerleşik dul". Ve anlıyorum; bu senin uzmanlık alanın. Ama nasıl oluyor da biriyle çıkmayı denemiyorsun?"

Ondan başka tarafa bakamıyorum. Gözünün altında koyu bir makyaj lekesi var ve hiç düşünmeden elimi uzatıp onu temizliyorum. "Ben... sanırım doğru kadını bulamadım."

Kaşları çatılıyor. "Monica'yla çıktın, değil mi? Zack ayrılmanızın sebebinin kendini ona verememesi olduğunu söyledi. Onunla kalmak istedin mi?"

Moralim bozuldu. Zack'in bu konuda konuşmayı kesmesini gerçekten çok isterdim. "Tam olarak öyle olmadı," diye itiraf ediyorum. "Aslında ayrılığı ben başlattım. Ciddi bir şeye hazırlıklı değildim. Zack de zamanın geldiğine karar verdi ve ayrıldık."

Kaşlarını çatıyor. "Peki ya Josh?"

"Josh onunla kalmak istedi. Ondan çok hoşlanıyordu."

"Ve onun duyguları görmezden mi gelindi? Bu haksızlık gibi görünüyor."

İlk defa onu gerçekten incelememe izin verdim. Şu anda inanılmaz derecede öpülebilir görünüyor. Gözleri koyu renk ve irileşmiş. Güzel pembe dudakları ıslak ve ayrık. Elim hâlâ yüzünde ve hiç düşünmeden başparmağımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdiriyorum. "Sanırım öyleydi," diye mırıldanıyorum.

Bakışları benimkilere kayıyor ve yavaşça gülümsüyor. "Biliyorsun," diyor. "Bu çok uzun zaman önceydi. Tekrar birileriyle çıkmaya başlamalısın. Yaşlanmadan ve saçların dökülmeden önce."

"Büyüleyici, Layla."

Gülüp biraz daha yaklaştığında kalbim güm güm atıyor. Yüzünü bana doğru eğdiğinde gözlerim açılıyor.

Beni öpecek.

Onda gördüğüm küçük cazibe titreşimlerinin hepsini uydurduğumu sanıyordum, ama belki de uydurmuyordum. Gerçekten beni öpecek.

Ve ben de ona izin vereceğim.

Birden barda bir çığlık koptu. Kafamı kaldırıp baktığımda televizyon ekranlarından birinde bir futbolcunun formasını kaldırıp sahada zafer turu attığını, bir gol attıktan sonra zafer çığlıkları attığını görüyorum. Layla küfrederken yanındaki adam elindeki birayı fırlatıyor ve bira Layla'nın önüne dökülüyor. "Tanrım!" Ona dönerek bağırıyor. "Neyin var senin?"

Ona dönüyor, özensiz bir şekilde sırıtıyor. "Sorun nedir, tatlım?" Lafı

ağzında geveliyor. Kadın ıslak gömleğine kaşlarını çatıyor. "Beni

sırılsıklam ettin, seni geri zekalı."

"Oooh, öyle *mi?*" Başını geriye atar ve güler. "Gülümse prenses. Bu sadece bir gömlek."

Layla tartışmak için ağzını açıyor ve ben kolumu omzuna dolayarak onu yanıma çekiyorum. Hemen sessizleşti. "Git," diyorum adama.

Yüzü buruşuyor. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin," diyor.

"Git," diye tekrarladım. "Halkın başına bela oldunuz. Yolumuzdan çekilin."

Bunca yıldan sonra bile insanlara söylediklerimi yaptırmakta çok iyiyimdir. Zack bunun öğretmenliğimden kalma bir şey olduğunu söylüyor; ne zaman birine sesimi yükseltsem, otomatik olarak başlarının belaya gireceğini hissediyorlar. Adam tereddüt etti, ben de kaşımı kaldırdım. "Şimdi, lütfen."

"Her neyse," diye mırıldandı adam, ayağa kalktı ve kabinden dışarı çıktı.

Gözden kaybolana kadar bekliyorum, sonra Layla'ya dönüyorum. "İyi misin tatlım?" Elime bir peçete alıp ince gömleğinin önünü silmeye çalışıyorum.

Kocaman açılmış gözleriyle bana bakıyor. Yanakları pembeleşti. Yutkunuyor ve başını sallıyor, kolumun altından sıyrılıp ayağa kalkıyor. "Ben... Ben banyoda kurulanacağım. Bir içki daha ister misin?" Telaşlı görünüyor.

Kaşlarımı çattım. "Layla, ben hallederim. Sorun değil."

Bana bir bakış fırlattı. "Neden? Beni *etkilemeye mi* çalışıyorsunuz, Bay Martins?"

"Tabii ki hayır," diyorum. "Ama-"

Gülümsüyor. "O zaman bir sonraki turu ben ısmarlarım. Bana on dakika ver." Topuklarının üzerinde döner ve başka bir şey söylemeden tuvaletlere yönelir.

OTUZ

LAYLA

Banyodan çıkıp bara doğru ilerlerken başım dönüyor. El kurutma makinesinin altında geçirdiğim beş dakikadan sonra bile, bir bar taburesine oturup iki içki daha sipariş ederken nemli üstüm hâlâ göğsüme yapışıyor.

Benim için fark etmez. Kendimi sıcak, kızarmış ve telaşlı hissediyorum. Beni serinletecek bir şeyler kullanabilirim. İçkilerimi beklerken, odanın köşesindeki karanlık kabine dönüp bakıyorum. Luke bir yerden ciltsiz bir kitap çıkarmış ve etrafındaki kaosu tamamen görmezden gelerek onu okuyor. Midem bulanıyor.

Neredeyse onu öpecektim.

Bana ne oldu bilmiyorum. Çok yakın oturuyorduk, barın gürültüsünden bağırıyorduk ve sanki tenimde beni ona doğru sürükleyen mıknatıslar varmış gibi hissediyordum. Ben konuşurken koyu renk gözlerinin ağzıma nasıl sabitlendiğini hatırlıyorum. Parmak uçlarının yanağıma hafifçe dokunuşunu.

Bir an için onun da beni öpmek istediğini düşündüm.

Başımı kendime doğru sallıyorum. Aptalca davranıyorum. Bu saçma aşkı aşmam lazım.

Genç barmen içkilerimi getirdiğinde cüzdanımdan kartımı çıkarıyorum. Kartı okuyucuya doğru tutarken, arkamdan çarparak açılan banyo kapısının sesini hayal meyal hatırlıyorum. Okuyucu ötüyor ve ben kartımı geri alıyorum, tam o sırada derin bir ses barı inletiyor.

"İKİ KİLO THOMPSON! BURADA NE HALT EDIYORSUN?"

Eski erkek arkadaşım Donny Pritchard bara doğru hızla ilerlerken donup kalıyorum, yüzümdeki tüm kan çekiliyor.

Tamam, çocuklara hiç erkek arkadaşım olmadığını söylerken yalan söyledim. *Bir tane* vardı. Ama Donny ile çıktığım gerçeği - sadece bir süreliğine olsa bile

lisede bir hafta - o kadar utanç verici ki bunu kabul etmeyi reddediyorum.

On yıl öncesinden farklı görünmüyor. Hâlâ uzun boylu, geniş omuzlu ve yakışıklı. Hala aynı yarık çeneye ve güzel yeşil gözlere sahip, ancak şu anda içmekten kan çanağına dönmüş durumdalar. Bana sırıtıyor ve yanımdaki bar taburesine çöküyor.

"Layla. Bebeğim," diye gürlüyor. Sıcak, mayalı nefesi yüzümde gezinirken ondan uzaklaşmaya çalışıyorum. "Burada ne halt ediyorsun? Senin tarzında bir yere benzemiyor." Barmene el sallıyor. "Bana bir bira ver, dostum. Elinizdeki en iyi şey." Kartını barın üzerine bırakıyor, sonra bana sırıtıyor, taburesinde arkasına yaslanıp kollarını başının arkasında kavuşturuyor.

"Bir içki alacağım," dedim açıkça. "Görünüşe göre seninle aynı. Bu ucuz takım elbise de neyin nesi? Otuzbirci gibi görünüyorsun."

Buruşuk üçlü takımına bakıyor. "*Ucuz* değil," diye alay ediyor. "Bir kampanyadan yeni döndüm. Londra Meclisi için yarışıyorum. Bir gün belediye başkanı olmak istiyorum."

Homurdanıyorum. "Politikacı olmak için okumayı bilmek gerekmiyor mu?"

Gözleri parlıyor. "Büyük laflar ediyorsun," diyor yüksek sesle. "Kendin için iyi şeyler yapıyorsun, değil mi Layla? İnternette fotoğraflarını gördüm." Bakışları dikkatle göğsüme düşüyor. "Görünüşe göre *mal varlığını* gerçekten kullanıyorsun."

Ben cevap veremeden barmen bir adım öne çıkıyor ve içi pembe ve kırmızı içeceklerle dolu iki cam reçel kavanozunu bana doğru uzatıyor.

Donny guffaws. "*Dostum*. Nasıl oluyor da ona ilk sen servis yapıyorsun? Göğüsleri dışarıda olduğu için mi?"

Barmen kekeliyor. Vücudumu saran soğuk dalgasına karşı koyuyorum ve kâğıt şemsiyemi içkimin içinden çekip çıkarıyorum. "Eğer çeneni kapatmazsan," diyorum, "seni suratından bıçaklayacağım."

Donny göz kırpıyor. "Ne?"

"Gözlerini oyup zeytin gibi yiyeceğim," diyorum şemsiyeyi parmaklarımın arasında döndürerek. Donny'nin yüzü kaşlarını çatarak kararıyor. Göz temasını kesmeden ona bakıyorum.

Barmen aramıza baktı. "Burada bir sorun mu var?" Sesi korkmuş gibi geliyordu.

Donny doğruldu. "Üzgünüm, dostum." Tekrar sırıtıyor. "İlgini çekti mi?" Elinin tersiyle ağzını siler. "Ben olsam zahmet etmezdim. Eğer onu üstsüz görmek istiyorsan, internetten bakman yeterli."

Dişlerimi sıkıyorum, omuzlarım geriliyor. "Artık gidebilirsin Donald."

Donny beni görmezden geliyor, eğiliyor ve sesini sahne fısıltısına indiriyor. "O bir... onlara ne diyorsunuz? Glamour model. Çıplak poz veren kızlar. Bekle bir dakika." Telefonunu çıkarıp çocuğa gösteriyor. "Al dostum. Şuna bir bak. Güzel, değil mi?"

Omzunun üzerinden bakıyorum. Ekranında birkaç yıl önce bir ürün lansmanı için çektiğim bir kampanya fotoğrafı var. Lavanta kurdelelerle bağlanmış leylak rengi bir korse giyiyorum. Ve evet, kıçım dışarıda. Ama kimin umurunda? Tanrı aşkına, bu sosyal medya. Bütün internet yemek ve popo fotoğraflarından ibaret.

"Bunu telefonuna kaydettin mi?" İğrenerek sordum. "Tanrım. Çok *rütbesizsin*. Ayrıca ben manken değilim, moda tasarımcısıyım, seni ahmak." Telefona uzandım. "Kaldır şunu."

Donny onu elimden aldı. "Hey, neden şimdi telaşlanıyorsun? İnsanların bakmasını istemeseydin, herkesin görmesi için internete koymazdın." Göğsüme baktı. "Böyle bir tişört giymeyeceğinden emin olabilirsin."

Gözleri üstümün önünü delip geçerken, içimde tuhaf bir şey oluyor. Bir şalter attı. Birden, içimde akan tüm öfke donuyor, soğuk, çiğ bir korkuya dönüşüyor.

Sertçe yutkunuyorum. Ne olduğunu anlamıyorum. Bana laf atılmasında iyiyimdir. Aslında bu konuda harikayım. Hayatımda pek çok kez başıma geldi, zihnimin arkasında sakladığım iğneleyici, alaycı cevaplardan oluşan bir Rolodex'im var.

Ama şu anda umutsuzca söyleyecek bir şeyler arıyorum ve aklıma hiçbir şey gelmiyor. Donny'ye bakıyorum, o da bana sırıtınca boğazım düğümleniyor. Lisede yaşadığım anılar bir film gibi gözlerimin önünden geçiyor.

Koridorda sınıfa doğru yürürken kızlar ellerinin arkasından benim hakkımda fısıldaşıyor.

Otobüste çocuklar beni tutup kucaklarına çekmeye çalışıyorlardı.

Bir hafta içinde beşinci kez müdirenin odasına girdiğimde öğretmenler bilmiş bakışlarını paylaşıyorlar.

Titriyorum, nefes almaya çalışıyorum. Hasta hissediyorum. Çok, çok hasta hissediyorum. Ellerim titriyor. Kalbim küt küt atıyor.

Donny daha yakına eğildi, gözleri göğsümde sabitlendi. "Tanrım, bunun içinden kalçalarını görebiliyorsun. Bunu biliyorsun, değil mi?" Gömleğimin önünü karıştırıyor. Elini uzaklaştırıyorum ve o da köpekbalığı gibi sırıtıyor. "Tanrım, birlikte olduğumuzdan beri dolgunlaşmışsın, değil mi? Göğüslerini mi yaptırdın?"

"Biz hiç birlikte olmadık," diyorum.

"Öyle mi?" Çenesini ovuşturuyor. "Çünkü beni dövmek için soyunma odasına sürüklediğini hatırladığıma eminim."

Yüzümdeki tüm kan çekiliyor. Kulaklarımda bir çınlama var. Vücudum felç olmuş gibi, kaçma dürtüsü ile ona saldırıp aptal gözlerini tırnaklarımla oyma dürtüsü arasında sıkışıp kaldım. Donny'nin sırıtışı tekrar eğilirken genişliyor ve ben sadece gözlerimi kapatıyorum, olduğum yerde donup kalıyorum.

Omzuma ağır bir el indi. "Burada neler oluyor?" Üstümden alçak bir ses geliyor.

Arkamda duran Luke'a bakıyorum. Yüz ifademi incelerken yüzü öfkeden bembeyaz kesilmişti. "Sen iyi misin?" Sessizce soruyor, ben de başımı sallıyorum.

Donny başını kaldırıyor ve yüzündeki kahkaha siliniyor. "Bay Martins." Kekeliyor.

Luke sert bakışlarını ona çevirir. Dudakları birbirine yapışır. "Donald. Seni tekrar görmek ne güzel."

"Uh. Evet. Siz de Bay M." Donny ensesini ovuşturuyor ve Luke'un elini üzerimde görünce kaşlarını çatıyor. "Neden Tuggy ile takılıyorsun?" Gözleri büyüdü. "Vay anasını. Siz ikiniz *çıkıyor musunuz*?"

Luke onu yakmışım gibi elini bıraktı. "*Tuggy*?" Tekrarlıyor. "Bu da ne demek oluyor?"

Bu kelimeyi onun dudaklarından duymak içimde bir şeyleri koparıyor. Bir zombi gibi taburemden kayarak ayağa kalktım ve gürültülü müşteri kalabalığını iterek çıkışa yöneldim. Barın arka kapısını iterek açıyor, gecenin siyah havasına adım atıyor, kaldırıma çöküyor ve kollarımı dizlerime sarıyorum.

Yolda arabalar hızla geçiyor. Soğuk akşam çiseleyen yağmur üzerimde sisler oluşturuyor. Gözyaşları gözlerimi bulanıklaştırıyor.

Bu kötü bir fikirdi. Biriyle çıkmaya çalışmak, kendini ortaya koymak demektir. Bu da kendini savunmasız hale getirmek demek. Yüzümü ellerimin arasına alıp nefes almaya çalıştım.

Birkaç dakika sonra arkamdaki kapı açıldı. Bardan gelen gürültü sokağa taşıyor. Luke dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatırken ve yanımdaki taş basamağa bir kutu kola koyarken hareket etmiyorum.

"İç şunu," diyor sessizce. "Şeker yardımcı olur."

"Yardıma ihtiyacım yok," diye mırıldandım.

"Hayır mı?" Hafifçe soruyor, ben titrerken bana bakıyor. "Peki. Acıtmaz." Tenekeyi bana doğru yaklaştırıyor.

İçimde yanan tüm o utanç duygusu bir anda bembeyaz bir öfkeye dönüşüyor. Luke'un beni en zayıf olduğum anda görmeye neden bu kadar takıntılı olduğunu bilmiyorum ama bu beni gerçekten kızdırmaya başladı.

"Tanrı *aşkına,*" diye çıkışıyorum. "Lütfen beni yalnız bırakır mısın?"

Sert sesim boş sokakta yankılanıyor. Bir duraklama oluyor ve sonra Luke yanıma oturuyor. "Hayır," diyor usulca. "Hayır, Layla. Sen üzgünken seni burada yalnız bırakmayacağım."

Gözlerimi kapatıyorum, titreyerek nefes alıyorum.

Güzel.

Derin bir nefes daha alıyorum ve kendimi toparlıyorum.

OTUZ BİR

LUKE

Layla tamamen kapanıyor.

Sanki donmuş gibi. Bir an yüzünde acı, hayal kırıklığı ve korku var; sonra sakin bir şekilde taş basamaklarda oturmuş, tırnak yataklarını inceliyor, ifadesi soğuk ve kopuk. "Cidden," diyor tekrar, sesi neredeyse sıkılmış. "Önemli bir şey değil. Biraz laf atılmasını kaldıramıyorsan yarı çıplak fotoğraflarını internete koymazsın."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum," diyorum yavaşça, gazozu ona yaklaştırmaya çalışarak. "Tatlım, daha iyi hissedeceksin eğer-"

"Ben *iyiyim,*" diye tersliyor ve ben aşağı bakıyorum. İç geçiriyor ve başını tuğla duvara yaslayıp gözlerini kısarak karanlık gökyüzüne bakıyor. "Özür dilerim," diyor usulca. "Üzgünüm, üzgünüm. Utandığım zaman bir kaltağa dönüşüyorum."

Başımı sallıyorum. Bir an sessiz kaldık. Yoldan bir araba geçiyor. Birkaç sokak ötede sarhoş seslerin Mariah Carey şarkısı söylediğini duyuyorum. Layla yavaşça uzanıp kutunun kapağını kırıyor, dudaklarına götürüp birkaç derin yudum alıyor.

"Tuggy ne demek?" Onu tekrar kaldırıma koyduğunda sordum. Eliyle

müstehcen bir sarsma hareketi yapıyor.

Yüzümü buruşturuyorum, midem bulanıyor. "Ne? Sana neden öyle dedi ki?"

Bana yan gözle bakıyor. "Beni gerçekten hiç hatırlamıyorsun, değil mi?" Diyor, sesi yumuşak.

"Sana söylemiştim. Sınıfınızdan kimseyi hatırlamıyorum

bile." "Donny'yi hatırlıyorsun," diye işaret ediyor ve ben

ofluyorum.

"Evet. Çünkü Donald çalışmayı reddetti ve sonra ailesi onu
Ona her başarısız not verdiğimde kötü öğretmenlik uygulamamdan dolayı beni dava ediyorlardı. Sonunda, sadece geri çekilmelerini sağlamak için Cuma öğle tatillerinde ona özel ders vermeye başladım."

Öğrencilerim hakkında kötü düşünmeyi sevmem ama bazen öyle bir çocukla karşılaşırsınız ki, baştan aşağıya kötüdür. Donny onlardan biriydi.

Parçaları birleştirmeye çalışıyorum. "Sana zor anlar mı yaşattı?" Tahmin

ediyorum. "Diğerlerinin yanı sıra," diyor sertçe.

"Kötü müydü?" Soruyorum, sesim tereddütlü. Cevabı zaten biliyorum. Kötü olmasaydı burada çömelmiş, soğuktan titriyor olmazdı.

Yüzü buruşuyor. "Şey," diye tükürüyor, "yaklaşık üç yıl boyunca her gün ölüm tehditleri aldım, yani evet. Oldukça kötü olduğunu söyleyebilirim."

Midem bulanıyor. "Ne oldu?" diye soruyorum. "Ölüm tehditleri mi? Emery Lisesi'nde mi?"

Bileziklerini kurcalıyor. "Biliyorum, biliyorum. *Şimdiye kadar çalıştığınız en sevimli çocuklar. Ülkedeki en düşük öğrenci uzaklaştırma oranı.* Sanırım bunu sadece hayal etmiş olmalıyım."

Öne doğru oturdum. "Anlamıyorum. Diğer öğrenciler tarafından zorbalığa mı uğradın?"

Başını eğiyor ve bana bakıyor, solgun gözleri esrarengiz. "Şey," diyor yavaşça. "Bisiklet kulübesinin arkasında beni öldüresiye dövmekle tehdit eden kapıcı değildi."

"Layla-" Korkum yüzümden okunuyor olmalı, çünkü hemen geri adım atıyor.

"Bunu söylememeliydim." Başını sallıyor. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Onu görmezden geliyorum. "Donny seni *öldürmekle* mi tehdit etti?"

Homurdanıyor. "Oh, hayır. O sadece elebaşıydı, benim ne kadar aşağılık biri olduğuma dair hikayeler uyduruyordu. Beni öldürmek isteyenler çoğunlukla kızlardı." Dudağı tiksintiyle kıvrılıyor. "İnan bana, *Tuggy* lakaplarımın en iyisiydi. Bir sürü vardı. *Handy Queen. İki kiloluk Thompson."*

"İki pound..." Zayıfça tekrarlıyorum, başım dönüyor.

"Bir sakso için aldığım söylenti fiyatıydı." Saçlarını geriye savuruyor. "Göğüslerime dokunmak için bir pound. Gömleğin üstüne elli peni. Çoğu ödeme zahmetine girmezdi. Ya da sormaya."

Korkudan titriyordum. Bütün bunlar ben oradayken mi oluyordu? Burnumun dibinde? "Layla. Sen yapmadın-"

Bana kaşlarını çatıyor, gözleri sert. "Bunların hiçbiri *doğru değil.*"

"Soracağım şey bu değildi, tatlım. Neden yardım istemedin?"

Yanlış bir şey söyledim. Gözleri parlıyor. Aniden bacağını fırlatarak yarısı boş teneke kutuyu kaldırıma doğru tekmeliyor. Kutu çakıllara çarpıp yuvarlanarak birkaç metre ötede durdu.

"Canın cehenneme," diye tükürür. "Bunu *benim* suçummuş gibi gösterme. Yardım istedim. Sınıf öğretmenime söyledim. Resepsiyon görevlisine söyledim. Başöğretmene söyledim. Ekstra beden eğitimi seti almak için her geldiğimde lanet olası hemşireye söyledim, çünkü çocuklar gömleğimin önünden aşağı su dökmeyi seviyorlardı. Tanrı aşkına Luke, bu tür şeyleri sineye çekecek birine benziyor muyum?" Başını sallıyor. "Elimden geldiğince yaygara kopardım. Kimse bir şey yapmadı. Hiçbir şey. Hatta sınıf başkanı bana minnettar olmam gerektiğini söyledi, çünkü 'bir çocuk sana böyle sataşıyorsa, belli ki seninle ilgileniyordur'. Sonra da ben uzaklaşırken arkamdan bana 'tokatçı' dedi."

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum. "Sene başı... Bunu sana *Eveline* mi söyledi?"

Bana soğukkanlılıkla bakıyor, gözleri karanlıkta bir kedininki gibi parlıyor, sanki ona inanmamam için bana meydan okuyor.

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Hepsi benim hatam. Daha iyi bir durumda olsaydım, bir şeylerin yanlış gittiğini fark ederdim. Ona yardım etmeliydim. Öğrencileri güvende tutmak benim işimdi. Tanrım, Layla'nın erkeklerin yanında bu kadar huysuz ve savunmacı olmasına şaşmamalı; onu incitmeye çalışmalarına alışmış.

Tanrı aşkına, on altı yaşındaydı. On altı yaşındaydı ve okulda cinsel tacize uğruyordu. "Ama neden?" diye soruyorum, sesim son kelimede kırılıyor. "Neden diğer çocuklar sana böyle sataştı? Anlamıyorum."

Uzun, çok uzun bir süre sessiz kalıyor, gökyüzüne bakıyor. "Sana söylemek istemiyorum," diyor sonunda.

Kelimeler beni bir tuğla duvar gibi çarptı.

Hayatım boyunca, insanların yardım için başvurabileceği biri olmakla gurur duydum. Öğretmenken, çocuklar ofisime girip çıkarlardı.

Sadece benimle konuşmak için. *Üç Bekar Adam'ı* yapmayı sevmemin nedenlerinden biri de bu. Tavsiye vermek iyi olmam gereken bir şey.

Ama Layla bana açılmak istemiyor. Neden açsın ki? Yıllardır burnumun dibinde zorbalığa uğruyordu ve ben ona yardım etmek için hiçbir şey yapmadım. Ben onun öğretmeniydim ve incinmesine ve taciz edilmesine izin verdim. Onu hayal kırıklığına uğrattım.

Telefonum aniden cebimde çınladı. Ayağa kalktım, başım dönüyordu. "Bir arama yapmam gerekiyor." Mırıldandım. "Bir dakika içinde döneceğim."

OTUZ İKİ

LAYLA

Luke neredeyse on dakikadır yok, bunu takdir ediyorum. Derin nefesler alıyorum, sonra yanaklarımı siliyorum ve çantamı açıp küçük aynamı arıyorum. Arkamdaki kapı tekrar açıldığında rujumu bir mendille siliyordum ve kendimi çok daha dengeli hissediyordum.

Luke dışarı çıkarken ona "Ben eve gidiyorum," diyorum.

Başını sallıyor. "Bir saniye bekleyebilirsen Josh seni alacak. Gidip biraz hasar kontrolü yapmam gerekiyor."

Kaşlarımı çattım. "Bir sorun mu var?" Benimle aynı arabayı paylaşmaktan kurtulmaya mı çalışıyor?

Başını sallıyor. "Ürün sevkiyatlarımızdan birinde bir sorun çıktı. Tişörtler yanlış renklerde basılmış." Gözlerini ovuşturuyor. Yorgun görünüyor. "Zack ve ben bu sorunu çözüp çözemeyeceğimize bakacağız. Josh seni eve bırakacak."

"Tüpü kendim alabilirim..." Söylemeye başlıyorum, ama konuşmamı bitiremeden tanıdık bir gümüş araba kaldırımın kenarına yanaşıyor. Omuzlarım çöktü. Harika. Ne kadar zavallı olduğuma tanıklık edecek başka biri.

Arabanın ışıkları yanıp söner ve Josh kapıyı açarak yola çıkar. Buraya aceleyle gelmiş gibi görünüyor; siyah saçları dağınık ve koyu renk ceketinin yakası kalkık. Endişeli bakışları hemen bana yöneliyor. Midem utançtan çatırdıyor.

Josh kapıyı çarparak kapatıyor ve bana doğru ilerliyor ama Luke ona engel oluyor, omzundan tutuyor ve kulağına birkaç kelime söylüyor.

Kıllandım. Benim hakkımda ne diyor? *Ona iyi bak. İyi olduğundan emin ol. O üzgün.*

Josh bir kaşını kaldırıyor, sonra başını sallıyor, bana dönüyor ve elini uzatıyor. "Hadi eve gidelim."

"Neden bebek bakıcılığı görevindesin?" Asık suratla sordum.

"Ben senin erkek arkadaşınım, değil

mi?" "Josh."

İç çekiyor. "Çünkü sana bir bebekmişsin gibi davranma ihtimali en düşük olan benim."
cevap verir, sesi düzdür. "Haydi."

Yanaklarım yanarken, taş basamaktan inmeme yardım etmesine ve beni hâlâ kaldırımda duran arabaya götürmesine izin veriyorum. Benim için ön yolcu koltuğunun kapısını açıyor ama ben görmezden gelip onun yerine arka taraftaki kapıyı açıyorum. Utanç, sıcak dalgalar halinde içime hücum ediyor. İlgilenilmeye ihtiyacım yok. Ben iyiyim.

"Kötü bir gece miydi?" Sürücü koltuğuna tırmanıp kemerini bağlarken

soruyor. "Kötü bir gün," diye mırıldanıyorum ve o da başını sallayarak

dikkatini tekrar yola veriyor.

Eve dönerken sessizdik. Josh dikiz aynasından bana bakıp duruyor, gözlerinde endişe okunuyor. Onu görmezden geliyorum, pencerenin önünden geçen sokak lambalarının çıplak kalçalarımın üzerinde kehribar rengi ışık şeritleri oluşturmasını izliyorum. Bu kıyafeti daha önce seçtiğimde seksi göründüğünü düşünmüştüm.

Şimdi kendimi iğrenç hissediyorum.

Gözlerimi kapatıp alnımı soğuk pencere camına dayıyorum ve Londra yollarından eve dönerken derin derin nefes alıyorum.

Binamıza ulaştığımızda asansör bozuktu, bu yüzden altı kat merdiveni sessizce çıktık. Nihayet bizim kata geri döndüğümüzde, tek yapmak istediğim topuklu ayakkabılarımı çıkarmak, bu aptal şortu soymak ve fokur fokur kaynayan sıcak bir duşa girmek. Bu geceyi temizlemem gerekiyor.

Josh beni dairemin kapısına kadar götürüyor, ben de anahtarımı çantamdan çıkarıyorum.

"Peki. İyi geceler," diyorum kilide takarken. "Geldiğin için teşekkürler. Bunu yapmana gerek yoktu."

Başını sallıyor ama hareket etmiyor.

"Hoşça kal," diyorum ve kapının kilidini açıp iterek açıyorum.

Omzumun üzerinden bakıyor. "Yeni abajurlar aldın mı?" "...Hayır mı?"

"Emin misiniz? Kontrol edebilir miyim?" Ona bakıyorum ve iç geçiriyor. "Seninle gelebilir miyim?"

Tereddüt ediyorum. Normalde hayır derdim. Kendimi berbat hissediyorum ve diğer insanların beni üzgün görmesini istemiyorum.

Ama bu Josh. Gözlerim onun yontulmuş yüzünü tararken, içimdeki duygu çekiliyor. Bir kez olsun yalnız kalmak istemiyorum. Onun kollarında olmayı o kadar çok istiyorum ki, tenim ağrıyor. Ve nedenini bilmiyorum.

Omuz silkiyorum. "Sen benim erkek arkadaşımsın, değil mi?" Fikrimi değiştiremeden elini tutup onu karanlık daireme götürüyorum.

OTUZ ÜÇ

LAYLA

"İçecek bir şey ister misin?" Topuklarımı tekmeleyip mutfağa doğru ilerleyerek soruyorum. "Su? Şarap?"

Josh kapıyı arkasından kapatır ve ayakkabılarının bağcıklarını çözmek için eğilir. Telefonu cebinde bip sesi çıkarır ve ekrana bakarak telefonu çıkarır. "Bir saniye bekle," diye mırıldanıyor ve hızlıca bir mesaj yazıyor. İkimize de biraz su dolduruyorum. Arkamı döndüğümde kanepeye geçmiş, kaşlarını çatmış, sanki pencereden atmak istiyormuş gibi telefonuna bakıyordu.

"Kim o?" Ben soruyorum.

"Kardeşim," diyor kısaca. "Düğün için konuk oturma düzenini ayarlamakta benden yardım istiyor."

"Sadece birkaç hafta içinde, değil mi?"

"Hm." Telefonu tekrar ötüyor ve iç geçiriyor. "Ve *bu* Luke'tu." Ekrana dokunmaya başlar. "İyi olup olmadığını bilmek istiyor."

İçimde bir öfke parlıyor, ama onu ısırıyorum. Luke'a gerçekten kızgın değilim. O sadece endişeli. Donny'nin beni ne kadar üzdüğünü görmesine izin vermek benim hatam.

"Ben iyiyim," diyorum tekrar. "Gerçekten iyiyim. Eski bir okul arkadaşımla karşılaştım. Bir an için dengem bozuldu."

Yalan aramızdaki havada asılı kalıyor. Josh'un karanlık gözleri beni değerlendirirken parıldıyor, yüzü esrarengiz. "Tamam." Telefonunu kaldırdı.

Suları yere bırakıyorum ve ayaklarımı altıma alarak onun yanındaki kanepeye kıvrılıyorum. Bir dakika boyunca ikimiz de sessiz kaldık. İstemeden de olsa zihnim Donny'ye geri dönüyor. Göğsüme bakarken yüzünde beliren o tanıdık alaycı ifadeyi hatırlıyorum.

İnsanların size bakmasını istemiyor olsaydınız, kesinlikle böyle bir tişört giymezdiniz.

Eski, yarı gömülü anılar beynimin arkasında titreşiyor ve midemi bulandırıyor.

"Bana anlatabilirsin," diyor Josh aniden. Karşıdan ona bakıyorum. Bana bakmıyor, pencereden dışarı, şehrin ışıklarına bakıyor. "Üzgünsün. Seni neyin incittiğini bana söyleyebilirsin."

Şortumun paçasını çekiştiriyorum. "Canım yanmıyor. Beni üzen bir şey yok."

"Podcast mi?" O soruyor. "Seni üzüyor mu? Çünkü ne zaman istersen bırakabilirsin. İşler iyice çığırından çıktı."

Kaşlarımı çattım. "Okulu bırakmak istemiyorum. Bıraksam bile bunu yapmam. Bir ton takipçi kaybedersiniz. Ve bu bölümün tüm amacı popülerliğinizi artırmaktı."

Kaşlarını çattı. "Bu umurumda değil."

Homurdanıyorum. "Evet, öyle. Podcast senin hayatın. Onu seviyorsun."

"Diğer insanların zararına değil," diye tersliyor. "Tanrı aşkına, ben *iş* için kimseye zarar vermem."

Sesi alışılmadık derecede keskin. Şaşırdım. "Yapacağını hiç söylemedim."

Josh gözlerini kapatıyor, omuzları çöküyor. "Özür dilerim. Sanırım hassas bir konu. Luke beni aramadan önce kardeşimle telefonda konuşuyordum." Dudakları birbirine yapıştı. "Rob babamızı düğününe davet etmek istiyor."

"Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Yıllar önce. Bu şekilde kalmasını umuyordum." Pencereden dışarıdaki şehir ışıklarına bakıyor. "O böyleydi. Soğuktu. Sert. Banka hesaplarını diğer insanlardan daha çok önemseyen bir işkolikti. İnsanlar ona çok benzediğimi söylüyorlar, o yüzden..." diye omuz silkiyor. "Evet. Acı bir konu."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Onu izlerken birkaç saniye sessizlik oluyor. Yüzü gölgeye gömülmüştü. Nabzının boğazında gümbürdediğini görebiliyorum. Üzgün ve yorgun görünüyor ve bu içimde bir şeyleri açığa çıkarıyor.

"Bir şey deneyebilir miyim?" Ben sorarım.

Sözsüzce başını sallıyor. Yavaşça öne eğilip elimi saçlarında gezdiriyorum. Dudakları aralanıyor ama ben yaklaşıp ağzımı onunkine değdirirken kıpırdamıyor.

Tıpkı son öpüştüğümüzde olduğu gibi, ihtiyaç anında içime akıyor. Ona karşı eriyorum, vücudum onun sertliğine karşı yumuşuyor. Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor. Doğru hissettiriyor. Kısık bir ses çıkarıyor ve beni sertçe öpüyor, içimi yalıyor. Etrafımdaki karanlık oda yağlı boya bir tablo gibi lekeleniyor. Karnımın derinliklerinde gerginliğin arttığını hissedebiliyorum, tıpkı bir yayın gittikçe daha sıkı sarılması gibi. Birbirimize dokunmaya devam ediyoruz, sanki ikimiz de kendimizi durmaya ikna edemiyormuşuz gibi ellerimizi birbirimizin üzerinde gezdiriyoruz. Bacaklarımın arasındaki ağrı gittikçe kötüleşiyor, ta ki kucağında kıvranıp kalçasına doğru hafifçe sallanana kadar. Yarı çaresiz hissediyorum.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Dar şortumu yukarı çekerek Josh'ın kucağına tırmanıyorum, kalın kalçalarına biniyorum. Kollarımı boynuna dolayarak öne doğru ilerlediğimde inliyor. Tekrar öpüşüyoruz, uzun ve sert, ta ki kan beynime hücum edene ve geri çekilip nefes almak zorunda kalana kadar.

"Layla," diye gürlüyor, geri çekilmemden korkuyormuş gibi kalçalarımı kavrıyor. "Bu da ne?"

Soruyu duymazdan gelerek bir öpücük daha konduruyorum. Dudaklarıma karşılık veriyor. Göğüslerimiz birbirine sürtünüyor ve gömleğinin düğmeleri ince ipeksi üstümün kumaşına baskı yaparak aşırı ısınmış tenime sürtünüyor. Titriyorum. Düğmelerin bu kadar iyi hissettirebileceğini hiç düşünmemiştim.

"Layla..." diye tekrar başladı.

Boğazını dişliyorum, o da inliyor, kalçaları benimkilerin altında titriyor. "Tanrım, zayıf noktanı seviyorum."

Ben nabzını yalarken, "Bana karşı kullanma," diye mırıldanıyor.

Başımı sallıyorum, elleri beni kavrayana kadar sıcak tenimi ısırıyorum. "Ben sadece iyi bir öğrenci oluyorum."

Büyük avuç içleri belimin yanlarından yukarı kayıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ben...?"

Yutkunuyorum. Tenim alev alev yanıyor. Göğüslerim ağrıyor ve dolgun hissediyorum. Onları onun ellerinde tutmayı her şeyden çok istiyorum.

Gömleğimin eteklerini tutup çekerek çıkarıyorum ve buruşuk bir top halinde yere fırlatıyorum. Josh gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. Gözleri leylak rengi balconette'imin üzerinde geziniyor. Bu bir

En sevdiğim setlerden biri, sade ve güzel, ince, ışıltılı iplikle işlenmiş.

Yavaşça uzanıp fincanların arasındaki küçük yaya dokunuyor, çenesi gergin. "Kahretsin," diyor kısa ve öz bir şekilde.

Gülümsüyorum. Parmağını dantelin üzerinde hafifçe gezdiriyor, fincanın çizgisini takip ediyor, sonra bana bakıyor. "İyi olduğuna emin misin?"

"Sana ne kadar iyi olduğumu göstereyim," diye mırıldanıyorum.

Onu geriye itip gömleğini çekiştirdiğimde inliyor. Panelleri ayırıp sert göğsünü ortaya çıkarırken düğmeler patlıyor. Parmaklarımı karın kaslarının arasında gezdiriyorum ve dokunuşumun altında çıtırdıyorlar. Bir köpekbalığı gibi gülümsüyorum.

Evet. Bu daha iyi. Donny ile tanışmak beni güçsüz ve üzgün hissettirmişti ama şimdi kontrol tekrar bende. Josh kalçalarımı kavrıyor, beni ters çevirmek ister gibi kıvırıyor. Ellerini itiyorum.

"Hayır," diye emrediyorum. "Üstte ben varım." Eğilip göğüs kafesine bir öpücük kondurarak emrin acısını dindiriyorum. Ben boğazının kenarından öperken o koltuk minderlerine yaslanıyor.

"İnanılmazsın," diye mırıldanıyor. "İnanılmaz."

Duygularım içimde dalgalanıyor ve çabucak bastırıyorum. Hayır. Şu anda hissetmek istemiyorum, sevişmek istiyorum. "Şşşt," diye emrediyorum. "Konuşmak yok."

"Hayır mı?" Sesi eğlenmiş gibi geliyor.

"Hayır." Göğüs kafesimi ovuşturarak bir an geri çekiliyorum. "Konuşmak istemiyorum." Ona sarılmaya devam ediyorum.

"Hey," diyor Josh.

"Mm?" Adem elmasını emiyorum, zor nefes alıyorum. Kalbim acıyla çarpıyor. Ellerimi kaslı göğsünün önünden aşağı kaydırıp kemerine uzanırken ciğerlerim sıkışıyor.

"Layla."

Kemeri çekiştirip tokasından kurtarıyorum. "Öyle mi?" Sesim nefes nefese. Parmaklarım titriyor.

"Layla, bana bak."

Y a p a m a m . Terli ellerim kemerine kayıyor. Nefesimin altında küfrediyorum, parmaklarım tokayı karıştırıyor. Başım dönüyor.

"Layla." Josh'un sesi sertleşiyor. Uzanıp bileklerimi tutuyor ve yavaşça kendisinden uzaklaştırıyor. "Layla, dur."

OTUZ DÖRT

LAYLA

Donup kaldım, gözümü kırpıştırarak ona baktım. "Ne?"

Yüzümü kavrıyor ve yukarı kaldırıyor. Beni incelerken başparmağı yanağımı okşuyor. O kadar endişeli görünüyor ki midemde bir şeylerin titremesine neden oluyor. "Hâlâ iyi görünmüyorsun."

"Ben iyiyim," diye fısıldadım. "Bana öyle

bakma." "Ne gibi?"

"Sanki... parçalanmak üzere olduğumu düşünüyorsun." Boğazım düğümlenirken kıpırdanıyorum. Rahatsızım, terliyorum ve midemde bir çukur var, o kadar acıyor ki midem bulanıyor. Sanırım bu yüzümden okunuyor olmalı, çünkü Josh daha da telaşlı görünüyor ve ellerini indiriyor.

"Layla," diyor usulca. "Ne oldu? Bunun hakkında konuşmak

ister misin?" "Üzgün değilim," diye kekeliyorum. "En azından

öyle olduğumu sanmıyorum."

Josh hiçbir şey söylemiyor. Gözlerinin üzerimde olmasına daha fazla dayanamıyorum. Utanarak kanepeden kayıyorum ve sehpadan boş su bardağımı alıp mutfağa doğru sıçrıyorum. Lavaboda yeniden doldurup tezgâha yaslanıyorum ve yudum yudum içiyorum. Soğuk sıvı içimden geçerek içimi serinletiyor ve kalp atışlarım düzene girerken derin bir nefes alıyorum. Hiçbir sorun yok. Her şey yolunda.

Bardağı kurutma rafına koyup kanepeye dönüyorum ama Josh gitmiş. Yatak odamın kapısı açık, koridora ışık sızıyor, ben de onu içeri kadar takip ediyorum. Yatağımın yanında gömleksiz ve yalınayak duruyor, yastıklarımı dolgunlaştırıyor.

"Şimdi daha iyiyim," diyerek odayı geçiyorum ve ellerimi omuzlarına koyarak onu yatağa itiyorum. Şiltenin üzerine düşüyor ve ben de onun kucağına kayıyorum, ama hemen o korkmuş, paniklemiş his yeniden başlıyor. Hayal kırıklığıyla homurdanabilirim. Neyim var benim böyle? Neden bu konuda çıldırıyorum? Sadece *Josh,* Tanrı aşkına.

Bunu görmezden gelmeye karar vererek, ağzını başka bir öpücükle yakalamaya çalışıyorum.

Yüzünü çeviriyor ve ağzımın çenesinde gezinmesine izin veriyor. "Bu gece olmaz, L."

"Ben iyiyim," diye ısrar ediyorum. "Gerçekten."

Bir kaşını kaldırıyor, sonra kollarını bana doğru açıyor. "Öyle ya da böyle, hiç havamda değilim. Buraya gel."

Bir an düşünüyorum, sinirlerim midemde kıpırdanıyor, sonra öne doğru kayıyorum ve beni kucaklamasına izin veriyorum. Anında içimdeki tüm gerginlik eriyip gidiyor.

Yanağını yanağıma yaslıyor. "Ne hissediyorsun?" "Hiçbir şey.

Tahrik oldum."

Göğsünden alçak bir ses çıkarıyor ama bir şey söylemiyor.

Gözlerimi ovuşturuyorum. "Uçurumdan düşecekmişim gibi hissediyorum," diyorum dürüstçe. "Ve nedenini anlamıyorum. Beni neyin korkuttuğunu bilmiyorum."

"Tanrım, L." Parmaklarını kollarımda gezdiriyor. "Sadece hazır değilsin. Sorun değil."

Kaşlarımı çattım. "Ama ben zaten seninle yattım! Nasıl hazır olmayabilirim?!"

Omuz silkiyor. "Bir gün hazır olabilirsin, ertesi gün hazır olmayabilirsin. Sen bir vibratör değilsin. Her zaman açık değilsin."

"Bu hiç mantıklı değil," diye fısıldıyorum. İçten içe öyle olsa da. Donny ile tanışmak beni zayıf ve ham bıraktı.

Cevap vermiyor, beni öpmek için dönüyor. Dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor, tüy kadar hafif, sanki ağzımın şeklini kendi dudaklarıyla çiziyor. Kalbim göğsümde acıyla çarpıyor. Dudaklarını yanağımda gezdiriyor, çenemin menteşesine hafifçe dokunuyor, sonra nihayet geri çekiyor.

İçimi çekiyorum, pantolonunun altındaki sertliğin kalçama baskı yaptığını hissediyorum. "Özür dilerim," diyorum sessizce.

Josh başını sallıyor ve kollarını bana dolayarak beni yanındaki şiltenin üzerine çekiyor. "Bu gecenin dersi: asla özür dileme." Ensemden öpüyor. "Kalmamı mı yoksa gitmemi mi istersin?"

"Bir erkek arkadaş ne yapardı?" Düşünüyorum. "Kalır, değil mi?"

"Burada doğru cevap yok, L. Neye ihtiyacın var?" Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor.

"Ben... Ben bilmiyorum." Hayal kırıklığı midemi

düğümlüyor. "Kendini kontrol et," diyor sabırla.

İtaatkâr bir şekilde içimi eşeliyor, korku, mutluluk, endişe ve stresin iplerini çözmeye çalışıyorum. Cevap zihnimin yüzeyine yükseliyor.

"Sen," diyorum. "Sana ihtiyacım var. Burada. Şimdi. Evet." Göğsü sessiz kahkahalarla titriyor ve ben ofluyorum. "Evet. Kal. Lütfen. Ve bana gülmeyi kes."

"Çok tatlısın."

Kalbim göğsümde parlıyor. Bileğini çarşafın altından tekmeliyorum. "Ben sevimli değilim. Korkunç biriyim."

"Mmhm." Kollarını bana daha sıkı sarıyor ve beni kendine doğru çekiyor, böylece kaşıklaşıyoruz.

Ona karşı öfkeyle kıpırdanıyorum. "Benden kaçmak için erkeklerin pencerelerden atlamasına ve restoranlardan kaçmasına neden oluyorum."

Gözleri yatak odamın loş ışığında neredeyse ışıl ışıl parlıyor. "Kaçmıyorum."

"Henüz."

"Mm." Bir elini saçlarımda gezdirmeye başlıyor ve bu his o kadar rahatlatıcı ki gözlerimin kapanmaya başladığını hissediyorum. "Uyu," diye mırıldanıyor, o kadar alçak sesle ki zar zor duyuyorum. "Bunu yarın konuşuruz."

OTUZ BEŞ

ZACK

"Lütfen bana sorunun ne olduğunu söyler misin?" Ertesi sabah, Luke yolun karşısındaki apartmanımıza doğru yürürken onu takip ederek soruyorum.

Saat sabahın yedisi. Mükemmel bir dünyada olsam üç saat daha uyanmazdım ama Luke otuz dakika önce yatak odamın kapısını çaldı ve Layla'ya kahvaltı almak için onunla gelmemi istedi. Ilıman bir gün; gökyüzü parlak ve gri, hava soğuk ama Luke soğuğu fark etmemiş gibi görünüyor, yaya geçidine doğru bir zombi gibi yürüyor. Elinde yiyecek dolu bir kese kağıdı tutuyor.

Dördümüzün birlikte kahvaltı siparişi verdiği ilk sefer değil, ama normalde sadece yerel zincir kafelere giderdik. Ama nedense bugün Layla'nın sevdiğini bildiği süslü küçük bir pastaneye gitmekte ısrar etti. Kruvasan, pain au chocolat, taze ekmek, hatta makaron aldı. Kahvaltı için. İtiraz edemeyecek kadar yorgundum.

Bir kavşağa varıyoruz ve yüzünü inceliyorum. Vücudu gergin ve gerginlikten titriyor, ama omuzları yorgunluktan çökmüş. Bitkin görünüyor. "Cidden," diyorum. "Neyin var dostum?"

"Hiçbir sorun yok," diyor açıkça.

"Dün bardan döndüğünden beri berbat görünüyorsun. Ne oldu?"

Luke aradığında Josh ve ben dün gece geç saatlere kadar Layla'nın ders planı üzerinde çalışıyorduk. Telefonda sesi neredeyse çıldırmış gibiydi. Layla'yı bir şeyler içmek için dışarı çıkardığını söyledi ve Josh'a onu alıp eve bırakması için yalvardı. Bana sormadığı için hâlâ biraz kırgınım. "Neden onu alması için Josh'u gönderdin?" Dürtüyorum. "Sen ve Layla kavga mı ettiniz?"

Homurdanıyor.

"Sen benim iş ortağımsın," demeye çalışıyorum. "Bana bir şeyler anlatman gerekiyor."

Hiçbir şey yok. Trafik ışıkları yanıp sönüyor ve yolun karşısına geçip binamıza doğru ilerliyoruz.

"Bana söylemeyeceksen tahmin etmeye başlarım," diyorum, anahtar kartlarımızı okutup lobinin kapısını açtığımızda. "Randevun var mıydı? Seni geri mi çevirdi yoksa?"

"Hayır."

"*Onu geri mi* çevirdin? Dostum, lütfen bana onu reddetmediğini söyle çünkü ona tam on yıl önce *Holes'u* nasıl okuyacağını öğrettiğin için dizine dokunmanın ahlaki olarak yasak olduğunu falan düşünüyorsun. Artık onun öğretmeni değilsin."

"Ondan değil," diyor odun gibi bir sesle ve asansörün düğmesine basıyor. Kapılar kayarak açıldı ve ikimiz de içeri girdik.

"O zaman ne-"

İç çekiyor. "Biz bardayken eski bir sınıf arkadaşıyla karşılaştı. Onun hakkında oldukça iğrenç şeyler söyledi."

Sinirlerim tepeme çıkıyor. "Ne gibi?"

"Ona kendin sor. Benden alacağın bu kadar." Katımıza ulaştığımızda asansörün sesi duyuldu.

"Tamam," diyorum koridora çıkarken. "Eğer bir adam onu taciz ettiyse, neden kendini bir köprüden atmak ister gibi görünüyorsun?"

Luke sessiz kalıyor, ben de sonunda pes ederek iç çekiyorum. Layla'nın kapısına ulaşıyoruz ve kilidi açıp daireye giriyorum ve doğruca yatak odasına yöneliyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Luke içeri girip daire kapısını arkasından kilitleyerek soruyor. "*Yatak odasına mı*?"

"Saat sabahın yedisi, yani muhtemelen orada olacak, evet."

Dehşete düşmüş görünüyor. "Onun odasına öylece giremezsin!"

"Neden olmasın? Neredeyse benim evimde yaşıyor. Josh da orada." Kaşlarımı çattım. "Neden onu almasını benden değil de Josh'tan istedin?"

"O... üzgündü," diyor yavaşça. "Josh'un ona ihtiyacı olanı vereceğini biliyordum."

"Bu da ne demek oluyor?"

"O şımartılmak istemedi, Zack. Ve sen de onunla yatmaya çalışırdın."

Yürümeyi bırakıp ona bakıyorum. "Gerçekten böyle düşünüyorsun, değil mi?" Yavaşça söylüyorum. "Tanrım, bazen tam bir pislik oluyorsun."

Gözlerini kapatır. "Ben istemedim-"

"Ben üzgün kadınlara asılmam," diyerek elindeki kâğıt torbayı kapıyorum. "O kadar da erkek düşkünü değilim. İstersen burada bekle, ben içeri giriyorum. Pantolonumu bile çıkarmayabilirim." Layla'nın kapalı yatak odasının kapısına doğru yürüyorum ve ayağımla iterek açıp içeri bakıyorum.

Josh ve Layla yataktadır. Josh yatak başlığına yaslanmış oturuyor ve sanki evreninin merkeziymiş gibi göğsünde uyuyan Layla'ya bakıyor.

Zavallı piç. İstediği kadar inkar etsin, belli ki bu sadece bir aşk değil. Layla'ya sırılsıklam aşık.

Lanet olsun. Bunun sonu iyi bitmeyecek.

İçeri girdiğimde başını kaldırıp bakıyor. "Kapıyı çaldığın için

teşekkürler," diyor. Omuz silkiyorum. "Yemek getirdim. Eminim

beni affedecektir."

Gürültüden rahatsız olan Layla uykulu bir şekilde yuvarlanır ve bir gözünü şöyle açar uyuyan bir ejderha. Bir saniye beni inceliyor, sonra tekrar gözlerini kapatıyor. "Josh?" Mırıldanıyor.

"Mm?" Kolunu okşayarak söylüyor.

"Zack benim yatak odamda."

"Maalesef."

"Ah, bilmiyorum." Duvara yaslanıp ona bakıyorum. "Belki de bu sadece ıslak bir rüyadır."

Başını sallayarak yastığa geri gömüyor. "O l a m a z . Kıyafet giyiyorsun."

Harika. Şimdi bir yarım var. "Bu düzeltilebilir, genç bayan. Sen sadece söyle."

"Özür dilerim." Burnunu çekiyor. "Ev istilacılarıyla yatmam."

"Beni suçlayamazsın," diye ısrar ediyorum. "Yalnız kaldım. Dün gece ikiniz birlikte oldunuz ve beni davet etmediniz mi? Bu çok kaba bir davranış."

Josh gözlerini deviriyor.

Layla bir kedi gibi geriniyor. "Sadece kucaklaştık."

Yüzüme yayılan sırıtışa engel olamıyorum. "*Sen mi*? Sarıldın

mı?" "İşin çoğunu o yaptı."

"Şey," diyorum. "Eminim ben ondan daha iyi sarılıyorumdur."

Cevap vermiyor.

"Ne dediğimi duydun mu?" Yardımsever bir şekilde sordum. "*Bahse girerim ben ondan daha iyi sarılırım* dedim."

İç geçiriyor, belli ki hala tartışamayacak kadar uykulu ve yorganı kaldırarak beni yatağa davet ediyor. "Gel o zaman."

Sonunda. Yemeği yatağının başucundaki masaya bırakıp, yanındaki yatağa tırmanıyorum. Güzel pembe çarşaflar onun vücudundan sıcacık. Kollarımı ona doluyorum ve o da mırıldanarak bana küçük bir öpücük vermek için uzanıyor.

Ona gülmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. "Yorgun olduğunda çok tatlı oluyorsun."

"Kaltak olmak için kahveye ihtiyacım var," diye mırıldanıyor, yüzünü göğsüme gömüyor. "Çok yumuşaksın."

Josh homurdanıyor. "Tişörtleri tamir ettin mi?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Onlarda ne sorun var bilmiyorum. Şirketin doğru renkleri basmasını sağlayamıyoruz. Grafikler iyi ama gerçek kumaş tonları yanlış."

Layla gömleğimin içine doğru inliyor. "Tanrım. Onlara renk tonları için HEX kodları veriyordun, değil mi?"

"... evet?"

"Tatlım. Hayır. Sen bir gömlek tasarlıyorsun, web sitesi logosu değil. Onlara pamuk için Pantone kodlarını ve baskı için vektör kodlarını vermen gerekiyor." Daha yakına sokuluyor.

Josh'a bakıyorum. "Moda okuluna giden bir kızla çıkıyoruz. Ona sormayı nasıl akıl edemedik?"

"Çünkü sen aptalsın," diyor Layla gözlerini kapatarak. "Ayrıca, giysi etiketleriniz çok tuhaf. Sana benimkini tasarlayan kızın numarasını vereceğim. Luke nerede?"

"Oturma odanızda gergin bir şekilde geziniyor." Komodinin üzerindeki çantayı gösteriyorum. "Bu arada bu sabah senin için kahvaltıya elli sterlin falan harcadı. Soğumadan yemek isteyebilirsin."

Gözleri tekrar açıldı. "Neden?" "Görünüşe

göre bu bir 'özür hediyesi'."

Sertleşiyor. "Özür mü?"

"Mm." Onu göğsüme doğru biraz daha yaklaştırıyorum. "Sanki birini öldürmüş gibi etrafta dolaşıyor. Onu hiç bu kadar suçlu gördüğümü sanmıyorum."

"*Kahretsin,*" diye mırıldanıyor, elimden kurtulup doğruluyor. Saçları yüzünün etrafına dağınık dalgalar halinde dökülüyor. "Onun yaptığı bir şey değildi."

"Dün gece barda rahatsız edilmenle ilgili bir şeyler söyledi mi?" Soruyorum. "Bu konuda oldukça sinirli görünüyordu."

Josh doğruluyor, bakışları keskinleşiyor. "Böyle mi oldu?" Talep ediyor. "Neden bana söylemedin?"

Layla ellerini yüzünde gezdiriyor. "Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye mırıldanıyor.

Josh ve ben bakıştık. "Ders programını değiştirmemiz gerektiğini mi düşünüyorsun?" Ben soruyorum. "Doğrudan gelecek haftanın dersine mi geçelim?"

"Sadece o isterse," diyor Josh. "Onu zorlama." "Ne

oldu?" Layla temkinli bir şekilde soruyor.

Kalçasını okşadım. "Partnerinize tüm sırlarınızı anlatmak."

Bana düz bir şekilde bakıyor. "Evet, doğru."

"Bu ciddi!" İtiraz ediyorum. "İsterseniz ders planını size e-posta ile gönderebilirim."

Josh'a bakıyor ve o da başını sallayarak saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Bu aslında duygusal olarak savunmasız olmakla ilgili," diyor sessizce. "Ama o haklı. İlk birkaç randevudan, belki birkaç yatıya kalmadan sonra, yakınlık için bir sonraki adım açılmaktır. Birinin senin özel, kişisel hayatına girmesine izin vermek." Onun omzunu nazikçe öpüyor. "Sen ciddi bir ilişki istiyorsun, sıradan bir kaçamak değil. Bir sonraki seviyeye ulaşmanın tek yolu savunmasız olmaktır." Uzanıp onun elini tutuyor ve parmaklarını birbirine geçiriyor. "Sana baskı yapmak istemiyorum. Ama açılmak için çalışmak istiyorsan bize güvenebilirsin. Bize söyleyeceğin hiçbir şeyle seni incitmeyiz."

Layla dudağını ısırır, parçalanmıştır.

Ben de onun diğer yanına sokuluyorum. "*Hadi,* uğur böceği," diye ikna ediyorum. "Sevgili erkek arkadaşlarına neler olduğunu anlat."

Omuzları çöktü. "İyi. Sanırım bu işi bir an önce bitirmeliyim." Sesini yükseltiyor. "LUKE! BURAYA GELEBILIR MISIN?"

Bir duraklama olur ve sonra yatak odasının kapısı gıcırtıyla açılır. Luke'un solgun yüzü kapı aralığında belirir. Layla yatağın kenarını işaret ediyor.

"Otur," diye emrediyor. "Eğer bu hikayeyi anlatacaksam, bunu üç kez yapmak zorunda kalmak istemiyorum."

OTUZ ALTI

ZACK

Luke tek kelime etmeden yatağının ucuna oturur.

"Tamam." Layla derin bir nefes alıyor ve düşünürken kahve fincanına bakıyor. "Lisedeyken," diye başlıyor, "şimdiki halimden oldukça farklıydım. Utangaçtım. Sessizdim. Hoşlandığım bir çocuk vardı. Donny Pritchard."

Luke irkildi.

"Bardaki adam mı?" Tahmin ediyorum ve o da başını sallıyor.

"Benden iki yaş büyüktü ama çok kalın olduğu için geri çekildi. Ama yakışıklı ve 1.80'in üzerindeydi, bu yüzden bütün kızlar ondan hoşlanıyordu. On altı yaşımdayken bir gün durup dururken bana evlenme teklif etti. Şok olmuştum; benim varlığımdan haberdar olduğunu bilmiyordum. Ama tabii ki evet dedim."

Josh ve ben bakıştık. Bu gidişat hoşuma gitmiyor.

"Çıkmaya başladıktan yaklaşık bir hafta sonra," diye devam ediyor, "öğle yemeğinde beni beden eğitimi soyunma odalarına getirdi. Öpüşüyorduk ve benden gömleğimi çıkarmamı istedi. Ona hazır olmadığımı söyledim." Kaşlarını çatıyor. "Çok kızdı. Benden hiç hoşlanmadığını, sadece cesaret için çıkma teklif ettiğini söyledi. Ağlamaya başladım ve eve koştum. Ertesi gün okula gittiğimde herkes bana farklı gözle bakıyordu. Ellerinin arkasından benim hakkımda fısıldaşıyorlardı." Ağzı buruştu. "*Görünüşe* göre herkese onu soyunma odasında patlattığımı ve yüzüme boşalmasına izin verdiğimi söylemiş."

Neredeyse öğürecektim.

"*Ne?"* Luke soruyor. Josh sessiz kalıyor, sadece ona bakıyor.

Kahvesinden sakin bir yudum alıyor. "Aynı gün hakkımda yirmi farklı dedikodu duydum. Aynı anda üç erkekle yatmışım. Daha iyi bir not almak için matematik öğretmenimle yatmışım. Bitlerim vardı, uçuğum vardı, seks bağımlısı olduğum teşhis edilmişti." Acı acı gülüyor. "Tanrı aşkına, ben *bakireydim.*

Ama yine de tüm kızlar benden nefret ediyordu çünkü erkek arkadaşlarını benden çalacağımı düşünüyorlardı. Koridorlarda erkekler beni çağırıyordu. O gün yaklaşık yirmi kez evlenme teklifi aldım. *Lütfen, bebeğim. Bir sakso için beş sterlin. Donny için yaptığını biliyorum, neden benim için yapmıyorsun? Benim için fazla iyi olduğunu mu düşünüyorsun?* Dolabıma grafiti yapıldı. Eşyalarım yok edildi. Üzerime çöpler atıldı."

"Tanrım," diye mırıldandım. "Tanrım."

Tırnaklarını inceliyor, yüzü bomboş. "Her şeyin bitmesini bekledim ama hiç bitmedi. Sonraki üç yıl boyunca, okulun rezil çocuğu oldum." Yüzü kararıyor. "Ve bunların hepsi aptal bir *adamın* hayır cevabını kabullenememesi yüzünden oldu." Luke'a kaşlarını çatarak bakıyor. "Ama bu senin hatan değildi."

"Sence bu yüzden mi artık birileriyle çıkmakta zorlanıyorsun?" Josh dikkatle soruyor. Karşıdan ona bakıyorum. Saklamaya çalışıyor ama öldürücü görünüyor; vücudundaki her kas gergin ve çenesi sıkıca kenetlenmiş.

Layla omuz silkiyor. "Muhtemelen. Mantıklı." Kahvesini kurcalıyor. "Bazen onunla yatmayı kabul etseydim ne olurdu diye düşünüyorum. Dedikodular korkunçtu ama en azından uydurma olduklarını biliyordum. Donny ile gerçekten yatmış olsaydım ve sonra tüm bu şeyler ortaya çıksaydı, bu beni mahvederdi. Bu kadar büyük bir utancın üstesinden gelebileceğimi hiç sanmıyorum." Parmaklarını birbirine geçiriyor. "Yani, evet. Sanırım artık vücudum konusunda bir yabancıya güvenmek zor."

Kalbim göğsümde çatlıyormuş gibi hissediyorum. Hiç düşünmeden ileri uzanıp onu kucaklıyorum ve kendime çekiyorum. Bir an için sertleşiyor ve geri çekileceğini sanıyorum; ama sonra yumuşuyor, başını göğsüme yaslıyor.

"Teşekkür ederim," diyor, sesi boğuk. "Ne

için?" Josh onun elinin arkasını okşuyor.

"Bunu atlatmama yardım ediyorsun. Sana ne yaptığımı söylememiş olsam bile. aşılması gerekiyordu."

Şakağına bir öpücük konduruyorum ve o da gözlerini hafifçe kapatıp bana doğru eğiliyor. "Bu bizim için bir zevk. Ama bundan nasıl kurtuldun, genç kız? Artık pek de solgun bir menekşe gibi görünmüyorsun."

Dudaklarını büzüyor. "Son sınıftaydım. Soyunma odasındaydım, beden eğitimi kıyafetlerimi değiştiriyordum ve bir kız yanıma geldi. Emma Swann. En kötülerinden biriydi. Kıyafetlerimi aldı ve pencereden dışarı fırlattı, ben de aptal gibi sütyenim ve eteğimle orada öylece kalakaldım. Beden eğitimi öğretmeni odasından çıktı ve neden hala üstümü değiştirmediğimi sordu, ben de söyleyince bana bağırmaya başladı. *'Her hafta bu bahaneyi uyduruyorsun. Artık eskidi. Dikkat çekmeye çalışmayı bırak, kıyafetlerini giy ve sana ceza vermeden önce sınıfa gel.* Etrafıma bakındım ve herkes bana bakıp gülmeye başladı ve sanki... beynimde bir şalter attı. Şöyle düşündüğümü hatırlıyorum: Ya bunun beni mahvetmesine izin veririm ya da bunu unutup giderim." Omuz silkiyor. "Öğretmen sınıfa gitmem için bana bağırmaya başladı, ben de onu tersledim ve sutyenimin içindeki takımımı almak için dışarı çıktım."

Sırıtıyorum. "*Güzel.*" Josh bana sinirli bir bakış atıyor ama Layla başını sallıyor.

"Çok güzeldi. İnanılmazdı. Sanki kırılma noktamın ötesine itilmiştim ve artık korkmuyordum. İnsanların bana bakması umurumda değildi. Konuşmaları umurumda değildi. *Yıllardır* ilk kez korkmuyordum ve bu duygu bağımlılık yapıyordu." Kahve fincanını bir kenara bırakıyor. "Sınavlarıma kadar uzaklaştırıldım ve tüm ekstra zamanımı planım üzerinde çalışarak geçirdim. Düzgün bir iç çamaşırı mağazasında iş buldum. A seviyelerimden sonra üniversiteyi kazandım, üç akşam işletme dersine yazıldım ve her gece beş saatimi dikiş dikerek geçirdim. Beş yıl sonra, yirmi üç yaşıma geldiğimde mağazanın ilk versiyonuna sahiptim. Yirmi dörde geldiğimde, giysilerimden geçimimi sağlayacak kadar para kazanıyordum. Yirmi altı yaşıma geldiğimde, ürünlerimi tanıtmaları için influencer'lara para ödemeye başladım. Online dergilerde ve listelerde yer almaya başladım. Sosyal medyam beş haneli rakamlara ulaştı. Ve şimdi, işte buradayım." Ellerini iki yana açıyor. "Kolay değil. Hâlâ fazla mesai yapmam ve gelirimi yüksek tutmak için deli gibi çalışmam gerekiyor. Ama çok çalıştım ve artık lisede zorbalığa uğrayan o çocuk gibi değilim. Bir plan yaptım, ona sadık kaldım ve başarılı oldum. Diğer çocukların çoğunun olamayacağı kadar başarılı oldum." Gözleri yanıyor. "Bu yüzden benim için üzülmeni istemiyorum. Bu büyük, trajik bir hikaye değil. Ben hepsinden daha iyi çıktım."

"*Bebeğim*." Saçlarını okşadım. "Tatlım. Çok güçlüsün."

Kıvranıyor. "Beni okşamayı kes. Büyüklük taslıyorsun."

"Hayır." Ona daha sıkı sarılıyorum ve o da bana yaslanarak pes ediyor. Josh diğer tarafına yaklaşıp elini tuttu.

Luke sonunda konuşuyor. "Öğretmenlerin hiçbirinin bir şey yapmadığına inanamıyorum," diyor sesi kısık bir şekilde.

Ona ters ters bakar. "Pekala. Buna inanmalısın. Bu doğru. Elimde bir sürü kanıt var." Elimden kurtulmaya çalışıyor. Hareket etmiyorum ve koluma vuruyor. "Beni serbest bırak."

İç çekip onu bırakıyorum ve o da yatağın altına eğilip gümüş bir dosya kutusu çıkarıyor. Kutuyu yorganın üzerine bırakıyor ve kapağını çekip çıkarıyor, ortaya bir yığın basılı e-posta çıkıyor. "Öğretmenlere gönderdiğim tüm e-postalarda kendimi CC'lemiştim ve tüm yanıtları hala bende," diye açıklıyor ve el yazısıyla yazılmış notların olduğu bir yığına doğru çeviriyor. "Bir şikayette bulunduğumda öğretmenlere form bile imzalattım. Aptalca sanırım, ama ben sadece... kendime doğru şeyi yaptığımı kanıtlamak istedim. Başka kimse yapmasa bile."

Josh formlardan birini eline alarak, "Aptalca değil," diyor. "Akıllıca. Öğretmenlere fiziksel olarak imzalatıp tarih attığınız için bu yazılar mahkemede geçerli olabilir. Çok etkileyici. Sen ne düşünüyorsun Luke?"

Bir sessizlik oldu. Hepimiz dönüp Luke'a bakıyoruz. Yorganın üzerine serilmiş kağıt parçalarına bakıyor, yüzü gri.

"Luke?" Soruyorum. "İyi misin, dostum?"

Yutkunur ve ayağa kalkarak odadan çıkar.

OTUZ YEDİ

LAYLA

Kapı arkasından tıkırdayarak kapandı ve ben gözlerimi kapadım. Bu tam da korktuğum şeydi. "Kendini suçluyor."

"Neden?" Zack bir kruvasan alıp kocaman bir ısırık alarak "Neden?" diye soruyor. "Orada değildi."

"Çünkü benim hâlâ ilgilenmesi gereken bir çocuk olduğumu düşünüyor," diye tükürdüm. Dürüst olmak gerekirse, aşırı korumacı öğretmen rolü gerçekten eskimeye başladı.

"Haklı," diyor Josh omzumu okşayarak. "Yapmalıydı."

Onu itip yataktan kayarak çıkıyorum ve şifonyerimden bir saç bağı alıyorum. "Gerçekten neler olduğunu bilseydi bana yardım etmeyeceğini mi düşünüyorsun? Bilmemesi onun suçu değil." Saçımı at kuyruğu şeklinde topladım.

"Oradaydı," diye ısrar ediyor Josh. "Daha dikkatli olmalıydı. Her hafta saatlerce seninle aynı odada oturuyordu, bir şeyler olduğunu fark etmeliydi."

Dişlerimi sıkarak başımı sallıyorum. "Bu on yıl önceydi. Bunu aşması gerekiyor." İçimde öfke parlıyor. "Neden öylece çekip gitti ki? Donny'nin bir pislik olması *benim* suçum değil. Uzak durulmayı hak etmiyorum. Ben yanlış bir şey yapmadım." Ayaklarımı terliklerimin içine sokarak yatak odasının kapısına doğru yürüdüm. "Boş ver bunu. Bunu hemen şimdi çözeceğiz."

Zack ayağa kalkmaya çalışıyor ama Josh gömleğinden tutup onu yatağa geri çekiyor ve ben odadan hızla çıkıyorum.

Salona girdiğimde Luke penceremin yanında durmuş şehre bakıyordu. Vücudunun her hattı gergin ve öfkem biraz azalıyor. Bu onu içten içe yiyip bitiriyor olmalı.

İçeri girdiğimi duyunca yutkunuyor, başını çeviriyor ama bana bakmıyor. "Layla-"

"Bu senin hatan değil," diyorum kararlılıkla.

"Bu benim hatam, tatlım." Sesi teslimiyetçiydi. "Öyleydi."

"Bilemezdin-"

"Ben senin öğretmenindim," diye sözümü kesti. "Öğrencilerimi korumak benim görevimdi. Senin üzerinde sorumluluğum vardı. Ve seni hayal kırıklığına uğrattım."

"Senin de kendi işlerin vardı," diye belirttim. "Tanrı aşkına, boşanıyordun, tabii ki kafan meşguldü."

Gülüyor ama sesi boş çıkıyor. "Şaka mı yapıyorsun? Hangi dünyada bir yetişkinin karısından boşanması, bir çocuğa zorbalık yapılması ve taciz edilmesi ile aynı şey olabilir? I..." Geniş omuzlarından bir ürperti geçti. "Her hafta saatlerce sınıfımda oturuyordun ve ben bundan hiç şüphelenmedim bile."

"Doğru," diyorum yavaşça. "Çünkü sen bir öğretmendin, zihin okuyucu değil. Sana söylenmeyen bir şeyi bilemezsin."

Bir an sessiz kaldı, başını eğdi. Beni duymadığını düşünüyorum ve kendimi tekrarlamak için ağzımı açıyorum - sonra pencere pervazımı beyaz parmaklarıyla kavradığını görünce donup kalıyorum. Gözlerimi dikiyorum. Luke her zaman çok kontrollüdür. Kendi duygularına çok hakimdir. Onu hiç öfkeli görmemiştim.

"Bana söylenmesi dışında," diyor sonunda. "Öyle

değil mi?" Göz kırpıyorum. "Ne?"

Bana dönüyor ve yüz ifadesi o kadar yoğun ki geri adım atma isteğimle savaşıyorum. Ağzı sert. Gözleri kendinden nefretle yanıyor. "Bütün öğretmenlerine gittiğini söylemiştin. Hepsine. Hiç bana geldin mi?"

Bir şey söylemiyorum ama hiçbir zaman iyi bir yalancı olmadım. Cevabı yüzümde görebiliyor.

Gözlerini kapatır. "Sen yaptın." Alnını ovuşturur. "Bana ne olduğunu anlat."

"Önemli bir şey

değil-" "Anlat bana."

İç çekiyorum. "Bir keresinde dersten sonra seninle konuşmak istemiştim," diye itiraf ediyorum. "Kabul ettin ve öğle yemeğinde personel odasında bir buluşma ayarladın. Sonra hiç gelmedin. Bütün saat bekledim ama..." Sözümü kesiyorum. O öğle yemeğini hala hatırlıyorum. Koridorda plastik bir sandalyede otururken, başımın belada olduğunu düşündükleri her hallerinden belli olan öğretmenlerin bakışları üzerimdeydi. Beden eğitimi dersine dakikalar kala saatin yavaş yavaş ilerleyişini izlerken midemde bir korku oluşuyordu.

"Tanrım." Ellerini gür saçlarında gezdirerek benden uzaklaşıyor.

Darbeyi yumuşatmaya çalışıyorum. "Kısmen benim hatamdı. A seviyesi öğrencilerle meşgul olduğunu biliyordum. Tekrar denemeliydim."

"Neden yapasın ki?" Diye sorar, sesi acıdır. "Belli ki umurumda değilken?"

"Önemsiyorsun. Önemsediğini biliyorum. Peki neden biliyor musun?" Cevap vermiyor. Bir adım öne çıkıyorum. "Çünkü artık bana inanıyorsun."

Kaşlarını çattı. "Ne? Evet. Tabii ki sana inanıyorum. Neden inanmayayım ki?"

Dudaklarımı yalıyorum, nefesimi sabit tutmaya çalışıyorum. "Eminim bunu şimdi eski öğretmenlerime anlatsam," diyorum yavaşça, "geçiştirirlerdi. Ya da yalan söylediğimi ve yardım için onlara hiç gelmediğimi söylerlerdi."

Yutkunurken adem elması titriyor. "Tabii ki yaptın. Ben... o zamanlar işe zar zor yetişiyordum. Sessiz, uslu bir GCSE öğrencisinin öğle yemeği buluşması istemesinin aklımdan çıkacağına kesinlikle inanabilirim. Muhtemelen ofisime kapanmış, Amy'den kaçmaya çalışıyordum. Ya da onunla tartışıyordum." Derin bir nefes aldı, sonra gözlerimin içine baktı. "Çok özür dilerim."

"Seni affediyorum," diyorum hemen. "Şimdi lütfen hayatına

devam eder misin?" "Bu olanları öylece unutabileceğim anlamına

gelmiyor."

"Neden olmasın?" Açıkça sordum. "Benim istediğim bu."

Başını sallar. "Anlamıyorsun, tatlım."

Öfke aniden damarlarımda roket yakıtı gibi dolaşmaya başlıyor. "Anlamıyorum," diye tekrarlıyorum yavaşça. "Özür dilerim. Uyuşturucu mu kullanıyorum, yoksa zorbalığa uğrayan ben miyim? Ben, sen değil. Kimse bunu benden daha iyi anlayamaz. Ama tabii ki sen her şeyi kendine ve aptal öğretmenlik görevine bağlıyorsun. İçinde

Ben sadece senin her zaman daha fazlasını bileceğin on altı yaşında aptal bir öğrenciyim."

Kaşlarını çatıyor. "Dinle-"

"Hayır," diye çıkıştım. "Beni dinle. Ben senin iş arkadaşınım. Öğrencin değil. Öğrencin değilim. Artık aramızda bir güç yapısı yok. İkimiz de yetişkiniz. Artık senin eşitinim. Josh'a, Zack'e ya da sokakta karşılaştığın herhangi birine gösterdiğin saygıyı bana da göstermelisin. Ama vermiyorsun ve bu beni hasta ediyor."

Gözleri büyüdü. "Bunun saygıyla bir ilgisi yok, Layla."

Elimle onu susturuyorum. "Sürekli liseyi hatırlamanın beni incittiğini düşünmüyor musun? O zamanlar bir kurbandım. Ama şimdi değilim. Değilim." Tekrar ediyorum, gözlerim yanıyor. "Bana on altı yaşında çaresiz bir çocukmuşum gibi davranman kendimi tam bir pislik gibi hissetmeme neden oluyor. O yüzden lütfen... dur." Sesim son kelimede kesiliyor. "Dur."

Luke şok olmuş bir şekilde bana bakıyor, sonra bana doğru bir adım atıyor. Yanağıma hafifçe dokunup başparmağıyla bir gözyaşı damlasını yakalayana kadar ağladığımı fark etmiyorum bile.

İçimden elektrik fışkırıyor. Teni beni sarhoş ediyor.

"Bunun seni incittiğini bilmiyordum" diyor, sesi çok derinden geliyor. Başparmağı tekrar tenimin üzerinde gezinerek bir gözyaşını daha siliyor ve ben ürperiyorum. "Özür dilerim. Seni üzmek istememiştim."

Başımı salladım. "Yani kabul ediyor musun? Tüm bu saçmalıkları bırakacak ve bana yardımcı sunucularından biri gibi mi davranacaksın?"

Yüzünde okuyamadığım bir ifade beliriyor. Elini bıraktı. Dokunuşunun hatırasıyla yanağım karıncalanıyor. "Yapamam," diyor sertçe. "Sana Zack ve Josh gibi davranamam. Üzgünüm."

O kadar sinirliyim ki çığlık atabilirim. "Neden?" Talep ediyorum. "Seninle eşit olduğumu kanıtlamak için ne yapabilirim? Ben bir yetişkinim. Kendi başıma yaşıyorum. Kendi paramı kazanıyorum. Kendi işim var, muhtemelen senin kadar başarılıyım, ama sen beni her zaman kendinden aşağıda göreceksin, değil mi?"

"Benim altımda değil," diyor ısrarla. "Asla benden aşağı değil, Layla. Ben sadece-" Sözünü yarıda kesiyor ve yüzünü buruşturuyor, zorlukla yutkunuyor. "Eğer kendime izin verirsem..." tekrar deniyor,

Sonra gözlerini kapatıp burnunun kenarını ovuşturuyor.

"Tanrım." "Neye izin verirsen?" Soruyorum.

Dudakları ayrılıyor. Gözlerindeki mücadeleyi görebiliyorum. İkimiz de zor nefes alıyoruz.
Sanki bir uçurumun kenarında duruyormuşuz ve bilinmeyene düşmek üzereymişiz gibi, o an aramızdaki havada dengede duruyor.

Sonra Luke boğuk bir ses çıkarıyor ve bana doğru uzanıyor. Bir eliyle boğazıma sarılıp ağzımı kendine doğru çekerken gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

OTUZ SEKİZ

LUKE

Sonunda dudaklarımı Layla'nın dudaklarına değdirdiğimde zihnim bomboş kalıyor. Tüm düşüncelerim çözülüyor. Geriye kalan tek şey hissetmek. Onun tatlı kokusunu içime çekiyorum. Sıcak, yumuşak bedeninin benimkine boyun eğdiğini hissediyorum. Onu geriye doğru itip oturma odasının duvarına dayayıp sertçe öperken kan beynime sıçrıyor.

Her zaman Layla'yı öpmenin biraz kavga etmek gibi olacağını düşünmüşümdür; o kadar keskin ki, hakimiyet için güreşeceğimizi sanmıştım. Ama bunun yerine yumuşuyor, adeta içime gömülüyor. Başımı çevirip çenesinden aşağı doğru öpmeye başladım. Nefes nefese küçük bir ses çıkarıyor, geri çekilmeye çalışıyor ve düşünmeden elimi at kuyruğuna dolayarak onu tekrar yerine çekiyorum.

Donup kalıyor, zorlukla nefes alıyor ve beynim sonunda tekrar çalışıyor. Bir an için ikimiz de hareket etmedik. Farkına vardığımda gözlerimi kapatıyorum.

Ne halt ediyorum ben?

Layla'ya olan ilgime boyun eğmeyeceğime yemin ettim. Yıllarca bu sözüme sadık kalmayı başardım. Ve şimdi buraya gelip bana lisede onu terk ettiğimi söylüyor ve benim cevabım onu *öpmek mi oluyor*? Öpmekle de kalmıyorum, saçını çekiyorum. Şok olmuş gibi görünmesine şaşmamalı. Benim bu yanımı daha önce hiç görmemişti. Çok az insan gördü.

Yatakta bu kadar kontrolcü olmak istemezdim. Nazik ve saygılı olmaya çalışıyorum, ama ne zaman tahrik olsam, emredici, otoriter bir hıyara dönüşüyorum. Zack gizli bir Dom olduğum konusunda ısrar ediyor. Amy ise sertleşir sertleşmez mağara adamına dönüştüğümü söylemeyi tercih ediyor.

"Layla." Elimi bırakıp bir adım geri çekiliyorum. "Tanrım. Çok özür dilerim. Özür dilerim."

Layla birkaç saniye nefes nefese bana bakıyor, yeşil gözleri kocaman ve karanlık. Sonra göğsünü göğsüme bastırarak içime doğru itiyor. "*Daha fazla,*"

emretti. Ben itiraz edemeden gömleğinin eteğinden tutup başının üzerinden çekiyor. Şaşkınlıkla göğsüne bakıyorum.

O mükemmel. Kesinlikle mükemmel. Yumuşak soluk bir ten, hafif kavisli bir bel, gözyaşı damlası şeklinde göğüsler.

Kendime olan son hakimiyetim de kırıldı. Hiç vakit kaybetmeden eğiliyor ve memelerinden birini ağzıma alıyorum. Onu sertçe yalayıp dilimi hassas derinin üzerinde gezdirirken ellerini saçlarımda gezdirerek haykırıyor. Tanrım. Kaç gecedir uyanık yatıyorum, duvarlardan gelen bu sesleri duyuyorum ve Josh ile Zack'in ona ne yaptığını merak ediyorum?

Onun tüm seslerini duymak istiyorum. Onları içinden çıkarmak istiyorum. Bir elimi boğazına dolayarak onu duvara sabitliyorum ve boştaki elimi titreyen karnının üzerinden aşağı kaydırarak pijama şortunun kemerinin altından geçiriyorum. Layla'nın nefesi kesiliyor, vücudu şok içinde sarsılıyor.

Külotunun narin dantelinin altından parmaklarımı geçirirken tekrar "Lütfen," diyor.

Zihnimin bir köşesinde, bir centilmen olmam gerektiğini biliyorum. Onu yatak odasına götürüp yatırmalı ve bunu onun için özel kılmalıydım.

Ama kendimi durduramıyorum.

Bir elimi sıcak, pürüzsüz kalçalarının arasına sokuyorum. Parmaklarımı nemli pantolonunun üzerinde gezdirip dantellerin arasından sürtünürken bileğimi yerinde hapsederek etrafımı sarıyorlar. Elimin üzerinde kıvranıyor, nefes almak için boğuluyor ve ben hareketlerimi hızlandırıyorum, tam ihtiyacı olan yere küçük daireler çiziyorum. Onu kızdırmıyorum. Uzatmıyorum. Bunu yapamam. İhtiyaç içimde uğulduyor. Boşaldığını görmeliyim. Ellerimin üzerinde parçalandığını hissetmeliyim. Sadece içgüdülerimle hareket ediyorum.

Eğilip göğsünü tekrar ağzıma alıyorum, tam boşaldığı sırada. Nefes nefese kalıyor, ellerini dışarı fırlatıyor, avucumu ıslatırken tırnaklarıyla duvar kağıdını tırmalıyor. O titreyip soluk soluğa duvara tırmanırken ben de ona daha sert masaj yapmaktan vazgeçmiyorum. *"Luke," diye boğuluyor,* yanlışlıkla beni tekmeliyor. "Oh, Tanrım, *İsa*-"

"Şşş." Ağzını kendi ağzımla yakalayıp onu daha da sert öpüyorum. Parmaklarıma karşı çırpınışını hissedebiliyorum ve bu beni çıldırtıyor. Ellerini omuzlarımda yumruk yapıyor, nefesi kesiliyor.

Kasılmalar sonunda azaldığında hemen öne atılıyor, kemerimin tokasını kavrıyor ve çekerek açıyor. Fermuarımı indirip elini pantolonumun önünden aşağı doğru iterken inliyorum. Küçük eli acı veren ereksiyonuma değiyor ve olduğu yerde donup kalıyor, gözleri açılıyor. Gülme dürtüsüyle savaşıyorum, sızan sikimi avucuna sürtüyorum.

"İç çamaşırı giymiyor musun?" Gıcırdıyor.

"Podcast'i dinlediğini sanıyordum," diye mırıldanıyorum, elimi tekrar at kuyruğuna dolayarak boynunu çıplak bırakmak için çekiştiriyorum. "Komando olmanın sağlığa faydaları hakkındaki konuşmamı duymadın mı? Sadece birkaç bölüm önceydi." Kulağının altını öpmek için eğildim.

Yanakları kıpkırmızı oldu. "Teoride konuştuğunuzu sanıyordum."

"Oh." Yanağını ısırdım. "Hayır. Konuşmuyordum."

Bana kuşkulu bir bakış attı, parmakları hafifçe boynuma dolandı.
uzunluk.

Boğazımı temizliyorum. "Tatlım," diyorum usulca. "Eğer elini aşağıda
tutarsan, bu çok uzun sürmez."

Gözlerini kırpıştırarak gerçekliğe geri dönüyor. "Oh," diye mırıldanıyor,
elini çekip kurtararak. "Çıkar şunları."

Kaşımı kaldırıyorum. "Bana ne yapmam gerektiğini mi

söylüyorsun?" Yutkunuyor. "Lütfen."

Kıkırdayarak, itaatkâr bir şekilde kot pantolonumu çıkarıyorum, sonra gömleğimi bir avuç tutup omuzlarımdan yukarı çekiyorum. Soyunur soyunmaz beni çeviriyor, pozisyonlarımızı değiştiriyor ve beni duvara yaslıyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan parmakları sıcak, şişmiş aletimin etrafına sarılıyor. Beni okşamaya başladığında ürperiyorum, dokunuşu hafif.

Tanrım. En son ne zaman bir kadının bana dokunduğunu hatırlamıyorum. Tanrı aşkına, kendime en son ne zaman dokunduğumu bile zar zor hatırlıyorum. Kendimi boşaltmak çok uzun zamandır önceliğim değildi.

Ama görünüşe göre bu sonunda değişiyor. Layla beni birkaç kez pompalıyor, gözleri yüzümde, sonra beni bırakıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor.

Gözlerim açılıyor. Öne doğru eğilip uzun, sıcak bir şeridi şaftıma doğru yalarken ellerim saçlarına doğru uçuyor. "Tatlım," diye başlıyorum. "Emin misin-"

Beni ağzına alarak susturdu. Bağırıyorum, sıcak dudakları ucumun etrafında gerilirken başım duvara çarpıyor.

Aniden Layla'nın yatak odasının kapısı açılır. Zack elini gözlerine siper ederek dışarı çıktı. Layla taşaklarımı titreten bir protesto sesi çıkarıyor.

"Bakmıyorum," diye söz veriyor. "Onunla yatacaksan ya da onu öldüreceksen bana haber ver, L. Bu kadar kısa sürede yeni bir yardımcı sunucu bulmak istemiyorum ama anlıyorum, gerçekten sinir bozucu biri."

Layla cevap olarak başımı emiyor. İnlemelerimi bastıramıyorum, parmaklarımı saçlarında dolaştırıyorum ve onu aletime doğru çekiştiriyorum.

Zack parmaklarının arkasından dışarı bakıyor. "Oh, güzel. Sadece sevişiyorlar, J!"

Josh, Layla'nın yatak odasının kapısında beliriyor ve kapı çerçevesine yaslanıp Layla'nın yarığımı dillemesini sessizce izliyor, diğer iki adamı tamamen görmezden geliyor.

Zack boğazını temizleyerek aramızdakileri işaret ediyor. "Yani, bunun olmasına çok sevindim ama... bu çiftler arası bir şey mi? Yoksa biz de katılabilir miyiz? Çünkü eğer değilse, dairemize geri dönmem gerekiyor. Hemen şimdi." Bir elini kasıklarına götürerek kot pantolonunun üzerinden kendini ayarlıyor.

Layla sonunda benden uzaklaşıyor ve ıslak bir patlama sesiyle sikimi bırakıyor. Ona bakıyorum, kalbim küt küt atıyor. *Mahvolmuş* görünüyor. Dudakları şişmiş ve pembeleşmiş, rengi uçmuş, saçları dağılmış.

Çenesini tutup yüzünü bana bakması için çekiyorum. "Ne düşünüyorsun, tatlım?" diye soruyorum. "Ne istiyorsun?"

Dudaklarını yalıyor ve üçümüzün arasında geziniyor. "Hepiniz temiz misiniz?" diye soruyor. "Eğer dörtlü bir ilişki yaşayacaksam, her şeyi yapmak isterim."

Tüm kan beynimden dışarı akıyor.

OTUZ DOKUZ

LAYLA

Luke hayalet görmüş gibi bana bakıyor. Ben sadece onu izliyorum, kalbim göğsümde acıyla çarpıyor. Tenimde sıcaklık titreşiyor. Arzudan patlamak üzereymişim gibi hissediyorum.

Bunun sonunda gerçekleştiğine inanamıyorum. Son iki haftadır bu anı kaç kez hayal ettim? Luke'un karşımda durduğunu, çıplak göğsünün terden parladığını ve sonunda beni paylaşmaya hazır olduğunu? Rüya görmediğime ikna olmuş değilim.

Ve şimdi üç erkekle yatacağım. *Üç erkekle.* Bu düşünce beni ateşliyor. O kadar tahrik oldum ki neredeyse çaresizim.

"Evet," diyor Luke, sesi kısık. "Ben temizim." Birdenbire kendini hatırlamış gibi gözlerini kırpıştırıyor. "İstersen belgeleri bulabilirim..." Geri çekilmeye başladı ama parmaklarımı kollarına geçirdim.

"Sorun yok. Sana inanıyorum." Şaşırmış görünüyor. "Evet mi?"

Başımı salladım. "Sen bir yabancı değilsin. Sen benim en iyi arkadaşlarımdan birisin. Beni incitecek hiçbir şey yapmazsın. Evet, sana güveniyorum."

İnliyor ve beni tekrar kendine çekip bir öpücük daha veriyor. Dili ağzımın içinde dönerken sarkıyorum. Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda başım dönüyor. Odadaki tüm renkler çok parlak görünüyor. Oturmam gerekebilir. Yavaşça parmaklarını bileğime doluyor, parmak ucunu nabzımın hassas derisinde hafifçe gezdiriyor.

"Ben ve Josh iyiyiz," diyor solumdaki Zack ve beni yeryüzüne geri getiriyor. "İkimiz de geçen hafta kontrolden geçtik."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Aaa. Birlikte mi gidiyorsunuz?"

"İğneleri sevmiyorum," diyor Zack yüzünü buruşturarak. "Tıbbi şeyler... beni korkutur. Hastanelerde ölene kadar yetecek kadar zaman geçirdim."

Luke'a yaslanıyorum. "Josh elini tutuyor mu? Meyve suyu kutusu veriyor mu?"

Josh bize katılmak için geliyor ve sağ tarafıma yaklaşıyor. "Hayır," diyor kısaca ve şakağıma bir öpücük konduruyor. "Ama ben götürmesem gitmezdi."

"Sonunda onun için en iyisi bu," diye başını sallıyor Zack. "Eğer test yaptırmazsam, sevişemem. Ve sevişemediğim zaman..."

"Onunla yaşamak tam bir kabus," diye mırıldanıyor Josh.

Gülümsüyorum. Josh tamamen iş adamıymış gibi davranmayı seviyor - sadece gerçekleri, rakamları ve satış grafiklerini önemseyen bir robot. Ama içten içe arkadaşlarını çok önemsiyor. "Peki o zaman." Elimi sallıyorum. "Ben temizim. Ve hap kullanıyorum. Yani."

"*Hm*." Josh yaklaşıp çenemi öpüyor. "Neden soruyorsun?" "Sence

neden?"

"İçine boşalmamızı mı istiyorsun?" Kulağıma doğru nefes

alıyor. "Hayır," diyorum, "sadece sağlığın için

endişeleniyorum."

Boynuma gülümsediğini hissediyorum. Elini kalçamda gezdiriyor. "Neden temiz olup olmadığımızı bilmek istiyorsun?" Tekrarlıyor.

Luke'un kafası karışmış görünüyor. "Bir şey mi kaçırıyorum? Sanırım onu çiğ olarak almamızı istiyor."

Kendi tükürüğümde boğuluyorum. Eski profesörümün ağzından müstehcen sözler duymak bana yanlış geliyor.

Biraz sıcak olabilir.

Josh başımın üzerinden, "Ne istediği konusunda daha rahat konuşmasını sağlamaya çalışıyoruz," diye açıklıyor.

"Ah." Luke beni inceliyor. "Bununla ilgili bir sorunu olduğunu hiç bilmiyordum."

Zack tişörtünü çıkarırken, "Hayatının başka hiçbir alanında yok," diye ekliyor. "Mümkün olduğunca çok fantezisini gerçekleştirmek için kişisel bir görevdeyiz. Belli ki bize bir liste verdi. Artık kafanı kıçından çıkardığına göre bu iş çok daha kolay olacak, benden söylemesi. Çoğunda üçüncü bir adam vardı. "Tinder'da gezinmeye başlayacaktım."

"İlginç," diyor Luke yavaşça. Bana dönüyor. "Bana ne istediğini söyle," diye emrediyor.

Yutkunuyorum. "Prezervatif yok," diyorum, içim kızarıyor. "Üçünüzü de istiyorum. Üzerime gelmenizi ya da içime girmenizi... Bilmiyorum. Ben sadece..." Luke'un sert bakışları altında kıvranıyorum. "Her şeyini istiyorum. Seninle dolu olmak ve seninle kaplanmak istiyorum. Islak."

Luke'un gözleri parlıyor. Elini boğazıma dolayarak beni duvara doğru itiyor. Beni tekrar öptüğünde nefesim kesiliyor. "Bana bu listeyi göstereceksin," diyor ağzıma karşı. "Ve birlikte üzerinden geçeceğiz."

"Tanrım," diye nefes alıyorum. "Bunu yapman hoşuma gidiyor."

"Ne?" Boğazımın kenarından aşağıya doğru bir öpücük zinciri bastırmaya başlıyor. Josh soyunurken kıyafetlerin çıkardığı sesi duyuyorum ama aldırmıyorum, Luke'la öpüşe öpüşe buluşuyorum.

"Beni itip kak. Bana ne yapacağımı söyle."

"Güzel," diyor kabaca, boynumla omzumun birleştiği yeri ısırarak. Ona karşı eriyorum.

"Hey," diyor Zack öfkeyle. "Sana ne yapacağını söylememe izin vermiyorsun! Geçen gün sana ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmeni söyledim, sen de bana kendimle vahşi bir sevişme yapmamı söyledin!"

Gözlerim yarı kapalı. "Sen yapınca sıcak olmuyor."

Öfkelendi. "*Pardon*? Ben yaptığımda her şey sıcak oluyor!"

"Konuşmayı kes," diye emrediyor Luke. "Kendini işe yarar hale

getir ve onu ye." Titriyorum.

Zack bir an düşünür. "Hayır." Kararını verdi. "Yeni bir şey denemek istiyorum." Yanıma yaklaşıp parmağını külotumun altından geçirerek kıçımın çizgisi boyunca gezdiriyor. Luke'a karşı donup kalıyorum, kalbim güm güm atıyor.

"Evet?" Zack kulağıma

mırıldanıyor. Gözlerimi

kapatıyorum ve başımı

sallıyorum.

Beni onaylayan küçük bir okşama yapıyor. "Aferin kızıma. Bunun için başka bir yere taşınmamız gerekecek."

Bundan daha fazla iknaya ihtiyacım yok. Kimse tek kelime daha edemeden pantolonumu çıkarıp yatak odama koşuyorum. Beni takip eden adamların arkamdan güldüklerini duyuyorum.

Elimde değil. Çaresizim. Bu aslında benim en büyük fantezimin hayata geçmesi. Üçüne de bir sonraki nefesime ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım var. Tökezleyerek yatak odama giriyorum ve yatağa düşüyorum, Luke'u elinden tutup başka bir öpücük için benimle birlikte aşağı sürüklüyorum. Zack'in yatağımın başucundaki çekmeceyi karıştırdığını duyuyorum.

"Ev ödevini yapıyormuşsun," diyor mutlu bir şekilde, kayganlaştırıcı şişesini çıkararak. "Tanrım, aşkım, bu şeylerin üstesinden geliyorsun."

"Her şeyi çok daha iyi hissettiriyor," diye inleyerek Luke'un kızarmış taşaklarını avuçlamak için uzandım.

Bileğimi yakalıyor ve elimi çekiyor. "Hayır." Sessizce söylüyor. "Seni izlemek istiyorum. Bana ihtiyacın olduğunda burada olacağım." Zack arkamdaki yatağa yerleşirken o da ayağa kalkıyor. Her zamanki gibi son birkaç saniye içinde soyunmuştu. Gözlerimi açlıkla onun kalın, sıkı kalçalarında ve tuğla gibi karın kaslarında gezdiriyorum. Artık rugby oynamıyor olabilir ama kesinlikle vücudunu korumak için yeterince çalışıyor.

Bana sırıtıyor. "Gördüklerini beğendin mi, tatlım?" Kuzeyli aksanı kalınlaşarak soruyor. "Tanrım, seni böyle hayal ediyordum." Bir elini popomun yanağında gezdiriyor, sahiplenici bir şekilde okşuyor, sonra beni kucağına çekiyor, sırtımı sert göğsüne yaslıyorum. "Pekâlâ, genç kız. Bir süredir bunu yapmadığın için seninle yavaş gideceğim. Rahatsız olursan bana söyle. Josh, onu güzelce ısıt."

Josh gelip önümdeki yatağa oturuyor, kara gözleri yüzümü tarıyor. Bir elini saçlarımın arasından geçiriyor.

"İyi misin?" Sessizce soruyor. Dün geceyi düşündüğünü biliyorum. "Şimdi

daha iyiyim. Söz veriyorum."

Başını sallıyor ve ağzıma bir öpücük kondurmaya çalışıyor ama ben ondan kaçıyorum ve boynuyla oynaşmaya başlıyorum. Tüm vücudu şokla sarsıldı, ağzı

bir pantolonun üzerine düşüyor. Ben boğazını kemirirken eli uçarak ensemi kavrıyor ve beni yerimde tutuyor.

"Josh'un Sessiz düğmesini bulmuşsun," diyor Zack şişenin kapağını açarak. "Bu çok hoş."

"Seninki nerede?" Josh'un derisinin altında atan nabzını emerek tatlı tatlı soruyorum. İnliyor, titriyor. "İşe yarayabilir."

"Tam taşaklarımın altında. İstediğin zaman bulmaya çalışmaktan çekinme." Hiçbir uyarıda bulunmadan bir elini popomun altına sokuyor ve kaygan parmak ucunu arka deliğime bastırarak yavaşça bir daire çiziyor. Baskı karşısında geriliyorum ve her iki adam da öne doğru kayarak beni iki sıcak, kaslı göğsün arasına sıkıştırıyor.

Josh beni sıcak bir öpücüğün içine çekerken, Zack Luke'a konuşur gibi "Bu da listede," diyor. Güçlü kolları beni sarıp daha da yakınıma çekerken kirpiklerim titriyor. Ağzımdan boğazıma doğru öpücükler kondurup yüzünü ılık, titreyen göğüslerime gömerken sıcaklık tenimde gümbür gümbür atıyor. İç çekerek Zack'e doğru geri çekiliyorum. Bu his inanılmaz. İpeksi, sıcak ve ıslak...

Zack'in kucağında yavaşça sallanmaya başlıyorum, Josh göğüslerimi tembelce yalayıp dilinin ucuyla ıslak meme ucumu gıdıklarken, yumuşakça şişen seksimi çıplak bacağına sürtüyorum.

"Etrafının sarılmasından hoşlanıyor," diyor Zack, karanlık gözlerle onu izleyen Luke'a. "Bu onun beynini kırıyor. Ve bunu yaptığımda..."

Parmağının ucunu içimde kaydırarak daha fazla baskı uyguluyor. Titriyorum. Acı verici değil, tam olarak değil, ama yeterince yakın. Arka deliğim yanıyor.

"Onun gidebileceği hiçbir yer yok," diye bitiriyor Zack, sesi kendinden çok memnun geliyor.

Luke başımızın üzerinden, "Onu daha çok ıslat," diye emrediyor. "Daha fazlasına ihtiyacı var."

"Tamam patron." Islak bir fışkırma sesi geliyor ve sıcak yanaklarımın arasından daha fazla soğuk sıvı damlıyor. Zack ıslaklığı sıkı göt deliğime masaj yapmaya başladı. Yüzümü Josh'ın boynuna bastırıyorum. "Hoşuna giden bu, değil mi güzelim?" Zack soruyor. "Her yeri sımsıkı dolu. Sıkı ve dolu, ha bebeğim?" Popoma bir tokat atıyor, ben de tıslayarak Josh'a daha da yaklaşıyorum.

"Anlıyorum," diyor Luke, sesi aynı seviyede. "Bu çok ilginç." Başını eğip bizi inceliyor. "Biliyor musun, bence onu biraz daha zorlayabilirsin, Zack."

KIRK

LAYLA

Boğuluyorum.

Zack kıkırdar. "Tamam, patron."

Arkamda daha serin bir ıslaklık hissediyorum ve sonra Zack parmak ucunu içime iterken artan bir baskı hissediyorum. İnliyorum, kalçalarım titriyor. O kadar *sıkı ki*.

Hâlâ ön tarafıma yapışmış olan Josh öne doğru uzanıyor ve parmaklarını çapraz bacaklarımın arasından geçiriyor. Kaygan kıvrımlarımın arasında dönmeye başlayana kadar ne kadar ıslak olduğumu fark etmiyorum, başparmağını seğiren sinir demetimin üzerinde yavaşça ovuşturuyor.

Birden ciğerlerimi dolduramıyorum. Nefesim kesiliyor, her tarafım titriyor. Parçalanmaya başlamam için birkaç dokunuş yetiyor. Zack parmağını parmak boğumuna kadar sokma fırsatını değerlendirip sıkı kas halkasına girdiğinde haykırıyorum.

Parmağı arkamdayken, doruk farklı hissettiriyor. Daha derinden, sanki içimde bir yerden titreyerek yükseliyor. Beni derinden sarsıyor, tüm bedenimi sarıyor. Josh'un boynuna yapışıyorum, o sırtımı okşarken nefes nefese kalıyorum.

"Tamam mı?" Ben derisini pençelerken kulağıma soruyor.

Cevap olarak, onu çekiştirerek yatağın üzerine indirmeye çalışıyorum. "Uzan," diye emrediyorum. "Sana binmek istiyorum."

İnliyor, dediğimi yapıyor ve yatağa sırt üstü uzanıyor. Zack içimden çıkıyor ve ben Josh'un kalçalarının üzerine tırmanıp ağırlığımı kalçalarına verirken onun şişeyi karıştırdığını duyuyorum. Kaya gibi sert; parlayan ereksiyonunun sıcaklığının karnıma çarptığını hissedebiliyorum. Josh sessizce beni izliyor, ben eğilip ellerimi yırtık karın kaslarının üzerinde gezdirirken gözleri kararıyor ve yanakları kızarıyor. Alaycı bir şekilde mutlu izini takip ediyorum ve sonunda şişmiş şaftının tabanını yumrukluyorum. Parmaklarımı uzunluğunun etrafına sarıp ona iki sert pompa yaptığımda tüm vücudu titriyor.

"Layla," diyor karanlık bir sesle, elleri belime doğru uçuyor. "Yapma."

Üzerine diz çöküyorum, onu kendi ıslak girişime yönlendirirken göz temasını kesmiyorum. Kalçalarımı kavrıyor, ben ona doğru batarken derinden inliyor ve onu köküne kadar kılıfına sokuyor.

İnanılmaz bir his. Beni tamamen dolduruyor, sıcak ve katı, içimde inanılmaz derecede derinlere uzanıyor. Doğru açıyı bulmak için kalçalarımı bir, iki kez döndürüyorum, sonra omzumun üzerinden Zack'e bakıyorum, davet için kalçamı kaldırıyorum.

"Bu videoları çok izlediği belli oluyor," diyor Zack. "Bütün pozisyonları biliyorsun, değil mi tatlım?"

Kızardım. "Sana ihtiyacım var," diyorum. İhtiyacım var. Kıçım hiçliğin üzerinde sıkılıyor. Boş hissediyorum. "Şimdi." Gözlerim aletine kayıyor. Gülünç derecede büyük, şişman ve parlak görünüyor ama umurumda değil. Beni ikiye bölebilirdi ve bu hoşuma giderdi.

Bir kahkaha atar. "Lass, paketimi gördün, değil mi? Bir parmak genişliğinde olduğunu düşünüyorsan, çok üzüleceğim. Josh, onu meşgul et."

Josh'un üzerinde sallanarak sızlanıyorum ve Josh mecburen yukarı doğru iterek içime giriyor. Protestolarımın hepsi kalçalarını açarken çözülüyor, sert çubuğu aniden içimde *derinlere itiyor.* "*Oh.*"

Josh bana nadir bir gülümseme veriyor.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı Zack. "Ona binmeye devam et. Hoşuna gidiyor, değil mi tatlım?" Parmağının tekrar kıçıma girdiğini hissediyorum. Etrafımda döndürüyor, beni içimde geriyor, içimdeki sinirleri uyarıyor. Arkama dönüp baktığımda beni parmaklarken mastürbasyon yaptığını görüyorum, gözleri arkama sabitlenmiş.

İnleyerek kalçalarımı Josh'unkilerin üzerinde gezdiriyorum, ona daha hızlı biniyorum, onu daha da derine götürüyorum. Zack sonunda ikinci bir parmak eklediğinde, tüm düşüncelerim kayboluyor. Kolay bir kayma olarak başlayan şey kısa sürede daha da yoğunlaşıyor. O yavaşça içeri iterken arka deliğim ağrıyor ve geriliyor. Hepsinden öte, kendimi *dolu* hissediyorum. Karnımın içinde donuk bir baskı hissi var, ama Zack ileri doğru itip parmaklarını içime doğru kaydırdıkça, bu his daha da yoğunlaşıyor. Islak, sıkı iç duvarlarımın onu karşılamak için yavaşça gerildiğini hissedebiliyorum. Kıvranıyorum. Doldum. İki adam içime girdikçe aralarına doluşuyorum.

tekrar ve tekrar ve tekrar. İnanılmaz bir duygu. Zar zor hareket edebiliyorum. Kızarmışım, aşırı ısınmışım ve nefesim kesilmiş, daha fazla sürtünme için kıvranıyorum.

Josh yüzümü okşuyor. "İyi misin?" Diye soruyor.

Başımı salladım, ona bakarken titriyordum. İyiden de öte. Bu şimdiye kadar gördüğüm tüm ıslak rüyaların hayata geçmiş hali. Her fantezinin.

Evet. Neredeyse.

Etrafa bakıyorum ve Luke'u görüyorum. Odanın köşesinde durmuş, bir elini sikinin dibinde yumruk yapmış beni izliyor.

"Buraya gel," diyorum, Zack parmaklarını içime daha derin sokarken bedenim sarsılıyor. "Tanrım. Lütfen. Lütfen, lütfen."

Başını sallıyor. "Henüz değil." Sesi çok kısık. "Devam et."

Ona ulaşmak için zorlayarak eğildim. Yanlışlıkla çıplak kalmış olmalıyım, çünkü Josh aniden sıkışınca bağırıyor. "Tanrım. *Layla*. Öp beni."

"*Buraya* gel," diye emrediyorum Luke'a, gözlerim bulanıklaşıyor.

Josh'a başıyla onay vererek başını sallar. "Onu duydun. Öp onu."

İtaatkâr bir şekilde Josh'ı öpmek için eğildim. Altımda eriyor, dilini dudaklarımın arasına kaydırıyor. Sertçe öpüşüyoruz, dillerimiz onun ve Zack'in hareketleriyle aynı anda birbirine kayıyor. Boynumu ısırırken vücudunun sıkılaştığını hissedebiliyorum. Kaygan, çıplak bedenlerimizin birbirine sürtünme hissi, şimdiye kadar yaşadığım en ateşli, en ilkel deneyimlerden biri. Ham ve hayvani. Ve ben buna bayılıyorum.

"Gelmem gerek." Zorla söyledim.

"Bir saniye." Josh açıyı ayarlıyor, tekrar içime giriyor. Gözlerimi kapatıyorum. İçime o kadar sert giriyor ki kendimi tutmamın imkânı yok. Cehennemde bile.

"Josh-"

Yatağın başucundaki ışıkta terli ve altın rengi. "Dayan aşkım. Zack-"

Zack arkamdan homurdanıyor, hızını artırıyor, parmaklarını içime sokuyor. Bayılmak üzere olduğumdan oldukça eminim. Başım dönüyor. Kollarım ve bacaklarım titriyor. Josh'a sertçe sürtünüyorum, serbest kalmak için çıldırıyorum.

"Josh... Zack-lütfen," diye nefes aldım, "Lütfen. Hadi." Boşalmam gerek. Şişmiş, ağırlaşmış ve zonkluyor gibi hissediyorum. Josh'un boynuna bir iz bırakmaya başlıyorum ve o da inliyor, kalçaları altımda kasılıyor. O kadar ıslağım ki, ani itiş beni susturuyor. Giriş yerim onu emiyor, aşağı doğru tutuyor. Neredeyse geldim.

Bir el yüzüme dokunuyor. Başımı kaldırdım.

KIRK BİR

LAYLA

Luke önümde duruyor, bir yumruğu aletinin etrafında kapalı. Eski öğretmenime hiç benzemiyor. Tüm yumuşaklığı ve nezaketi gitmiş. Şimdi geriye kalan tek şey otorite. Beni incelerken gözleri karanlık.

"Yakın mısın?" Talep ediyor.

Josh'un açısını hafifçe değiştirip beni daha da derinden vurduğunu hissettiğimde inleyerek başımı sallıyorum. Luke başını sallıyor ve kendini bir kez pompalıyor.

Gözlerim bacaklarının arasında geziniyor. O kadar sertleşmiş ki neredeyse acı verici görünüyor. Aleti şişmiş ve sızıntı yapıyor, kalp atışlarıyla birlikte gözle görülür bir şekilde seğiriyor. Taşakları yanaklarımdan ağır ve sıcak bir şekilde sarkana kadar öne doğru eğiliyorum ve altlarındaki hassas deriyi ağzıma alarak yalamaya başlıyorum. Luke acı içinde saçlarımı çekiştirerek haykırıyor.

"Tanrım." Kalçalarını çeviriyor, böylece sertleşmiş aleti yüzüme çarpıyor. "Em onu, Layla."

Pürüzsüz, sıcak başını kabaca dudaklarıma bastırırken ağzım sulanıyor. Dikkatlice, Josh ve Zack'in ağır itişlerinin her biriyle bedenim hâlâ titriyor ve sarsılıyor, onu almak için ağzımı açıyorum.

Tanrım, o büyük. Büyük, yumuşak ve sert, hepsi aynı anda. Onu alabildiğim kadar derine alıyorum ve içime gömülürken inliyor, sıcak, erkeksi tadını yutup onu içime çekerken parmaklarını saçlarımda sıkıyor.

Zack aniden popoma bir tokat atıyor, el izi yumuşak yanağıma batıyor ve tüm vücudum sarsılıyor. Luke'un boyu boğazımdan aşağıya doğru ilerlerken biraz boğuluyorum, inliyorum. Gözyaşları gözlerimi bulanıklaştırıyor.

"Sorun yok." Luke'un eli boynumda geziniyor ve bana masaj yaparak yumuşatıyor. "Rahatla. Bunu kaldırabilirsin."

Başımı sallıyorum, titriyorum ve boğazımın gevşemesine izin verip burnumdan nefes alıyorum. Onu daha da derine çekip neredeyse köküne kadar yuttuğumda Luke inliyor. Boğazımdan aşağı kaydığını hissettiğimde ürperiyorum.

Hiç de rahat bir pozisyon değil; Josh'un üzerinde yarı diz çökmüş, Zack tarafından köpek stili parmaklanıyorum, boynum Luke'u olabildiğince derine almak için bükülmüş. Ama nedense bundan daha çok hoşlanıyorum. Erkeklerin beni kullanması hoşuma gidiyor. Sanki sadece bir delikmişim gibi içime girmeleri.

Birden ne kadar şanslı olduğumu fark ettim. Bu benim en ateşli fantezilerimden birinin hayata geçmesi ve bunu sadece bu üç adamla yaşayabilirdim. Gezegende bunu benimle yapacağına güvenebileceğim başka bir erkek yok. Ama bu çocukların beni sevdiğini ve bana saygı duyduğunu biliyorum. Beni incitmektense ölmeyi tercih edeceklerini biliyorum.

Zack elini bükerek parmaklarını kıvırıyor. Luke'un kalınlaşan ereksiyonunun üzerinde sallanırken inlemeye başlıyorum, ona özensiz bir şekilde iniyorum. Boşalmaya çok yakınım. Berbat haldeyim. Yüzüm ter ve tükürükle ıslanmış. İçim yanıyor.

Ve hala daha fazlasını istiyorum. Zack ve Josh'un arasında umutsuzca dönüp daha fazla baskı yapmaya çalışıyorum. Ben çırpınmaya başladığımda beni yerime geri çekiyorlar, vücudum çaresizce sarsılıyor ve duyuların saldırısını işlemeye çalışırken titriyor.

"Üzerime damlatıyor," diye tıslıyor Josh, ben çaresizce onun etrafında sıkılıp daha da sert bir şekilde üzerine binerken. "Tanrım, L, ben..."

Boşalacak. Öyle olduğunu biliyorum; teni terden parlamaya başlıyor ve nefesi daha hızlı geliyor. Belki de sadece hayal ediyorum, ama yemin ederim içimde sertleştiğini *hissedebiliyorum.* Daha sert bastırıyorum, içine giriyorum, ağzı açık kalana kadar kendimi ona sürtüyorum.

Ve sonra içime boşalıyor. Boşalmaya başladığında taşakları zonkluyor, tohumu karnımın derinliklerine dökülüyor ve içimi dolduruyor. Ellerimi omuzlarına koyup Luke'un kaya gibi sertleşmiş aletini yalamaya devam ediyorum ve Josh'u son seğirmesine ve nabzına kadar sürüyorum.

Arkamda, Zack'in aniden parmaklarını çektiğini hissediyorum. Öfkeyle bağırıyorum.

-Ve sonra arka deliğime doğru bastıran şişman ve sert bir şey hissettiğimde sarsılıyorum. Zack tam boşalmaya başlarken sikinin kaygan başını götümün içine sokunca gözlerim açılıyor. Zack içime boşalırken içimdeki ısı fışkırıyor, içimin derinliklerine yayılıyor. Beni dolduracak kadar derin değil ve boşalmasının ıslak sıcaklığının yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü, yapışkan perçemler halinde kalçalarımdan aşağı kaydığını

hissedebiliyorum. Nefesim kesiliyor, sıcaklık beni şok ediyor. Taşıyormuşum gibi hissediyorum.

Aynı anda Luke sikini ağzımdan çekip çıkarıyor. İleriye doğru adım atıp eliyle özensiz bir şekilde pompalarken nefes yolum aniden doluyor, boğuluyorum. Bağırırken ağzım açık kalıyor ve sonunda kontrolünü kaybederek sırtımın her yerine dökülüyor. Sıcak ve ıslak bir şekilde tenime boşalıyor. Yanlarımdan aşağı yuvarlanırken titremeye başlıyorum, göğsümden ve belimden çarşaflara damlıyor. Josh kalçalarını sarsarak içime daha da derin itiyor ve ben yok oluyorum.

Serbest kalışım beni silip süpürüyor. Zevk üzerimde yuvarlanırken her şey boş ve bomboş kalıyor. Boğuluyorum ve nefes nefese kalıyorum, çarşaflara tırmanıyorum, dalgaya binerken gözlerim sıkıca kapanıyor. Beni tutan, destekleyen, sıkan ve okşayan elleri belli belirsiz hissediyorum. Parmaklar bacaklarımın arasını okşuyor, orgazmımı uzun, sarsıcı dalgalar halinde içimden dışarı sürüklüyor.

Dünyaya geri döndüğümde, nefes nefese ve sırılsıklam, hâlâ yatakta dört ayak üstündeyim. Josh dikkatlice altımdan kayıyor ve boynuma öpücükler konduruyor. Luke öne doğru adım atıyor ve beni nazikçe çarşafların üzerine itiyor. "Aferin kızıma," diyerek kulağıma mırıldanıyor ve beni kollarıyla sarıyor. Nefes nefese ona bakıyorum. Son derece memnun görünüyor, gümüşi saçları dağılmış ve gözleri zevkten bulanıklaşmış. O kadar sıcak ki, yeniden zonklamama neden oluyor. "Sen mükemmelsin. Çok mükemmelsin."

Sözsüzce ona sarılıyorum.

Başımın üzerinden alçak bir inilti geliyor, sonra Zack yanımıza yığılıyor, zor nefes alıyor.

"Kahretsin," diye bağırıyor. "Bu oyunu değiştirecek, değil mi?"

TRANSKRİPT

ÜÇ BEKAR ADAM BÖLÜM 447: ÜÇ DÖRT OLUR

Herkese merhaba ve *Üç Bekar Adam'ın* 447. bölümüne tekrar hoş geldiniz. Öncelikle Beth, Cyrus, Sebastian ve Jack'i nişanlandıkları için tebrik etmek istiyorum. Yıllar boyunca programa birkaç kez e-posta gönderdiler ve sonunda düğüm attıkları haberini aldık, bu yüzden tebrikler!
ZACK: Ve Josh'a yatak odasının duvarındaki tuhaf kolaja eklemesi için bir düğün davetiyesi daha gönderdiğin için teşekkürler.
Şşş. Bu hafta, gelecek ayki bölümlerde ne görmek istediğinizi öğrenmek için dinleyicilerimize anket yaptık. Seks kaseti yapmamızı öneren çok sayıda kişi dışında.
Çok beklersiniz, sürüngenler.
...Bir numaralı istek Luke'un da bölüme katılmasıydı.
Hey, kadınsı cazibemi kullanarak Luke'u bölüme katılmaya ikna ettiğimi söylemiş miydim?
Senin kadınsı cazibendi, değil mi?
Evet. Sana kirpiklerimi fırlattım ve sen ayaklarımın dibine düştün. Şimdi üç tane sahte erkek arkadaşım var. Sanırım bu derslerimin işe yaradığı anlamına geliyor,
Değil mi?
Derse hiç ihtiyacın olmadığına dair sözümün arkasındayım. Ama evet, şu andan itibaren bu saçma deneye ben de katılacağım.
Biz de seni seviyoruz. Bakalım... ikinci en büyük istek Zack'in bir partnerin yasını tutmakla ilgili bir bölüm yapması. Layla, sanırım bu senin fikrindi, değil mi?
Eğer istersen. Keder hakkında o kadar çok soru alıyorsunuz ki, bence bu konuda tam bir bölüm hazırlayabilirsiniz.
ZACK: *(Cevap vermiyor)*
Tamam. Sanırım bu bir hayır. Ayrıca Layla'nın dinleyici tavsiyeleri bölümümüze katılması gerektiğini söyleyen birkaç kişi oldu. Hazır buradayken bir dinleyici e-postası okumak ister misin canım? Burada senin için bir tane var. Elbette. Tamam. 'Erkek arkadaşım her zaman yüzüne binmemi istiyor - ama ben daha büyük bir kızım ve onu incitebileceğimden endişeleniyorum.

Kentucky'deki Kıvrımlı'dan.' Tamam, bebeğim. İnsan kafasının ne kadar güçlü olduğunu bilmiyorum ve önemli olduğunu da sanmıyorum. Ağırlık kapasitesi yok. Sadece yüzüne otur ve eğer ölürse, ölür.
JOSH: *(Şiddetle öksürür)*
Aynen öyle. Onu canlı canlı gömün. Şanslı adam.
İnsan kafası yaklaşık beş yüz poundluk basınca dayanabilir. Ancak bu gerçek bir ağırlık sınırı değildir, çünkü bu pozisyonda diz çökmüş olursunuz ve ağırlığınız dizlerinizin üzerinde dengelenir. Dengenizi korumakta zorlanıyorsanız, başlığınıza tutunmayı deneyin.
Hayır. Onu dinleme. Diz çökmek zorunda değilsin. Ağzına bir taht gibi otur. Yolculuğunun tadını çıkar, bebek. Josh, biraz su ister misin? Ben iyiyim. Sadece erkeklerin yüzüne oturmakta bu kadar tecrübeli olduğunu fark etmemiştim.
Aslında hiç de değilim. Umarım bir gün olacağım. Çok, çok yakında.
(Kısa bir duraklama. Bir sandalye geri çekilir)
Pekala, sanırım bugünlük işimiz bitti. Benimle geliyorsun. E-posta için teşekkürler, Kentucky'deki Kıvrımlı. Bize düşünecek çok şey verdin.

TWITTER

Saff @Saffron.Martins
BU BIR TATBIKAT DEĞIL!! LUKE BÖLÜME KATILIYOR!! ♥♥
#TeamLuke sonuna kadar
Eli @eli_the_ski_god ❄
Son bölümden sonra tamamen çuvalladılar, lmao. Anlayın çocuklar.
Daisy @daisywhittakerart
ThreeSingleGuys'ın bir sonraki bölümünü sabırsızlıkla bekliyorum, neden dört yabancının flört hayatlarına bu kadar yatırım yapıyorum???
Karen @KarenAMullaly
Bekle, cidden üç erkekle mi yatıyor? Bu çok iğrenç. Abonelikten çıkıyorum.
Hamish @HamishKostoIsBoss
.@SweetheartSoulmatesPodcast Görünüşe göre Üç Bekar Adam sizi listelerden düşürdü :(

KIRK İKİ

LAYLA

İç çamaşırı dünyasında üç büyük bayram vardır: Sırasıyla Sevgililer Günü, Noel ve Anneler Günü. Genellikle Anneler Günü beni en az endişelendiren gün olur - hala Sevgililer Günü sonrası telaşını atlatmaya çalışıyorum - ama bu yıl farklı. Çünkü bu yıl, daha önce sahip olduğumdan neredeyse altı kat daha fazla alıcım var.

Tatilden önceki son hafta kesinlikle telaşlı geçiyor. Siparişler tavan yapıyor. Günde birden fazla kez son dakika sevkiyatları gönderiyorum. Faturaları gözden geçiriyorum. Web sitesi sorunlarını ve müşteri şikayetlerini çözüyorum. Anneler Günü satışı sosyal medya kampanyalarını yürütüyorum. Pink Pearl Silks nihayet dantel siparişimi gönderdi, bu yüzden üretim ekibim programa geri dönmek için fazla mesai yapıyor ve Josh benimle oturdu ve e-posta kampanyalarımdaki sorunları çözmeyi başardı.

Bunun da ötesinde, Anna Bardet bursu için başvurumu yapmam gerekiyordu. Sonunda davet e-postasını spam klasörümde buldum. Bir dizi yeni tasarım yapmak için yeterli zamanım yoktu, bu yüzden bunun yerine yakında çıkacak olan Butterfly koleksiyonumdan birkaç alıntı gönderdim. Bursu kazanacağımdan ciddi şüphelerim var ama eğer kazanırsam, bu harika bir pazarlama olacak.

Her şey olup biterken, çocuklarla düzgün randevulara çıkmak bir yana, onlarla bölümleri kaydetmek için bile zar zor yeterli zaman bulabiliyorum. Yine de idare ediyoruz. Akşamları çocuklar beni kontrol etmek ve yemek yemeye zorlamak için yanlarında yiyecek bir şeylerle geliyorlar. Diğer zamanlarda benimle oturup sohbet ediyorlar, ürün imzalıyorlar, kendi işlerini yapıyorlar. Biriyle çıkmaya başladığımda, müstakbel erkek arkadaşımın iş için ortalıkta görünmediğimde bana muhtaç olacağından ya da sinirleneceğinden endişe ederdim ama çocuklar beni anlıyor. Onları bilerek görmezden gelmediğimi biliyorlar. Ve bir molaya ihtiyacım olduğunda, onlar da benim için oradalar.

Yoğun programım Zack'in deyimiyle 'yatak odası derslerimin' önüne geçmedi. Ve şimdi dördümüz birlikte uyuduğumuz için, gerçekten bir üst seviyeye çıktılar. Sanırım her odada sikildim

dairemde. Geçen hafta sonu, sabah koşumdan sonra gizlice içeri giren Luke'a duşta sakso çektim. O günün ilerleyen saatlerinde Zack bana akşam yemeği yaptı, sonra beni mutfak masasına yatırdı ve kırk beş dakika boyunca 'tatlı' niyetine yedi.

Perşembe akşamı, hepsi sırayla. Önce Josh beni alıyor, yatağa yatırıyor ve ikimiz de sertleşene kadar sert ve hızlı bir şekilde vuruyor. Sonra, ben nefesimi tutamadan Zack devralıyor, bacaklarımı iyice ayırıyor ve acımasızca içime giriyor. Boşaldığında o kadar sert boşalıyor ki, yemin ederim sıcaklığının içime sıçradığını, duvarlarımı kapladığını hissedebiliyorum. Sonra, ben hâlâ kıvranırken ve damlarken, Luke devralıyor, vücudunu benimkinin üzerine yerleştiriyor ve beni bir piston gibi beceriyor, gözlerimiz tüm zaman boyunca kilitleniyor. Zaten o kadar doluyum ki, her itişte gıcırdıyorum, içimdeki boşalma köpürüyor ve kalçalarıma damlıyor. Sonunda içime boşaldığında, salıverilmem o kadar güçlü ki, görüşümün birkaç saniyeliğine karardığını hissediyorum. Yavaşça çekiliyor, beni ağrılı ve soluk soluğa bırakıyor ve kesinlikle çocukların soğumuş tohumuyla dolup taşıyor.

O gece rüyamda bana yaptıklarını gördüm. Sıcak, terli ve sırılsıklam uyandım ve kendimi koridor boyunca dairelerine sürüklemek ve tekrar bir performans için onları uyandırmak zorunda kaldım.

Yani, evet. On sekiz saatlik iş günleri ve üç sahte erkek arkadaşım tarafından sistematik olarak azarlanmak arasında oldukça meşgulüm. Anneler Günü geldiğinde, aslında oldukça heyecansız geçiyor. Pazar gününe kadar yapacak bir şeyim kalmıyor. Herkes hediyesini çoktan almıştır. Her şey kargoya verildi. Hediye almayı unutan birkaç kişi çılgınca internetten hediye kartı siparişi veriyor, ama bu onlara sadece bir e-posta kodu oluşturuyor, bu yüzden aslında hiçbir şey yapmama gerek kalmıyor. Pazar sabahı uyandığımda yatağıma kıvrılıp otuz dakika boyunca yeni keşfettiğim özgürlüğümün tadını çıkarıyorum.

Sonra huzursuzlanmaya başlıyorum. Kalkıp banyomu ve mutfağımı temizliyorum. Gardırobumu gökkuşağı düzeninde yeniden düzenliyorum, sonra aptalca göründüğüne karar veriyorum ve kıyafet türüne göre yeniden düzenliyorum. Üç yeni e-posta kampanyası hazırlarım. Geçen hafta boyunca ihmal ettiğim tüm şımartıcı şeyleri yapıyorum: tırnaklarımı boyuyorum, bacaklarımı tıraş ediyorum, kendimi ölü bir firavun gibi losyonla mumyalıyorum. Hatta saçlarımı kıvırmak için çaba sarf ediyorum ve o kadar iğrenç görünen ışıltılı yeşil bir dumanlı göz deniyorum ki hemen çıkarmak zorunda kalıyorum.

Akşam olduğunda, yatağımda bir denizyıldızı gibi uzanmış, yumuşamış, pul pul dökülmüş ve manikürlenmiş, kafamdan sıkılmıştım. Telefonumu tekrar tekrar kontrol ediyorum ama Zack'ten gelen bir günaydın mesajı dışında bugün kimse bana mesaj atmadı. Bir haftadan uzun bir süredir nihayet izin alabilmek için bekliyordum ve artık o gün geldi, burada uzanmış yatak odamın duvarındaki saatin saniyeler içinde ilerleyişini izliyorum.

Siktir et. Üç tane sahte erkek arkadaşım yok ki bir tanesi bile yeni tıraş olmuş bacaklarıma hayran kalmasın.

Yataktan fırlayıp gardırobumu açıyorum ve en sevdiğim iç çamaşırlarımdan birini seçiyorum. Bu bir Anna Bardet: beyaz kurdeleli ve jartiyer kemerli soluk pembe bir korse. Çabucak giyiniyorum, rujumu sürüyorum, sonra paltomu bir fahişe gibi iç çamaşırımın üzerine atıp düğmelerini dikkatlice ilikliyorum. Anahtarlarımı alıp ayakkabılarımı giyiyorum ve koridoru geçerek 6B numaralı daireye gidiyorum.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde adamların dairesi karanlıktı. Bu da garip. Pazar gecesi ne yapıyorlar? Ve neden beni davet etmediler?

"Alo?" Boş odaya sesleniyorum. "Orada kimse var mı?"

Yanıt yok. Işığı açıyorum ve gözlerim sehpanın üzerine gelişigüzel yayılmış bir yığın yırtık pembe ambalaj kâğıdına ve karmakarışık gümüş kurdeleye takılıyor. Sanki biri aceleyle bir hediye paketlemeye çalışmış gibi görünüyor.

Lanet olsun. Kapının eşiğine çöktüm ve birden Cuma gecesi Zack'le yaptığım konuşmayı hatırladım. Bana Luke'la birlikte bu hafta sonu ailelerini ziyaret etmeyi planladıklarını söylemişti. Geç postayla ilgili e-postalara boğulmuştum, bu yüzden sadece başımı salladım ve sonra hemen unuttum. Sanırım çocuklar bu akşam dışarıda, iyi çocuklar gibi annelerini abartılı Anneler Günü yemeklerine götürüyorlar. Ve ben burada, onların dairesinde iç çamaşırlarımla, bir aptal gibi duruyorum.

Pekala. Sanırım Netflix, bir şişe şarap ve benim için erken bir gece olacak.

Tam arkamı dönüp gitmek üzereydim ki dairenin bir yerinden alçak bir iç çekiş sesi yankılandı. Gözlerimi kısarak etrafıma bakıyorum ve birden Josh'un yatak odasının kapısını aydınlatan bir ışık çatlağı fark ediyorum.

Tekrar canlandım. Ayakkabılarımı çıkarıp kapısına doğru ilerledim ve kapıyı çaldım. "Josh?"

Cevap yok.

"Josh? İçeri gelebilir miyim?"

Kesik bir iç çekiş, sonra kesik bir nefes. Neredeyse birinin ağlama sesi gibi. İçimi bir telaş kaplıyor ve kapıyı iterek açıyorum.

Josh masasında kambur oturmuş, başını ellerinin arasına almış. Üzerinde bir eşofman altı ve kolunda bir delik olan bol, yıpranmış bir tişört var.

"Meşgulüm," diye mırıldanıyor, başını kaldırmadan. Sesi garip bir şekilde boğuk geliyor.

Kaşlarımı çatıyorum, etrafa bakıyorum. Tüm ışıklar kapalıydı. "Josh? Neden karanlıkta oturuyorsun?" Hareket etmiyor. Omuzları düzensiz nefes alıp vermelerle sarsılıyor. "Josh-"

"*Meşgul* olduğumu söyledim," diye tersledi, sonunda kafasını kaldırdı. "Layla, şu anda bunun için zamanım yok."

Ona bakıyorum. Josh ve ben son üç yılda çok tartıştık ama daha önce bana hiç terslenmemişti.

"... Josh?" Yumuşakça söyledim. "Bir şey mi oldu?"

Gözlerini kapatır. "Özür dilerim," diyor hemen. "Kahretsin. Üzgünüm, L. İçeri gelebilirsin. Ben sadece..." Dizüstü bilgisayarına geri döner. Ekran parlıyor, yüzünü elektrik mavisiyle aydınlatıyor. Kalın kalın yutkunuyor. "Özür dilerim," diyor tekrar.

Duraksıyorum, sonra odanın içine girip etrafa bakıyorum.

Daha önce Josh'ın yatak odasına hiç girmemiştim. Zack ve Luke'a göre çok daha özel biri, o yüzden burada kaldığımda onların yataklarında yatıyorum. Odasını IKEA kataloğu gibi tertemiz ve çıplak hayal etmiştim ama aslında beklediğimden çok daha dağınıktı. Çift kişilik yatağı buruşuk lacivert çarşaflarla kaplı. Kapısının kolunda bir avuç renkli festival boyunluğu asılı ve duvarları imzalı kongre posterleriyle dolu. Bir duvarın tamamı kalın görünümlü kitaplarla dolu kitap raflarıyla kaplı. Yaklaştığımda bunların ders kitapları olduğunu fark ediyorum: *İlişkilerde Bağlanma Teorisi* ve *Çatışma Nasıl Çözülür ve İçimizdeki Çocuk Nasıl Yatıştırılır* gibi başlıklar.

Onları işaret ediyorum. "Durun bakalım. Gerçekten ne yaptığını biliyor musun?" Bakışlarımı takip ediyor, bir elini karıştırdığı saçlarında gezdiriyor. "Hm?"

"Programınızda kalifiye olmadığınızı söylüyorsunuz," diye belirttim. "Sizde Çoğu insanın beş yıllık psikoloji diploması için satın alması gerekenden daha fazla ders kitabı."

"Şey," diyor bir süre sonra. "İnsanlara yardım etmek istiyorum. Kötü tavsiyeler verirsem bunu yapamam."

Ona bakmak için döndüm. Bitkin görünüyor. Yüzü solgun ve gözlerinin altında kıvrılan koyu halkalar var. "Bunu gerçekten önemsiyorsun, değil mi?"

"Ne?"

"Gösteri. İş hayatına daha fazla odaklandığını sanıyordum. Genelde e-postalar, finans ve pazarlama konularıyla çok meşgulsün." Başımı eğip onu inceliyorum. "Ama öyle değilsin, değil mi? Dinleyicileri önemsiyorsun. Onların hayatlarını iyileştirmelerini istiyorsun."

Hiçbir şey söylemiyor, dudakları inceliyor. Her şey yerli yerine oturmaya başlıyor. Josh'un dizinin başarılı olması için duygusal olarak bu kadar yatırım yapmasına şaşmamalı. Buzztone'u etkileme konusunda bu kadar kararlı olmasına da şaşmamalı. *Üç Bekar Adam'ı* para için yapıyor olsaydı, çocuklar uzun zaman önce soloya geçerdi. Ama bir yapım şirketinin ona sağlayabileceği pazarlama erişimini istiyor. İnsanlara ulaşmak istiyor.

Zack'in podcast'i sadece eğlence için yaptığına eminim. Luke özünde bir öğretmen, bu yüzden elbette tavsiye vermeyi seviyor. Ama Josh aslında insanlara yardım etmeyi önemsiyor.

Kalbim güm güm atıyor. Odayı geçip yanaklarını avuçluyorum, başparmaklarımı elmacık kemiklerinin üzerinde gezdiriyorum. Gözleri titreyerek kapanıyor.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" diye sordum. "Sadece bazı e-postaları gözden geçiriyorum."

Omzunun üzerinden dizüstü bilgisayarının ekranına bakıyorum. Her zamanki gibi gelen kutusu dolup taşıyor. Konu satırlarını tarıyorum.

Karım boşanmak istiyor. Ona hala çok aşığım.

Ailemin düğünüme gelmesini istiyorum ama eşcinsel evliliğe inanmıyorlar.

Kocamın vazektomi olduğunu ve bana söylemediğini öğrendim. Ağlamadan duramıyorum. Yıllardır bebek sahibi olmaya çalışıyorum. Bu bir son mu?

Josh başka bir pencerede buna bir cevap hazırlıyor.

Merhaba. Yaşadıklarınızı duyduğuma çok üzüldüm. İçinde bulunduğunuz acıyı hayal bile edemiyorum. Önümüzdeki birkaç hafta için tavsiye bölümlerimiz dolu olduğu için bu konuyu programda ele alamayacağız
- Ancak, ilişkinizi nasıl ele alabileceğinize dair bazı öneriler ve tavsiye edilen birkaç kaynakla size özel olarak mesaj göndermeyi düşündüm...

Birden bunu her gün yapmak zorunda olduğunu fark ettim. Her gün yüzlerce insan ona mesaj atıyor, ona yükleniyor, yardım etmesi için yalvarıyor. O da her birine yardım etmeye çalışıyor. Podcast'te yüksek sesle okuyamadığı e-postaları bile özel olarak yanıtlıyor.

Çok yorucu olmalı.

Ona doğru eğildim ve dizüstü bilgisayarı kapattım. "Bunu şimdi

yapmana gerek yok." "Rakamlarımız yükseldi," diyor donuk bir

sesle. "Momentumu kaybedemeyiz."

"Bunu rakamlar için yapıyormuş gibi davranmayın. Yapmıyorsun.
pazarlama ya da sosyal medya, e-postalara cevap veriyorsunuz." Hiçbir şey söylemiyor. İçimi çektim. "Bir hafta daha kayıt yapmayacaksın," diye hatırlatıyorum ona, kollarımı boynuna dolayıp kucağına kayıyorum.

Boğazını temizliyor ve yer değiştiriyor. "Hayır, ama bu insanlar bir hafta daha bekleyemez. Şu anda sorunları var."

"Üstesinden gelirler. Sen bir podcast sunucususun, akıl sağlığı uzmanı

değilsin." "Sadece ihtiyacım var-"

Sözünü kestim. "Hayır. Titriyorsun Josh. Bak."

KIRK ÜÇ

LAYLA

Titreyen ellerinden birini kaldırıyorum. Bir süre ona bakıyor, sonra parmaklarımızı birbirine geçiriyor. Öne doğru eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Yavaş, nazik bir öpücük, her zamanki ateşimizden eser yok ama yine de içimde bir sıcaklık kaynıyor. Sonunda geri çekildiğimde, kan vücuduma pompalanıyor ve Josh belli belirsiz daha canlı görünüyor.

Dudaklarımı yanağında gezdiriyorum, sonra başımı kaldırıp masasının üzerine iliştirdiği mantar panoyu fark ediyorum. Küçük kartlar ve kâğıtlarla kaplıydı ve neye baktığımı anlamam bir saniyemi aldı.

"Meşhur düğün davetiyeleri duvarı." Uzanıp kabartmalı kartlardan birini parmağımın ucuyla okşuyorum. "Zack'in bu konuda şaka yaptığını sanıyordum."

Başını benimkine doğru eğiyor. "Tuhaf mı?"

Başımı sallıyorum, gözlerimi kolajın üzerinde gezdiriyorum. Burada yüzden fazla davetiye olmalı. Krem, pembe, beyaz. Bazıları el yazısıyla yazılmış. Bazıları kabartmalı. Bazılarında fotoğraflar, çiçek detayları ya da suluboyalar var. O kadar çok var ki üst üste binmişler, iki hatta üç sayfa derinliğinde iğnelenmişler. İnanılmaz bir şey. "Bütün düğünlere gidiyor musun?"

Başını iki yana sallıyor. "Başlangıçta öyleydik. Şimdi çok fazla var. Yine de elimizden geldiğince yapıyoruz." Mantar panonun altındaki bir dizi fotoğrafı işaret ediyor. Daha iyi görebilmek için eğiliyorum.

Bunlar düğün fotoğrafları. Her bir fotoğrafta üç oğlan da takım elbise giymiş ve kravat takmış, kollarını da bir dizi güler yüzlü gelin ve damada dolamışlar. Bir çiftinde Zack ekose bir etek giyiyor, bu da içime eğlenceli şeyler yapıyor.

"Bu çok şirin," diye fısıldıyorum, sıranın karşısına bakarak. Gözlerim otomatik olarak en sona iliştirilmiş bir fotoğrafa odaklanıyor. Diğerlerinin aksine bu bir düğün fotoğrafı değil; orta yaşlı bir kadının kameraya gülümseyen siyah-beyaz vesikalık bir fotoğrafı. İpeksi saçlarını hemen tanıyorum.

siyah saçları ve yoğun koyu gözleri vardı. "Bu senin annen mi?" İşaret ediyorum. Josh yavaşça başını sallıyor. Onu inceliyorum. "Çok hoş biri."

"Öyleydi."

Karşıdan ona bakıyorum. "Öldü mü?"

"Ben on dokuz yaşındayken. Araba

kazasında."

Yere bakıyorum, göğsüne yaslanıyorum. "Özür dilerim. Bilmiyordum."

Sesi robotikti. "Sana söylemedim."

Dirseğini sıkıyorum, kalbim güm güm atıyor. Tanrım, burada kilitli kalıp sinir krizi geçirmesine şaşmamalı. İngiltere'nin geri kalanı bugün anneleriyle vakit geçiriyor ve o burada kimsesi olmadan sıkışıp kalmış durumda.

Söyleyecek doğru şeyi bulmaya çalışıyorum. "Yaptığın her şey için seninle çok gurur duyardı."

İç çekiyor, nefesi yanağımda geziniyor. "Umarım öyledir. Podcast fikrinin aklıma ilk gelmesinin nedeni oydu."

"Tavsiye programlarını sever miydi?"

Başını sallıyor. "Onunla babamın ilişkisi... kötüydü." Fotoğrafa bakıyor, yüzü bomboş. "Onunla Vietnam'da, bir aylık bir iş gezisinde tanışmış. Babamın kaldığı otelde hizmetçiydi. Zengin adamlar otelin barında bir içkiye günlük maaşının on katını harcarken o üç kuruşa günde on dört saat çalışıyordu. Babamla bir kaçamak yaptılar ve sonra babam onu İngiltere'ye geri getirip evlendi." Ağzı buruşuyor. "Büyükannem ve büyükbabam bunun çok romantik olduğunu düşünüyorlardı. Babam bu güzel, yoksul yabancıyla tanışmış ve onu bataklıktan çekip çıkarmıştı. Bir Külkedisi hikayesi gibi."

Elini buldum ve tuttum. "Ama değildi."

Homurdanıyor. "Annem onu otel tuvaletini temizleme şeklini beğendiği için seçtiğini söylerdi. Bir eş istemiyordu; yatağını paylaşacak, çocuğunu doğuracak ve ondan hiçbir şey istemeyecek sessiz, güzel bir hizmetçi istiyordu. Her zaman Batılı kadınların ne kadar 'modern' olduğundan yakınırdı ve sanırım bu kız onun çözümüydü."

"Kavga mı ettiler?" Dudaklarımı şakağında gezdirerek soruyorum.

Kaş kemiğini öperken kirpikleri titriyor. "Hayır. Öyle olsaydı daha iyi olurdu. Bunun yerine, babam onu görmezden geldi. Onu tamamen görmezden geldi." Keskin bir nefes aldı. Sesi düz, ama içindeki enerjiyi hissedebiliyorum. "Bu annemi paramparça etti. Onun kendisini sevmesini sağlayabileceğine inanıyordu. Bütün gününü temizlik yaparak geçirirdi. Ona kocaman yemekler yapardı. Yemek masası için çiçekler keser, tüm güzel porselenleri hazırlar ve işten eve döndüğünde onu öpmek için ön kapıda beklerdi. O da eve girer, ona homurdanır ve yemeğini alıp ofisine giderdi. Her gün." Saçlarımın ucuna dokunuyor.

"Bu korkunç," diye mırıldandım.

Aşağı bakıyor, adem elması sallanıyor. "Büyüdüğümde ona ne kadar kötü davrandığını fark ettim. Ondan boşanması için yalvarırdım. Ama o hiç anlamadı. Ve yıllar geçtikçe, sanki kayboldu gitti. Öldüğü zaman, sadece bir kabuktu." Derin bir nefes alıyor. "Bu yüzden bu programı yapıyorum. Onun gibi insanlara yardım etmek istiyorum. Daha iyisini hak ettiklerini görmelerine yardımcı olmak istiyorum."

"Diğer insanların görmesine izin verdiğinden çok daha fazlasısın, Josh."

Eli kalçamda esniyor. Başını eğiyor ve bir saniyeliğine, dikkatle boş bıraktığı ifadesinin ardında saklı olan duygunun parıltısını görüyorum. Sonra boğazını temizliyor ve tekrar kayboluyor. "İstersen kalabilirsin," diye mırıldanıyor, ceketimin kemerini çekiştirerek. "Çok iyi bir arkadaş olacağıma söz veremem ama-" paltomun panellerinden birini kenara itiyor ve altına giydiğim korseye bakıyor. Gözle görülür bir şekilde konuşmakta zorlanırken sabırla bekliyorum.

"Hiç kıyafet giymemişsin," diye sonunda başardı.

"Evet. Ve şimdi anlıyorum ki bu durum için pek de uygun değil."

Ağzı hafifçe yukarı kalkıyor ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. "Buraya eğlenmek için geldin. Üzgünüm." Parmağını kayışların altına sokuyor. "Zack burada olmadığı için üzgünüm. Sen daha ön kapıdan içeri giremeden bunu senden alırdı."

Elini üzerimden ittim, gücenmiştim. "Tamam. Tam bir kaltakmışım gibi davranmasan olmaz mı?"

Göz kırpıyor. "Ne?"

"Yas tuttuğun için özür dilemene gerek yok. Tanrı aşkına, sen benim arkadaşımsın. Seninle sadece yatmak istemiyorum."

Bakışları titriyor. "Ne istiyorsun?"

Parmaklarımı onun gür saçlarında gezdiriyorum. "*Seni* istiyorum. Seni mutlu, gururlu, üzgün ve yorgun görmek istiyorum. Düşük anlarını da istiyorum, yüksek anlarını da. Her şeyini istiyorum. Bana vereceğin kadarını istiyorum."

Bana bakıyor, gözleri kararmış ve yüzündeki keder beni şok ediyor. Josh çok soğuk ve mesafeli görünüyor, ama yüzeyinin altında çok fazla şey var.

Ve ona yardım etmek istiyorum.

Etmek zorundayım. "Biriyle

çıkmak istiyorum," diye karar

verdim.

"Ne?"

"Ben senin kız arkadaşınım, değil mi? Beni bütün bu randevulara siz götürdünüz. Hiçbirini ben seçmedim. Bir randevu istiyorum."

"Şu anda mı?" Bitkin görünüyor. Sanki tüm pilleri bitmiş gibi. Onu böyle görmek kalbimi acıtıyor. "Başka bir zaman alabilir miyim?"

"Üzgünüm, yağmur yağmıyor," diyorum ona. "Merak etme. Sadece benim dairemde olacak. Pizza sipariş ederim ve film izleriz. Her neyse. Sakin oluruz."

Kaşlarını çattı. "Romantik olmak için doğru zihin yapısında olduğumu sanmıyorum. Muhtemelen havayı bozacağım." Eli sırtımda geziniyor. "Özür dilerim."

"Tanrım, Josh." Öne doğru eğilip alnımı onunkine bastırıyorum. "Romantik olmanı istemiyorum. Hiçbir şey olmanı istemiyorum." Çenesinin altına bir öpücük kondurduğumda nefesi kesiliyor. "Hiçbir şey yapmana gerek yok. Ya da bir şey söylemene. İstersen sadece yatağımda uyuyabilirsin. Bütün şarabımı içebilirsin. Telefonunda Snake oyna ve beni görmezden gel. Tek kelime etmemize gerek yok. Gerçekten umurumda değil." Elini tutuyorum, parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. "Sadece gel, lütfen."

Ayağa kalkmasına yardım ettiğimde kaşları çatılmıştı.

"Neden?" "Şu anda yalnız olmanı istemiyorum."

Buna söyleyecek bir şeyi yok. Onu yatak odasından çıkarıp koridoru geçerek daireme götürmeme izin veriyor. Onun karanlık, dağınık ininin yanında benim oturma odam pembe kâğıtlı bir cennet gibi, temiz, sıcak ve ışık dolu. Onu kanepeye itiyorum, televizyonun kumandasını ona veriyorum ve ikimize de birer içki almak için buzdolabına gidiyorum.

İki şişe birayla döndüğümde kıpırdamamıştı. Boş gözlerle karşıdaki duvara bakıyor, çenesi çalışıyor. Kederinin keskin parçalarının sessiz odaya yayıldığını hissedebiliyorum.

"Josh," diyorum sessizce.

Bana bakıyor. Gözleri kuru ama zor nefes alıyor.

Onun yanındaki kanepeye uzandım. "Uzan." Hareket etmeyince onu aşağı itiyorum ve geniş göğsüne doğru kıvrılıyorum. Kolları otomatik olarak beni sarıyor ve yüzünü saçlarıma gömüp beni içine çekiyor. Bir süre sessiz, loş odada birlikte uzanıyoruz. Sonunda uykuya dalıyor, vücudu nihayet benimkinin altında rahatlıyor. Benim uyumam için çok erken, ama onu biraz daha rahat bir şekilde ayarlıyorum, pencerenin dışında güneş batarken onu izliyorum. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissediyorum.

TRANSKRİPT

Deneyimizin dördüncü haftasının sonuna geldik. Bugün, cinsel mesajlaşma becerilerine odaklandık. Layla, ne öğrendik?
LAYLA:... eğer bir erkek gri bir eşofman altı fotoğrafı gönderirse, büyüteç emojisi ile cevap vermeyin.
Yoksa?
Gülen yüz emojisi. Ve? Başka ne var?
LAYLA: *(iç çeker)* Eğer bir çocuk 'çıplak fotoğraf gönder' derse, *benim fotoğraflarım* olması gerekiyor.
Gerçi dürüst olmak gerekirse, o basketbolcunun çok güzel bir poposu vardı.
(*Kağıtlar hışırdar).* Bu haftanın dersinin ne olacağını bilmek ister misiniz
Ne hakkında?
Şaşırt beni.
JOSH: Evde takip eden dinleyicilerimiz için ilk buluşma, flört, ikinci buluşma ve mesajlaşma görgü kurallarının üzerinden zaten geçmiştik. Bu noktaya kadar, partneriniz hakkında yüzeysel olarak iyi bir anlayışa sahip olmalısınız.
Şimdi, bunları kişisel yaşamınıza dahil ederek işleri bir sonraki seviyeye taşımanın zamanı geldi.
Kırılganlık, samimiyette kilit bir faktördür. Güçlü duygusal bağlar kurmanın yolu budur, bu yüzden flört etmenin hayati bir parçasıdır ve çoğumuzun mücadele ettiği bir konudur.
Eyvah. Sana daha önce söylemeliydim. Benim duygularım yok. Ben içi boş bir insan kabuğuyum, üzgünüm.
JOSH: *(Onu görmezden* gelir*)* Deneyimizin bir sonraki aşamasında biraz daha derine ineceğiz. Hepimiz Layla'nın kişisel hayatlarımıza girmesine izin verecek bir aktivite bulduk.
İlk ben başlayacağım. Çoğunuzun bildiği gibi, eski karım bir hafta içinde evleniyor. Düğüne davet edildim ve Layla'yı da yanımda götüreceğim. Gelmek ister misin, tatlım?
(Uzun duraklama)
Evet, bir deneyeceğim. Daha önce hiç düğüne gitmedim.

Berbatlar.
O zaman travma bağı kurabiliriz.
Luke'un fikrinden yola çıkarsak - L, tüm geniş ailem düğünde olacak ve onlarla tanışmanı istiyorum. Eğer sorun olmazsa, düğün sonrası kahvaltımızda senin için bir yer ayarlarım. Aileyle tanışmak yeni bir ilişkinin her zaman stresli bir parçasıdır, bu yüzden bunun iyi bir egzersiz olacağını düşünüyorum. Tanrım. Tamam.
İstemiyor musun? Gitmek istersen migren numarası yapacağıma söz veriyorum.
Bu çok romantik, bebeğim. Hayır, sadece... herkesin benden nefret etmesine hazır ol. Ailelerle aram iyi değildir.
ZACK: Ya da son birkaç bölümde öğrendiğimiz gibi genel olarak insanlar.
Pekala Zack, elinde ne var?
ZACK: Evet, benim muhteşem yardımcı sunucum, sizi *cinsel* kırılganlık dünyasıyla tanıştıracağım. Yatakta kontrolü bırakmayı öğrenmek önemlidir ve size kişisel bir gösteri yapmaktan çok mutlu olurum.
LAYLA:... İtiraf etmeliyim ki, diğerleri kadar çabaladığını düşünmüyorum. Çok çalışacağım, benim küçük Bundt pastam. Bunun için endişelenme.
Bundt kek?
Evet. Kremalı olan gibi. Çünkü seni arkadan aldıktan sonra -
LUKE: (Sözünü *keserek)* Aslında Zack, geçen hafta Layla'nın önerisinden bu yana, bir ortağın yasını tutmakla ilgili bölümü senin yapman için bir sürü talep aldık. Eğer istekliysen, bu iyi bir seçenek olabilir.
ZACK: *(Kısa* bir *duraklama)* Bunun bayana nasıl erkek bulacağını nasıl öğreteceğini bilmiyorum. Yas mı tutuyorsun, Layla?
Sadece azalan itibarımın kaybı. Yaptığın her ima ile düşüyor.
Çorap ve jartiyer yapıyorsun, kızım. Bahse girerim satışlarınız sadece evdeki dinleyicilere koleksiyonunuzdaki yeni push-up'ın göğüslerinizi nasıl bir çift yastık gibi gösterdiğini anlatırsam artar-
Kendime not: Bunu düzenle. Layla, kıkırdamayı kes.
Hadi ama.
Yeniden başlat.

Aslında bu iyi bir flört egzersizi olabilir. Partnerlere karşı savunmasız olmaktan bahsediyorsak, ilişki kederini tartışmak mükemmel bir
Bunun bir örneği. Dinleyicilere de yardımcı olacağını biliyorum. Eğer siz
-
(Sandalyenin arkaya sürtünme sesi)
Cevabım hayır. Sormayı kes.
(Kapı çarpıyor).
Ah.

TWITTER

Couture Urban @C o u t u r e _ U r b a n _ M a g a z i n e ✓
Etik modada yeni: Layla Thompson, sevimli, uygun fiyatlı, sömürü içermeyen iç çamaşırları üretmeye odaklanan *Her Treat* adlı şirketiyle İngiltere iç çamaşırı pazarında fırtınalar estiriyor. Aşağıda kendisiyle yaptığımız röportaja göz atın ♥ **PodFest @L D N _ P o d F e s t ✓**
HABERLER YENİ GELDİ! Gelen yoğun talep üzerine @ThreeSingleGuys canlı gösteri mekanı! Şu anda 200 ekstra bilet mevcut, ancak hızla tükeniyor!!! Çabuk alın
Sweetheart Soulmates @SweetheartSoulmatesPodcast
ThreeSingleGuys'ın son bölümleri, modern 'ilerici' görüşlerin nesi yanlış olduğunu gösteriyor. Bir kadının alenen üç erkekle çıkması ne zamandan beri kabul edilebilir oldu? Dinleyen duyarlı gençler için iğrenç bir örnek...
Briar Saint @T h e R e a l B r i a r S a i n t ✓
Bugün setteki tüm boş zamanımı @ThreeSingleGuys dinleyerek ve makyajıma gülerek geçirdim. Grup ilişkileri üzerine harika bir bölümleri var, sanırım meraklı gazetecilere göndermeye başlayacağım. Buradan dinleyebilirsiniz. Xo

KIRK DÖRT

JOSH

Paul telefonda, *"Rakamlar tavan yaptı," diye bağırıyor. "Tanrım, bu projeyi desteklemek için seçtiğime çok memnunum. Başaracağınızı biliyordum."*

Layla'nın yatak odasının kapısına bakarak, "Hı hı," diyorum kayıtsızca. Ben onun oturma odasında telefonlara cevap vermekle meşgulken, diğer herkes içeride kardeşimin yarınki düğünü için hazırlık yapıyor. Anneler Günü'nden bu yana geçen hafta röportajlar, sponsorluklar ve sosyal medya çılgınlığıyla geçti ve düğün tarihi beklediğimden çok daha erken geldi. Tören yarın öğleden sonra yapılacak, ancak sağdıç olduğum için sabahın erken saatlerinden itibaren müsait olmam gerekiyor, bu yüzden bu gece otele gidiyoruz.

Sabırsızlanıyorum. Rob'un evleneceği için heyecanlıyım - ama dürüst olmak gerekirse, aklımdaki asıl şey düğün değil. Daha çok Layla ile biraz zaman geçirmeyi dört gözle bekliyorum. Uzun zamandır o kadar çok çalışıyor ki, ben ve diğer arkadaşlar onun için küçük bir sürpriz hazırladık. Otelde özel bir süit ayırttık ve kalış süremizi dört gece uzattık, böylece uygun bir mini mola verebileceğiz. Layla bizden para kabul etmediğinden, onu biraz şımartmak için biraz para harcayabileceğimizi düşündük.

Ama önce müdürümüzle görüşmem gerek.

"Ve Sweetheart Soulmates'in ne tweet attığını gördünüz mü?" Paul gülüyor. *"Hepinize iğrenç demişler! Buna inanabiliyor musunuz?"*

"Evet. Yani, hayır." Ben izlerken, Layla küçük kırmızı bir slip içinde yatak odasının kapısının önünden geçiyor. Yarı çıplak Luke onu yakalıyor ve yatağa doğru çekiyor. Onun kucağına tırmanıyor, kollarını boynuna doluyor ve kasıklarına sürtünmeye başlıyor.

"Ve hepsi senin sayende," diyor Paul hülyalı bir şekilde. Başımı sallıyorum, Layla Luke'u öpüp yavaşça kucağında sallanmaya başlarken ona bakıyorum. Salondan bir inilti süzülüyor. Aman Tanrım. Ona mı biniyor? Yatak odasının kapısı açıkken mi?

"Bu senin fikrindi. Kendinle gurur duymalısın. Tanrım, Briar Saint'in *senin hakkında tweet attığına inanamıyorum."*

Hafifçe gülümsedim. Pazartesi sabahı aktris Briar Saint bizim hakkımızda bir tweet attı ve tüm istikrarlı ivmemiz bir anda patladı. Birdenbire herkes bize mesaj atmaya başladı. E-posta gelen kutularımız sürekli doldu. Posta kutumuz sponsorlu ürünler ve bizimle çalışmak isteyen şirketlerden gelen ücretsiz hediyelerle dolup taşıyor. Layla birkaç gün önce Londra merkezli bir moda dergisine röportaj verdi ve tüm siparişlerin üstesinden gelmesine yardımcı olması için üç terzi daha işe almak zorunda kaldı. Londra PodFest bile dün bizimle temasa geçti ve canlı şovumuza giriş için o kadar çok talep olduğunu söyledi ki bizi binadaki en büyük oditoryuma yükselttiler. Bin kişiye konuşacağız - şimdiye kadar önünde kayıt yaptığımız en büyük kalabalık.

Paul altına sıçıyor. Bu sabah hepimize birer kutu çikolata gönderdi ve geçen hafta stüdyoya kayıt yapmaya gittiğimizde elinde Prosecco şişeleriyle oradaydı. Artık onun en büyük müşterisiyiz. Ve hepsi Layla sayesinde.

Yatak odasından bir inilti daha geliyor. Layla'ya bakıyorum. Şimdi Luke'a biniyor, denge için yatak başlığına tutunuyor. Ben izlerken saçlarını geriye atıyor, sonra omzunun üzerinden bana bir bakış fırlatıyor, yeşil gözleri parlıyor. Bunu *bilerek* yapıyor.

"Sesin pek mutlu gelmiyor," diye azarlıyor Paul. "*Bu gösteri senin bebeğin. Çok sevinirsin sanıyordum.*"

"Elbette mutluyum," diyorum ona. "Podcast'in bu kadar iyi olacağını hiç düşünmemiştim." Layla şimdi nefes nefese, Luke'un aletinin üzerinde bir aşağı bir yukarı sallanırken kalçaları geriliyor. Derisini kaplayan teri görebiliyorum, onu sertçe becerirken göğsüne doğru yavaşça tırmanan bir kızarıklık. Bu manzara muhtemelen beni sertleştirmeli ama bunun yerine göğsümde bir şeylerin çırpınmasına neden oluyor.

Anneler Günü'nden beri berbat durumdayım. Odama yarı çıplak girip kucağıma tırmandığından ve benimle kaldığından beri. Annemi her zaman özlüyorum, ama genellikle bu sadece arka planda bir uğultu. Ama arada sırada keder beni bir anda vuruyor ve o kadar çok acıtıyor ki fiziksel olarak hasta oluyorum. Anneler Günü'nde, Luke ve Zack yokken ve düşünmekten başka yapacak bir şeyim yokken, sanki ölüyormuşum gibi hissettim. Sanki organlarım iflas ediyordu.

Sonra geldi, beni dairesine götürdü ve bana sarıldı. Hiç tereddüt etmedi. Geri durmak yok. Sadece içgüdüsel olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyordu ve bunu benim için yaptı.

Şu anda yalnız olmanı istemiyorum.

O zamandan beri kalbim göğsümde sıkışmadan ona bakamıyorum bile. Girdiği her oda daha aydınlık görünüyor. Gökyüzü daha mavi görünüyor. Onu aklımdan çıkaramıyorum.

Hiç aşık olmadım. Nasıl bir his olduğunu bilmiyorum. Ama böyle hissettirseydi şaşırmazdım.

Ben izlerken, Layla sonunda boşalıyor ve boğuk bir çığlıkla elini yatak başlığına vuruyor. Hemen ardından Luke onu takip ediyor ve Layla titrerken onu göğsüne çekiyor. Yüzümü buruşturuyorum, aniden daralan kotumun içinde kendimi ayarlıyorum.

"Neydi o?" Paul hatta sorar. "*Film mi izliyorsun?"*

"Gitmem gerek," dedim ona. "Salı günü konuşuruz. İyi bir hafta sonu geçir. Hiçbirimiz müsait olmayacağız."

"Ne? Bu-"

"Tatile gidiyoruz. Hoşça kalın." Telefonu kapatıp sehpanın üzerine koyuyorum ve Layla'nın odasına gidiyorum. O ve Luke yatağında birbirlerine sarılmış, nefes nefese kalmışlardı. Zack yanlarında oturuyor, tamamen giyinmiş, yüzünde aç bir ifadeyle onları izliyor.

"Kapı açıkken seks yapmak kabalıktır," diyorum Layla'ya.

"Öyle mi?" Nefes nefese Luke'u itiyor. "Kaba olmaya çalışmıyordum. Davetkâr olmaya çalışıyordum." Nefes nefese kalırken titreyen, terden sırılsıklam olmuş göğüs dekoltesine bakmamaya çalışıyorum.

"Senin toplanman gerekmiyor muydu? Yarım saat içinde gidiyoruz."

"Toplanıyorum," diye ısrar ediyor Layla, Luke'un kucağından inip Zack'in kucağına kayarak.

Zack onu yanına çekerek, "Küçük mısır tanemiz bize bir moda şovu yapıyordu," diye duyurdu. "Yanında hangi pantolonu getirmesi gerektiğini seçmemizi istedi. Ama böyle giyinmişken üzerine atlamamak çok zor. Sen de aynı şeyi yapardın."

"Yapardım," diye itiraf ediyorum.

Layla gülümseyerek onun kasıklarına sürtünüyor. "Bunu beğendin mi?" Üzerindeki kan kırmızısı babydoll slipi çekiştirerek soruyor. Ben cevap veremeden telefonu masanın üzerinde çalıyor. Bana el sallıyor. "Şunu uzatabilir misin?"

Veriyorum. Kız kucağından inip ekranı kontrol ederken Zack homurdanıyor. "Ciddi misin?" Tekrar yatağa uzanıyor. "Tatlım, bunu konuşmuştuk. *Erkek arkadaşımızın koltuğunda otururken e-postalara cevap vermeyiz*. Gerçekten, bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın, bu bir haftalık bir ders!"

"Senin için söylemesi kolay," diye mırıldanıyor Layla, telefonunu karıştırırken. "Günün sonunda mesainiz bitiyor. Serbest meslek sahibi olun ve telefonunuzu ne sıklıkla sessize alabileceğinizi görün. Yaklaşık on farklı e-posta bekliyorum."

Zack oflayıp pufluyor. Luke onun arkasına uzanıyor ve başını sessizce omzuna koyuyor. Layla gülümsüyor, elini Luke'un saçlarının arasından geçirirken gözlerini telefonundan ayırmıyor.

Luke sonunda pes edip Layla'yla çıkmaya başladığından beri tamamen değişti. Sanki kafasının üzerindeki kara bulutlar dağılmış gibi. Sanırım ona karşı kabul etmek istediğinden daha uzun süredir bir şeyler hissediyordu. Onu tanıdığım kadarıyla, muhtemelen bu duygular onu içten içe yiyip bitiriyordu.

Dün gece onu ilk resmi teke tek randevularına götürdü. Görünüşe göre bir gökyüzü restoranına gitmişler; Londra'nın merkezindeki bir gökdelenin tepesinde şık bir akşam yemeği yemişler. Son derece romantik olduğuna eminim. Bu biraz haksızlık, gerçekten. Luke'un kadınlara kur yapma konusunda benden ve Zack'ten çok daha fazla deneyimi var. Yine de oyuna çok geç katıldı, yetişmesi gereken şeyler var. Layla'nın boynuna sokulup tenine gülümsemesini izliyorum.

Bir kızın hepimizi bu kadar mutlu edebilmesi

çılgınca. "Hey. Spagetti çemberi. İyi misin?"

Zack'in sorusu beni dünyaya geri getirdi. Layla'ya bakmak için dönüyorum. Luke'a karşı gergin, telefonunu o kadar sıkı tutuyor ki ekranı okurken parmak eklemleri bembeyaz oluyor.

"Layla?" Ben soruyorum. "Bir sorun mu var?" Cevap vermeyince önünde diz çöktüm. "L. Hey. Ne oldu?"

"Anladım." Zor nefes alıyor.

"Neyi anladın?"

Gözlerini ekrandan ayırmadan derin bir nefes alıyor. "*Anladım.* I...
Buna inanamıyorum."

Kaşımı kaldırıyorum.

"Sana isimleri öğrettiğimiz zamanı hatırlıyor musun?" Luke soruyor. "O zaman yaklaşık sekiz yaşındaydın. Şimdi birkaç tane kullanmayı deneyebilir misin? *Neyi* anladın, tatlım?"

"Burs!"

Anlamının oturması birkaç saniye alıyor. "Anna Bardet ile mi? Hani şu inemeyeceğini düşündüğün?"

Başını sallıyor, yüzü zevkten kızarıyor ve mutluluk içime bir kuyruklu yıldız gibi fırlıyor. Hiç düşünmeden kollarımı ona doluyorum ve onu kucağıma alıp kendi etrafımda döndürüyorum.

"Layla, bu *inanılmaz."*

"Beni yere bırak, seni budala." Bileğimi tekmeliyor ama gülümsüyor.

Onu daha yakına çekiyorum. "Seninle gurur duyuyorum," diyorum ona. Kollarını boynuma doluyor ve boğazımın kenarını öpmeye başlıyor, bu da tıslamama neden oluyor.

"Hiç şaşırmadım," diyor Luke yataktan. "Seni seçmemesi için deli olması gerekirdi."

"Aynen öyle," diye onaylıyor Zack. "Görünüşe göre kutlayacak başka bir şeyimiz var."

*"*Lafı açılmışken,*"* diyorum Layla'nın boynumu yalama girişimlerini savuşturup onu dikkatlice halının üzerine bırakırken. "Haydi. Toparlanman gerek."

Kaşlarını çatıyor. "Neredeyse bitirdim."

Pembe bavuluna özenle yerleştirdiği kıyafetlere bakıyorum. Oldukça basit bir seyahat için hazırlanmış; düğünde giyeceğini tahmin ettiğim bir elbisesi ve ardından bir avuç kot pantolon ve tişörtü var.

Zack burnunu çekerek siyah bir kazağı karıştırıyor. "Bundan daha şık bir şey isteyeceksin."

Gözlerini ona dikiyor. "Beni güzel bir yere mi götürüyorsun?"

"Bir şey demiyorum."

Layla bana dönüyor, gözleri sorguluyor.

"Biraz daha kıyafete ihtiyacın olabilir," diyorum ona. "Senin için bir sürprizimiz var."

KIRK BEŞ

LAYLA

Chelsea'deki otele giderken trafiğe takılıyoruz ama umurumda değil. Hâlâ Anna Bardet ile ilgili haberlerin etkisindeyim. Bursu kabul eder etmez ona e-posta gönderdim ve asistanı bana bugün New York'taki merkeze uçabileceğim bir tarihle geri döneceklerini söyledi. Tüm araba yolculuğunu koltuğumda zıplayarak, Josh arabayı ilerletirken takıntılı bir şekilde e-postalarımı kontrol ederek geçirdim.

İki saatten fazla sürüyor ama sonunda otele varıyoruz, sarmaşıklarla kaplı devasa beyaz bir binanın önünde duruyoruz. Avludan içeri adım attığımızda gözlerim yemek tabağı gibi oluyor. Yer karoları ve yüksek tavanı destekleyen büyük mermer sütunlarla devasa bir yer. Yapraklarla kaplı salonun ortasında mutlu bir şekilde şırıldayan bir şelale var. Bir duvarda parlak gümüş asansörler sıralanıyor; karşı köşede otelin barından gelen bardak şıngırtıları ve kahkahalar duyuyorum. Pahalı takım elbiseler ve elbiseler giymiş meşgul görünümlü insanlar koridorda ilerliyor, bavullarını arkalarından sürüklerken telefonla konuşuyorlar.

"Vay canına," diyorum. Josh'un kardeşi her ne iş yapıyorsa, böyle bir mekânı karşılayabildiğine göre çok zengin olmalı.

Resepsiyona doğru dönüyorum ama Zack beni durduruyor. Bavulumun sapından tutarak, "Dur ben getireyim," diyor. O ve Josh başlarıyla onaylıyorlar. "Ben ve Luke bunları odaya koymaya gidiyoruz. Josh bizi içeri alırken neden oturmuyorsun?" Bir elini sırtıma koyarak beni bekleme alanındaki pelüş beyaz koltuklara doğru götürüyor.

"Sorun değil, ben de seninle geleceğim." Bavuluma uzanıyorum ama o başını sallıyor.

"Üzgünüm, puding bardağı. Sürprizini hazırlayacağız. Beklemek zorundasın. Tercihen Josh'un duyamayacağı bir yerde."

"Beni burada mı bırakıyorsun?" Luke'a bakarak soruyorum. Gizemli bir şekilde gülümsüyor. "Ne kadar süre için? Ne yapmam gerekiyor?"

Zack omuz silkiyor. "Birkaç külot tasarla. Belboylardan biriyle flört etme alıştırması. Ne bileyim işte. Kendini eğlendirmekte iyisin, değil mi?" Yanağıma son bir öpücük konduruyor, sonra omzumu sıkıyor. O ve Luke'un valizlerimizi asansöre doğru sürükleyişini izliyorum, sonra resepsiyona dönüp bakıyorum. Josh masadaki güzel bayanla derin bir sohbete dalmıştı bile.

İç çekerek bir koltuğa çöküyorum ve telefonumu çıkarıp e-postalarımı tekrar açıyorum. Gelen kutum trajik bir şekilde boş, ancak yine de takıntılı bir şekilde her klasörü gözden geçiriyorum, spam, önemsiz ve promosyonlar sekmelerimi üç kez kontrol ediyorum.

Hiçbir şey.

Başımın üzerinden bir boğaz sesi geliyor. Başımı kaldırdığımda tepemde dikilen bir adam görüyorum. Çekici biri - uzun boylu, kahverengi tenli ve kalın gözlüklü. Siyah gömleğinin kolları kıvrılmış ve ön kollarında aşağı yukarı uzanan dövmeler var.

"Hey," diyor derin, çakıllı bir sesle. "Buraya oturabilir miyim?" Sağ tarafımdaki sandalyeyi işaret ediyor.

"Devam et," diyorum ve ekranıma geri

dönüyorum. Adam oturdu. "Teşekkürler.

Ben Gavin."

Başımı salladım, yukarı bakmadım.

"Sanırım düğün için buradasınız?" Bir süre sonra soruyor. "Gelin tarafı mı, damat tarafı mı?"

"Damat," diyorum otomatik olarak, sonra kaşlarımı çatıyorum. "Um. Gelin? İkisi de mi?" Damadın erkek kardeşiyle çıkıyorum ama ben Luke'un artı biriyim ve onu Amy davet etti. Grup ilişkileri kafa karıştırıcı.

Düğünü hatırladıkça karnıma ağrılar giriyor. Dürüst olmak gerekirse, biraz korkuyorum. Bayan Martins'le tanışacağımı her düşündüğümde - *Amy*
- Yine kendimi hasta hissediyorum. Liseden ayrıldığımdan beri eski müdiremi görmedim. Ve o zamanlar bana pek iyi davranmıyordu.

Belki Luke ve ben birlikte ondan kaçabiliriz.

Gavin'in ağzı yukarı doğru kıvrılıyor. "Kulağa karmaşık geliyor." Gözlerini bana dikiyor. "Tanıdık geliyorsun. Seni tanıyor muyum?"

"Sanmıyorum," diyorum kısaca, mesajlarım arasında gezinirken. Neden benimle konuşmaya devam ediyor?

Başını eğip yüzümü inceliyor. "Gerçekten mi?" Sessizce söylüyor. "Daha önce tanıştığımıza yemin edebiliri m . Belki seni işte görmüşümdür?"

"Ben..." Gözleri bir saniyeliğine ağzıma kayıyor, sonra tekrar benimkilerle buluşuyor. Kafamın üzerinde bir ampul yanıyor.

Oh. Flört ediyor.

Oh.

KIRK ALTI

LAYLA

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Vücut dilinin hızlı bir kataloğunu yapıyorum.

Ayakları bana doğru dönük. Yüzü benimkine yakın. Gözleri bana odaklanmış.

Kesinlikle benimle flört ediyor.

Yavaşça gülümsüyorum. Yeni bir kurbanım olmasının zamanı gelmişti. Ve Zack bana pratik yapmamı söylemişti.

Telefonumu yere bıraktım. "Duruma göre değişir. Çok kadın iç çamaşırı alır mısın?"

Şaşırmış görünüyor. "Uh. Hayır?... Neden?"

Belki de bu kötü bir cümledir. "Bir iç çamaşırı şirketim var."

Kaşları havaya kalktı. "Vay canına, tamam. Bu benimkinden çok daha havalı. Ben stoklarda çalışıyorum." Yüzünü buruşturdu. "Sıkıcı, biliyorum."

"Bu oldukça sıkıcı," diye katılıyorum ve yüz ifadesi hafifçe kapanıyor.

Oops. Ona şaka yaptığımı söylemek için ağzımı açıyorum ama Gavin öksürüyor. "Biliyorum. Dürüst olmak gerekirse, nefret ediyorum ama iyi para kazandırıyor, o yüzden-"

"Sorun değil o zaman," diyorum kendimi durduramadan. "Zenginlerse sıkıcı erkeklere aldırmam."

Tanrım. Vur beni.

Neyse ki bu sefer Gavin anlıyor. "Ben cüzdan olacağım, sen de bakış?"

"Mükemmel. İki haftada bir yatınızın karşı taraflarından birbirimize mesaj atabiliriz."

Gavin başını geriye atıyor ve yüksek sesle gülüyor. Avlunun karşısındaki bir çift dönüp bize bakıyor. "Oh, bu harika. Ama önce size bir içki hazırlamama ne dersiniz?" Bana kazanan bir gülümseme veriyor. "Ben boş zamanlarımda bir miksolojistim.

zaman. Odama gel, bahse girerim sana barda servis edilen çöplerden daha iyi bir içki hazırlayabilirim."

Göz kırpıyorum. "Otel odan mı? Bu çok cesurca."

"Bir yerden başlamalıyız." Gözleri parıldıyor. "Bana tasarımlarından bazılarını gösterebilirsin. Eğlenceli olur."

"Eminim."

O öne eğiliyor, ben arkaya. Flört etmekten gayet hoşlanıyorum ama onu kişisel alanımda istemiyorum. Ve onunla odasına dönmeyi gerçekten ama gerçekten istemiyorum.

Bu çok komik. Josh ve Zack'le 'flört etmeye' başladığım ilk andan itibaren kendimi kaptırmıştım. Ama bu adamda o arzunun hiçbirini hissetmiyorum. Nedeninden emin değilim; yeterince nazik görünüyor ve belli ki benimle ilgileniyor. Ama ona karşı aynı çekimi hissetmiyorum.

"Ne diyorsun?" Gavin daha da yaklaşarak soruyor. Nefesi yüzümde geziniyor ve ben irkilme dürtümle savaşıyorum. "Bu gece meşgul müsün?"

Ağzımı açıyorum ama onu reddedemeden güçlü kollar omuzlarımı sarıyor.

"Evet," diyor alçak bir ses başımın üzerinden. "Öyle."

Josh eğilip şakağıma sokulurken nanenin serin kokusunu içime çekiyorum. Bir anda tüm tedirginliğim kayboluyor.

Gavin ellerini kaldırarak arkasına yaslanır. "Üzgünüm dostum," diye gülüyor. "Onun kaçırıldığını fark etmemiştim. Ona göz kulak olsan iyi olur."

Josh onu görmezden geliyor, elimi tutuyor ve beni dikleştirip asansörlere doğru çekiyor. Ne olduğunu anlayamadan yavaşça asansör kabinine çekiliyorum, aynalı kapılar kayarak kapanıyor.

Asansör yukarı doğru fırlarken yüzünü inceliyorum. Yüz ifadesi boş ve sert, çenesi sıkılmış.

"Delirdin mi sen?" diye sordum.

Yumuşuyor ve parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor. "Sana değil. Sadece... seni başka bir erkekle görmek şaşırtıcıydı."

"Zack bana flört pratiği yapmamı söyledi."

Nefesinin altından 'lanet olası aptal' gibi bir şey mırıldanıyor.

Asansör çalıyor ve kapılar kayarak açılıyor. Siyah kapılar ve kristal aydınlatma armatürleriyle kaplı uzun beyaz bir koridora adım atıyoruz.

Josh beni koridorun sonundaki kapıya götürürken, "Aslında oldukça iyi geçti," diyorum. "Sanırım benimle gurur duyardın. Onu sadece biraz aşağıladım ve sanırım o da bundan hoşlandı."

Cebinden bir anahtar kartı çıkarıyor, sonra duraklıyor. "Akşamı onunla mı geçirmek istedin? Özür dilerim. Ben sadece-"

Göğsüne yaslandım. "Hayır. Yapmadım."

Vücudu gevşiyor. Eğiliyor ve dudaklarını hafifçe dudaklarıma değdiriyor. "Güzel," diye mırıldanıyor.

Ben de onu yavaşça öpüyorum, sonra kapıya dönüyorum. "Hadi o zaman. Bana sürprizimi göster."

Anahtar kartını tuş takımına vuruyor. Bir ışık yeşil renkte yanıp sönüyor ve kolu çevirmem için bana işaret ediyor. Kapı açıldığında gözlerim açılıyor.

KIRK YEDİ

LAYLA

Çocuklar bize sadece bir otel odası tutmamışlar, bütün bir süiti rezerve etmişler. Mekan muhteşem. Kocaman, yüksek beyaz tavanlı ve hafifçe parlayan avizeli. Duvarlar gösterişli suluboyalarla kaplı ve odanın bir köşesi sıra sıra içki şişeleriyle dolu bir bar olarak düzenlenmiş.

Luke ve Zack çoktan gelmişler, ayakkabılarını ve ceketlerini çıkarmışlar, hayatımda gördüğüm en büyük yatağa yayılmışlar. Muhtemelen iki metre genişliğinde ve peluş görünümlü yastıklarla üst üste yığılmış.

Hepimiz sığacağız.

Kalbim çırpınıyor. Süzülüp bembeyaz çarşaflara dokunuyorum, parmaklarım parlak kumaşın üzerinde kayarken gülümsüyorum. "Bu gerçek ipek," diye mırıldanıyorum.

Zack homurdanıyor. "Fark edeceğini söylemiştim."

"Bunları otelden özellikle istedik," diye itiraf ediyor Luke. "Bunu takdir edeceğinizi düşündüm."

Takdir etmek mi? Dizlerimin üzerine çöküp yanağımı ona sürtmek istiyorum. Tüm kumaşı toplayıp gelinlik yapmak için eve götürmek istiyorum. İpeğin bu kalitesi *çarşaflarda* harcanıyor.

"Onu resepsiyonda bir adamla birlikte buldum," diyor Josh arkamdan, ceketini çıkarırken. "Onu otel odasına davet ediyordu."

Luke'un gülümsemesi yüzünden düşer. Zack skandala uğramış bir halde soluk soluğa kalır. "Beni *sahte bir şekilde aldatıyor musun*?" Bir elini göğsüne götürüyor.

Omuz silkiyorum. "Bana flört pratiği yapmamı söylemiştin."

"Bebeğim. Öyle demek istemedim. Sen sahip olduğum en iyi sahte kız arkadaşsın, seni başka bir adamla paylaşamam!"

Luke öksürüyor.

"Tamam. Seni üçüncü bir erkekle paylaşamam," diye izin veriyor Zack. "Benim sınırım iki."

"Özür dilerim. Talimatlar net değildi. Şimdi bir yabancıya aşığım." Kocaman gözlerle etrafıma bakıyorum. "Çocuklar, bu da ne böyle?"

Josh, "Uzun bir hafta sonu için bunu aldık," diyor. "Yarın düğün bittikten sonra Pazar ve Pazartesi günlerini kendimize ayıracağız. Bence son birkaç haftadan sonra küçük bir molayı hak ettiniz."

"Bu çok saçma," diye nefes alıp komodine dönüyorum. Altın kurdeleyle sarılmış bir kutu çikolata, sabun ve masaj yağıyla dolu bir hediye sepeti ve parlak selofanla sarılmış kocaman bir kırmızı gül buketi. Çiçek tomurcuklarının arasına yerleştirilmiş küçük bir kart var ve kabartmalı yazıyı okuyarak onu seçiyorum.

BALAYI SÜITINE HOŞ GELDINIZ.

Ağzım açık kaldı. Adamlarla yüzleşmek için geri döndüm. "*Balayı Süiti mi?"*

Zack ellerini kaldırır. "Yeterince büyük yatağı olan tek oda, bebeğim. Köylü süitlerinin sıkıcı çiftler için olması bizim suçumuz değil."

"Ama-" Kekeledim, sonra Josh'a döndüm. "Kardeşinin burada olması gerekmiyor mu? Evlenecek olan *o*!"

"Gelin odası farklı," diyor Luke yatakta doğrulup otururken. Beyaz gömleğinin yaka düğmeleri çözülmüş. Nefis bir şekilde buruşuk görünüyor. "Gelin ve damat için ayrı odalar var, böylece düğünden önce birbirlerini görmeden hazırlanabiliyorlar."

"Bu çok sıkıcı," diye mırıldanıyor Zack. "Ya son dakikada hızlı bir sevişme istersem?"

Luke eğlenmiş görünüyor. "Süitin ortasında, evlilik öncesi hayatlarının son gecesi için birleşik bir ebeveyn yatak odası var. Ya da senin romantik bir şekilde ifade ettiğin gibi, son dakika kaçamakları için."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

Bana doğru uzanıyor, beni dizlerinin arasına çekiyor. "Geceyi orada geçirdim, hatırladın mı?"

Ne demek istediğini anlamam bir saniye sürdü. "Bekle. Burası evlendiğin yer mi?"

Gülümsemesi gergin. "Amy belli ki yeniden bir düğün organize etme zahmetine girmek istememiş. Davetiyeler bile bizim kullandığımız şablonun aynısı."

Ağzım açık kaldı. "Bu berbat bir şey. Sen iyi misin?"

"Sorun yok," diyor, inandırıcı olmayan bir şekilde gülümseyerek. Gözlerinin altındaki çizgileri izlemek için uzanıyorum, endişe beni çekiştiriyor.

O yorgun. Dün gece yatakta bana, Josh'a ve Zack'e katılmadı. Gece yarısı su içmek için kalktığımda onu oturma odasındaki kanepede oturmuş kitap okurken buldum. Sabahın dördünde. Belli ki düğün için endişelenen tek kişi ben değilim.

"Bana öyle bakma." Luke ellerini kalçalarımın üzerinde kavislendiriyor, sonra beni vücuduna doğru çekiyor. "Burada olmayı tercih ederim," diyor saçlarıma doğru. "Seninle olmayı."

Gülümsüyorum ve beni bir öpücüğe çekmesine izin veriyorum. Ayrıldığımızda beynim kıvılcımlarla doluyor ve Josh ile Zack aç gözlerle beni izliyorlar. Öne doğru eğilip ağzımı Josh'unkine bastırıyorum.

Kapı çalındı.

"İçeri gelin," diye sesleniyor Josh. Süitin ön kapısı açılır ve koyu bordo kıyafetli bir bellboy, kapalı tabaklarla dolu altın bir tepsiyi iterek içeri girer.

Oturuyorum, karnım gurulduyor. Harika kokuyor. "Bir dakika. Bütün bunlar da ne?"

Josh adama katılıyor ve tabakları açmasına yardım etmeye başlıyor. Tabaklar ortaya çıktıkça bakıyorum: dumanı tüten linguine tabakları, pizza, tereyağında eriyen sarımsaklı ekmek. Ağzım sulanıyor.

"Kutlama yapıyoruz," diyor Josh basitçe, bir tabak çikolata fondanını ortaya çıkarmak için gümüş bir cloche kaldırarak. "Bence bunu hak ediyorsun." Yatağa bir bakış atıyor. "Bir havlu koyarsak, yatakta yemek ister misin? Yedi çeşit y e m e ğ i m i z var."

"Bu bir erkeğin bana söylediği en ateşli şey," diye nefes alıyorum. Üç adam da gülüyor.

Luke kollarını bana doluyor ve beni kucağına çekiyor. "Bana ne istediğini söyle," diye mırıldanıyor kulağıma. "Bu gece seni ben besleyeceğim."

Yarım saat sonra, cennette gibiyim.

Hepimiz yatağın üzerinde oturmuş, devasa tabaklardan yiyoruz. Zack ve Josh çarşafların üzerine yayılmış, yakalarını gevşetmiş ve kollarını sıvamış durumdalar. Söz verdiği gibi Luke beni kucağına oturttu ve kendisi besliyor. Ne zaman kurtulup bir şeylere uzanmaya çalışsam, göğsünden kısık bir ses çıkarıyor ve ellerimi tekrar kalçalarına doğru çekiyor. Yerimde sabitlenmiş durumdayım.

Biraz ateşli. Sırtıma vuran ereksiyona bakılırsa o da öyle düşünüyor.

Şimdiye kadar yemeklerin çoğunu bitirmeyi başarmıştık ve Luke'un göğsüne yaslandığımda tok, uykulu ve mutluydum. Bir çatal dolusu çikolatalı fondan alıp dudaklarıma götürüyor ve ben lokmayı yerken dikkatle izliyor. Çikolatalı şekerleme dilimin üzerinde erirken gözlerim kapanıyor.

Josh boğazını temizliyor, bacaklarını uzatıyor. "Ee," diyor çoraplı ayağıyla beni dürterek. "Ben de sormak istiyordum."

Gözlerimi zorla açıyorum. "Mm?"

"Bize Anna'nın davetinden biraz daha bahset."

Gülümsüyorum, Luke pastasından bir ısırık alırken ona yaslanıyorum. "Beni birkaç hafta içinde New York'a uçurmayı teklif etti, böylece işlerimi bizzat görebilecek. Eğer işe yararsa, onunla bir işbirliği kurabilirim. New York'ta kalır, eşyalarımı onun mağazalarına koydurur ve moda haftası şovlarında yer alırım."

Zack bir çilek alırken yarı yolda donup kalıyor. "New York mu, genç

kız?" Başımı sallıyorum. "Dünyanın moda başkenti. Her şeyin olduğu

yer."

"Onun için yeni bir şey tasarlamak zorunda kalacak mısın?" Josh yavaşça sorar.

"Kelebek tasarımımı gönderdim. Yine de onun tarzına uygun hale getirmek için bazı değişiklikler yapmam gerekecek."

Zack hemen öfkeli görünüyor. "Hayır! Bunun için övgü almasına izin veremezsin, bu senin!"

"Övgüyü ben alırım," diyorum sabırla. "Bu bir işbirliği. Ayrıca ürüne akıtmak için büyük bir ilgi ve para akışı elde ederim."

"Ama senin üzerinden para kazanacak," diye

yakınıyor. İçimi çektim. "Josh, Zack'e

pazarlamanın nasıl işlediğini anlat."

Josh başını sallar, kaşları çatıktır. "New York'ta ne kadar kalacaksın? Haftalar mı? Aylar mı?"

Omuz silktim. "Umarım oradayken kendi köklerimi kurabilirim. Gerçek anlamda bir mağaza açabilirim."

"Bu senin için ne anlama geliyor?" Luke yavaşça söylüyor. "Amerika' y a m ı taşınacaksın? Sonsuza kadar mı?"

Başımı salladım. Birkaç saniye sessizlik oldu. Adamlar birbirlerine bakıyorlar. Kaşlarımı çattım. Biraz daha heyecan bekliyordum.

"Amerika'da yaşamak istiyor musun?" Josh sonunda sorar.

"Kariyerim için mantıklı bir sonraki adım bu. Bunu geri çevirmek için deli olmam gerekir."

"Evet, ama Amerika'da mı yaşamak *istiyorsun*?" Josh bastırıyor. "Sadece orada çalışmak değil, tam zamanlı olarak orada yaşamak?"

"Sanırım. Bunu gerçekten hiç düşünmedim. Benim asıl odak noktam işim."

Birkaç saniye kimse bir şey söylemiyor. Sonra Zack Emily'nin yüzüğünü çekiştiriyor, hayal kırıklığı yüzünden okunuyor. "Aptalca bir fikir," diye mırıldanıyor.

Kekeliyorum. "*Pardon*?"

Bakışlarımı eşit bir şekilde karşılıyor. "Beni duydun. Bu aptalca bir fikir."

KIRK SEKİZ

LAYLA

"Bekle." Sesim yükseliyor. "Sizce *gitmemeli* miyim*?* Neden?!"

Kısa bir duraklama olur. Josh tabağını bir kenara koyar. "Bence işine o kadar odaklanmışsın ki seni neyin mutlu edeceğini düşünmüyorsun," diyor diplomatik bir şekilde. "Herkesin standartlarına göre zaten inanılmaz derecede başarılısın. Başka bir yere taşınmana gerek yok."

"Ama *daha* başarılı olabilirdim," diye itiraz ediyorum.

Zack ellerini havaya kaldırır. "Tabii ki yapabilirsin!" Diyor bıkkınlıkla. "Dünyanın en büyük markası olsan bile, yine de *daha başarılı olabilirsin.*" Başını iki yana sallıyor. "Bunun sonu nereye varacak? Mallarınızın büyük fabrikalarda yabancılar tarafından yapılmasını mı istiyorsunuz? Zirveye çıkmak için ucuz malzeme satın almak ve insanlara düşük ücret ödemek mi istiyorsun?"

Kırıldım. "Hayır! Ben asla-"

"Sen asla ne yapmazdın? İşini insanlara tercih etmez misin? O zaman burada gayet iyi durumdayken neden daha fazla para kazanmak için tüm hayatını değiştirmek istiyorsun? Amerika'da hiç kimsen ya da hiçbir şeyin yok!"

Şok oldum. Zack genelde çok rahattır. Daha önce doğru dürüst tartıştığımızı bile sanmıyorum. "Ne olmuş yani?" Talep ediyorum. "Londra'da ne işim var?"

"*Biz,*" diyor basitçe. "Bir eviniz var. Muhteşem bir daire. Harika bir yapım ekibi. Ateşli komşular."

Gözlerimi kısıyorum. "Yani sırf *sen* istiyorsun diye kalmam gerektiğini düşünüyorsun. Güzel, Zack."

Zack iç geçirir. "L, seni tanıyorum. Yeni insanlarla tanışmayı sevmiyorsun. Eğer Amerika'ya taşınırsan, kulüplere katılmayacak ya da partilere gitmeyeceksin. New York'ta küçük bir daireye kapanıp ölesiye çalışacağın düşüncesi hiç hoşuma gitmiyor. Arkadaşın yok, ailen yok, sadece... hayatındaki iyi olan her şeyi görmezden geliyorsun."

Birden o kadar net görebildim ki: Otuzlu yaşlarımda çalışıyordum, yeni

arkadaşlar edinemeyecek kadar utangaçtım, insanlarla konuşamayacak kadar işimin içinde kaybolmuştum. Yavaş yavaş kaybederdim

Ta ki hiç konuşmayana kadar. Kendimi birkaç yıl sonra, sabahın üçünde masamın başına çökmüş, okyanusun öbür ucundan görüştükleri yeni bir kız hakkında konuşan erkeklerin seslerini dinlerken hayal edebiliyorum.

Şok edici bir şekilde gözlerimden yaşlar boşanıyor. Onları öfkeyle geri kırpıyorum. "Ama iyi olduğum tek şey bu." Diyorum. "Bu işte iyiyim, Zack. İşimde *çok iy*iyim."

"Öylesin," diyor, bana dürüstçe bakarak. "Bunun konuyla ne ilgisi var?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Başka nasıl bir şey yapacağımı bilmiyorum!" diye haykırıyorum. "İşimin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Onu geliştirmeye devam etmek için ne yapmam gerektiğini biliyorum. On sekiz yaşımdan beri kontrol ettiğim bir planım var. Eğer buna uymazsam, o zaman... her şey olabilir!"

Çocuklar birkaç saniyeliğine hareketsiz kaldılar, sessizliğe

gömüldüler. "Korkmuşsun," diyor Zack, beni izlerken.

"Evet, korkuyorum. Genç bir kızken, tüm hayatım kontrolümden çıktı. İyi gidiyordum, okuldan zevk alıyordum, hayatımı yaşıyordum - ve sonra bir adam benim hakkımda bir yalan uydurmaya karar verdi ve tüm arkadaşlarımı kaybettim. Herkes benden nefret ediyordu. İnsanlar bana zarar vermenin eğlenceli olacağına karar verdi. Bu benim hatam değildi, yanlış bir şey yapmadım ve başkasının eylemlerinin sonuçlarıyla yaşamak zorunda kaldım. Bu hiç adil değildi." Başımı sallıyorum, göğsüm yanıyor. "Ama bunun beni ateşlemesine izin verdim. Ve şimdi o insanlardan daha iyi bir hayat yaşıyorum. Onlardan daha iyi notlar alıyorum. Onlardan daha fazla para kazanıyorum. Dergilere çıktım. Podcast'lerde. New York Moda Haftası'nda *Anna Bardet* ile işbirliği yapacağım. Hiçbir değerim yokmuş gibi davrandılar ama yanıldıklarını biliyordum ve onuncu yıl toplantıma gittiğimde hepsi bunu görecek. Hepsinden daha iyi durumda olacağım, çünkü akıllıydım, çok çalıştım ve *lanet planıma sadık kaldım.*"

Zor nefes alarak konuşmayı kesiyorum. Çocukların hepsi birkaç dakika bana baktı. Sonra Josh bana yaklaşıyor ve sıcak, kuru elleriyle yanaklarımı avuçluyor.

"Her şeyi kontrol etmek istiyorsun," diyor sessizce, gözleri gözlerimin içine bakıyor. "Ama yapamazsın, Layla. Planlarından vazgeçmeyi ve bazen sadece... yaşamayı öğrenmelisin. Sorun değil."

Luke arkamdan başını sallıyor. "Başka birinin senin yanında olacağına güvenene kadar asla bir eş bulamazsın. Asla bir erkek arkadaş bulamadın çünkü seni seveceğine ve seninle ilgileneceğine güvendiğin bir adam bulamadın."

Yutkunuyorum. "Nasıl çıkılacağını bilmediğim için olduğunu sanıyordum."

Luke iç geçiriyor. "Layla, bu asla senin randevularda beceriksiz olmanla ilgili değildi. Senden çok daha az sosyal becerisi olan insanlar her gün evleniyor. Asla ikinci bir randevu alamadın, çünkü ne zaman bir erkekle otursan savunmaya geçiyordun. Ağzınla ne söylersen söyle, onlara açılmaya hiç niyetin olmadığını anlayabiliyorlardı."

Dudağımı ısırıyorum, içimde korku yükseliyor. Ne yapacağımı bilmiyorum.

Çocuklar haklı; gerçekten ülke değiştirmek istemiyorum. Ancak net bir kariyer yolu olmadan burada kalma düşüncesi korkutucu. Her zaman daha fazlası için çabalamazsam, sonumun ne olacağını kim bilebilir? "Nasıl bırakacağımı bilmiyorum," diye fısıldıyorum. "Her şey için savaşmaya o kadar alıştım ki."

"Denemek ister misin?" Luke kulağıma soruyor, bileklerimi tutup kalçalarına sabitliyor. İçimde bir sıcaklık oluşuyor ve ona doğru eğilip yanağımı sabun kokulu gömleğine bastırıyorum. Boynumun dibine bir öpücük konduruyor, bakışları Zack'e kayıyor. "Onun için planladığın bir ders yok muydu? Şimdi ideal bir zaman gibi görünüyor."

Zack sessizce oturmuş, boynundaki zinciri çekiştirerek beni izliyordu. Şimdi arkasına yaslandı. "Bunu beğendin mi?" Luke'un kucağını işaret ederek soruyor.

Aşağı bakıyorum. "Luke'un dizine oturmak mı? Eminim nazikçe rica edersen denemene izin verecektir."

"*Bunu kastediyor,*" diyor Luke, elini sıkarak. "Seni tutmamdan hoşlanıyor musun?"

Açık balkon penceresinden içeri aniden bir esinti giriyor ve içimden geçen ürperti neredeyse sarsıcı oluyor.

Üç adam da yüksek sesle güldü. Ben kızardım.

Zack memnun bir şekilde başını sallıyor. "Seninle bir şey denemek istiyorum. Bir saniye bekle."

Yataktan kalkıp gardıroba doğru yürüyor. Etrafı karıştırdığını duyuyorum ve birkaç saniye sonra elinde siyah bir bohçayla beliriyor.

"Al bakalım. Bunlar hakkında ne düşünüyorsun?" Bana bir avuç dolusu parlak siyah kumaş şeridi gösteriyor, yaklaşık elim kadar geniş, her biri muhtemelen bir metre uzunluğunda.

Birine dokunuyorum. "Bunlar ne?"

Zack bir tanesini Luke'a uzatıyor. "Göstermek ister misin?"

"Memnuniyetle." Luke kumaşı alıyor ve bileğimin etrafına birkaç kez sarıyor. Sonra uçlarını elinin etrafına doluyor ve kolumu yatak başlığına doğru çekerek bileğimi gevşekçe karyola direğine bağlıyor.

Kaşlarımı çattım. "Ne-"

Ben daha cümlemi bitiremeden Josh öne doğru eğiliyor ve gömleğimin önünü çekiştirerek yüzünü göğsüme gömüyor. Göğüs kafesimden aşağıya doğru sıcak bir çizgi yalarken boğuluyorum ve kıvranıyorum, ama hareket sadece beni yerimde tutan kumaşı çekiştiriyor. Hareket edemiyorum. Josh serin göğsümü sıcak ağzına çekip kirpiklerinin arasından bana bakarken tamamen güçsüzüm.

"Beni bağlamak mı istiyorsun?" Luke'un dizinde seğirerek soluk soluğa kaldım.

"Bundan hoşlanacağını mı düşünüyorsun?" Zack soruyor, sesi hırçın. "Daha önce denemek istediğinden bahsetmiştin. Şaka mı yapıyordun bilmiyorum ama senin için iyi olabilir."

"Dersin *bu mu*?!" Kekeliyorum. "Zack, bu da ne?!"

Omuz silkiyor. "Bir süreliğine kontrolü bıraktığını görmek istiyorum. Çok gerginsin genç kız ve ben seni gevşetmek istiyorum. Bırak her şeyi biz halledelim."

"Kontrolün bende olması kötü bir şey mi?" Luke bir elini bacaklarımın arasına kaydırınca irkilerek soruyorum. Başım geriye doğru eğildi. "*Tanrım.*"

"İşinden mi? Hayır. Hayatınızla mı? Genellikle hayır. Ama ilişkilerde?" Zack başını sallar. "Evet. Eğer bundan vazgeçmeyi reddedersen kötü bir şey olabilir. Son zamanlarda bize duygusal olarak açılma konusunda çok başarılı oldun ama sorunun özü bu değil, değil mi?" Bir avucunu saçlarımda gezdiriyor ve hafifçe gerilmemi izliyor. "Asıl yatak odasında düğümleniyorsun. Bence bu senin son savunma hattın. Vücudundan vazgeçmeyi öğrenirsen - sadece herhangi birine değil, gerçekten güvendiğin insanlara - bunun senin için iyi olacağını düşünüyorum." Başını eğip bana bakıyor. "Yapmak zorunda değilsin elbette. Ama hoşuna gideceğini

düşünüyor musun?"

"I..." Hafifçe nefes alarak üçünün arasına bakıyorum. Kalbim aniden göğsüme çarpmaya başladı. Luke elini pantolonumun kemerinin altından geçirirken Josh göğüs kafesime bir öpücük konduruyor. Bağları çekiştiriyorum ve inliyorum. *"Evet.* Hoşuma giderdi."

Zack sırıtıyor. "Harika. O zaman başlamamız gereken bir dersimiz var."

KIRK DOKUZ

LAYLA

Beş dakika sonra yiyecekler kaldırılmış ve Luke beni yatağa yatırıyor. Beni kendisi soymak için ısrar etti ve beni ipeksi çarşaflara yerleştirirken çıplak tenim karıncalanıyor. Kalçalarımdan tutup ellerimi kavradığında sinirlerim tepeme çıkıyor. "Buraya," diyor sessizce.

Bileklerimi yatağın başlığına doğru götürürken direnmiyorum. Zack bezi ona uzatıyor ve Luke bileklerimi metal parmaklıklara dikkatlice bağlarken saten hassas tenimin üzerinde kayıyor, gözleri niyetli. İçimdeki sıcaklık artarken kalçalarımı birbirine bastırarak kıpırdanıyorum. Bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum. Daha çok tahrik mi oluyorum yoksa korkuyor muyum bilmiyorum.

Luke geri çekilir, yaptığı işe hayranlıkla bakar. "Test et," diye emretti. İtaatkâr bir şekilde bağları çekiyorum. Onları ne kadar sıkı yaptığını fark ettiğimde şok geçiriyorum. Acı vermiyorlar ama hiç esnekliğim yok. Karyola direklerine yapıştım. Zar zor kıpırdayabiliyorum.

Göğsümde bir panik balonu yükseliyor. Tamamen savunmasızım. Gerekirse kendimi savunmamın hiçbir yolu yok. Kendimi hep savundum. Her zaman savunmak zorunda kaldım, ya bir şey olursa, ya kaçamazsam-

Luke'un büyük eli yanağıma dokunuyor. "Tamam mı?" Sadece benim duyabileceğim şekilde başını eğerek sessizce soruyor. Yüzüne bakıyorum ve yavaşça başımı sallayıp nefes veriyorum.

Ben iyiyim. Kendime dikkat etmeme gerek yok. Çocuklara güveniyorum. Onlar benimle ilgileneceklerdir.

Bu düşünce aklıma gelir gelmez tüm vücudum gevşiyor. Şu anda hiçbir şey için endişelenmeme gerek yok. Sadece bu gece için, erkeklerin kontrolü ele almasına izin verebilirim. Kalçalarımın arasında ıslaklığın dokunduğunu hissediyorum ve bacaklarımı birbirine bastırıyorum.

Luke yanağımı okşuyor, sonra geri çekiliyor. "Eğer çıkarmamızı istiyorsan bize söylemen yeterli," diyor sessizce. "Seni hemen çözeceğiz."

Başımı salladım. "Biliyorum."

Bir elini saçlarımda gezdiriyor. "Endişelendiğin bir şey var mı?"

Dudaklarımı yaladım. "Bana isim

takma." "İsimler mi, aşkım?"

"I..." Bileklerimin etrafındaki bezi tekrar çekiştiriyorum, yanaklarım daha da ısınıyor Daha fazla. "Bana *küçük fahişen* falan deme. İyi tepki vermem. Muhtemelen gözlerini oymaya çalışırım."

Gözleri yumuşuyor. Avucumu öpmek için eğiliyor ve ben de bu pozisyondan yararlanarak ellerimi saçlarında gezdirip sertçe çekiştiriyorum. Tıslıyor, nefesi daha hızlı geliyor. "Tabii ki hayır, aşkım. Asla."

Sıkıca başımı sallıyorum. "O zaman ben iyiyim."

"Aferin kızıma." Bana hızlı bir öpücük veriyor, sonra doğruldu ve görüş alanımdan çıktı. Zack onun yerini alıyor, yatağın yanına çömeliyor. Giysilerini çıkarmış ve geniş göğsü loş ışıkta parlıyor.

"Şimdi, genç kız," diye gürlüyor, mavi gözleri çok nazik. "Seni biraz yıkacağız. Seni gergin tutacağız. Tamam mı?"

Otomatik olarak ona ulaşmaya çalışıyorum, kollarım olduğu yerde kalınca kaşlarımı çatıyorum. "Ne kadar süre için?"

"Ne kadar istersek." Zack yanağımdaki saçları okşuyor. "Seni kaldırabileceğin kadar uzağa götüreceğiz. Ve sonra sana dayanabileceğin kadar zevk vereceğiz. Buna değecek, sana söz veriyorum."

Dudaklarımı büzerek onu düşünüyorum. "Biliyorsun, çok şeyle başa çıkabilirim."

Sırıtıyor, gözleri parlıyor. "Oh, tatlım. Bunu gerçekten söylememeliydin."

"Öyle mi?" Çarşafların üzerine serilmiş çıplak bedenime bakıyorum. Josh ve Luke yatağın ayak ucunda durmuş bana bakıyorlar. "Çünkü şu ana kadar çok fazla konuşma oldu ama hiç hareket olmadı. Lütfen biri bana dokunabilir mi?"

Bir duraklama oluyor. "Onu duydun," diyor Luke ve sesindeki otoriteyle omurgamda bir karıncalanma oluşuyor. "Dokun ona."

Yatağın ayak ucunda, Josh şiltenin üzerine yüzüstü uzanıyor, başı bacaklarımın arasında. Elleri baldırlarımı rahatça sıkıyor ve nefesini ıslak seksimde hissettiğimde ayak parmaklarım kıvrılıyor. Başparmaklarıyla alt dudaklarımı nazikçe ayırırken içim kan ağlıyor.

"Ona nasıl açıldığına bak," diyor Luke sessizce. Yanaklarım daha da kızarıyor. "Çok güzelsin, tatlım."

Josh öne eğiliyor ve şişmiş tomurcuğumun üzerine hafifçe üflüyor. Kalçalarımı birbirine vurmaya çalışıyorum ve Zack susuyor.

"Hayır. Bunu yapamayız, çöreğim. Bekle, bacaklarını da alacağız."

"*Ne*?" Çığlık atıyorum ama daha ne olduğunu anlamadan iki bacağım da nazikçe birbirinden ayrılıyor. Biri ayak bileklerimi karyolanın demirlerine bağlarken kumaşın tenimin üzerinde serin bir şekilde kaydığını hissediyorum. Kim olduğunu görmek için boynumu eğmeye çalışıyorum ama bu kaslarımı zorluyor ve karanlık odada iyi bir bakış elde edemiyorum, bu yüzden sadece yastıklara geri yaslanıyorum ve çarpan kalbimi dinliyorum.

Mesele de bu, değil mi? Güven. Kimin bana ne yaptığını bilmek zorunda değilim. Üç adamın da benimle ilgileneceğini biliyorum.

Elleri ayak bileklerimden ayrılıyor ve bir an için öylece uzanıyorum. Zack balkona açılan cam kapıları açık bırakmıştı ve bacaklarım birbirinden bu kadar ayrılmışken, serin gece esintisinin ıslak, hassas seksimin üzerinde dolaştığını hissedebiliyorum. İçimdeki sıcaklık arttıkça kıpırdanıyorum.

"Dokun bana," diye tekrar emrediyorum.

Josh'un eli kalçamı yumuşatıyor ve sonra dili seksime baskı yapıyor, uzun, sıcak bir yalamayla kıvrımlarımın arasından kayıyor. Gözlerim çırpınarak kapanıyor. "Biraz daha," diyorum.

Alçak sesle kıkırdamalar odada yankılanıyor. Yalamalar yavaş ve istikrarlı bir şekilde devam ediyor. Josh sıcak bir şekilde ağzıma giriyor, dilini yarığımın etrafında alaycı bir şekilde gezdiriyor. Hafifçe kıpırdandım. Çocukların beni sert bir şekilde sıkıştıracaklarını, ben tam eşiğe gelene kadar sert ve hızlı davranacaklarını düşünmüştüm. Ama bunun yerine, çok daha nazik bir yaklaşım sergiliyor, beni kaynatmak yerine düşük bir kaynamaya getiriyorlar gibi görünüyor.

Nedense, bu daha da ateşli.

Olabildiğince hareketsiz kalmaya çalışıyorum, kanımda sıcaklık çalkalanırken nefesim daha hızlı geliyor. Josh'un dili başlığımın üzerinde gezinerek içimde keskin bir kıvılcım yaratıyor ve ağzımdan bir inilti dökülüyor. Bir öpücükle yatıştırılıyorum ve sonra Josh geri çekilirken bir hareket hissediyorum ve başka biri onun yerini almak için öne çıkıyor. Sakalının sert sürtünmesini hissettiğimde onun Zack olduğunu anlıyorum.

hafifçe uyluğuma sürtünüyor. Tepe noktama küçük bir öpücük konduruyor, sonra yüzünü bacaklarımın arasına sokarak nazikçe yalamaya devam ediyor. Rahatlıyorum, kontrolü ele almasına izin veriyorum. Odadaki tek ses, ipeğin ipek üzerinde kayarken çıkardığı sesle karışan yumuşak, nefessiz iç çekişlerim ve pencerenin dışındaki şehrin arka plandaki uğultusu.

Oğlanların beni durmadan yemeleri ve sonra pozisyon değiştirmeleriyle ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Dokunuşları nazik ve yavaş kalıyor ama her yeni ağızda karnımdaki ateşin biraz daha harlandığını hissediyorum. Çok geçmeden pahalı ipek çarşafların üzerine sızıyor, nefes nefese kalıyorum. Sonunda kendimi kaybetmeye başladığımda Zack bacaklarımın arasında. Dili giriş yerimin üzerinde alaycı bir şekilde çırpınırken, içimde kıvılcımlar çakmaya başlıyor. Sırtım yükselirken nefesim kesiliyor. Kalçalarım geriliyor. Zack bunu fark ediyor ve beni dudaklarının arasına çekerek yaklaşıyor, ta ki ben nefes nefese kalana, zonklamaya ve nabız gibi atmaya başlayana, tam eşiğine gelene, gözlerim kapanana kadar...

Ve sonra tekrar geri çekiliyor, tam rahatlama başımın üzerinde

sallanırken. "Ne?" Nefes nefese kaldım.

Zack başını kaldırır. "Üzgünüm, evcil hayvan. Henüz hazır olduğunu sanmıyorum. Bundan çok daha fazlasıyla başa çıkabilirsin, unuttun mu?"

Başımı yastığa yaslıyorum. "*Ugh.*"

Daha fazla kahkaha atılıyor ve sonra Zack'in ağzı bacaklarımın arasına girerek nefesimi kesiyor.

Döngü devam ediyor. Adamlar beni iki, üç, dört, beş kez eşiğe getiriyor, tüm vücudum yanana, titreyene ve patlama için kıvrılana kadar beni nazikçe yalıyor ve kemiriyorlar - ve sonra beni rahatlamadan ve giderek daha çaresiz bırakarak geri çekiliyorlar.

Hayal kırıklığım giderek artıyor. Altıncı kez gerçekleştiğinde, Luke'un sıcak ağzı tam da doruğa ulaşmamın eşiğinde kaybolurken ince sızlanmalarımı tutamıyorum.

Bir el kalçamı sıkıyor. "İyisin," diyor Luke sessizce. Boynumdaki ağrıyı göze alarak onu görmek için geriniyorum. Gümüşi saçlarının göbeğime doğru kıvrılmış görüntüsü kalçalarımı sıkıyor. Bacaklarımı sıkmak için can atıyorum ama ayak bileklerimdeki kumaş beni o kadar sıkı tutuyor ki tek yapabildiğim kalçalarımı yukarı kaldırıp çılgınca ağzına sürtünmek oluyor. İnliyor,

Zonklayan alt dudaklarımı emiyor, sonra karnıma ağır bir el koyup beni tekrar aşağı itiyor.

"Kıpırdamadan dur," diye emretti.

"Ona istediğin kadar eziyet edebilirsin, genç kız," diyor Zack üstümden, sesi eğlenmiş gibi. "Bu sadece durumu daha da kötüleştirecek. Gelmene izin vermeyecek."

Sözlerine odaklanmaya çalışarak hıçkırıklarımı bastırıyorum ama tek düşünebildiğim şey gelmek. Beynim baş döndürücü, muhtaç bir bulanıklığa sürükleniyor. Bunu yapmaya daha ne kadar devam edebilirler?

"Aslında," diye düşündü, "sırf bunun için, sanırım çıtayı biraz yükseltsek iyi olacak. Josh, buraya gel."

Karıştırma sesleri geliyor, sonra Josh ve Zack yatağın başında bana katılıyor, şiltenin iki yanında diz çöküyorlar.

"Memelerini em," diye emrediyor Zack. "Ona çığlık attırabilecek miyiz görmek istiyorum."

Josh uzanıyor ve iri eliyle göğüslerimden birini tartıp hafifçe sıkıyor. Vücudum bağların içinde tekrar sarsılıyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyor Zack. "Bu kadar hassas olmasına bayılıyorum. Merak etme tatlım. Biraz zaman alabilir ama seni halledeceğiz."

Kendini beğenmiş bakışı kararlılığımı güçlendirmeye yetiyor. "Peki," diyorum dişlerimi sıkarak. "Getir bakalım."

ELLİ

LAYLA

Altmış dakika sonra yüzüm gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Tüm vücudum kontrolsüzce titriyor, sıcak ve soğuk büyük ürpertici dalgalar halinde üzerime çöküyor. Ter içindeyim; saçlarımın altında birikiyor, kalçalarımdan aşağı yuvarlanıyor, kaygan ipek çarşafları çıplak tenime yapıştırıyor. Cinsel organım umutsuzca kasılıyor, zonkluyor ve yatağın her yerine ağlıyor. O kadar boşum ki rahmimin derinlikleri ağrıyor.

Bacaklarımın arasında, Luke bana yavaşça bir yalama daha yapıyor, dilinin ucunu giriş yerimde gezdirip içeri daldırıyor. Boğuluyorum, başını orada tutmak için kalçalarımı birbirine çarpmaya çalışıyorum ama bağlı ayak bileklerim yatağın iskeletini boş yere sallıyor. Bana tüy kadar hafif bir öpücük veriyor, dudaklarını hassas, emici etimin üzerinde alaycı bir şekilde gezdiriyor ve ben bağları çekiştirerek haykırıyorum.

Çok yorgunum. Sonsuza kadar sürecekmiş gibi hissettiren bir salınımın kıyısında dengede duruyorum. Çocuklar son bir saati sırayla beni yiyerek geçirdiler. Şu anda Zack ve Josh yanımdaki şiltede diz çökmüş, Luke bacaklarımın arasında vakit geçirirken göğsümde bir aşağı bir yukarı öpüşüyorlar.

Üstesinden gelebileceğimi düşünmüştüm ama gelemiyorum. Başım dönüyor. İçimdeki sızı keskinleşerek gerçek bir acıya dönüştü. Her dakika geçtikçe kırılma noktama daha da yaklaşıyorum. Ellerim bağlı, göğsüm kabarmış bir şekilde tavana bakıyorum.

Luke beni tekrar yalıyor. Yanımda Zack boynumu kemirmeye başlıyor, ben titreyerek ondan uzaklaşırken onaylarcasına homurdanıyor. Başımı eğerek büyük cam kapılardan dışarıdaki gece gökyüzüne bakıyorum. Şehrin gürültüsü artık azalmış, akşam geç saatlerde işe gidenlerin hepsi gitmiş. Karşıdaki ofis binalarının pencerelerindeki ışıkların hepsi sönmüş. Ama ben hâlâ buradayım.

"Lütfen," diye boğuluyorum. "Lütfen, sadece izin ver..."

"Öyle mi?" Zack kulağıma mırıldanıyor. "Gelmek ister misin?"

Öfkeyle başımı sallıyorum. Yalvarmaktan utanmak için fazla ileri gittim. Şu an tek düşünebildiğim şey gelmek.

Josh göğsümü öpüyor. "Gelmek istiyor, Luke."

Luke gülerek yüzünü bana gömüyor, parmakları bacaklarımı sıkıca kavrıyor. Beni daha da hızlı yutmaya başladığında haykırıyorum, ıslaklığımı içiyor, dilini zonklayan başlığımın üzerinde defalarca gezdiriyor. Aynı anda Josh ve Zack de hareketlerini hızlandırıyor, göğüslerimi daha sert çimdikliyor ve koparıyorlar. Rahatlayarak bağırıyorum, başımı yastığa yaslıyorum ve serbest kalmanın tatlı rahatlamasını bekliyorum. Nihayet, nihayet, boşalmama izin verecekler. Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum...

Ve sonra Luke tekrar geri çekiliyor, tam zirveye ulaştığımda.

"Hayır!" İçimdeki sıcak parıltı tekrar kaybolurken bağırıyorum. "Lütfen! Lütfen, Tanrım, lütfen..." Birden ağlamaya başlıyorum, göğsümü titreten kocaman hıçkırıklarla.

Kendime şok oldum. Neden ağladığımı bilmiyorum. Üzgün değilim. Üzgün bile değilim. Sadece tahrik oldum, hayal kırıklığına uğradım ve ipin ucuna geldim. İçimde kaynayan çok fazla baskı var, bunu bir şekilde boşaltmalıyım. Eğer yakında boşalamazsam, çığlık atacağım. Kendimi öfkeyle yatağa sürtüyorum, herhangi bir sürtünme arıyorum ama nemli tenim ipeğin üzerinde kayıyor.

"Şşş." Josh doğrulup yanaklarımı sildi. "Şşş, tatlım." Bir öpücük için eğildi. "Sorun yok."

Sessizce başımı sallıyorum. Bu iyi değil. Tüm vücudum titriyor, çarpıyor, *acıyor*. O kadar gerginim ki, elini yatıştırıcı bir şekilde kalçamın üzerinde gezdirirken kasılıyorum. "Lütfen," diye soluyorum. "Lütfen, lütfen."

Luke yatağın ayak ucunda diz çöküp yanağını uyluğuma sürterek, "Zack, yeterince içti," diyor.

"Evet," diyor Zack. "Evet. Gel buraya, kıymetlim." Bileklerimde, kumaşı çekiştiren eller hissediyorum ve sonra kollarım yavaşça yanlarıma indiriliyor. Ayaklarımın dibinde Luke ayak bileklerimi çözüyor. Sonunda tekrar hareket edebildiğimde yatağa uzanıp tavana bakıyorum. Adamlar bir süre başımın üzerinde mırıldanıyor, sonra Zack yanımdaki yatağa oturup beni kaslı kollarının arasına alırken yatak kayıyor ve gıcırdıyor. Yüzümü onunkine gömüyorum.

Çıplak göğsüne, göğsündeki kıllara sürtünerek nefesimi tutmaya çalışıyorum. Bacaklarımın arası sırılsıklam, zonkluyor ve çaresiz, o kadar acıyor ve hassas ki çığlık atabilirim.

"Lütfen."

"Çok iyiydin," diyor beni sallayarak. "Şimdi boşalmaya hazır mısın, aşkım?"

"*Lütfen,*" diye mırıldandım. "Oh, Tanrım. Lütfen, lütfen."

Beni uzun, sıcak bir öpücüğe boğuyor ve daha da yakınlaşmaya çalışıyorum - sonra beni yavaşça yatağa yatırıyor ve kaslı vücudunu benimkinin üzerine uzatıyor. Ereksiyonu nemli kalçalarımın arasında sert bir baskı oluşturuyor. Kalçalarımı onunkilere doğru kıvırıyorum, umutsuzca onu içime itmeye çalışıyorum.

Gülüyor. "Sakin ol, kızım. Bana tutun." Kollarımı tutup boynuna doluyor, sonra nihayet, *nihayet,* kalın, pürüzsüz başını çırpınan girişime yönlendiriyor.

Sert çubuğu içime girer girmez, şişmiş iç duvarlarımı yararak, hemen boşalıyorum. Tüm vücudum ona karşı kontrolsüzce titrerken rahatlama çığlığım boynunda boğuluyor. Göğsünün derinliklerinden karışık bir ses çıkarıyor, ben tekrar tekrar titrerken beni daha da yakın tutuyor, aşırı uyarılmış, terli vücudumda acı verici dalgalar kasılıyor. Serbest kalışım sonsuza dek sürecekmiş gibi geliyor. Sıcak ve ağrılı olana kadar işkence gördüğüm her dakikanın karşılığını nihayet alıyorum ve bu his o kadar güçlü ki beni alıp götürüyor.

Zack benimle konuşuyor. "İşte bu," diye mırıldanıyor kulağıma. "Kendi lanet adını unutacağın kadar çok kez gelmeni sağlayacağız."

Düşüncesi o kadar ateşli ki, neredeyse orada tekrar boşalıyorum. Omzunun üzerinden bakıyorum. "Nerede-"

İki çift gözün bana sabitlendiğini görüyorum. Josh ve Luke yatağın karşısındaki sandalyelere oturmuşlar ve dikkatle beni izliyorlar.

"Onlar için endişelenme," diye mırıldanıyor Zack. "Onlar da sıralarını alacaklar. İzlemeye bayılırlar." Yanağımı ısırıyor. "Sert ve hızlı, tamam mı aşkım?"

Boğuluyorum ve başımı sallıyorum, o da bir parça çekiyor. Homurdanıp tekrar içime girmeden önce o korkunç boşluk hissiyle irkilmek için birkaç saniyem var. Onun

Dolgun, ağır taşakları pelvisime çarpıyor. Vücudumdaki ısı sarsılıyor ve kalın boyu iç duvarlarıma sürtünüp içime kıvılcımlar gönderirken sırtını tırmalıyorum.

Sözüne sadık kalan Zack beni sert ve kaba bir şekilde beceriyor. Ona doğru yuvarlanıyorum, her hamlesi vücudumu bir bez bebek gibi sarsıyor. Hareketleri acımasız olsa da beni nazikçe tutuyor, yanağımı şefkatle avuçluyor. İçime daha sert girerken büyük başparmağı elmacık kemiğimi okşuyor.

"Sen mükemmelsin, L," diye bağırıyor itişler arasında. "Öyle olduğunu hep biliyordum."

"Gel," diye inliyorum. "Oh Tanrım. Gel, Zack. Gelmen gerek." Şimdiden ikinci boşalmamın içimde kabardığını hissedebiliyorum. Aletinin üzerinde kıvranıyorum, nefes nefese kalıyorum ve terliyorum, ona ulaşmak için çaresizim.

"Hayır," diye karşılık verir.

Ona göz kırpıyorum. "Ne?"

Kalçalarımı sıkıca kavrıyor, tırnakları tenime batıyor ve açıyı değiştiriyor. Nefesim kesiliyor, boğuluyorum.

"Seni çok beklettim," dedi dişlerini sıkarak. "Şimdi boşalmanı görmek istiyorum. Tekrar ve tekrar. Durmayacağız."

Omzunu ısırıp çığlığımı bastırıyorum, çünkü bir başka salıverme bana yıldırım gibi çarpıyor. Bu çok fazla. Hiç bu kadar zevk almamıştım. O kadar iyi hissettiriyor ki acıtıyor. Ona karşı kasılıyorum, acı içinde titriyorum. İçimdeki kasılmalar nihayet durduğunda dönerek uzaklaşmaya çalışıyorum ama Zack izin vermiyor, G noktama sert ve hızlı bir şekilde vuruyor. Bir saatlik işkenceden dolayı o kadar ıslağım ki, her itişte kanalım kaygan bir emme sesi çıkarıyor, kendi uyarılmam uyluklarımı birbirine yapıştırıyor.

"Böyle mi seviyorsun, şekerim?" Kulağıma nefes veriyor. "Kontrolü bırakmak hoşuna gidiyor mu? Kendini bana teslim etmek hoşuna gidiyor mu? Seninle istediğimi yapmaktan?"

"*Zack,*" diye inliyorum, bir başka ateşli sıcaklık dalgası içimi kasıp kavururken titriyorum. Tekrar boşalıyor muyum yoksa hiç durmadım mı emin değilim. Sanki bu, Zack'in sert aletinin içimdeki her hareketiyle yükselen ve alçalan, uzun, uzun bir salıverme gibi geliyor. Zack içime girmeye devam ederken ağzı benimkine çarpıyor, daha sert, daha sert ve

daha sert. Kalın kalçaları benimkilere karşı sertçe seğirmeye başlıyor. Ritmini kaybettiğini hissedebiliyorum. O

Neredeyse oldu. Çaresizce, şimdiye kadar öğrendiğim tüm kegel egzersizlerini hatırlamaya çalışıyorum, ona doğru bastırıyorum, sertçe sıkıyorum.

Sonunda kırılıyor, bir kükreme ile geliyor ve beni sıcak, kaygan tohumuyla dolduruyor. İçimde nabız gibi atarken haykırıyorum, o kadar sert çarpıyor ki zar zor nefes alabiliyorum. Birlikte titrerken Zack'in geniş omuzlarına yapışıyorum ve sıcak zevk dalgasının ikimizi de alıp götürmesine izin veriyorum.

ELLİ BİR

JOSH

Zack sonunda Layla'nın üzerine yığılıyor, ikisi de nefes nefese yatağa yığılırken göğsü kabarıyor.

Hiçbir şey söylemiyorum, ikisine bakarken ağzım kuruyor. Tanrım, taşaklarım acıyor. Böyle bir gösteri izlemeyeli uzun zaman olmuştu. Luke ve ben, Zack'in yavaşça Layla'dan çekilmesini ve geri çekilip banyoya doğru topallayarak ilerlemeden önce eğilip sırtına birkaç öpücük kondurmasını sözsüz bir şekilde izliyoruz. Layla çarşafların üzerinde kıvrılmış yatıyor, titriyor, teni başucu lambasının ışığı altında parlıyor. Solgun saçları terden alnına yapışmış ve kalçaları boşalmayla ıslanmış.

Luke ve ben aynı anda ayağa kalkıyoruz.

O kadar tahrik oldum ki başım dönüyor. Kalbim küt küt atıyor. Ağrıyor. Yatakta onun yanına oturup saçlarını yüzünden uzaklaştırırken aletim şişmiş ve sızıyor.

Mutlu görünüyor. Pembe yanaklı ve mutlu. Kirpikleri diken diken ve yanağından aşağıya biraz makyaj akıyor. Silmeye gidiyorum, yüzünü avucumun içine itiyor. Gülmekten kendimi alamıyorum.

"Çok tatlısın," diyorum ona.

"Kapa çeneni." Yorgun bir şekilde parmağımın ucunu ısırıyor. "Gel buraya." Kasıklarıma uzanıyor. Luke ve ben onu bağladığımızda ikimiz de soyunduk ve o da pantolonumun olmamasından yararlanarak beni yakaladı.

Gülüyorum, kafasını itiyorum.

Luke mini buzdolabından bir şişe su çıkarıp ona uzatıyor. "Önce iç."

Bir iniltiyle doğruluyor, yastıklara yaslanıyor ve şişeyi alıyor. "Her zaman benimle ilgileniyorsun."

"Evet," diyor Luke kararlılıkla. "Ve sen izin verdiğin sürece içeceğim. İç, Layla."

Şişenin kenarından onu inceliyor, sonra kapağı çevirip birkaç yudum alıyor. Yutkunurken boğazının hareketini izliyorum.

"Aferin kızıma," diyor Luke, kız işini bitirip şişeyi bir kenara bıraktığında. "Dört ayak üzerine kalk."

İnliyor. "Yardım edin."

Kollarımı beline doluyorum ve ön tarafına dönmesine yardım ediyorum. Diz çöktüğünde, seksinin parıltısını görüyorum. Pembe ve hâlâ seğiriyor, dudakları parlıyor ve Zack'in dölleriyle damlıyor. *Rüya* gibi görünüyor. Derin bir nefes alıyorum, sonra Luke'a bakıyorum.

Sırıtıyor. "Aşkım, ağzını tekrar alabilir miyim?"

"Ciddi misin?" Şansıma inanmakta güçlük

çekerek soruyorum. "O tamamen senin. Eğer

sorun olmazsa, tatlım?"

Layla hülyalı bir şekilde başını sallıyor, ben de kalçasını sıkıyorum.
kulaklarımda. "Tamam o zaman. Hadi bakalım. Kalk. Eller ve dizler." İtaatkâr bir şekilde diz çöküyor ve ben de ellerimi kalçalarının üzerinde gezdirip hafifçe sıkıyorum. "Tanrım, harikasın."

"Çok güzel değil mi?" Zack arkamdan banyodan çıktığını söylüyor. Odanın köşesindeki koltuğa doğru ilerliyor, kollarını iki yana açarak çöküyor ve kısık gözlerle bizi izliyor. "Dükkânının bu kadar iyi iş yapmasına şaşmamalı, tatlım, bu vücutla kıyafetleri modelliyorsun."

"Ben daha çok tasarım becerilerimden kaynaklandığını umuyordum," diyor Layla sert bir şekilde.

"Bu bin tane don satan serseri," diye anons ediyor, onu tamamen görmezden gelerek.

Nefesimin altında küfrederek parmaklarımı dikkatlice bacaklarının arasında gezdiriyor, narin etini okşuyorum. Parmak ucumu kızarmış, parıldayan yarığının etrafında kaydırırken kıpırdanarak kalçalarını sıkıyor.

"Lütfen," diyor sessizce. "Sana ihtiyacım var. Kendimi boş hissediyorum."

Buna itiraz edemem. Kalçalarını kavrayarak kendimi hizalıyorum ve kaygan sıcağına doğru yavaşça itiyorum. Daha fazla direnç göstermesini bekliyordum ama o çok

Zack'in spermleri ve kendi sularıyla ıslanmıştı, kafamı tam içine sokabiliyordum.

Layla'nın ağzından çıkan ses beni neredeyse orada boşaltıyor. "Tanrım," diye mırıldanıyor, bir eli kolumu kavramak için geriye uçuyor. "Tanrım."

"İyi mi?" Hareketsiz kalmaya çalışarak soruyorum.

Başını sallıyor, bu hisse alışmaya çalışırken kalçaları hafifçe sarsılıyor. "Daha fazla."

İtaatkar bir şekilde, biraz daha içine giriyorum. *Tanrım*. Zack'i becerdikten sonra bile hâlâ çok *sıkı.* Sıkı, ıslak ve cayır cayır yanıyor. Dişlerimi sıkıyorum ve kendimi ileri itiyorum, inleyene kadar içine daha da batıyorum.

"Tanrım. Çok *derindesin,*" diye boğuluyor. "Çok *iyi* hissettiriyor."

Zack'in gürleyen kahkahası köşeden duyuluyor, ama onu duymazdan geliyorum, çenemi ayarlıyorum ve Layla'nın içine daha derine itiyorum. Kaygan, sıkı kanalı yavaşça ayrılıyor, sonunda içinde dibe vurana kadar santim santim içeri itmeme izin veriyor. Altıma sarkıyor, elleri çarşafları pençeliyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Bir mengenenin içinde sıkışmış gibi hissediyorum. Sıcak, ıslak, kaygan bir mengene, ağırlığımı daha rahat bir şekilde yerleştirdikçe etrafımda çırpınıyor ve nabız atıyor. Tanrım.

"Uzun süre dayanamayacağım," diyorum ona.

"Ben de öyle," diye pantolonunu indirdi, ellerini çarşafın içinde evirip çevirerek. "Luke, buraya gel."

Luke öne doğru adım atıyor. Layla hemen ona doğru hamle yapıyor ve onu yutuyor. Layla'nın yanaklarını kavrayan Luke kükrüyor, belli ki dudaklarını onun şaftında aşağı yukarı gezdirirken ağzına sokmamaya çalışıyor. Nazikçe başlamaya çalışarak kalçalarımı döndürüyorum. Kendimi onun derinliklerine ittiğimde inliyor, tüm vücudu titriyor ve bükülüyor. Aletimin etrafındaki lezzetli çırpınışları görmezden gelerek, hızımı artırıyorum ve sürekli olarak içine giriyorum. Keskin, boğuk nefes alışları Luke'un alçak iniltileriyle karışmaya başlıyor.

Bunu uzun süre devam ettiremeyiz. Keşke daha uzun sürseydi ama ben çok sıkışmıştım ve Layla da bir saat boyunca dalga geçildiği için çok hassastı. Bana karşı kıvranması, kalçalarının uyarılmayla sırılsıklam olması, Luke'un etrafında inleyip iç çekmesi ancak iki dakika sürüyor. Luke

tam sınırda gibi görünüyor. "Layla," diye emrediyor, saçlarını karıştırırken. "Bana ne istediğini söyle."

"Gel benimle," demeyi başarıyor ve onu daha da derine çekerek yutuyor. Görünüşe göre, duyması gereken tek şey buydu. Kontrolü kaybetmek üzereyken bir saniye önce ağzından çekip çıkarıyor ve boşalmasını kalın ipler halinde göğsüne püskürtüyor. Sıcak sıvı üzerine damlarken Layla pantolonunu indiriyor, yumuşak, beyaz göğüslerini boşalmayla parlatıyor. Bu manzara o kadar sıcak ki beni uçurumun kenarına getiriyor.

"L-" diye başlıyorum ve o bilerek kıçını tekrar bana sokuyor, etrafımda kenetleniyor. Bir elimi saçlarına atıp başımı geriye atarak son bir kez daha içine giriyorum. Olabildiğince derine daldım ve sonunda kendimi kaybettim. Gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyor ve ona doğru akarken aletim nabız gibi atıyor, onun derinliklerine doğru fışkırıyor. Ben içini doldurdukça kasılıyor, nefesi kesilip son bir kez boşalırken elleri çarşafları pençeliyor. Luke ve ben ikimiz de ona tutunuyoruz, o sarsılırken, bağırırken ve hıçkırırken onu titreyerek tutuyoruz.

ELLİ İKİ

JOSH

Sonunda, soluk soluğa aramızdaki yatağa yığıldı. Berbat haldeydi. Terli ve her yeri ıslak. Köpüklü döller önünden aşağı damlıyor ve bacaklarının arasından dışarı kayıyor. Sanki şoka girmiş gibi küçük ürpermeler geçiriyor içinden.

Elimden geldiğince nazikçe içinden çıkıyorum. Layla tenine damlayan ılık sıvının fışkırmasıyla ürperiyor. Birkaç saniye boyunca kimse bir şey söylemedi.

"Çarşaflar nasıl?" Sonunda mırıldanıyor ve ben nefes nefese gülüyorum.

"Etkileyici derecede temiz," diyor Luke. "Yine de seni kurulamamız gerekecek. Kımıldama."

Biz komodinin üzerindeki kutudan mendil alıp sıcak cildini dikkatlice silerken o itaatkâr bir şekilde nefes nefese yatıyor. Luke buruşmuş yatak takımını çıkarıp yerine gardıropta katlanmış halde duran bir takım koyuyor. Bir mendili Layla'nın şeftali gibi kıçından aşağı kaydırıp tenine damlayan meniyi emiyorum.

"Bırak onu," diye inliyor. "Seni içimde istiyorum." Hâlâ titriyor.

"Öyle mi?" Yatağa onun yanına tırmanıyorum. "İyi misin? Üşüdün

mü?"

Başını sallıyor ve boynuma gömülüyor. "Hiç sanmıyorum."

"Titriyorsun," diyor Luke sessizce.

"Beni kırdın," diyor iç çekerek. Terli şakağını öpüyorum, çarşafları daha sıkı sarıyorum ve onu kollarıma çekiyorum. Luke onun diğer tarafına uzanıyor ve onu sarmalıyor. Aramızda yavaşça sakinleşiyor, titremeleri yavaşlıyor, sonra duruyor. Nefesimi tutarak saçlarını okşamaya devam ediyorum.

"O iyi mi?" Luke birkaç dakika sonra sorar. "Sessizleşti." Yüzünü

kontrol ediyorum ve gülümsüyorum. "Uykuya dalıyor."

"Sanırım onu yorduk," diye mırıldanıyor, lambayı söndürmek için komodine uzanıyor.

"Mm." Onu kendime biraz daha yaklaştırıyorum.

"Bunu özlemişim." Bir an hareketsiz kaldı, sonra başını

salladı. "Ben de öyle."

Zack hâlâ ayakta, karanlık odada dolaşıyor. Banyoda bir şeyler karıştırdığını, sonra yatağın yanına diz çöküp bavulunu karıştırdığını duyuyorum. Komodinin üzerinde parlayan dijital saate bakıyorum. Gece yarısını geçmişti. 5 Nisan.

Uyuyamamasına şaşmamalı.

"Bara mı gidiyorsun?" Karanlığa doğru sordum. "Seninle gelmemi ister misin?"

Duraklıyor. "Neden bara gideyim ki? Robbie'nin yarın evlendiğini görmek için zinde olmalıyım." Çantasından bir şey çıkarır ve gardıroba yönelir. "Takım elbisemi asmayı unutmuşum."

"Yatağa gel," diye mırıldanıyor Layla göğsümün içinde, kıpırdanarak.

Gardırop kapısının kapandığını duyuyorum. "Ama bütün güzel yerler

gitti, genç kız." Layla'yı üzerimden kaldırmaya çalışarak iç

geçiriyorum. "İstersen onu tutabilirsin."

Şilte sağıma doğru eğiliyor. "Hayır, dostum." Sırtı bana dönük olacak şekilde dönüyor. "Ama yarın ona sarılacağım."

"Elbette," diyorum sessizce.

"Ben oyuncak ayı değilim," diye itiraz ediyor Layla yorgun bir sesle, bana daha da sokularak. "Kime sarılacağımı ben seçerim."

Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum, gözlerim karanlıkta fal taşı gibi açılıyor. Altı hafta önce burada, kollarımda onunla olabileceğimi asla hayal edemezdim.

Yine o eski suçluluk duygusu içime işliyor. Ona karşı hislerim olduğunu bilseydi bunu yapmayı kabul eder miydi?

Bilmiyorum.

Layla'yla ilgili endişelerimi zihnimin gerisine iterek gözlerimi kapatıyorum ve kendimi uykuya bırakıyorum. Neredeyse uykuya dalmıştım ki bir telefon

sesi duydum.

Zack inliyor, yuvarlanıyor ve yatağın başucundaki masaya vuruyor. İkram edilen çikolatalar halıya düşerken boğuk sesler çıkıyor ama sonunda rahatsız edici telefonu almayı başarıyor. "Senindir, L," diye mırıldanıyor.

Mırıldanıyor, göğsümden ayrılmıyor.

Gözlerini ovuşturarak parlak ekrana bakıyor. "Okumak isteyeceksin. Bir e-posta. Anna Bidet'ten ya da adı her neyse ondan."

"Ne?" Layla yatakta dikleşerek telefona doğru hamle yaptı. Kasıklarıma sürtünürken irkilip doğruluyorum ve onu göğsüme doğru çekiyorum. "Ne oldu?" Ekranı görebilmesi için dağınık saçlarını yüzünden uzaklaştırarak soruyorum.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor, e-postayı okurken vücudu heyecanla uğulduyor. "Anna beni oraya uçuruyor. Bilet önümüzdeki Pazar günü için."

Gelecek pazar. Midem bulanıyor. Sekiz gün sonra. Sekiz gün sonra ülke dışında olacak.

"Orada ne kadar kalacaksın?" Luke yastığına doğru soruyor.

"Bilmiyor." Layla karanlıkta dönüp bana bakıyor. "Kahretsin, ya podcast ile çakışırsa?"

"Uzun mesafeli kayıt yapmıyoruz," diye homurdanıyor Zack. "Sesi aynı şekilde karıştırmanın bir yolu yok. Daha önce Luke ailesini ziyarete gittiğinde denemiştim. Sesi sanki bir kuyunun dibindeymiş gibi geliyordu."

"Kongre önümüzdeki Cumartesi," diyorum yavaşça, parmağımı Layla'nın kaburgalarında gezdirmek için uzanıyorum. "Belki de senin bölümünü o zaman bitirmeliyiz."

Zack hareketsiz kaldı. "Ne?"

Yutkunuyorum, boğazım düğümleniyor. "Büyük bir patlamayla gidebiliriz," diyorum, hevesli görünmeye çalışarak. "Finali canlı yayında yaparız. Daha sonra dinleyiciler için yayınlayabiliriz."

Luke yorgun bir ifadeyle, "Bu bölümü tamamlamak için iyi bir yol olur," diyor. "İnsanlar Layla'yla tanışacak, ona sorular soracak."

Zack, "Daha çok erken," diyor. "PodFest'e daha bir hafta var. Tüm bölümü o zaman bitiremeyiz."

"Sadece altı hafta süreceğini söylemiştik," diye hatırlatıyorum ona. Bana ters ters bakıyor.

Ne hissettiğini biliyorum. Layla'nın gitmesine izin vermek istemiyor. Bu 'deneyin' bitmesini istemiyor. Tanrı biliyor ki ben de istemiyorum ama başka seçeneğimiz yok. Bu sadece kısa süreli bir anlaşma olacaktı. Bu konuda anlaşmıştık.

Layla başka bir kadın olsaydı, birlikte yatmaya devam edeceğimizi düşünürdüm. Herkes eğleniyor; sıradan bir ilişkiyi sürdürmememiz için hiçbir neden yok. Ama Layla önümüzdeki birkaç ayı sevişerek geçirmek istemeyecektir. Canlı yayını tamamlar tamamlamaz, eminim ki flört uygulamalarına geri dönecek ve kendisi için mükemmel erkeği bulana kadar haftada iki erkekle yemek yiyecektir.

Onun başkasına aşık olmasını nasıl karşılayacağımı bilmiyorum. Ama yapmak zorundayım.

"Canlı gösteri," diyor Layla. "Evet, bu mükemmel." Kucağımda biraz zıplıyor. "Umarım sınıf toplantım için zamanında dönerim. G ö s t e r i ş y a p m a k istiyorum."

Boğazımı temizliyorum. "Seninle buluşmaya gelmemi istiyor musun? Artı-birin olarak?"

"Olmaz. Sınıf arkadaşlarım zaten benim bir sürtük olduğumu düşünüyor, patronumu yanımda getiremem." Gözlerini kısarak Zack ve Luke'a bakıyor. "Sizi de götüremem. Zack'le gidersem benim bir fahişe olduğumu düşünürler ve bir öğretmenin kolunda ortaya çıkarsam ne olacağını Tanrı bilir. Kendim yapabilirim. Aman *Tanrım,* Anna için şimdiden bir sürü tasarım fikrim var." Öne doğru eğilip kollarımdan kurtulmaya çalışıyor.

Luke bir kolunu kızın beline doluyor ve onu tekrar aşağı çekiyor. "Şimdi olmaz," diye emrediyor. "Uyu."

"Ama-"

"Hayır." Onu bana yaklaştırıyor, böylece aramızda yatıyor ve yanağından öpüyor. "Bunu yarın hallederiz."

Bir an için tartışacağını düşündüm. Sonra rahatlıyor, başını yastığıma koyuyor ve boynuma sarılıyor. Nefesinin tenimde dalgalandığını hissediyorum. "Sizler benim en sevdiğim insanlarsınız," diyor karanlıkta.

Gözlerimi kapatıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. Zack ve Luke ona mırıldanarak cevap veriyorlar. Ve ben karanlığın içinde öylece uzanıyorum.

Ona nasıl hissettiğimi söylemeliyim. Mümkün olduğunca çabuk.

Ona yarın söylerim. Önce halletmem gereken bir düğün var.

ELLİ ÜÇ

LAYLA

"Bu elbisenin iyi olduğuna emin misin?" Ertesi sabah tuvalet masasının aynasında kendimi kontrol etmek için dönerek soruyorum. Zack yatakta yuvarlanıyor ve yarı kapalı gözlerle bana bakıyor. Geniş omuzlu siyah takım elbisesi içinde bugün harika görünüyor, Viking sarısı saçları yüzüne dökülmüş. "Çok güzel," diye gürlüyor, kalçamı tutmak için uzanıyor. "Çıkar şunu."

Elbisemin eteklerini düzeltmeye çalışarak onu uzaklaştırdım.

Saat on ikiye çeyrek var ve düğün saat buçukta başlayacak. Josh bu sabah düğün ekibinin hazırlanmasına yardım etmek için ayrıldı, ben ve diğer çocuklar ise odada kaldık. Dün geceden sonra tek yapmak istediğim bütün gün yatakta kalmaktı - çok yorgunum ve kendimi her zamankinden çok daha sevimli hissediyorum - ama bunun yerine saat 8'de kalkıp hazırlanmaya başladım. O zamandan beri tıraş oluyorum, saçlarımı yoluyorum ve kıvırıyorum.

Aynadaki yansımamı incelerken gerginim. Bu elbiseyi seçtiğimde düğün için mükemmel olduğunu düşünmüştüm. Tenimde eriyen ve gözlerimi parlatan ipeksi, nane yeşili bir parça. Gardırobumun çoğunun siyah ya da kırmızı olduğunu düşünürsek, sahip olduğum en hafif, en güzel resmi kıyafet. Ama şimdi onu giydiğimde kendimi bir fahişe gibi hissediyorum. Dayanıksız kumaş uyluğumun ortasına kadar iniyor ve kıvrımlarıma yapışıyor. "Bu kadar kısa olduğunu fark etmemiştim. Ya da ne kadar *alçak olduğunu.*" Yakasıyla uğraşıp yukarı çekmeye çalışıyorum. Aldığımdan beri göğüslerim mi büyüdü? "Sence çok mu... açık?"

Zack homurdanıyor. "Ne zamandan beri bunu önemsiyorsun?"

O haklı. Genelde yapmam. Ama bugün farklı. Dürüst olmak gerekirse, Amy'yi bunca yıl sonra tekrar görmekten korkuyorum. Muhtemelen Emery Lisesi'nden bir grup öğretmeni de davet etmiştir. Böyle görünürsem ne düşüneceklerini Tanrı bilir.

İç çekiyorum, omuzlarım çöküyor. "Haklısın. Sanırım bunun pek bir önemi yok. Amy zaten benim bir sürtük olduğumu düşünüyor. Ben de buna boyun eğebilirim."

Luke yukarı bakıyor. Yatağın diğer tarafında oturmuş, gömleğinin kollarına bir çift gümüş kol düğmesi takıyor. "Amy öyle düşünmüyor canım," diyor odun gibi bir sesle.

Aynada ona bakıyorum. Yüzü gri.

Onun için endişeleniyorum. İyi gibi davranmaya çalışıyor ama uyandığımızdan beri her zamankinden daha sessiz. Bu sabah erken saatlerde, o tıraş olurken ben de dişlerimi fırçalamak için banyoya girdim. En azından ben tıraş olduğunu sanıyordum. Gerçekten de lavaboya tutunmuş, musluktan sıcak su fışkırırken boş gözlerle duvara bakıyordu. Kusacakmış gibi görünüyordu.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum. "Onunla benim hakkımda hiç konuşmadın, değil mi?"

"Genç bir kızı böyle yargılayacak kadar zalim olamaz," diye ısrar ediyor, elini yüzüne silerek. "Lisedeyken sana yardım etmediyse, eminim benim gibi boşanmayla meşgul olduğu içindir."

Yansımama dönüp bakıyorum. "Hm," diyorum, rimel çubuğuma uzanarak. "Tamam."

Ben beşinci kez makyajımı tazelerken ve sinirlerime rağmen nefes almaya çalışırken yine sessizliğe gömülüyoruz. Luke saatini tekrar kontrol ediyor, yüzü asık.

Zack aramıza bakıyor. "Düğünlerde mutlu görünmeniz gerektiğini biliyorsunuz, değil mi? Ölü yakma törenlerinde daha neşeli insanlar gördüm." İkimiz de bir şey söylemedik. İç çekip doğruluyor. "Pekâlâ. Bu kadar yeter. Seni neyin neşelendireceğini biliyorum." Tembel tembel yataktan yuvarlanıyor, yatağın altından bavulunu çıkarıyor. Pembe, ipeksi bir kese çıkarışını izliyorum. Kurdelesini çekerek açıyor ve içinden bir dizi gümüş boncuk çıkarıyor. Onları hemen tanıyorum. Sinsters hediye kutumdan. "Sana bir hediye getirdim, tatlım."

"Bu bir hediye değil," diye belirttim. "Onlar zaten benimdi."

"Benim yeteneğim onları senin içine sokma yeteneğidir," diye beni bilgilendiriyor. "Pekâlâ, eğil bakalım kızım."

Ağzım açık kaldı. "Ama... şimdi mi?"

Ağzı kıpırdıyor. "Evet."

"Ben... beni zorlayamazsın... bu bir düğün!" Yani, en azından laik, yani tören kilisede değil. Belki öldüğümde doğrudan cehenneme gönderilmeyeceğim. Ama yine de.

"Oh, seni zorla getirmeyeceğim. Başkasının büyük gününde bu çok kabalık olur," diye kabul ediyor. "Ama seni tutacaklar..." Öne doğru eğiliyor ve kirpiklerime kısa bir öpücük konduruyor. "Sınırda."

Göz ucuyla Luke'un parmaklarının kravatını karıştırmasını izliyorum. Düğümü karıştırıp tekrar çözerken nefesinin altından küfrediyor.

Onu düşünüyorum. "Koltuğumda kıvranmam bugünün senin için ne kadar berbat geçeceğini unutturacak mı?"

Yüz ifadesi kararıyor. "Bunu benim için yapma, aşkım."

"Evet, o zaman." İç çekiyorum. Bu fikir çok cazip. Dikkatimi dağıtacak bir şey olursa önümüzdeki birkaç saati daha katlanılabilir kılacağı kesin. "Peki ya Josh?" Kardeşi evleneceği için heyecanlı olduğunu biliyorum. Saygısızlık ettiğimi düşünmesini istemiyorum.

Zack homurdanıyor. "Josh'un umurunda bile olmaz. Yine de törenden önce ona söylemesek iyi olur. Herkesin önünde sertleşmesini istemeyiz."

"Oh." Pürüzsüz, gümüş boncuklara bakarken yanaklarımın ısındığını hissediyorum. "Ben... Tamam o zaman."

Luke başını eğiyor. "Gerçekten mi?" Diye soruyor, sesi her zamankinden daha alaca. Titriyorum.

"Evet."

Dudakları yukarı kıvrılıyor. Birdenbire tüm yorgunluğu üzerinden akıp gitmiş. Canlı ve aç görünüyor. "Pekâlâ. Zack, alabilir miyim?"

"Elbette, dostum," diyor Zack, nezaketle boncukları uzatırken.

Luke gelip arkamda duruyor, nazik bir elini sırtımın alt kısmına koyuyor ve beni yatağa doğru çeviriyor. "Eğil," diyor sessizce, bir eliyle sırtımı okşuyor. Parmak uçları tenimin üzerinde geziniyor ve omurgamda karıncalanmalar yaratıyor. Ağzım aniden kuruyor, yatağa doğru eğiliyorum.

"Elbiseni kaldır."

Dediğini yapıyorum. İç çamaşırımı çıkarıyor, sonra ellerimden birini tutup yatağın ahşap başlığına götürüyor. "Tut," diye emrediyor.

Karyolaya daha sıkı tutunarak yapıyorum. "Yatakta tam bir mağara adamına dönüştüğünü biliyorsun, değil mi?"

Zack gülüyor, yerde yanımda diz çöküyor. "O hep 'Diz çök. Yala. Üfle. Bütün cümleleri kurabildiğini biliyorum dostum. Çok zekisin."

Luke ona buyurgan bir bakış atar. "Konuşmayı kes ve onu aç."

"Tamamdır." Daha fazla uzatmadan, Zack öne doğru eğiliyor ve yüzünü seksime gömüyor. Nefesim kesiliyor, o girişimi okşarken gözlerim kapanıyor, dili içime dalıyor. Kalçalarımı ona doğru çeviriyorum, böylece yüzü neredeyse bacaklarımın arasındaki sıcak sarı buklelere gömülüyor ve ağzı bir nefesle açılıyor. İri elini bileğime dolayarak tenime karşı inliyor.

Soğuk ve sert bir şey dudaklarıma dokunduğunda hazzın doruğundan uzaklaşıyorum. Gözlerim irkilerek tekrar açılıyor. Luke topları yüzümün önünde sallandırıyor, tepkimi izlerken gözleri kararıyor. Onlara odaklanıyorum, gümüş zincirin üzerinde güzelce dönüyorlar.

"Em," diye emrediyor, sesi çok derinden geliyor.

İtaatkâr bir şekilde ağzımı açıyorum ve ilk topu içeri alıyorum. Sert ve şaşırtıcı derecede soğuk, dilimi pürüzsüz yüzeyinin üzerinde yuvarlayarak onu içime sokacak kadar sıcak ve ıslak hale getiriyorum.

"Ve bir sonraki."

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan ağzımı daha da açarak bir sonraki topu kabul ediyorum. Ve bir sonrakini. İpte beş tane var ve hepsini ağzıma sığdırabileceğimi sanmıyorum ama o üç taneyle yetiniyor gibi görünüyor. İşaret parmağıyla alt dudağıma dokunuyor.

"Aç," diye emrediyor. Açıyorum ve o da boncukları dikkatlice çıkarıyor, dudaklarıma iffetli bir öpücük kondurmak için eğiliyor. "Aferin kızıma," diyor sessizce.

Tüm bedenimi bir ürperti kaplıyor. Yanağıma hafifçe dokunuyor, sonra Zack'e dönüyor.

"Nasıl görünüyor?" O soruyor. "Hazır mı?"

"Burada boğuluyorum," diyor Zack mutlulukla, bize bakmak için geri çekilerek. Yüzü ıslak ve pembeydi.

Yüzüm kızardı. Luke sırıtıyor. "Kalk," diye emrediyor Zack'e. O da ayağa kalkıp kenara çekiliyor. Luke sırtımdaki yerini alıyor ve beni yatağa daha sıkı bastırıyor, böylece çıplak kıçım havada, eğilmiş oluyorum. Soğuk hava bacaklarımın arasındaki ıslaklığa değerek titrememe neden oluyor.

"Rahatla," diyor Luke kulağıma, taşaklarını kıvrımlarımın arasında sürükleyerek kaygan ve ıslak hale getiriyor. "Dünden beri hâlâ ağrın var mı aşkım?"

Başımı sallıyorum, dün gecenin anısı içimi titretiyor. Yaralıyım. Ağrılı, hassas ve muhtaç. "Hoşuma gitti," diyorum, ilk ağırlıklı boncuğu nazikçe girişime doğru iterken gözlerimi kapatıyorum. Bir an direnç gösteriyor ve sonra içimde yumuşak bir şekilde kayıyor. Kalçalarımı sıkıyorum, garip bir hisle yer değiştiriyorum.

"Tamam mı?" Luke soruyor. Başımı sallıyorum ve şakağımı tekrar öpüp bir sonraki boncuğu içime bastırıyor. Birincisiyle çarpışarak rahmimdeki ağırlığı artırıyor ve hafifçe irkiliyorum. Luke bir öpücükle daha beni yatıştırıyor.

Yavaşça, teker teker, beş boncuk da zonklayan kanalıma itiliyor. Gittikçe daha dolu hissetmeye başladığımda vücudum geriliyor, içimde baskı oluşuyor.

Boncukların hepsi içime girdiğinde Luke geri çekilip ensemi öpüyor ve elbisemin eteklerini dikkatlice aşağı çekiyor. "Nasıl bir his?" Sessizce soruyor.

Ayağa kalkıyorum ve elimi karnıma bastırıyorum. Garip bir his. Ağır ve dolu. Boşalmam için yeterli değil, ama kesinlikle beni gergin tutmaya yetiyor. Ağırlığımı her değiştirdiğimde sürekli dalga geçiliyor gibi. Dudağımı ısırıyorum.

"Ben, um." Yoğun bakışları altında yanaklarım yanıyor. Beynim karışmış gibi hissediyorum. "İyi mi?"

Gülüyor, kollarını bana doluyor ve beni kucaklıyor. Kâğıt ve çayın tatlı kokusunu içime çekiyorum.

"İnsanlarla nasıl konuşacağım ben?" Gömleğinin içine doğru yakınıyorum. "Düşünemiyorum bile."

İsteksizce benden uzaklaşıyor ve yatağın yanında duran yüksek gümüş topuklu ayakkabılara başını sallıyor. "Onları giy," diyor, "ve seni temin ederim. Biz de giymeyeceğiz. Hep birlikte aptal görünebiliriz."

Derin bir nefes alarak başımı sallıyorum. "Tamam. Tamam." El çantamı alıyorum ve ayaklarımı dikkatlice ayakkabıların içine kaydırıyorum. "Hadi gidelim çocuklar." Hissettiğimden çok daha derli toplu davranmaya çalışarak omuzlarımı geriye itiyorum ve kapıya yöneliyorum.

"Layla?" Luke benden sonra

söylüyor. "Hı?" Dönüyorum.

Yakışıklı yüzünün her yerinde bir eğlenceyle beni izliyor. Gözleri karnıma doğru kayıyor. "Elbisen neyden yapılmış?"

Kafam karışmış bir şekilde ona göz kırpıyorum. "Dut ipeği."

"Peki ipek ıslandığında ne olur?" O sorar.

"Ben... rengi solabilir. Bazen lekeleniyor. Yıkamak zor oluyor. Neden?"

"Hm." Şifonyere dönüyor ve bir şey çıkarıp bana doğru fırlatıyor. Yakaladım. Toplanmış bir kumaş parçasıydı. "O zaman iç çamaşırı giymek isteyebilirsin."

"Evet. Güzel elbisenin mahvolmasını istemeyiz," diye onaylıyor Zack, odayı geçip bana doğru geliyor ve bir eliyle arkamı sevgiyle okşuyor. Bacaklarımın arasındaki sıkışma neredeyse acı verici ve boncuklar içimde derinlere baskı yaparken yüzümü buruşturarak ağırlığımı tekrar değiştirmek zorunda kalıyorum.

Bu düğün tam bir işkence olacak.

ELLİ DÖRT

LAYLA

Törene dakikalar kala vardık.

Düğün otelin balo salonunda yapılıyor; büyük mermer sütunlarla kaplı, devasa, yüksek tavanlı bir salon. Tavanda uzun beyaz tüller asılıdır ve odanın her tarafına dekoratif bir şekilde yerleştirilmiş desenli vazolardan büyük pembe ve krem çiçek demetleri dökülmektedir. Sıraların yerine beyaz sandalyeler yerleştirilmiş ve koridordan aşağıya yumuşak pembe bir halı serilmiştir. Sonunda, beyazlar giymiş bir nikâh memuru kumaş kaplı bir masanın arkasında durmakta ve kalın bir kitabı karıştırırken konuklara iyi niyetle gülümsemektedir.

Luke'un elini tutup parmaklarını sıkıyorum. Koridorda boş bir sıraya doğru yürürken insanların dönüp baktığını görüyorum. Yaşlı bir adam Luke'a acıyarak bakıyor ve başını sallıyor. Lila rengi blazer ceket ve ona uygun diz boyu etek giymiş bir büyükanne komşusuna dönüp kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırıyor.

Ve sonra gözleri bana dönüyor.

Fısıltılar başladığında soğuk omurgamdan aşağı kayıyor. Yaşlı kadınlarla dolu bir sıranın yanından geçerken, boğuk mırıltıların arasından bir sesin yükseldiğini ve salonun sessizliğini böldüğünü duyuyorum.

"Onun için çok genç, değil mi?"

Yanaklarıma sıcaklık değiyor. Yere bakıyorum, aniden midem bulanıyor.

Elimden küçük bir çekiştirme oluyor ve Luke'a bakıyorum. Yüzü endişeyle buruşmuş. "Hey," diye mırıldanıyor. "İyi misin?"

"Herkes bana bakıyormuş gibi hissediyorum," diye mırıldanıyorum.

Luke gülüyor. "*Bana* bakıyorlar, tatlım."

"Mm." Odanın etrafına bakıyorum. Liseden birkaç öğretmeni tanıyorum ve midem rahatsız edici bir şekilde bulanıyor.

Luke bana düz bir bakış atıyor, sonra eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor. Tıraş losyonunu bir ciğer dolusu içime çekiyorum ve kalp atışlarımın yavaşladığını hissediyorum.

Ben iyiyim. Her şey yolunda.

Önden birkaç sıra uzağa oturuyoruz. Zack küçük sandalyesine yerleşirken inliyor. "Bu ayrımcılık," diye mırıldanıyor nefesinin altında, rahat etmeye çalışmak için yer değiştirirken. "Herkesin lanet olası bir bahçe cücesi gibi bacakları yok."

Onu susturmak için yan tarafını çimdikliyorum ve o da bana kızgın bir bakış atıyor, ağır bir elini kalçama koyuyor, sosyal olarak kabul edilemeyecek kadar yukarıya. Midem bulanıyor. Müzik başlıyor ve nikâh memuru hızlı bir konuşma yaparken hepimiz ayağa kalkıyoruz. Dikkatimi vermeye çalışıyorum ama odaklanamıyorum. Tek düşünebildiğim içimdeki topların ağırlığı. Kimsenin haberi yokken içimde sürtünmeleri gülünç derecede yaramaz hissettiriyor. Zack göz ucuyla bana bakıyor ve sırıtıyor.

Nihayet nikâh memurunun konuşması bitiyor ve hepimiz yeniden oturuyoruz. Düğün alayı başlarken rahat bir pozisyon bulmaya çalışarak koltuğumda biraz kıpırdanıyorum.

Önce damat. Josh'ın kardeşi Rob, tıpkı ona benziyor. Muhtemelen o kadar uzun değil ama aynı kıvırcık siyah saçlara ve yontulmuş elmacık kemiklerine sahip. Josh'un aksine, yüzü sürekli gülümsüyor gibi görünüyor. Kahverengi gözleri kalabalığa bakarken parlıyor, elleri smokininin ceplerine sıkışmış. Sırada düğün ekibi var; koyu renk takım elbiseli erkekler ve pastel elbiseli güzel kızlardan oluşan uzun bir sıra. Josh, mürekkep rengi siyah takım elbisesi ve kolunda esmer bir kadınla nefis görünerek yanımdan geçip giderken ona bakıyorum.

"Amy'nin kız kardeşi," diye mırıldanıyor Luke kulağıma. Nefesi tenimin üzerindeki gevşek tüylerimi gıdıklarken ürperiyorum. "Baş nedime."

"Güzel bir kız."

"Mm." Bana eğlenen bir bakış fırlattı. "Ve mutlu bir evliliği ve üç çocuğu var. Eğer merak ediyorsan."

Gözlerimi deviriyorum ama omuzlarım hafifçe gevşiyor.

Sonunda Amy babasının koluna tutunarak koridora çıktı. Onu gördüğümde midem bulandı. Eski müdirem. Aynı görünüyor

Ben çocukken olduğu gibi - aynı tatlı, bebek gibi yüz ve güzel özellikler. Koridorun sonuna ulaşıyor ve Rob onun ellerini tutuyor. Kız ona gülümsüyor, gözleri onun yüzüne sabitlenmiş. Belli ki hastalık derecesinde aşıklar.

Luke yanımdaki sandalyesinde kaykılıp boğazını temizliyor, ben de uzanıp elimi kucağına koyuyorum. O da elimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor. Yüzü gergin.

Diğer tarafımda Zack bana kötü kötü bakıyor. Sözsüzce bir kaşımı kaldırıyorum. Daha yakına eğiliyor, elini rahatça dizimden yukarı kaydırıyor - ve sonra elbisemin içine sokuyor.

Ağzım açık kaldı. Zack parmaklarını yavaşça kalçamdan yukarı kaydırıp elbisemin altından kasıklarımı avuçlarken kalbim küt küt atıyor, hareketsiz kalıyorum. Hareket edemiyorum; bu çok fazla dikkat çekmemize neden olur ve sürtünme muhtemelen sorunlarımı daha da kötüleştirir. Bu yüzden dişlerimi sıkıyorum ve Zack beni okşamaya başladığında önümdeki sahneye odaklanıyorum.

Hafif dokunuşunun altında seksim çiçek açıyor. Parmak uçlarını iç çamaşırımın ince pamuğunun üzerinde gezdirirken sıcak dudaklarımın şiştiğini, ıslandığını hissedebiliyorum. Dün geceden beri hâlâ o kadar hassasım ki, en hafif dokunuş bile içimi gıdıklayarak beni kıpırdatmaya yetiyor.

Karşıdan Luke'a bakıyorum. O da bana soğukkanlılıkla bakıyor, yüzü son derece sakin, sanki Zack'in eteğimin altında ne yaptığından haberi yokmuş gibi. Ama izliyor. Bir an için başını odanın önüne doğru çeviriyor. Mesajı aldım. *Dikkatini ver.*

Yutkunuyorum, Amy ve Rob'a bakmak için geri dönüyorum. İkisi de el ele tutuşmuş, nikâh memurunun konuşmasını dinlerken gülümsüyorlar. Zack beni okşamaya devam ediyor, hassas mememin etrafında tembel daireler çizerken dokunuşu daha da sertleşiyor ve zonklamaya başladığımda sandalyemin kenarlarını kavrıyorum. Nefes alışım ağırlaşırken yanaklarımın kızardığını hissedebiliyorum. Titriyorum. Kendime dokunmak istiyorum. Zack'in elini çekmek istiyorum. Ayağa kalkıp doğruca otel odasına koşmak istiyorum. Önümde devam eden törene odaklanmaya çalışıyorum ama tek düşünebildiğim bacaklarımın arasında yavaş yavaş artan ağrı.

Kendime engel olamıyorum. Yavaşça Zack'in eline sürtünmeye başlıyorum, kalçalarımı hafifçe öne doğru seğirterek. Toplar içimde kayıyor; neredeyse

onları hayal edebiliyorum

İçimde elektrik çarpması gibi birbirine çarpıyor. Aynı anda Luke uzanıp bir elini kalçama koyuyor. Zevk, sıcak bir dalga halinde içime hücum ediyor. Tanrı aşkına, sadece *bacağıma* dokunuyor ama bir anda çok fazla geliyor. Ağzımdan çıkan keskin nefese engel olamıyorum.

Zack elini hızla geri çekiyor ve yumruğunun içine doğru zoraki bir öksürükle gürültüyü örtüyor. Birkaç kafa bize doğru dönüyor ve ben oturduğum yerde donup kalıyorum, utanç içindeyim, şiddetle çarpan amımın ağrısını biraz olsun dindirmek için kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

Törenin ne kadar sürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Alışılmadık derecede kısa geliyor ama dikkat ettiğimden değil. Orada oturup sessiz ve sakin olmaya çalışırken, cinsel organım tekrar tekrar kasılmaktan kendini alamıyor. Zack elini kucağımda tutuyor, ne zaman sakinleşmeye başlasam parmaklarını elbisemin eteğinin altında gıdıklıyor. Tören sona erdiğinde zor nefes alıyorum ve sırılsıklam oluyorum.

Alkışlar yükseldiğinde nihayet gerçekliğe geri döndüm. Rob, Amy'nin çenesinin altına dokunup başını eğerek onu iffetli bir öpücüğe doğru çekerken başımı kaldırıp bakıyorum. Çiçekçi kız etrafta dans etmeye ve gelişigüzel yaprakları etrafa saçmaya başlıyor. Josh gülerek eğilir ve gelinle damada çarpmadan önce onu kucağına alır. Zack elini yavaşça çekip yatıştırıcı bir şekilde dizimi okşuyor. Gözlerimi kapatıyorum ve derin nefesler almaya çalışıyorum. O kadar ıslak hissediyorum ki ayağa kalkmaya korkuyorum.

Öpüşme biter bitmez grup yeniden başlar. Kalabalık konuşmaya ve ayağa kalkmaya başlıyor. Kendimi güçlükle ayağa kaldırıyorum.

"Affedersiniz," diyor arkamızdan yüksek ve genizden gelen bir ses. "Luke Martins." İçimi bir korku kapladı. Aman Tanrım. Biri *görmüş.*

Hepimiz arkamızı döndük. Pırıl pırıl pembe bir mobilette oturan yaşlı bir kadın koridorda geri geri gidiyor ve sabırsızlıkla bize bakıyor.

"Bayan Smith," diyor Luke sakince. "Sizi tekrar görmek ne güzel." Sesi pek de hevesli gelmiyor. Ona sorgulayan bir bakış atıyorum. "Amy'nin teyzesi," diye cevap veriyor.

Kadın gözlüklerinin üzerinden ikimize de bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Orada dikilmiş ne yapıyorsunuz?" Talep ediyor. "O genç kıza yapışmayı bırak

Bayan ve tuvalete gitmeme yardım edin. Benim için rampayı indirecek birine ihtiyacım var. Neden her yere merdiven koymakta ısrar ettiklerini anlamıyorum, bu çok rahatsız edici."

Luke başını sallar. "Elbette, Bayan Smith."

Bileğini sıkıyorum. "Sana bir içki getireceğiz," diye söz veriyorum, bacaklarımı çaktırmadan birbirine dolamaya çalışarak.

Yüzünü buruşturur. "Zahmet etmeyin," diye mırıldandı. "Muhtemelen biraz zamanım olacak. Konuşmayı sever."

"Chop chop!" Bayan Smith avazı çıktığı kadar bağırıyor. Luke başını eğiyor ve koridordan tuvaletlere doğru ilerlerken onu takip ediyor.

Zack homurdanarak bir kolunu belime doluyor. "Zavallı herif," diyor ve beni arsızca okşuyor. "Hadi gel. Sana bir içki alalım. Biraz sıcaklamış görünüyorsun."

İtiraz edemeyecek kadar tahrik olmuştum, o yüzden beni sürüklemesine izin verdim. Salonun bir kenarında yiyecek ve içeceklerle dolu bir ikram masası var. Şimdiden bir insan kalabalığını kendine çekiyor, ama kalabalığın arasından ilerleyen Zack'in devasa bedenine doğal olarak yol açıyorlar.

"Şampanya?" Zack bir elini popomun kıvrımlarında gezdirerek soruyor. "Yumruk mu?"

"Bir dakika içinde bir yumruk yiyeceksin," diye mırıldanıyorum, onu tokatlayarak uzaklaştırıyorum. "Bana dokunmayı bırak, fayanslara damlamaya başlayacağım, Tanrı aşkına."

Derin derin inleyerek punç kasesi için kepçeyi eline alıyor. "Al bakalım aşkım," diye mırıldanıyor ve kristal bardağa çok cömert bir miktar döküyor. Ben bardağa uzanırken, sakallı yanağını yanağıma değdiriyor. "Birkaç saat kalacağız, sonra seni yukarı çıkaracağım ve seni düzelteceğim, tamam mı? Akşam yemeği için zamanında dönmüş oluruz."

Ağzım kuruyor. Uyluklarımın arasındaki kıpırtıyı görmezden gelerek bardağı ondan alıyorum ve bir yudumda geri içiyorum. Tatlı şeftali suyu duyularıma hücum ediyor.

"Bir tane daha mı?" Zack soruyor. Uzanıp başparmağını alt dudağımın altına dokunduruyor ve bir damlayı siliyor. "Tanrım, çok güzelsin. Gel buraya. Sarıl bana."

"Ne? Burada Luke'la birlikte olmam gerekiyordu-" Beni kendine doğru çekince sözümü yarıda kesiyorum ve bacaklarının arasındaki sert çıkıntıyı hissediyorum.

Tanrım. Kalçalarını hafifçe döndürüp sertleşmiş aletini bana doğru bastırdığında nefesim kesiliyor. Ufacık bir dokunuş ama gözlerimin arkasında yıldızların patlamasına neden oluyor. Tüm karnım istemekten ağrıyor. Eğiliyor, nefesi yanağımda geziniyor ve alt dudağımı ağzına götürüyor. Yapmamam gerektiğini biliyorum ama elimde değil. Ben de onu öpüyorum.

"Peki burada *kim* varmış?" diye bir ses aniden arkamızdan geliyor ve ben nefes nefese Zack'ten uzaklaşıyorum. Bu sesi tanıyorum.

Kendimi hazırlayarak, gelin ve damadın bize doğru geldiğini görmek için dönüyorum. Amy'nin gözleri ben ve Zack arasında gidip geliyor, yüzünde onaylamama ifadesi var.

ELLİ BEŞ

LAYLA

Rob yakından Josh'a daha da çok benziyor. Parlak bir şekilde gülümsüyor ve kardeşiyle aynı gamzelere sahip olduğunu görebiliyorum. Ama odaklandığım şey o değil.

Amy kolunu Rob'un koluna doluyor ve beni değerlendirmeye çalışıyor, ifadesi boş. Gözlerini bana diktiğinde omurgamdan aşağı bir soğuk damlası süzülüyor.

"Layla Thompson," diyor yavaşça. "Burada ne işin var senin?" Ağzımı

açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor.

Rob sırıtarak Zack'in sırtını sıvazlıyor. "Geldiğin için teşekkürler dostum. Dürüst olmak gerekirse gelmeni beklemiyordum."

Zack gülüyor. "Açık bir barı asla kaçırmam. Tebrikler çocuklar."

İkisi mutlu bir şekilde sohbet etmeye başlıyorlar ama ben ne söylediklerine odaklanamıyorum, gözlerim Amy'ninkilere kilitlenmiş. Hatıralar dalga dalga üzerime geliyor.

Bunu Luke'a söylemedim çünkü kendisini suçlayacağını biliyorum ama Amy, Emery Lisesi'ndeki en acımasız öğretmenlerden biriydi. Zorbalık başladığında, öğle aralarımın çoğunu onun ofisinde geçirir, bana yardım etmesi için ona yalvarırdım. Bir keresinde, çocuklardan biri gömleğime su döktükten sonra ıslak ve ağlayarak onu görmek için ofisine gittiğimi hatırlıyorum. Personel odasına girdiğimde, diğer öğretmenlerle konuşmasına kulak misafiri oldum. *Thompson denen kız beni tekrar görmek istiyor. Neden A-seviyeleri ile uğraştığını bile bilmiyorum - eğer bir tane gördüysem, bu kızın sonu bir direkte bitecek.*

Şu anda beni çok rahatsız etmezdi ama on altı yaşında bir iyilik meleği olduğunuzda, okulunuzun müdürünün sizin hakkınızda böyle konuştuğunu duymak korkutucu. Ve inanılmaz derecede utanç verici.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, kendimi onun bakışlarıyla buluşmaya zorluyorum. "Merhaba, Bayan Martins."

Zack yanımda boğazını temizliyor ve Josh'ın kardeşi gülümsüyor. Yanaklarım kızardı.

"Aman Tanrım. Bayan Tran... Yani, Amy. Tanrım. Özür dilerim."

Amy tatlı tatlı güler. "Bu bir sorun değil. Korkarım öğretmen olmanın tuzaklarından biri. Geçen gün Tesco'da eski öğrencilerimden birini gördüm ve bana *Bayan* dedi." Yüzünü buruşturdu, sonra Zack'e baktı. "Sen de Zachary olmalısın, değil mi? Rob bana senden çok bahsetti." Gözleri tekrar Zack'in ensemdeki eline kayıyor. "Peki, siz ikiniz ne zamandır çıkıyorsunuz?"

Zack'i üzerimden itiyorum. "Biz değiliz. Aslında burada Luke'la birlikteyim."

"İkinizi daha önce birlikte görmüştüm." Solgun gözleri içimi yakıyor ve geri adım atma dürtümle savaşıyorum. "Şey. Bu göreceğimi hiç düşünmediğim bir eşleşme."

"Al bakalım aşkım." Zack araya girip bana bir bardak limonata uzattı. "Şunu iç." Kolumu ovuyor.

"Teşekkürler." Bardağı geri deviriyorum, içkiyi öyle hızlı yutuyorum ki gözlerim sulanıyor.

"Cidden, geldiğin için teşekkürler dostum," diyor Rob ona başımın üzerinden. "Geleceğinden emin değildim."

Zack bardağımın kenarındaki ruju siliyor ve ben ona ters ters bakınca sırıtıyor. "Neden? Ben o kadar tuhaf değilim, değil mi?"

"Hayır," diyor Rob, yanlarından geçen bir çifte gülümseyerek. "Sadece, senin için zor bir gün olduğunu biliyorum. Masa ayarlamalarını yaparken Josh muhtemelen gelmeyeceğini söyledi." Zack'e sempatik bir şekilde gülümsüyor. "Dışarı çıktığını görmek güzel."

Zack yanımda hareketsiz duruyor. Yüzünün renginin solmasını endişeyle izliyorum.

Rob konuşmaya devam ediyor. "Dürüst olmak gerekirse, tarihi bilseydim düğünü başka bir tarihe alırdım. Ama her şey çoktan ayarlanmıştı. Yani, evet, gerçekten minnettarım. Josh'ın bunu yapacağını biliyorum-"

"Zack?" Sözünü keserek soruyorum. "İyi misin?"

Rob duraksıyor. İkimiz de Zack'in gömleğinin yakasını çekiştirmesini izliyoruz. Zor nefes almaya başlıyor.

"Ben..." diye boğazını temizliyor. "Evet, ben sadece. Şunu bir saniye tutabilir misin?" Bardağını elime t u t u ş t u r d u . Sıvı bardağın kenarından akıyor ve parmaklarımı ıslatıyor. "Kahretsin," diye mırıldandı. "Özür dilerim. Ben..." masadan bir peçete alıp damlayan bileğimi kuruluyor, sonra derin bir nefes alıyor. "Kahretsin."

"Sorun yok." Bardağı yere bırakıp sırtına dokundum. "Hey. İyi hissediyor musun?"

Zack ağzını açıyor, tekrar kapatıyor, sonra topuklarının üzerinde dönüyor ve koridordan geçerek çıkışa doğru ilerliyor. Kalabalığın içinde kaybolan geniş sırtını şaşkınlıkla izliyorum.

"Oh, kahretsin," diye mırıldandı Rob. "Ben... bunu söylememeliydim." Başını sertçe sallar. "Bunu gerçekten söylememeliydim."

ELLİ ALTI

ZACK

Otomatik pilottaymışım gibi insan kalabalığının arasından ilerliyorum. Kanım kulaklarımda çarpıyor. Bir rüyadaymışım gibi hissediyorum. Ya da belki bir kabus. Kabus olmalı, değil mi? Bu gerçek olamaz. Gerçek olamaz.

Hangi gün olduğunu nasıl unutabilirim?

Düğün salonunu geçip çıkışa doğru ilerlerken yüzler bana doğru dönüyor. Kapının yanındaki şövalenin üzerinde, içeri giren tüm konukları selamlayan boyalı ahşap bir tabela var. Ona bakıyorum, harfler bulanıklaşıyor.

TEBRIKLER! ROB VE
AMY TRAN 5 NISAN

Nasıl unutabilirim ki? Tanrı aşkına, tarih her yerde yazıyor. Davetiyelerde vardı. Tabelalarda. Otele rezervasyon yaptırdığımızda faturada yazıyordu ama ben fark etmedim. Nasıl fark etmedin? Bu nasıl mümkün olabilir?

Nasıl olduğunu biliyorum. Layla.

Son birkaç haftayı Layla'nın etkisinde geçirdim. Beynimi o dolduruyor. Onunlayken hiçbir şeyin önemi yok gibi görünüyor. Kendimi ona o kadar kaptırdım ki, eskiden benim için en önemli olan kişiyi unuttum.

Otel lobisine doğru ilerliyorum. Ana girişin yakınında, check-in yapmak için bavullarının saplarını tutarak bekleyen bir grup insan var, bu yüzden asansörlerin arkasında yarı gizli olan personel çıkışını görene kadar etrafta dolanıyorum. *Girilmez* tabelasını görmezden gelerek beyaz kapıyı itiyorum ve küçük bir özel otoparka çıkıyorum. Neredeyse ıssız bir yer; yemek servisi yapanlardan biri duvara yaslanmış sigara içiyor. Ben nefes nefese kapıdan dışarı düşerken bana dikkatle bakıyor.

"Tanrım. İyi misin, dostum?" Gözlerini kırpıştırıyor. "Uh. Yani. O girişi kullanmamanız gerekiyor, efendim. Yol tarifine ihtiyacınız var mı?"

Ceketimi açtım. "Defolup gitmen için sana yüz sterlin

veririm." Sigarasını söndürdü. "Tamam o zaman."

Cüzdanımı kaptım, bir avuç banknot çıkardım ve ona doğru ittim.

"Teşekkürler!" Onları cebine koyar ve kapı arkasından çarparak kapanırken gözden kaybolur. Ses otoparkta yankılanıyor.

Taş basamaklara yığılıyorum ve gökyüzüne bakıyorum. Her nasılsa, öğleden sonra ben fark etmeden akşama doğru kaymış; parlak mavi gökyüzü kenarlarından kararmaya başlıyor ve tam tepemde bir tutam yıldız görebiliyorum. Derin bir nefes alıp serin bahar havasını ciğerlerime çekiyorum ama göğsüm çok daralıyor.

5 Nisan. Bugün 5 Nisan. Emily'nin ölüm yıldönümü. Daha önce hiç unutmamıştım.

Öldüğü günden beri her yıl onu ziyarete gittim. Ona çiçekler götürdüm, onunla oturdum ve konuştum. Başka kimsenin bunu yapmayacağını biliyorum; diğer tüm arkadaşları onu unuttu ve Tanrı aşkına, annesi cenazesine bile gitmedi. Kadın, Em'e teşhis konur konmaz günde bir şişe votka içmeye başladı ve bitene kadar da durmadı. Muhtemelen şu anda evinde, birkaç şişe içmiştir.

Bu yüzden ondan nefret ettim. Kızını unutmayı seçtiği için ondan nefret ediyordum. Onun yanında olmalıydı ama bunun yerine, Emily'nin yatağının yanında oturmak için dersi asan, kusarken saçlarını tutan, onu güldürmeye çalışan *bendim.* Onunla geçirebileceğim her son saniyenin tadını çıkarıyordum.

Gözlerimin önünde bir anı canlanıyor. Emily, bir hastane yatağında yatıyor, etrafı bipleyen makineler ve plastik tüplerle çevrili. Yanında oturmuş, elini tutuyordum. Geceyi atlatamayacağını biliyordum. Çoktan yarı ölmüştü.

"Beni bırakma," diye mırıldandı. "*Beni önemseyen tek kişi sensin. Beni yalnız bırakma."* Gözleri o kadar dehşet doluydu ki çığlık atmak istedim.

Hafızam eskiden bir film sahnesi kadar netti, ama şimdi sulu ve bulanık. Yanağının kıvrımını, kaşlarının eğimini hatırlayamıyorum. I

saçının tam tonunu hayal edemiyorum. Her şey kayboluyor. Ellerimi yumruk yapıp zor nefes alıyorum.

Bu nasıl oldu bilmiyorum. Em'e onu unutmayacağıma dair söz verdim, ama o yavaş yavaş benden uzaklaştı. Tanrı aşkına, sadece on iki yıl oldu. On iki yıl ve ben hayatımın aşkı olduğunu söylediğim kızı çoktan unuttum.

Telefonumu çıkarıp saati kontrol ettim. Çok geç kalmışım. Mezarlık bir saat önce kapanmıştı. Üzerime bir keder dalgası çökerken gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Bugün kimse onu görmeye gelmeyecek. Bir yılı aşkın süredir tamamen yalnız. Herkesin onun gittiğini fark etmemesi sadece on yıl sürdü.

Öldüğü gün içip dans ederek ve güzel kızları öperek ne yapıyorum ben? Neyim var benim böyle? Telefonumu merdivenlere çarpıp başımı ellerimin arasına aldım. Yağmur yağmaya başlıyor, pahalı takım elbisemi ıslatıyor.

Kendimi Layla'ya çok fazla kaptırdım. Buna bir son

vermeliyim. Bunu daha fazla yapamam.

ELLİ YEDİ

LAYLA

Zack ortadan kaybolduktan sonra, aptalca içki masasında durup arkasından bakıyorum.

Neden böyle tepki verdiğinden emin değilim. Bir şey mi oldu? Yanlış bir şey mi yaptım? Amy onu çekiştirip beni yalnız bırakırken Rob bana özür dileyen bir bakış attı.

İçimi çekiyorum ve boş bardağımı masaya bırakıp odaya göz gezdiriyorum. Muhtemelen diğer çocukları bulmalıyım. Koridorun köşesinde hala Amy'nin teyzesiyle konuşan Luke'u görüyorum. Sıkıntıdan ölmek üzereymiş gibi görünüyor, ben de ona doğru ilerlemeye başlıyorum - ama daha iki adım atmadan büyük bir el sırtıma dokunuyor.

"Hey," diyor bir ses kulağıma.

Gülümsüyorum, dönüp Josh'a bakıyorum. İnanılmaz görünüyor. Blazer ceketini çıkarmış ve gömleğinin kollarını sıvamış. Gözlerim kalın, kaslı ön kollarında gezindikten sonra tekrar kızarmış yüzüne kayıyor.

"Hey," diyorum, kravatını çekiştirmek için uzanıyorum. "Bunun içinde harika görünüyorsun."

"Oh?" Bana bakarken gözleri alışılmadık derecede parlak. "Belki de bunu daha sık takmalıyım." Derin sesi her zamankinden daha koyu, kırpılmış aksanı yumuşayarak alçak bir mırıltıya dönüşüyor. Bir elini belime dolayıp elbisemin yumuşak kumaşını hissederken gözlerimi kırpıştırıyorum. "Çok güzel görünüyorsun," diye mırıldanıyor, beni daha yakına çekerek. Bacaklarımın arasında ısı çiçekleri açıyor ve aniden içimi dolduran ağır metal boncukların aşırı farkına varıyorum. "Her zaman öylesin." Başını eğiyor, yüzünü saçlarıma bastırıyor ve derin derin nefes alıyor. Nefesindeki hafif viski kokusunu yakalıyorum ve birden neler olduğunu fark ediyorum.

"Sarhoşsun," diye mırıldanıyorum, hafifçe kıpırdanarak. "Vay anasını. Seni hiç sarhoş görmemiştim." Ne zaman takılsak, Josh genellikle su ya da soda ile yetinir. Onu bir seferde bir biradan fazlasını içerken hiç görmedim.

Mırıldanıyor ve vücutlarımız aynı hizaya gelene kadar beni kendine çekiyor. Eli yumuşak bir şekilde sırtımın alt kısmına doğru kayarken yanaklarım ısınıyor. "Hayır."

"Öylesin."

"Hiç sanmıyorum." Yüzünü boynumun kıvrımına sıkıştırıyor. "Kiraz gibi kokuyorsun."

"Sen küçük bir yalancısın," diyorum gülme isteğimle savaşarak.

Tenime karşı iç geçiriyor. "Belki Rob'un odasında bir şişe viski açmışızdır," diye itiraf ediyor. "Amy'nin babası ona hediye etti. Hayır demek kabalık olur."

Elimi gür saçlarında gezdiriyorum. "En son ne zaman viski içtin?"

"Birkaç yıl önce."

Kesinlikle çok sevindim. "Aman Tanrım. Joshua Tran, dokuz ayaklı kabus, tam bir hafif sıklet."

"Gerçekten sarhoş değilim," diye ısrar ediyor ve geri çekilip etrafına bakınıyor. Gülümseyen ve sohbet eden insanları süzerken kara gözleri parlıyor. "Yaklaşık beş saat önce bir kadeh içtim. Sadece... mutluyum. Her şey mükemmel oldu."

"Bu şeyleri seviyorsun, değil mi?" Fark

ettim. "Hm?"

"Düğünler. Aşk. Aile."

Omuz silkiyor. "Herkesi bu kadar mutlu görmek güzel."

"Çok tatlısın," diye fısıldıyorum ve gülümsemesi genişliyor. Beni öpmek için yüzünü aşağı eğiyor ama dudaklarımız birbirine değmeden geri çekiliyorum. "Uh uh. Luke'un kavalyesi olarak buradayım, unuttun mu?" Zack'i öperek zaten ona gününü göstermiştim. Umarım kimse görmemiştir.

"Yani? Üçümüzle de çıkıyorsun, değil mi?" Onun yerine yanağıma bir öpücük konduruyor ve içime bir sıcaklık doluyor.

"Evet," diyorum yavaşça, kalbim küt küt atıyor. "Ama insanlar bizi birlikte görürse, bunun büyük bir dram olduğunu düşünecekler. Karımın eski sevgilisi bir randevu getirdi ve

onu sağdıcıyla aldatırken yakalandı. Şok. Korku. *Skandal.*"

Dudaklarını çenemin altına bastırıyor. "Aldatmıyorsun," diye mırıldanıyor, alçak sesi içimde gürlüyor. "Skandal yok."

Gözlerimi kapatıyorum. "Hayır, ama bunu başka kimse bilmiyor. Luke'u kötü göstermek ya da kardeşinin düğününü mahvetmek istemiyorum. Bugün onun günü."

İç çekiyor. "Haklısın," diyor, kımıldamadan.

"... bu beni bırakabileceğin anlamına geliyor,"

diye soruyorum. "Deniyorum," diyor bana daha

sıkı sarılarak.

Gülüyorum. "Tanrım, taş gibi sert kabuğunun altında yatan şey bu mu? Koca bir lapa yığını mı? Kendini toparla, bu çok utanç verici."

Birden beni müzikle birlikte döndürüyor ve ikimizi de beyaz ipek güllerle dolu devasa bir çiçek aranjmanının arkasına çekiyor. "Kardeşim burada, sevdiği kadınla dans ediyor. Ben sadece sevdiği kadınla bir saniye-" Duraklıyor, sanki kendini tutuyormuş gibi. "Değer verdiğim kadınla."

Midem bulanıyor. Ona bakıyorum. Gözlerime bakmıyor ama ellerimin altında vücudunun gerildiğini hissedebiliyorum. Sanki reddedilmek için kendini hazırlıyor.

Yakasını çekiştiriyorum. "Ah," diye takılıyorum. "Beni önemsiyor musun?"

Kaşlarını çattı. "Özür dilerim. Hor görülmüş demek istemiştim. Bu kelimeleri karıştırıyorum."

"Uh huh." Ellerimi göğsünün sert düzlemlerinde gezdiriyorum. "Peki beni ne zamandır *hor görüyorsun*?"

Gözleri beni bütünüyle yutuyor. "Seninle tanıştığım andan itibaren."

Nefes alamıyorum. Göğsümde bir kelebek bulutu uçuşuyor gibi hissediyorum. "Ezik," diye fısıldıyorum.

Sonra gülümsüyor, o kadar parlak ve ani ki neredeyse gözlerimi acıtıyor. "Layla," diye mırıldanıyor, büyük elleri yanaklarımı kavrıyor.

"Josh!" Etrafımıza bakıyorum. "İnsanlar görebilir-"

"Umurumda değil," diye mırıldanıyor, eğiliyor ve ağzımı kendine doğru çekiyor.

ELLİ SEKİZ

JOSH

Layla'yı yavaşça öpüp ona sımsıkı sarılırken mutluluktan neredeyse başım

dönüyor. En güzel günü yaşıyorum.

Beni yanlış anlamayın, çok yorgunum. Bu sabah beşten beri
kravatları ütüler, kuru temizlemeciden kıyafetleri alır ve insanlara kahve getirirdi. O hazırlanırken Amy kardeşime küçük romantik notlar yazmaya devam ediyor ve bunları ona iletmemi istiyordu. Her seferinde bir tane daha getirdiğimde bu kadar mutlu olmasaydı muhtemelen reddederdim.

Bir an için Layla'dan uzaklaşıp dans pistine bakıyorum. Rob orada Amy'yle birlikte, onu kolunun altında bando müziği eşliğinde döndürüyor. Göğsümde bir sıcaklık parlıyor. Sanki havada yürüyormuş gibi görünüyor.

Tanrım, düğünlere bayılıyorum.

Layla göğsüme yaslanarak iç geçiriyor ve ben de ona bakıyorum. Sanki bu gün daha iyi olabilirmiş gibi, şimdi odadaki en muhteşem kadın kollarımda. Şakağına sokuluyorum, saç çizgisinden aşağı ve kulağının üzerinden öpüyorum. "Bu elbise inanılmaz," diye mırıldanıyorum, nane ipeğini teninin üzerinde yumuşatarak.

Cevap vermiyor, ağzımı tekrar onunkine doğru çekiyor. Alt dudağını yavaşça dişlerimin arasına alıp yumuşak etini emiyorum ve boğuk bir ses çıkarıyor, içinden bir ürperti geçiyor.

Duraksıyorum. Layla genelde bu kadar anlayışlı değildir. Birden terlediğini, bana karşı hafifçe titrediğini fark ediyorum. Nefesi küçük, keskin pantolonlarla geliyor.

"Hey." Uzaklaşıyorum. "Layla."

Yüzünü çevirip gömleğimin ön kısmına gömüyor. Bir elimi elbisesinin içinde çıplak kalan sırtında gezdiriyorum ve içinden ilkinden daha şiddetli bir ürperti daha geçiyor.

Bu doğru değil. Onu dikkatlice kendimden uzaklaştırıyorum.

"Tatlım?" Saçlarını gözlerinden geriye doğru okşuyorum. Yüzü kıpkırmızı ve göğsü kabarıyor. Kaşlarımı çatarak yanağını avuçladım. "Hey. Sorun ne? İyi misin?"

"Evet," diye mırıldanıyor, dik durmak konusunda kendine güvenmiyormuş gibi bana yaslanıyor.

Artık giderek daha fazla telaşlanıyorum. Ellerimi beline doğru kaydırıp onu tutuyorum. "Evet?"

Ofluyor. "Zack ve Luke..." dudağını ısırıyor.

"Hm?"

"Onlar..." ben sırtını okşarken bana karşı titriyor. "Zack'in bana verdiği topları hatırlıyor musun? Sinsters'dan?"

Konunun değişmesine göz kırpıyorum. "Ben... evet?"

Hafifçe omuz silkiyor, ağırlığını hafifçe kaydırıyor. "Onları içime koydular."

Kafamdaki tüm kan dışarı akarken ona bakıyorum. Sözlerinin aklımda yer etmesi biraz zaman alıyor. Sonra yemin ettim.

"Tanrım, Layla. Bütün o tören boyunca içinde oyuncaklarla mı oturuyordun?"

"Evet," diye fısıldıyor, yaklaşıyor. Vücudundaki gerginliği, kalçalarındaki hafif titremeyi hissedebiliyorum. Bir süredir diken üstündeydi.

"Ve seni böyle mi bıraktılar?" Saçlarının kokusunu içime çekmek için eğilerek soruyorum. "Bu çok zalimce."

"Mmhm." Bana bakıyor, yeşil gözleri kocaman. "Bana yardım eder misin?"

Arkamdaki partiye bakıyorum. Birkaç dakika içinde düğün fotoğraflarımız çekilecek. Her an nedimelerden biri beni aramaya gelebilir. Tüm vücudum Layla'yı tutup otel odamıza kadar taşımam için bağırıyor. Ama yapamıyorum.

"Lütfen?" Layla usulca soruyor. Berbat görünüyor; boynunda ve yanaklarında pembe bir kızarıklık var ve vücudunu ovuştururken sığ nefes alıyor

Şüphesiz benimkine karşı. Onu bu şekilde bırakamam.

"Benimle gel," diye mırıldanıyorum, elini tutarak.

Layla onu koridordan çıkarıp servis koridoruna götürmeme izin veriyor. Onu koridorun sonuna kadar sürükleyerek özel personel banyosunun kapısını açıyorum. Burası çok güzel: duvar kâğıtları gül desenli ve deniz kabuğu şeklindeki lavabolar altın kaplama musluklarla süslenmiş uzun bir mermer tezgâha yerleştirilmiş.

Kapıyı arkamızdan kilitleyerek dönüyorum ve Layla'yı tekrar duvara yaslayıp öpüyorum. Bana karşı eriyor, nefesi kesiliyor. Elleri kendini tutuyormuş gibi yakalarıma yapışıyor. "Lütfen," diye tekrar fısıldıyor. "Bu beni deli ediyor."

Elimi kalçasının kıvrımından aşağı kaydırıyorum, parmak uçlarımın altında elbisesinin serin kumaşını hissediyorum. "Acıyorlar mı? Çıkarmamı ister misin?"

Başını sallıyor, bileğimi kavrıyor ve bacaklarının arasına götürüyor. "Lütfen," diye nefes alıyor. "Dokun bana."

Görevimi yerine getirerek avucumu elbisesinin altına kaydırıyorum. Yumuşak, pürüzsüz kalçaları sıcak ve nemli. Parmaklarım pantolonunu kaplayan ıslak dantele ulaştığında gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. *Sırılsıklam olmuştu*. Islak kumaşı kenara iterek iki parmağımı kaygan, kabarık dudaklarının arasından geçiriyorum ve yumuşaklığına hayran kalıyorum. Parmak uçlarımı yavaşça içeri daldırmadan önce girişinin etrafında gezdirirken her tarafı titriyor. Onu okşamaya başladığımda metal boncukların sıcak, kaygan yüzeyini hissediyorum. Parmak uçlarım onları okşarken sarsılıyor ve yanağından öpüyorum. "Bu iyi hissettiriyor mu?" Sesimi alçak tutarak soruyorum.

"E-evet," diye kekeliyor. "*Oh*-"

Gülüyorum, parmaklarımı onun içinde çırpıyorum.

Birkaç dakika boyunca çoğunlukla sessiz kaldık. Layla'yı sabit bir şekilde parmaklıyorum ve o da tüm küçük nefes alışlarını ve mırıltılarını gömleğimin ön kısmına gömüyor. Çoktan yaklaştı. Islaklığının avucuma damladığını, bileğimi ıslattığını hissedebiliyorum.

Birden telefonum tezgahın üzerinde bip sesi çıkardı. Gözlerimi kapatıyorum. Kahretsin. "Fazla zamanım yok. Kardeşim fotoğraf çekmek istiyordur."

Bana tekrar sürtünüyor, kalçaları elime karşı titriyor. Gözleriyle karşılaştığımda, gözyaşlarıyla cam gibiydiler.

Kaşlarımı çattım. "Bebeğim, acıyor mu?"

"Ağrıyor," diye tıslıyor. Duraklıyorum ve üzgün bir ses çıkarıyor. "Hayır," diye soluk soluğa kalıyor. "Hayır, devam et!" Sesi çaresizlikle gerginleşiyor. İtaatkâr bir şekilde, sabit hareketlerimi sürdürerek parmaklarımı onun derinliklerine daldırıyorum. Kaygan duvarları beni daha derine çekmeye çalışıyormuş gibi üzerime yapışıyor ve tüm vücudu benimkine karşı sarsılıyor. Sınırda. Muhtemelen bir süredir öyleydi. Nefes alışları hızlanıyor, her nefesi bir öncekinden daha tiz ve çaresiz, onu daha da sert öpüyorum, nefesini yakalayabilsin diye bırakmıyorum.

"Geliyor musun?" Mırıldanıyorum.

Omzuma doğru başını sallıyor ve ben de ona karşı gülümseyerek metal boncuklara ulaşana kadar parmaklarımı daha da derine sokuyorum. Çok dikkatli bir şekilde bir tanesini kavrıyorum, başparmağımı şişmiş memesinin üzerinde gezdirirken ipi içinde oynatıyorum.

ELLİ DOKUZ

JOSH

Gözleri açılıyor. Düşük bir iniltiyle, elime karşı sıcak, ıslak bir karmaşa içinde patlıyor. Bana karşı kıvranırken onu sabit tutuyorum, içinden his dalgaları geçerken ceketimin önünü sıkıca kavrıyor. Parmaklarımın etrafında nabzının attığını hissedebiliyorum, bana karşı kıvranırken sıcak ve güçlü.

Sanırım şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey. Gözlerimi kapatıp nefesimi düzene sokmak için kendimi zorlamam gerekiyor.

Sonunda yavaşlamaya başladı ama benim işim bitmedi. Kalbim küt küt atıyor. Daha fazlasını istiyorum. Parmaklarımı onun içine sokuyorum, tekrar kıvranana kadar bırakmıyorum.

"Josh-" diye mırıldanıyor. "Yapamam, bu çok fazla."

Parmaklarımı bükerek iç duvarını kavrıyorum ve boncuk dizisini çekiştiriyorum. Neredeyse anında tekrar boşalıyor, her yeri titrerken vücudu benimkine karşı sertçe sarsılıyor. Saçları yüzüne dökülmüş, teller yanaklarını gıdıklıyor ve onları kulaklarının arkasına itiyorum, sessizce nefes alırken onu yakın tutuyorum.

Son ürperti dalgası vücudunu terk ettiğinde, bana doğru yığılmış, terli ve gevşekti. Islak yanağını öpüyorum ve isteksizce ondan ayrılıyorum. Tezgâhın üzerinde telefonum tekrar ötüyor.

"Gitmem gerek," diye mırıldandım. "Fotoğraflar için bana ihtiyaçları var."

Başını sallıyor, nefes nefese. "Tamam." Pantolonuma bakarken kirpikleri aşağı iniyor. "Bu konuda yardım istemiyor musun?"

Kendimi düzeltmek için uzanarak irkildim. "Vakit yok."

Bu fotoğraflar korkunç olacak. Taşaklarımdaki kan o kadar sert çarpıyor ki fiziksel olarak acı veriyor ve cildim o kadar aşırı hassas ki bu aptal giysinin her bir lifinin sinirlerimi kazıdığını hissedebiliyorum. Tüm bu fotoğraflarda arkada durduğumdan emin olmalıyım.

Başını sallıyor, kravatıma sokuluyor, sonra geri çekiliyor. "Tamam," diyor sessizce. "Git. Sonra görüşürüz."

Yanağından öpüyorum ve gitmek için

dönüyorum. "Bekle."

Geri döndüm. Layla bileğimi tuttu ve elimi dudaklarına götürdü. Ben daha bir şey söyleyemeden iki parmağımı ağzına götürüp sularından arındırıyor. Dudaklarının ve dilinin tenime karşı şehvetli çekişiyle taşaklarım sıkışıyor.

"Layla-" diye inledim. "Lütfen. Beni öldürüyorsun."

Parmağımın ucunu ısırıyor, sonra geri çekiliyor ve tatlı tatlı gülümsüyor. "Sadece seni temizliyorum. İyi eğlenceler."

Dönüp gitmek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor. Ama bir şekilde bunu başarıyorum.

Düğün fotoğrafçısı balo salonunun bir köşesine yerleşmiş, tüm ekipmanını güllerle süslü büyük beyaz bir duvarın önüne yerleştirmiştir. Düğün ekibinin çoğu çoktan yerlerini almış, sohbet etmektedir. Rob, yeni kayınvalidesi kravatını yeniden bağlarken ve onun kulağını çınlatırken gizlice bir flüt şampanya içmeye çalışmaktadır.

Onlara katılmaya gittim. "Hey. Üzgünüm, seni bulmam biraz zaman aldı."

Amy'nin annesi bana baktı ve yüzünü buruşturdu. "Tanrı aşkına, temizlen. Birazdan başlıyoruz." Bizi iterek geçti. "Amy'yi gören oldu mu?" *Hayır* sesleri yükseliyor ve o da oflayarak kızını bulmak için kalabalığın arasına geri dönüyor.

Gülmemeye çalışıyormuş gibi görünen Rob'a dönüyorum. "Kendimi temizleyeyim derken ne demek istedi?"

Boğazını temizliyor. "Az önce ırzına geçilmiş gibi görünüyorsun. Saçını düzelt."

Kahretsin. Çıkmadan önce banyo aynasında kendimi kontrol etmeliydim. Uzandım ve parmaklarımla saçlarımı taramaya başladım.

Rob sırıtarak izliyor. "Şu Layla denen kız, değil mi? Çok tatlı."

"Luke'la birlikte burada," diyorum sertçe, kollarımı sıvayıp yansımamı kontrol edecek bir şey arıyorum.

"Podcast'ini dinlediğimi biliyorsun, değil mi? Küçük, tuhaf dörtlü deneyini biliyorum." Başını eğip bana baktı. "Senin adına sevindim."

"Aramızda hiçbir şey olmuyor." Kravatımı düz bir şekilde çekiştiriyorum, sonra gizlice fermuarımın düzgün olup olmadığını kontrol etmeye çalışıyorum.

"Hayır mı?" Gözlerini kırpıştırarak soruyor. "Yıllardır onun hakkında konuştuğunu biliyorsun, değil mi? Onu neredeyse tanıyormuşum gibi hissediyorum."

Göz kırpıyorum. "Ne demek istiyorsun? Seninle onun hakkında hiç konuşmadım."

"Josh, son üç yıldır ondan bahsetmediğin bir konuşma yaptığımızı sanmıyorum. Elbette adını söylemedin ama belli ki o." Ona boş boş bakıyorum ve o da kaşlarını kaldırıyor. "Senin sinir bozucu yeşil gözlü komşun mu? Çok çalışıyor ve görüntülü arama yaparken internetinizi mi bozuyor? Sarı saçlı, öfkeli, sana iç çamaşırını göstermeyi seviyor? Bir şey çağrıştırdı mı?"

"Bunların hepsini sana söylemedim."

"Oh, ama sen yaptın." Kalabalığa bakıyor. "Bugün onu görene kadar kafamda oturmamıştı. Ondan bahsederken bir tür savaşçı prenses hayal ediyordum. O daha çok küçük bir periye benziyor."

"Bunu söylediğini duymasın," diye mırıldanıyorum, fotoğrafçı telaşlı bir ifadeyle yanımıza gelirken manşetlerimi ilikliyorum. "İyi görünüyor muyum?"

"Çok güzel görünüyorsun," diye beni temin ediyor. "Kesinlikle büyüleyici. Benim muhteşem kardeşim."

Fotoğrafçı, kır saçlı, 1.80 boylarında bir kadın, dikkatimizi çekmek için el çırpıyor.

"Gelini gören var mı?" Hepimizin yüzünü tarayarak sesleniyor. Düğün ekibinden kimse bir şey söylemiyor ve o da iç geçiriyor. "Tanrım, her seferinde. Pekâlâ. Damat tarafıyla başlayalım o zaman. Tüm sağdıçlar çiçeklerin önüne geçebilir mi lütfen? Damat ve sağdıç ortada. Anne ve baba nerede?"

Rob sertleşiyor.

Boğazımı temizliyorum. "Katılımcı değiller."

Sanki ölü annemiz ve hıyar babamız onun için inanılmaz derecede rahatsız ediciymiş gibi nefesinin altında homurdanıyor.

Sağdıçları etrafımızda yerlerini alırken Rob, "Onu davet etmeyi düşündüm," diye mırıldandı. "Gelmeyeceğini düşündüm."

"Bütün düğünü mahvederdi," diyorum. "Her şeyi didik didik ederdi. Seni ve Amy'yi eleştirirdi. Tüm bunların aptalca olduğunu düşünürdü." Babamızın aşkın ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Romantik olan her şeyden nefret ederdi. Düğünler onun için cehennem gibiydi.

Başını salladı. "Evet." Fotoğrafçı kamerasına kaşlarını çatarak birkaç deneme çekimi yaparken bir süre sessiz kalıyoruz. "Cidden," diyor sessizce. "Layla'yı bulduğuna sevindim. Kulağa hoş geliyor." Karşıdan bana bakıyor. "Bilgin olsun diye söylüyorum, o da senden hoşlanıyor."

Kalbim göğsümde tekliyor. Yüzümü düz tutmaya çalışıyorum. "Nasıl olur da..."

Homurdanıyor. "Tweetlerinizi okumuyor musunuz? Dinleyicilerinin her biri bunu duyabilir. Kız sana aşık oluyor. Ve sanırım diğer ikisi de." Bana döndü, gözleri ciddiydi. "Ona haber ver. Başkalarını mutlu etmeye çalışıp kendi isteklerini görmezden gelme. Birini bulmayı hak ediyorsun."

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Önümüzde fotoğrafçı iç çekerek fotoğraf makinesini yere bırakıyor. "Tanrı aşkına. Sağdıç lütfen boynundaki ruju çıkarabilir mi?" Sesi kızgınlıkla karışık bir şekilde bağırıyor.

Gülmekten iki büklüm olmuş Rob'a ters ters bakıyorum. "Seni

pislik." "Yeni bir görünüm deniyorsun sanıyordum!"

Biri bana bir mendil uzatıyor ve ben de cildimdeki makyajı siliyorum. Hala Layla'nın kokusunu

parmaklarımda hissediyorum.

Bugün uzun bir gün olacak.

ALTI

LUKE

Amy'nin teyzesi gözlerini devirerek, "Ve küçük Jimmy sonunda ilk yüzme derecesini geçti," diyor. "On metre. Sadece iki yılını aldı. Çocuk sudan ölesiye korkuyor."

"Bu harika, Bayan Smith," diyorum ona, uzaklaşmaya çalışarak. "Sakıncası yoksa, sadece-"

Beni başından savdı. "Bana öyle deme. Burada hepimiz aileyiz. İyi bir çocuk ol ve içkimi doldur, olur mu?"

Gülümseyip bardağını alıyorum, içki masasına dönüp yeni bir şampanya flütüyle değiştiriyorum. Amy'nin teyzesi beni köşeye sıkıştıralı yarım saatten fazla oldu ve o zamandan beri kulağımın dibinde sohbet ediyor, beni en son aile dedikodularından haberdar ediyor. Artık onun yeğeni olmadığımı gerçekten hatırlıyor mu yoksa gerçekten umursamıyor ve sadece konuşacak birini mi istiyor emin değilim. Ona yeni içkiyi uzattım, sonra beşinci kez kendimi affettirmeye çalıştım.

"Sakıncası yoksa, randevumu bulmam gerekiyor. Bir yerlerde kayboldu."

Garsonlardan birine göz atarak bana el sallıyor ve ben de hızlıca kaçıyorum, uzaklaşıp koridoru tarıyorum.

Tekrar burada olmak çok tuhaf. Nereye baksam anılar canlanıyor zihnimde. Belli ki mekân son on beş yıldır dekorasyonunu yenilememiş. Krem rengi ipek gül vazoları aynı. Tavandan sarkan tüller aynı. Pembe kurdelelerle süslenmiş sıra sıra beyaz sandalyeler.

Düğün konukları bile aynı. Herkes on yaşından büyük ama Amy'nin tüm ailesi ve arkadaşları burada. Evli olmayan yetişkinlerin çoğunun artık çocukları var. Bebekler ortaokula gidiyor. Çikolata çeşmesinin yanında telefonuyla uğraşan, herkesi görmezden gelen, belli belirsiz tanıdık bir genç var ve ben kaşlarımı çatarak daha önce nerede o l d u ğ u m u hatırlamaya çalışıyorum.

onu daha önce görmüştüm. Ben izlerken bana bakıyor, gözleri titriyor ve tanıdığım için şok geçiriyorum.

Bu Lavender, eski yeğenim. Onu dört yaşında tombul bir çocuk olarak hatırlıyorum, bana sarılarak televizyon izlerdi ya da onu okuldan eve götürürken elimi tutardı. Beni severdi, çünkü oturup pelüş hayvanlarıyla çay partisi yapan tek yetişkin bendim. Ve ben de onu severdim. Parçalara ayırana kadar. Daha önce hiç amca olmamıştım.

Onu on yıldan fazladır görmedim.

Düğün salonu aniden etrafımda titreşiyor, deja-vu bir dalga gibi üzerime geliyor. Yarım saniyeliğine, düğün gününde mutluluktan havalara uçan yirmi dört yaşında heyecanlı bir genç oluyorum. Sonra görüntü kayboluyor ve kutlama yapan, gülen, dans eden ve sohbet eden insan kalabalığının içinde tek başıma kalıyorum. Lavender birkaç saniye garip bir şekilde bana bakıyor, sonra kızarıyor ve gözlerini tekrar telefonuna çeviriyor.

Birden ciğerlerim eziliyormuş gibi hissettim.

Hiç düşünmeden topuklarımın üzerinde dönerek partinin içinden geçip balo salonunun büyük ahşap kapılarına doğru ilerliyorum. Otelin lobisine adımımı attığımda kalbim küt küt atmaya başlıyor. Asansörlere doğru ilerlerken duvara yaslanıp birkaç derin nefes alıyorum.

Açıkçası düğüne gelmenin bu kadar zor olacağını beklemiyordum; ama eski düğün fotoğraflarıma geri dönmüş gibi görüneceğimi de beklemiyordum. Buraya son gelişim hayatımın en güzel gecesiydi. Ve şimdi o zamanlar elde etmek için çok çalıştığım her şey gitti.

Bir şey kaybetmişim gibi hissetmemek çok zor.

Bir el koluma dokundu. Döndüğümde Amy'nin gözlerini kocaman açmış bana baktığını görüyorum. Beni buraya kadar takip etmiş olmalı; kabarık beyaz elbisesiyle avluda dururken gülünç bir şekilde yersiz görünüyor.

Kendimi ona gülümsemeye zorluyorum. "Merhaba," diyorum. "Tebrik ederim. Çok güzel görünüyorsun."

Homurdanıyor ve beni başından savıyor. "Elbiseyi yeniden giymek kötü bir fikirdi. Bu şeyin içinde zar zor nefes alabiliyorum. Topuklu ayakkabılarımdan da çoktan vazgeçtim." Elbisesinin eteklerini kaldırıp altında saklı Converse'lerini gösteriyor.

"Pekala. Çok güzel bir parti. Davetiniz için teşekkür ederim."

"Geldiğiniz için teşekkürler. En iyi arkadaşın artık benim kayınbiraderim olduğu için aramızda bir husumet olmadığını göstermenin en iyisi olacağını düşündüm. Aile etkinliklerini daha az garip hale getirebilir."

Başımı salladım. "Emery Lisesi nasıl?"

"Hep aynı, hep aynı. Okul değiştirmeyi düşünüyordum. Bir yerde ancak o kadar yıl müdürlük yapabiliyorsunuz ki, artık akıl almaz bir hal alıyor."

Başımı sallıyorum ve ikimiz de bir süre sessizce durup lobiye bakıyoruz.

"Yani," dedi sonunda. "Layla Thompson."

"Evet."

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

"Benim apartmanımda oturuyor. Birkaç yıl önce benim dairemin karşısındaki daireye taşındı."

"Doğru. Bunca zamandır onunla görüşüyor muydun?" Onaylamadığı sesinden belli oluyor.

Gözlerimi kapatıyorum. "Beni azarlayacak mısın? İnan bana, tereddüt ettim ama eski bir öğrenciyle çıkmanın ürkütücü ya da acınası olmadığı konusunda yeterince zaman geçtiği konusunda ısrar etti."

"Bu benim sorunum değil." Dudaklarını büzüyor. En sevdiği koyu pembe rujunu sürüyor; sanırım adı Tender Rose'du. Düğünümüzde ona beş kez yeniden sürmek zorunda kalmıştım, çünkü ruju öpüp duruyordum.

Hatırladıkça yüzümü buruşturuyorum. Amy'yi özlemiyorum. Gerçekten özlemiyorum. Ama o zamanki kendimi özlüyorum. Ne kadar iyimser ve mutlu olduğumu özlüyorum. İlişkimizin yürüyeceğinden ne kadar emin olduğumu özlüyorum.

Boşandığımdan beri hiçbir şeyden emin olduğumu sanmıyorum. Bu benim o yanımı öldürdü.

"Onun hakkında okuldan ne hatırlıyorsun?" Amy dikkatle sorar.

"Çok değil. Akıllı ve sessiz biriydi. Boşanma evraklarımızın hazırlandığı yıldı, o yüzden..." Sözümü kesiyorum. "Derslerde tam olarak hazır değildim."

"Hm." Amy küpesini çekiştiriyor. "Ama ondan hoşlanıyorsun, değil

mi?" "Beklediğimden de fazla," diye itiraf ediyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Ağır ağır iç geçiriyor. "Bak. Gününü mahvetmek istemiyorum, ya da
hiçbir şey. Ama sana bir şey söylemem gerekiyor."

Sesinin tonu korkutucu derecede kasvetli. "Evet?" Cevap vermeyince alarm zilleri çalmaya başlıyor. "Amy, ne oldu?"

"Onu Josh'ı öperken gördüm." diyor. "Güllerin arkasında. Bilmek istersin diye düşündüm."

Omuzlarım gevşiyor, içime bir rahatlama doluyor. "Anlıyorum."

Bana bakıyor. Belli ki daha dramatik bir yanıt bekliyordu. "Bu kadar mı?" İnanamayarak sordu. *"Anlıyorum?"*

"Layla ve ben kararlı bir ilişki içinde değiliz. İstediği kişiyle öpüşebilir."

Amy bana delirmişim gibi bakıyor. "Ben... Luke, yanlış anlama ama... sen iyi misin? Sence biriyle konuşmaya ihtiyacın var mı? Bir terapistle falan?"

Ona göz kırpıyorum. "Ne? Ne demek istiyorsun?"

"Sence biraz depresyonda olabilir misin?" Nazikçe soruyor. "Çünkü durduğum yerden orta yaş krizine girmişsin gibi görünüyor."

Kaşlarımı çattım. "Endişenizi anlıyorum ama hayatım uzun zamandır bu kadar iyi olmamıştı. En ufak bir depresyonda değilim."

Bir kaşını kaldırıyor. "Ciddi misin? Neredeyse kırk yaşındasın ve bir karın yok. Çocuğun yok. Bir evin yok. Bir daireyi senden on yaş küçük birkaç çocukla paylaşıyorsun-"

"Josh ve Zack *çocuk* değiller. Onlar iyi adamlar. Ve aramızdaki on yıllık yaş farkının neden biriyle arkadaş olmamı engellemesi gerektiğini anlamıyorum."

Bana aptalmışım gibi bakıyor. "Onlarla sadece *arkadaş* değilsin Luke. Bir öğrenci gibi onlarla aynı evde yaşıyorsun. Ve şimdi düğünüme kolunda eski öğrencilerinden biriyle geliyorsun." Kollarını kavuşturuyor. "Az önce sana bütün akşamı kocamı öperek geçirdiğini söyledim.

ve sen gözünü bile kırpmadın!" Cevap vermek üzereydim ki sözümü kesti. "Ve sadece o da değil. Onu içki masasının yanında Zack'le çok yakınlaşırken gördüm. *Zack Harding,* Luke. Ünlü bir eski rugby oyuncusu. Yirmi sekiz yaşında bir kızın gözünde onunla rekabet edebileceğini gerçekten düşünüyor musun? Özellikle de Layla Thompson gibi biriyle?"

Boğazımın arkasında kötü bir his beliriyor. "Ne demek 'onun gibi bir kız'?"

Kaşlarını çatıyor. "Siz onu okuldan hatırlamıyor olabilirsiniz ama ben hatırlıyorum. Ve öğrencilerden personele herkes Layla Thompson'ın *belli bir tür kız* olduğunu bilirdi.*"*

Gözlerimi kapatıyorum.

Amy'nin Layla'nın lisedeki zorbalıklarından habersiz olduğunu varsaymıştım. Bunu biliyor olabileceğini bir an bile düşünmemiştim. "Bu ne anlama geliyor?" Dikkatlice söyledim.

Amy iç geçirir. "O kolay biriydi, Luke. Ofisimde sürekli erkek arkadaşlarını çaldığından şikayet eden kızlar vardı. Neredeyse her gün erkekler arasında mekik dokurdu ve para karşılığında... *iyilik yaptığına dair pek* çok söylenti vardı. Genelde okuldaki en gevşek kız olarak kabul edilirdi ve belli ki hiçbir şey değişmemiş-"

"Amy," dedim sertçe. "Neyin var senin?! Neden bir öğrenci hakkında böyle konuşuyorsun? Layla'nın okuldaki dönemi çok zordu. Ona yardım etmemiz gerekirken, zorbalığa uğramasına ve dışlanmasına seyirci kaldık."

Dudakları yukarı doğru kıvrılıyor. "Yani biliyorsun. Dur tahmin edeyim. Sana hepsinin yalan olduğunu mu söyledi?"

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Yalan olsun ya da olmasın, reşit olmayan bir genç kızı yatakta ne yaptığına göre yargılamak tamamen uygunsuz! O gerçek bir çocuktu ve sen ona *gevşek mi* diyorsun?!"

İç çekiyor. "Ben sadece bu tür şeylerin bir düzen oluşturduğunu söylüyorum. Eğer o zaman etrafta uyuyorsa, şimdi de uyuyor olabilir." Dudaklarını birbirine bastırarak lobiye bakıyor. "Bu her zaman senin sorunun oldu. Önünde ne olduğunu göremiyorsun. Romantik küçük hayal dünyana o kadar kaptırmışsın ki kendini, tüm uyarı işaretlerini görmezden geliyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Neden bahsettiğini bilmiyorum-"

"Ailem seninle evlenmememem için bana yalvardı," diye birden ağzından kaçırıyor ve beni şoke ederek sessizliğe gömüyor. "Bana *yalvardılar.* Babam düğünün tüm iptal masraflarını ödemeye bile söz verdi. Bir hata yaptığımı biliyorlardı ve bunun hayatımın sonuna kadar peşimi bırakmayacağından korkuyorlardı."

Ağzım kuruyarak ona bakıyorum. "*Ne?* Ailenin beni sevdiğini sanıyordum."

"Oh, seni çok sevdiler; mükemmel bir beyefendiydin. Nazik, tatlı ve sevecen. Ama seni bir erkek arkadaş olarak sevdiler, bir koca olarak değil. Bizi birlikte gördükleri andan itibaren uzun vadede birlikte olamayacağımızı anladılar." Tırnaklarına bakıyor. "Sana bunu hiç söylemedim ama düğünümüzden önceki gece neredeyse evlenmeyecektim. İçten içe bunun yanlış olduğunu biliyordum."

Sözleri yüzüme bir kova soğuk su gibi çarptı. Birkaç saniye boyunca bocaladım, nutkum tutuldu.

"O zaman neden yaptın?" Sonunda başardım. "Sonuna kadar gitmek?"

Omuz silkiyor. "Gençtim ve sen tanıdığım en tatlı adamdın. Sana aşık olduğumu sanmıştım."

"Ama sen değildin," diye bitiriyorum. Kalbim göğüs kafesimde çatlıyormuş gibi hissediyorum.

"Hayır. Yüzüğü parmağıma taktığın anda bunu biliyordum ve kesinlikle hiçbir şey hissetmedim. Daha yeminimizi bile etmeden lanetlenmiştik."

Burnumdan derin bir nefes alıyorum. Başım dönüyor. Duyduklarıma inanamıyorum.

Evliliğimizin sona ermesi benim için yeterince zordu. Amy ile ruh ikizi olduğumuzu sanıyordum. Ayrılabileceğimizi hiç düşünmemiştim bile.

Ama Amy'nin bana söylediği doğruysa, belki de tüm bu aşk tek taraflıydı. İlişkimiz gerçekten kafamın içinde miydi? Gerçekten o kadar aptal mıyım?

"Şey," dedim sonunda, "kayıtlara geçsin diye söylüyorum, seni sevdim. Bunu başaramayacağımızı bir an bile düşünmedim."

"Yapmadığını biliyorum," diyor nazikçe. "Çünkü dünyayı pembe gözlüklerle görüyorsun. Ama bu bir peri masalı değil. Gerçek aşk fethetmez

Hepsi bu. Gözlerini aç ve lanet olası hayatında bir kez olsun ilişkine gerçekten bak." İleriye doğru bastırıyor, gözleri sert. "Layla genç. Güzel bir kız. Bir ünü var ve bu geceki davranışlarına bakılırsa, kesinlikle hiçbir şey değişmemiş. Senin incindiğini görmek istemiyorum Luke. Ve herkes *onun burada kalmayacağını* görebilir.*"*

Başımı sallıyorum, geri çekilmeye çalışıyorum. "Bunu dinlemiyorum-"

Kolumu tuttu. "Evet, öylesin. Tanrı aşkına, sana yardım etmeye çalışıyorum!" Onu silkelemeye çalışıyorum ama bırakmıyor.

ALTMIŞ BİR

LAYLA

Josh fotoğraf çekmek için ayrıldıktan sonra banyo aynasındaki yansımama bakıyorum, zor nefes alıyorum.

Berbat görünüyorum. Josh'la yaptığım şipşak seks damarlarımda yanan ateşi durdurmaya yetmedi. Aksine, eskisinden daha da kötü hissediyorum. İnce elbisem terden tenime yapışıyor ve sinirlerim yanıyormuş gibi hissediyorum. Ve boncuklar...

Onları içimde hissedebiliyorum. Rahatsız edici değiller - sadece ağır bir baskı, Josh beni boşalttığından beri daha da kötüleşen derin bir dolgunluk. Rahatlamaya çalışmak için ağırlığımı ne kadar kaydırırsam kaydırayım, içime doğru bastırdıklarını hissedebiliyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve kendimi elimdeki işe odaklanmaya zorluyorum. Gizli hoparlörlerden çalan klasik müzik, Josh'un gevşettiği buklelerimi tuttururken beni hafifçe rahatlatıyor. Dispenserden biraz el kremi almak için eğildiğimde, boncuklar tekrar yer değiştiriyor, birbiri üzerinde kayıyor ve içime sıcak bir zevk dalgası gönderiyor.

Ağzım açık kalıyor, tezgâhın kenarına tutunuyorum ve bacaklarımın arasından kan hücum ederken bacaklarımı sıkıca kavuşturuyorum.

Bunu yapamam. Ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin, partiye geri dönemem, gülümseyemem ve *içimdeki* bir şeyle kaynaşamam. Delireceğim. Otel odasına dönüp onları çıkarmalıyım. Belki hediye olarak Zack'in yastığına bırakırım.

Derin bir nefes alarak elime biraz soğuk su alıyorum ve terli enseme siliyorum. Olabildiğince serinlediğimde doğrulup üzerimi kuruluyorum ve koridora geri dönüyorum. Koridorda ancak iki adım atmıştım ki alçak bir ses adımı çağırıyor.

"Layla."

Zack dar koridorda hızla bana doğru gelirken sıçrayarak dönüyorum. Kötü görünüyordu. Yakası açık, kravatı orantısız ve gözleri kırmızı.

Yüzüğü boynundaki zincirden sarkıyor ve hafifçe sallanıyor. Bana yetişiyor ve beni tutup kendine çekiyor, parmakları kollarımı kavrıyor. Zor nefes alıyor.

"Zack," diyorum usulca. "Hey, iyi misin?"

"İyiyim," diye homurdanıyor.

"Bir şey mi oldu? Neden gittin?" Yüzünü

buruşturuyor. "Üzgünüm. Dizim ağrıyordu."

Endişe beni çekiştiriyor. "Odaya geri dönmek ister misin?"

"Şimdi daha iyiyim," diyor elimi tutarak. "Benimle gel." Beni koridorda çekiştirmeye başladı. Beni yangın çıkışına doğru sürükleyip kapıyı iterek açıyor ve otelin geniş bahçelerine doğru götürürken şaşkınlıkla onu takip ediyorum.

Artık geç oluyor ve gökyüzü başımızın üzerinde koyu bir alacakaranlık mavisine dönüşüyor. Zack beni bahçeye götürüyor, parlak yapraklar ve aromatik çiçeklerle dolu, mükemmel bakımlı çitlerin ve çalıların arasından geçiriyor. Kuşlar tepemizdeki ağaçlarda şirin şakımalar yapıyor. Birisi yeşilliklerin arasına peri ışıkları yerleştirmiş ve biz arazide ilerlerken onlar da üzerimizde parıldıyor.

Zack'e bakıyorum. Çenesi sıkılmış ve gözleri ateş saçıyor. Neler olduğundan emin değilim. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Özel bir yerde," diye mırıldanıyor ve parmaklarımı sıkıca kavrıyor.

Topuklarımı mükemmel biçilmiş çimlere gömüyorum. "Etrafta sürüklenmekten hoşlanmıyorum," diye uyarıyorum.

"Bundan sonrasını seveceksin," diye kesin bir dille söz veriyor ve beni kalp şeklindeki büyük bir fidanın arkasına, sarkan sarmaşıkların gizlediği küçük bir oyuğa çekiyor.

Etrafıma bakıyorum. Beni küçük, tatlı, özel bir yere getirdi; bahçe duvarının dibinde, çalıların ve yeşilliklerin gölgelediği gizli bir köşe. Tek bir cam fener başımızın üzerinde sallanarak bizi aydınlatıyor.

Etkilendim. Biri bahçeye çıksa bile bizi burada bulabileceğinden şüpheliyim.

"İlişkiye giriyor muyuz?" Kontrol ediyorum.

"Evet," diyor ve beni duvara yaslayıp elbisemin ipeksi eteğini önsöz söylemeden çekiştiriyor.

Tanrı'ya şükür.

Dudaklarımızı birbirine çarparken başım serin yosunlu tuğlaya yaslanıyor. Bu kirli bir öpücük, ısırma ve ısırıklarla dolu ve Josh'un centilmen tatlılığından sonra tam da ihtiyacım olan şey. Tenlerimiz birbirine kayarken, ağızlarımız birbirine çarparken serin akşam sıcak kırmızı bir pus içinde kayboluyor.

Zack'in eli pürüzsüz kalçamdan yukarı kayıyor ve kasıklarımı avuçluyor. "Kahretsin. Pantolonun nereye gitti?" Yanağıma doğru mırıldanıyor.

"Josh'ta."

"Küçük otuzbirci," diye mırıldanarak kalın parmaklarını sıcak, sırılsıklam kıvrımlarımın arasından geçirdi. "Tanrım, sırılsıklam olmuşsun. Boncuklar hâlâ içinde mi?"

Nefes nefese başımı sallıyorum, başımı omzuna dayıyorum ve elinin üzerinde kıvranıyorum. Alçak sesle onaylıyor, alt dudağımı ısırıp dişlerinin arasında sürüklerken parmaklarını içime daldırıyor ve ilk büyük gümüş topu nazikçe çıkarıyor. Onu çekiştirirken, tüm ip içimde derinlere doğru hareket ediyor. Zinciri yavaşça gevşetmeye başladığında tırnaklarımı kollarına geçirerek nefes nefese kalıyorum. Sıcak, pürüzsüz metal G noktamın üzerinde kayarak hassas sinirleri uyarıyor. Uzun zamandır o kadar gerginim ki, bu küçük dokunuş bile beni harekete geçirmeye yetiyor. Ani ve keskin bir orgazmla titrerken ayak parmaklarımın kıvrıldığını ve kalçalarımın gerildiğini hissediyorum.

"Aferin kızıma," diyor ben nefes nefese kalırken, bileğini bükerek avucuna sürtünmemi sağlıyor. "İyi, iyi kız."

Çaresizce eline sürtünürken karnımda bir sıcaklık patlaması oluyor, o yavaşça topları teker teker çekerken ihtiyacım olan sürtünmeyi elde etmek için itiyorum. Sonunda, duvara yarı çökmüş, terlemiş ve nefes nefese kalmıştım ve parmaklarının arasında kıvrılmış bir dizi boncuk vardı. Damlayan boncukları takım elbisesinin cebine koyarken ağzım açık kaldı. "Onları sonra yıkarım," diyor omuz silkerek, ön kolunu belime doluyor ve beni duvara doğru çekiyor. Doğal olarak bacaklarımı birbirine vuruyorum, ama o her iki kalçamı da tutup ayırıyor ve beline sarmak için kaldırıyor. "*Aç*."

"Bana ne yapacağımı söyleme," diye çıkışıyorum, elbise pantolonunun fermuarını çekiştiriyorum. Zonklayan ereksiyonunu serbest bırakması, hizaya gelmesi ve içime girmesi yarım saniye sürüyor. İçime girerken bir zevk çığlığını geri yutuyorum.

Oh. Tanrım. Bu çok iyi. Bu doğru. İhtiyacım olan şey buydu. Bugün ilk defa tüm vücudumun rahatladığını hissediyorum. Sanki içimdeki bir kaşıntı sonunda kaşınıyor.

İnliyor, sert yanağını yanağıma bastırıyor ve bir saniye hareketsiz kalarak bu hisse alışmama izin veriyor. "İyi mi?"

Başımı sallıyorum ve kalçalarını geri çekip bana çarpıyor. Tekrar yaptığında ağzım açık kalıyor. Bir daha. Tekrar. Tekrar. Beni dövüyor, sıcak ve özensiz, her itişte vücudunu titretiyor. Gözleri sıkıca kapalı, sanki bana bakmaya dayanamıyormuş gibi. Zevk içime hücum ederken onu gözlerim kamaşarak izliyorum.

Zack'in böyle olmasına alışık değilim. Normalde beni kızdırmayı sever. Beni ağzıyla ve parmaklarıyla çıldırtmayı sever, ta ki ben onun için yalvarana kadar. Ama şimdi, sanki bir çılgınlık içinde. Boştaki elini saçlarımın arasına sokup çekiştiriyor, özenle şekillendirilmiş buklelerimle dalga geçiyor.

"Saçımı önemseseydim," diyorum, "şu anda başın çok büyük belada olurdu."

Hiçbir şey söylemiyor, tekrar içime dalıyor. İçimden elektrik akımı geçerken vücudum kasılıyor ve bacaklarımı kullanarak onu daha da içime çekmek için kalçalarımı belinin etrafında sıkıyorum. Ona daha çok ihtiyacım var. Her yerimizin birbirine değmesine ihtiyacım var. Ona içimde ihtiyacım var. Seksim o kadar hassas ve ağrıyor ki neredeyse acı veriyor. Acıya rağmen basınç için çaresizce ona sürtünüyorum. Elimde değil. Dokunmaya ihtiyacım var. Sırılsıklamım ve içimdeki baskı arttıkça yavaş yavaş daha da çılgınlaşıyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum. "Lütfen. Lütfen, lütfen."

"Lütfen ne?" Kalçalarını yuvarlayarak hassas bir noktaya vuruyor. Islaklık kalçalarımdan aşağı süzülüyor ve ben yumuşak bir ses çıkararak kalçalarımı öfkeyle onunkilere doğru sallıyorum. Çok yaklaşmıştım.

"Daha fazla," diye nefes nefese kalıyorum ve o da bunu hemen yerine getiriyor. Elbisemin yakasını aşağı çekerek göğüslerime masaj yapmaya başlıyor. Zevk yankıları içimde uğulduyor ve içimi sıkıştırıyor, o da homurdanıyor, başını eğiyor ve sertleşen bir tomurcuğu sert bir patlamayla

ağzına çekiyor. Onun sıcak ıslak

Dilini hassas tenimin üzerinde gezdiriyor ve her tarafım titriyor. Soğuk gece havası göğsümün üzerinden geçerek tenimi karıncalandırıyor.

Ama yine de yetmiyor. Elimi karnımın üzerinde kaydırarak aramıza uzanıyorum. O da tutup duvara bastırıyor.

"Hayır," diye homurdanıyor.

"Eğer bana dokunmak istemiyorsan, ben dokunurum."

Öne doğru eğilip boynumun kenarındaki sıcak çizgiyi yalıyor, bileğimi serbest bırakıyor ve beni becerirken kendi elini bacaklarımın arasına getiriyor. Nasırlı parmağı tatlı noktamın etrafında kıvrılırken nefesim kesiliyor, bedenim sarsılıyor.

"Oh. Tanrım. Zack." Başımı duvara yasladım. "*Zack*."

Kalçaları benimkilere çarpıyor. "Yapma," diye mırıldanıyor. "Adımı söyleme."

Kulağını ısırıyorum, irkilmesine neden olacak kadar sert. "Ne istersem onu söylerim." Onu tekrar ısırdım, dişlerimi kulak memesine sertçe bastırdım.

İnliyor, yüzünü boynumun kıvrımına sıkıştırıyor.

"Sen çok..." diye devam ediyor.

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Öyleyim."

Beni daha sıkı kavrıyor. Tekrar tekrar içime giriyor, beni o kadar sert korkutuyor ki gözlerimin arkasında beyaz yıldızlar parlıyor, zevk vücudumu bir bez bebek gibi sarsıyor. Dikkatim o kadar dağınık ki boynuma değen sıcak ıslaklığı fark etmem birkaç saniye sürüyor.

Ağlıyor mu*?*

"Zack." Geri çekiliyorum, görüşüm bulanıklaşıyor. "Hey. Hey. İyi misin?" Boynuma doğru başını sallıyor.

"Bana bak," diyorum ama bakmıyor. Üzerinden dalga dalga yayılan gerginliği hissedebiliyorum. Kasları gerilmiş ve sertleşmiş. Tekrar içime giriyor ve ben soluk soluğa kıvranıyorum. Serbest kalışımın içimde yükseldiğini hissedebiliyorum, beni yutmak üzere olan bir dalga gibi. "Zack. Tanrım. Ben..."

Alnını benimkine bastırıyor ve dudaklarımızı bir öpücükle birbirine yapıştırıyor, basınç doruğa ulaştığında ve ben uçurumun kenarından uçtuğumda çığlıklarımı yutuyor.

Bu sefer doruk noktası hızlı ya da keskin değil. Yumuşak ve sarhoş edici, içimde yuvarlandıkça daha da ısınan ve güçlenen bir sıcaklık dalgası. Bahçe etrafımda kaybolurken inliyorum, yıldızlar, ay ışığı ve fenerin yumuşak parıltısı gözlerimin arkasında yanan ışık çizgileri halinde bulanıklaşıyor. Isı derimin altına kayıyor, damarlarımdan geçip midemi yakıyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyor Zack, daha da yaklaşarak. Boşalmaya başladığında iri vücudu benimkinin üzerinde titriyor. Normalde boşalırken bir ayı kadar gürültülüdür; ama şimdi tamamen sessiz kalıyor, sanki zevkle savaşmaya çalışıyormuş gibi dişlerini sıkıyor. Ona sarılıyorum, iç çekiyorum, kararan bahçede bedenlerimizin birlikte sallandığını hissediyorum.

Sonunda bu his kayboluyor ama Zack'in gitmesine izin vermiyorum. Yavaşça beni tekrar yere yatırıyor, topuklarım ıslak çimlere hafifçe batarken beni dik tutuyor. Ona yaslanıp nefesimi tutuyorum. Kalbim göğsümde çırpınıyor.

Az önce yaptığımız şey romantik olmamalıydı. Bir binanın arkasında yasadışı sevişmenin şiirsel bir yanı yok. Ama bir şekilde öyle. Parmaklarımı Zack'in saçlarında gezdiriyor, cam fenerin tenini nasıl altın renginde okşadığını izliyorum. Burada çok güzel görünüyor, çözülmüş ve nefes nefese. Başımı kaldırıp dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve yumuşak nefesini içime çekiyorum.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum. Söylemeden önce hiç düşünmüyorum. Kelimeler nefes almak kadar kolay bir şekilde dökülüveriyor.

Zack irkildi. Geri çekildi ve sonunda gözlerini görebildim. Kan çanağı gibiydiler ve şiştiler.

Midem bulandı. Hayal etmemiştim. Gerçekten ağlıyordu. Bir sorun var. Bacağı mı? Onu incittim mi? Ona uzanıp çenesini kavradım. "Zack
-"

Elimden kurtuluyor ve elbise pantolonunu tekrar yukarı çekerek düğmeyi sabitliyor. Zor nefes alıyor.

Elbisemin eteğini düzeltiyorum ve yanağımdaki parıltıyı silerek onu dikkatle izliyorum. "Belki de odaya geri dönmeliyiz," diyorum usulca.

Sarsılarak yutkunuyor ve başını sallıyor. "Bunu daha fazla yapamam," diyor, sesi çakıl taşına benziyor.

Soğuk omurgamdan aşağı kayıyor. Sesinin tonundan sadece düğünden bahsetmediğini anlayabiliyorum.

"Artık neyi yapamıyorsun?" Dikkatlice soruyorum.

Gözlerime bakmadan aramızda el sallıyor. "Bu. Dersler. "Flört". Öpüşmeler, sevişmeler ve sahte çift saçmalıkları. Artık bunu yapamayız. Benden bu kadar. Benden bu kadar."

ALTMIŞ İKİ

LAYLA

Sözlerinin kafamda yer etmesi birkaç dakika alıyor.

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" diyorum yavaşça. Soğuk bir esinti bahçede fısıldayarak çıplak kollarımın üzerinde tüylerimi diken diken ediyor. "Buraya benimle son bir kez yatmaya ve sonra da benden ayrılmaya geldin."

"Öyle demek istemedim," diyor, yüzü bir maske gibi. "Mecburdum... Bunu bitirmem gerekip gerekmediğini kontrol etmem gerekiyordu. Ve eğer bana *aşık olduğunu* düşünüyorsan, açıkça öyle düşünüyorum."

Gömleğini tekrar yerine çekerken, manşetleriyle oynarken onu inceliyorum. İçimin buz tuttuğunu hissedebiliyorum.

"Anahtarımı geri ver," diyorum sonunda.

Kafasını kaldırdı. "Ne?"

"Dairemin anahtarı sende. Geri ver onu. Sende kalmasını istemiyorum."

Yüzüne tokat atmışım gibi bana bakıyor. "Bana kızgınsın," diyor kısık sesle.

"Evet," dedim. "Öyleyim."

Başını sallar. "Layla, bu hiç adil değil. Adil olmadığını

biliyorsun." "Nasıl adil olmaz? Ben böyle hissediyorum."

"Söz vermiştin." Sesi yükseliyor, hafifçe titriyor. "Söz vermiştin bunun bir şeye dönüşmeyeceğini anlamıştın. Bunun sadece ders olacağını biliyordun, bununla bir sorunun olmadığını söylemiştin, bu yüzden bana öyle bakma!"

"Ne gibi?"

"Sanki... Burada kötü adam benim. Bana sana *zarar* veriyormuşum

gibi bakma-" "Elimde değil!" Kendimi tutamıyorum. "Beni

incitiyorsun!"

Başını yavaşça sallıyor, yüzü öfkeyle kararmış. "Sana bunun arkadaşlığımızın önüne geçmesini istemediğimi söylemiştim. Olmayacağını söylemiştin!" Bir elini saçlarına sıkıştırıyor. "Bu kadar mı yani? Ya seninle çıkacağım ya da sahip olduğum en iyi arkadaşlardan birini kaybedeceğim? Bunun ne kadar manipülatif olduğunu görmüyor musun? Beni seni sevmeye zorlayamazsın, Layla. Ve eğer bunun için takılıyorsan, çok uzun süre bekleyeceksin. Çünkü bu asla olmayacak."

Ağzım açık kaldı. Bunun olduğuna inanamıyorum. "Bu canımı acıtıyor, Zack! Sen beni incittin! Benimle yattıktan ve beni kullanılmış bir prezervatif gibi bıraktıktan sonra kanepende takılmayı ve seninle dondurma yemeyi istememi mi bekliyorsun?"

"Bu değil-"

"Beni reddetmeden önce son bir kez benimle sevişmek için buraya geldin. Beni duvara yapıştırdın, içime boşaldın ve sonra daha kemerini bile bağlamadan benden ayrıldın! Hayır, biz artık arkadaş değiliz!"

Hiçbir şey söylemiyor.

Sakinleşmeye çalışarak başımı sallıyorum. "Bak, bu iş kontrolden çıktı. Bunu ikimiz de kabul edebiliriz. Ama senin de katıldığın bir şey için özür dilemeyeceğim. Bu aptal 'deney' ellerini 7/24 eteğimin altına sokmanı gerektirmiyordu. Benimle sürekli flört etmeyi seçtin. Her gece yatağıma girmeyi. Sanki evli bir çiftmişiz gibi *balayı süitinde yer* ayırtmayı. Bunların hiçbirini sana ben yaptırmadım! Hepsi senin suçundu. O yüzden bunu ikimiz birlikte yapmışken bana deli, aşırı tepki veren, çıkarcı bir kaltakmışım gibi davranma!"

"Bu haksızlık," diye fısıldar. "Haksızlık ediyorsun. Neye bulaştığını biliyordun, sana bunların sadece ders olduğunu söylemiştim-"

"Hayır," diye kestim sözünü. "Adil olmayan ne biliyor musun? Sana güvenmemi sağladın. Bana defalarca açılmamı ve sana karşı dürüst olmamı söyledin. Kendimi güvende, sevilmiş ve rahat hissetmemi sağladın. Ve şimdi, eskiden sahip olduğum tüm savunmayı nihayet ortadan kaldırdığında, benimle son bir şipşak yapmaya karar verdin ve sonra lanet olası menin hala içimdeyken benden ayrılmaya mı karar verdin?! Ve bana lanet olası bir et parçası gibi davranırken bir şekilde bunun *benim* hatam olduğunu mu söylüyorsun? Senin neyin var böyle?! Sen benim arkadaşım değilsin, bana h i ç saygın yok! Arkadaş değilsin.

bana böyle davranırdı!" Derin bir nefes alıyorum. "Lanet olsun, lisedeki çocuklar benden nefret ederdi. Hakkımda yalanlar söylediler. Kendimi pis, değersiz bir tokatçı gibi hissettirdiler ama en azından hiçbiri *içime girmelerine* izin vermem için beni kandırmadı."

Bir adım öne çıkıyorum, böylece göğüs göğüse duruyoruz. Gömleğinin altında atan kalbini hissedebiliyorum. Sert gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "Bu işin en acımasız kısmı da bu, Zack. O yüzden kendine yalan söylemeyi bırak ve en az benim kadar suçlu olduğunu o kalın kafana sok."

Hiçbir şey söylemiyor. Sesim, durgun bahçede kaybolup gidiyor. Saniyeler geçiyor.

Sonunda dudaklarını birbirine bastırıyor. "Demek buraya kadarmış," dedi. "Artık arkadaş değiliz."

"Hayır, değiliz. Şimdi defol git buradan." Hareket etmiyor. Duyguların boğazımda kabardığını hissediyorum, büyük bir tuzlu üzüntü dalgası ve gözyaşlarına boğulma dürtüsüyle savaşıyorum. "Şimdi!" diye bağırıyorum. "Uzak dur benden!"

Çenesini kapatıyor. Gözleri yüzünde kara delikler açıyor. Yavaşça dönüyor ve geldiğimiz yöne doğru gidiyor. Ayak sesleri çimlerin üzerinde ağır ağır çıtırdıyor. Tamamen gözden kaybolana kadar bekliyorum, sonra bahçe duvarına yaslanıp yanağımı soğuk tuğlaya bastırıyorum. İçimden acı akıyor.

Bu nasıl oluyor anlamıyorum. Neden her zaman kolay seçenek olduğumu bilmiyorum. Bende erkeklerin beni kullanmasının normal olduğunu düşündüren bir şey var. Nedenini bilmiyorum.

Zack olmasaydı bu kadar acıtmazdı. Zack, yetişkin bir Donny Pritchard. O popüler bir sporcu. Kadınların yaltaklandığı kişi. İstediği her kızı elde edebilen. Kadınları tek kullanımlık mendil gibi tüketiyor ve ben de buna izin veriyorum. Donny'den sonra, bir daha beni incitecek birine aşık olmayacağıma yemin ettim ve oldum. Aşık oldum.

Gözlerim yaşlarla doluyor, gençlik yıllarımdan eski anılar aklıma geldikçe yanaklarım ısınıyor.

Kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Aynı şey olmadığını biliyorum. Zack hıyarlık ediyor ama beni beden eğitimi dersinde zorlamaya çalışan on altı yaşında bir çocuk değil.

Soyunma odaları. Herkese benim kolay biri olduğumu söyleyecek değil ya.

Öyle düşündüğü belli olsa bile. Tanrım.

Tam bir aptalmışım.

Eğilip debriyajımı ıslak çimlere düşürdüğüm yerden alıyorum ve Luke ile Josh'a mesaj atmak için telefonumu çıkarıyorum.

Ben eve gidiyorum. Geline tebriklerimi ilet.

İkisi de cevap vermiyor. Her neyse. Telefonumdan bir araba servisi uygulamasına girip otelin adresini yazıyorum. Bu geceden bıktım. Sadece eve gitmek istiyorum. En yakın araç on beş dakika uzaklıkta, bu da toplanmam için yeterli bir süre, bu yüzden siparişi veriyorum, sonra telefonumu elbisemin ön kısmına geri itiyorum, oyuktan çıkıp otele doğru tökezliyorum.

Partide ilerlerken balo salonu etrafımda bulanıklaşıyor, bir rüyadaymışım gibi dans eden ve içen insanların arasından geçiyorum. Neredeyse otelin avlusuna açılan kapıya varmıştım ki adımı duydum.

"Layla!"

Döndüğümde Josh'un kardeşi Rob'un içki masasının arkasından çıktığını görüyorum, yüzünde endişeli bir ifade var. "Hey. İyi misin?" Ağzımı açtım ama ağzımdan bir şey çıkmadı. Yüzü düştü. "Oh. Tanrım. Um. Bekle." Ceplerini karıştırıp bir paket mendil çıkardı. "Amy'nin annesi onları taşımamı istedi," diyor mahcup bir şekilde. "Ağlarsa diye. Sen iyi misin? Senin için Josh'u bulmamı ister misin?"

"Özür dilerim," diye mırıldanıp geri çekiliyorum. "Gerçekten üzgünüm, gitmem gerek." Şu anda nezaket istemiyorum. Bu beni kırar. "Özür dilerim," diye tekrar boğuluyorum ve neredeyse koşarak yanından geçip büyük ahşap kapılardan kaçarak otel lobisine giriyorum. Topuklu ayakkabılarımın üzerinde asansörlere doğru sendeleyerek çağrı düğmesine basıyorum, sonra duvara yaslanıp kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Kulaklarımdaki kan hücumu azalırken, asansörlerin diğer tarafından gelen iki boğuk sesi belli belirsiz seçebiliyorum.

"Amy," diyor bir adam ve Luke'un alçak ses tonunu tanıyınca irkilerek ayağa kalkıyorum. "Dur. Düğün gününde bir gelinle tartışacak değilim."

"Tanrı aşkına, sana yardım etmeye çalışıyorum," diye tıslıyor Amy. "Beni dinle. Layla'ya yıllarca öğretmenlik yaptım. Onu tanıyorum. Ve seni tamamen parmağında oynattığını görebiliyorum. Ergenliğinden beri bunu yapıyor - eline geçirdiği her erkekle flört ediyor, hepsini manipüle ediyor. Tanrı aşkına, kendi öğretmeninden uzak duracak kadar bile kendine saygısı yok."

Boğazımda safra birikiyor. Kusacak mıyım, ağlayacak mıyım yoksa çığlık mı atacağım bilmiyorum.

Luke'un nefes aldığını duyuyorum ama beni savunmasını dinlemek için burada kalmıyorum. Asansör çalıyor, metal kapılar kayarak açılıyor ve ben içeri atlayıp bizim katın düğmesine basıyorum. Gözyaşları gözlerimi bulanıklaştırıyor ve onları şiddetle siliyorum.

Otel odasına gitmeliyim. Toplanıp eve gitmeli ve bu düğünü unutmalıyım.

ALTMIŞ ÜÇ

LUKE

"... ve gerçekten, yirmili yaşlarındaki bir kız neden eski profesörüyle birlikte olmak istesin ki?" Amy kaçma çabalarımı görmezden gelerek devam ediyor. "Tabii bir tür sapkınlığı yoksa, ki bu çok garip. Yani, o kadar para kazanmıyorsun."

Neredeyse yirmi dakikadır böyle devam ediyor, Layla'yla olan ilişkimi sistematik bir şekilde didik didik ediyor. Başım ağrıyor. Haklı olduğunu düşünmeye başlıyorum. Layla'nın kolay biri olduğundan, gevşek olduğundan ya da onun hakkında söylediği diğer korkunç şeylerden değil; ama dünyaya pembe gözlüklerle baktığımı söylerken haklı olduğu açık.

Amy'yi neredeyse on yıl boyunca sevdim. Bu süre zarfında bir kez bile onun ne kadar duygusuz biri olduğunu fark etmedim. Mağdur bir genç kızı mutlu bir şekilde sürtüklükle utandırıyor. Böyle bir kadına nasıl aşık olabilirim?

Açıkçası, bir ilişki içindeyken her şeyi net göremiyorum. Amy'ye o kadar aşıktım ki onun gerçekte nasıl bir insan olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Yani, şu haline bak. Belli ki ona aşık oluyorsun," diye devam ediyor. "Bunu herkes görebilir. Ve güven bana; senin dışında herkes bunun nasıl biteceğini biliyor."

En kötüsü de, o haklı. Layla'ya aşık oluyorum. Nasıl aşık olmayayım? Çok hoş biri. Keskin, zeki ve azimli - ama o sert kabuğunun altında aynı zamanda hassas, düşünceli ve nazik. Ona aşık oluyorum.

İçimde korku yükseliyor. Düğün salonunun açık kapısına dönüp bakıyorum, içeride dansçıların oluşturduğu karmaşaya bakıyorum. Ben izlerken Lavender tekrar görüş alanıma giriyor. Hâlâ telefonuyla uğraşıyor, öfkeyle ekrana dokunuyor. Ağzı kapalı, ince omuzları sanki saklanmaya çalışıyormuş gibi kambur. Düğünümüzde bir çift ışıltılı peri kanadıyla hoplayıp zıplayan, pembe yanaklı çocuk halinden eser yok.

"Lavender nasıl?" Amy'nin tiradını yarıda kestim. "Üzgün görünüyor."

Bakışlarımı takip ediyor. "Lav? Tanrım, bugünlerde tam bir velet gibi davranıyor. Yanında 'kız arkadaşını' getirmeye çalıştı. Ona dedim ki, bak, yatak odasında ne yaptığın umurumda değil, ama deneysel biseksüel döneminin düğün fotoğraflarımda sonsuza dek kaydedilmesini istemiyorum. Ona yemek şirketinin oğullarından birini ayarlamaya çalışıyoruz ve o bu konuda çok kaba davranıyor." Kaşlarını çattı. "Ona bakmayı kes, bu çok garip. Seni hatırladığından şüpheliyim."

Tam bu sırada Lavender başını kaldırıp bize bakıyor ve tekrar bakışlarımla buluşuyor. "Ne istiyorsun?" der gibi bir yüz ifadesi takınıyor ve midem bulanıyor. Bir anda, farkına vardım.

Bunu tekrar yapamam. Başka bir düğün, başka bir boşanma yaşayamam. Bambaşka bir hayatı kaybedemem. Layla'ya aşık oluyorum ve bu tehlikeli. Neden onunla işler Amy ile olduğundan daha iyi yürüsün ki? Görünüşe göre, kırmızı bayrakları görmezden gelme konusunda çok iyiyim ve konu Layla olunca çok fazla var.

O benim eski öğrencim.

Yardım için bana geldi.

Daha önce hiç erkek arkadaşı olmamış.

Oh; ve tüm ilişkimiz tamamen sahteydi.

Amy yine bileğimi tutuyor. "Sadece sana yardım etmek istiyorum," diyor beşinci kez.

"Dokunma bana." Onu silkeledim. "Amy, bugün yapmak istediğim son şey seni eleştirmek. Ama eski bir öğrencin hakkında bu şekilde konuşmanı dinlemeyeceğim."

Gözlerini deviriyor. "Çok fena kamçılanmışsın. Tanrı aşkına, sadece-"

"Merhaba, çocuklar. Burada neler oluyor?"

Dönüyorum ve Josh'un kardeşi Rob'un pahalı takım elbisesiyle bize doğru yürüdüğünü görüyorum.
Buruşuk. Amy hemen beni bırakıyor ve benden belli bir mesafe uzakta durmak için geri çekiliyor. "Merhaba Rob," diye cilveleniyor. "Ben de Luke'la sohbet ediyordum."

Robert bana bakıyor, gözleri sorguluyor ve ben iç çekiyorum. "Amy sadece-" bana yalnız ölecek saf bir salak olduğumu söylüyordu. "Kravat seçimimden dolayı beni azarlıyordu." Aptalca söyledim.

Rob gülüyor. "Vay be. Bundan asla kurtulamazsın o zaman?" Boğazını temizliyor. "Dinle dostum, az önce senin kızın buraya geldiğini gördüm. Oldukça üzgün görünüyordu. Josh'a söylemek istemedim, birkaç dakika içinde kadeh kaldırmak için ona ihtiyacımız olacak, o yüzden-"

Kalbim sıkışıyor. "Nasıl üzgün?"

Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Neredeyse ağlayacak gibiydi. Onunla konuşmaya çalıştım ama kaçtı."

"Görünüşe göre şampanyamızı biraz fazla içmiş." Amy kolumu okşadı. "Git randevuna göz kulak ol Luke. Sonra görüşürüz. Düğünün geri kalanının tadını çıkar."

Sarsılarak başımı sallıyorum ve Rob'u partiye doğru sürüklüyor, omzunun üzerinden bana son bir kez sertçe bakıyor.

Sırtının kayboluşunu izlerken telefonum bir bildirimle çalıyor. Sertçe yutkunarak cebimden çıkardım. Layla ve Zack'ten mesajlar var. Önce Layla'nınkini kontrol ediyorum.

Ben eve gidiyorum. Geline tebriklerimi ilet.

Ekrana bakıyorum. Ne oldu? Neden eve gidiyor ki? Bir şey mi oldu? Mesajlarıma geri dönüp Zack'in mesajlarını tarıyorum.

Laylas'ı kontrol et.

Midemde alarm çiçekleri açıyor. Bir cevap yazıyorum.

Ne oldu? Seviştik.

Sonra ona bittiğini söyledim.

ZACK: Onun öğretmeni olmayı bıraktım ya

da her neyse ZACK: O kızgındı

ZACK: ve üzgün

Birkaç saniye gözümü kısarak mesajlara baktım. Şu ana kadar Zack şaşırtıcı derecede iyi gidiyordu. Genelde Emily'nin ölüm yıldönümlerinde zorlanırdı ama düğünün dikkatini dağıtmak için iyi bir fırsat olabileceğini düşündüm.

Sanırım değil. Görünüşe göre sonunda işler sarpa sardı. Onu aramak için telefon simgesine dokunuyorum ve aramayı reddediyor.

Küfrederek, metin başlığımıza geri dönüyorum.

Onunla yattın, sonra da terk mi ettin? Neden

böyle bir şey yaptın ki?

ZACK: Onu terk etmedim, onunla

çıkmıyordum. ZACK: Git konuş onunla.

Dışarı çıkıyorum.

Hayır. Neyin var senin? Geri gel ve ondan özür dile.

Cevap vermiyor. Onu tekrar aramaya çalışıyorum ama hattın diğer ucundan gelen kısık bip sesi bana telefonunu kapattığını söylüyor.

Lanet okuyarak telefonu cebime geri koyuyorum ve lobideki asansörlere yöneliyorum. Sanırım bu işi kendim halletmem gerekecek.

ALTMIŞ DÖRT

LUKE

Otelde neredeyse hiç kimse yok; konukların ve personelin çoğu partide, bu yüzden hızlıca otel odamıza çıkıyorum. Kapıyı açtığımda Layla odanın ortasında durmuş, eşyalarını topluyordu. Bavulunu yatağın üzerine koymuş, avuç dolusu giysi ve tuvalet malzemesini gelişigüzel yerleştiriyor.

İçeri girdiğimde kafasını kaldırdı. "Ne?" Tersledi.

Sesi kızgın geliyor, ama gözleri şiş. Ağlıyordu.

Kalbim sıkışıyor. Tek yapmak istediğim bir adım öne çıkıp onu kollarımın arasına almak ama Amy'yle yaptığım konuşmadan sonra bundan korkuyorum. Açıkçası ilişkiler söz konusu olduğunda tam bir aptalım. Artık kendime güvenmiyorum.

Mesafemi koruyarak boğazımı temizliyorum. "Zack bana mesaj attı. İyi olup olmadığını kontrol etmek istedi."

Homurdanıyor. "Evet, doğru. Beni umursamadığını açıkça belli etti." Bavuluna bir tişört daha tıkıştırıyor. "Sana ne yaptığını söyledi mi?"

"Evet. Özür dilerim. Tamamen haddimi aştım."

"Hâlâ onun arkadaşı olmamı bekliyor," diye tıslıyor, gözlerini sertçe silerek. "Bana şişme bir bebek gibi davranırken."

"Sanırım zor bir gün geçiriyor," diyorum dikkatlice. "Eminim seni incitmek istememiştir."

Bıkkın bir şekilde ellerini havaya kaldırıyor. "Zor bir gün mü? Zor bir gün geçiriyorsun. Eski karın evleniyor. Öğleden sonrasını içerek, dans ederek ve beni becererek geçirdi. Harika bir gün geçiriyor." Bir elbise aldı, buruşturup gelişigüzel bir top haline getirdi.

"Değil," diyorum dürüstçe. "En azından artık değil. Bugün Emily'nin ölüm yıldönümü. Genellikle sabahı onun mezarı başında geçirir, sonra da

ve uyuyana kadar içti. Ama düğünle o kadar meşguldük ki, sanırım hangi gün olduğunu unuttu. Her şey bir anda kafasına dank etmiş olmalı."

Duraksıyor, duyguları yüzünde titreşiyor. "Oh," diyor, elbiseyi indirerek. "Oh."

Başımı salladım. "Hıyar gibi davrandığını biliyorum ama belki onu biraz rahat bırakabilirsin? Eminim her şeyi sindirecek zamanı bulur bulmaz özür dileyecektir. Muhtemelen şu anda kendini çok kötü hissediyordur."

Çenesini sıkıyor ve elbiseyi geri alıyor. "Hayır," dedi kararlı bir şekilde, katlayarak. "Onu affetmeyeceğim."

"Ama-"

Elbiseyi bavula yerleştiriyor ve dün gece giydiği bornoza uzanıyor. "Yas tutuyor," diyor kararlılıkla. "Ve ben bunun için üzgünüm. Tabii ki üzgünüm. Ama bu onun davranışını mazur göstermez. Ona onu sevdiğimi söyledim ve o da kendini daha iyi hissetmek için bana zarar verdi. Bunun geçerli bir başa çıkma mekanizması olduğunu düşünmüyorum ve sırf üzgün olduğu için bana tamamen saygısızlık etmesine izin vermeyeceğim."

Sözleri göğsüme bir tuğla gibi çarptı. "Ben... Zack'i seviyor musun?"

Yanakları kızardı. "Bilmiyormuş gibi davranma. Sen bir ilişki koçusun, Tanrı aşkına. Muhtemelen hepiniz benden önce biliyordunuz."

"Oh." Ciğerlerim çok sıkı hissediyor. "Anlıyorum."

Sessizlik aramızda uzayıp gidiyor. Saç fırçasını şifonyerden alıp çantasına yerleştiriyor, sonra kollarını göğsünde kavuşturarak doğruluyor. "Devam et," diyor. "Sor bana."

"Sana ne sorayım?" Ağzım kuruyarak söylüyorum.

"Biliyor musun?" Gözleri soğuk. "Sadece o mu diye sor bana."

Ayaklarıma bakıyorum. Şöminenin üzerindeki saat saniyeleri gösteriyor. "Belki de bu iyi bir şeydir," diyorum sonunda. "Buna bir son veriyoruz."

Layla irkilir. Yüzündeki tüm öfke sızıyor, yerini şok alıyor. "Ne?"

"Eğer duygularınız işin içine giriyorsa, bu uzun vadede sadece size zarar verir. Zack kesinlikle profesyonel ya da nazik bir şekilde ilişkiyi kesmedi,

ama-" Yavaşça başımı sallıyorum. "En iyisi bu."

"Eğer duygularım işin içine giriyorsa," diye tekrarlıyor yavaşça, her hecesini telaffuz ederek.

Elimi yüzüme silerek iç geçiriyorum. "Bunun senin için sadece bir eğitim çalışması olması gerekiyordu, Layla. Olması gereken tek şey buydu. Ve sen de geçtin; bence başarıyla geçtin."

Birkaç saniye bana bakıyor, zor nefes alıyor. "Sadece Zack değil," diyor sıkıntıyla. "Duygularım konusunda savunmasız olmamı istedin. Al bakalım. Sadece Zack değil. Üçünüze de aşık oluyorum. *Seni* seviyorum Luke."

"Yürümez," diyorum sesim titreyerek. "Zack bir ilişki istemiyor. Ben de senin gibi biriyle birlikte olamam, Layla. Bu doğru olmaz."

Daha cümlemi bitirmeden yanlış bir şey söylediğimi anladım. Bana bakarken Layla'nın yüzünden kan damlıyor.

"Benim gibi biri mi?" Sessizce söylüyor.

"Öyle demek istemedim. Gençsin, Layla, ve güzelsin. Seninle ilgilenmek için yarışan pek çok erkekle tanışacaksın."

Dehşete kapılıyorum, yeşil gözleri yaşlarla parıldamaya başlıyor. Yüzünü benden saklayarak arkasını dönüyor. "Canın cehenneme," diye fısıldıyor. "Tanrım. Ben... Beni böyle düşündüğünü hiç düşünmemiştim."

Tanrım. Her şeyi yanlış yapıyorum. "Layla, demek istediğim bu değildi. Ben sadece-"

"*Ne*?" Tersleyerek arkasını dönüyor. "Genç ve güzelim, bu yüzden güvenilir değil miyim? Bunu mu demek istiyorsun? Seksi bir vücudum ve güzel bir yüzüm var, neden sadık olayım ki? Tabii ki seni manipüle ediyorum. Tabii ki sadece seninle yatmak istiyorum. Tabii ki gideceğim. Bu kadar *kolay biriyken* neden bana güvenesin ki?" Derin, ürpertici bir nefes alıyor. "Amy'nin sana ne dediğini duydum."

Gözlerimi kapatıyorum. "Oh," diyorum belli belirsiz. "Tatlım-"

"Bana *tatlılık* yapma!" Sesi büyük süitte yankılanarak bağırıyor. "Bak, bunu duymak istemediğini biliyorum. Ama eski karın yargılayıcı, duygusuz, zalim bir kaltak. Ben on altı yaşındayken, bana

Babil'in fahişesiymişim gibi. Ve sen hala benim yerime ona inanmayı mı seçiyorsun?! Onunla bir ilişkin bile yok ama onun tarafını mı tutuyorsun?!"

"Layla, onu yanıma almayacağım-"

"Evet. Sen. Öylesin." Başını sallıyor, yüzü acı içinde. "Ben sadece *seks* değilim Luke. Çok uzun zamandır öyle olduğumu sanıyordum. Ama sen varlığından bile haberdar olmadığım yönlerimi anlamamı sağladın. Ve şimdi senin için fazla *seksi* olduğumu düşündüğün için mi benden ayrılıyorsun?" Sesi boğuluyor.

Sesimi düz tutmak için mücadele ediyorum. "Amy'nin senin hakkında söylediklerine kulak misafiri olduğun için çok üzgünüm ama gerçekten bunların hiçbirine inanmadım."

"Hayır mı? Çünkü bu sabah beni öptün, bana sarıldın ve bana değerliymişim gibi davrandın. Ve şimdi sanki hiç kimse için bir kaçamaktan daha fazlasını ifade etmeyecekmişim gibi davranıyorsun. Çünkü ben *güzelim.*"

Baş ağrım daha da kötüleşiyor. "Layla, bunun sadece bir eğitim düzenlemesi olması gerekiyordu-"

Öfke yüzünü aydınlatır. "Şunu söylemeyi kes! Bunların hepsi benim kafamdaymış gibi davranmayı bırak! Zack de yaptı ve bu saçmalığı yapmana izin vermeyeceğim. Bunun doğru olmadığını biliyorum." Bavulunu şiltenin üzerine çarparak odanın içinde ilerliyor ve tam önümde duruyor. Yakından bakınca makyajındaki gözyaşı izlerini görebiliyorum. "Gözlerimin içine bak," diyor, "ve bana beni romantik olarak önemsemediğini söyle. Aramızda hiçbir şey olmadığını söyle. Her şeyin kafamın içinde olduğunu söyle."

Birkaç saniye geçti.

"Yapamam," diye fısıldıyorum, sesim boğuk çıkıyor.

Daha yakına eğiliyor. Sıcak kokusunu içime çekiyorum. "Bana bir çizgiyi aştığımızı fark etmediğini söyle. Sana aşık olduğumu *bilmediğini* söyle."

Dudaklarımı yalıyorum. "Yapamam," diye itiraf ediyorum. "Biliyordum."

Elbette biliyordum. Hepimiz biliyorduk. Layla'yı bu küçük inzivaya getirmemizin tek nedeni ona kur yapmaktı. Ona ipek çarşaflar ve çikolata kaplı çilekler sunmamızın nedeni dostluk değildi. Bu bilinçli bir plan değildi.

- *o kadar da* acımasız değiliz - ama dürüst olmak gerekirse, başka ne gibi bir neden

olabilir ki?

Aptal sahte erkek arkadaş deneyi, onu bağlamaya ya da içine oyuncaklar doldurulmuş düğünlere göndermeye kadar uzanmıyor. Bu tür şeyleri podcast'te tartışamayız. Zavallı Layla'nın gerçek duygular beslemeye başlamasına şaşırmış gibi davranmaya hakkımız yok. Bizim istediğimiz de buydu.

Onu kendimize aşık etmeye çalıştık. Çünkü üçümüz de onu istiyoruz.

Omuzları çöktü. "Evet. Biliyordunuz. Hepiniz biliyordunuz." Yatağa geri dönüyor, bavulunu çarparak kapatıyor ve fermuarını çekiyor. Kalbim acıyor. Bundan nefret ediyorum. Ona bu kadar acı çektirmekten nefret ediyorum ama başka ne yapacağımı da bilmiyorum. "Benimle oynadın. Sana güvenecek kadar aptal olduğuma inanamıyorum."

Yüzü kıpkırmızı, bavulun sapından tutup yataktan çekiyor ve kalın halının üzerinde sürükleyerek çıkışa doğru götürüyor. Koridora adım atışını izliyorum. Çaresizlik içimde patlıyor.

"Bunu tekrar yapamam," diye geveledim. "Özür dilerim. Keşke yapabilseydim, ama yapamam." Kapı aralığında geri döndü, yüzü bir maske gibiydi. "Açıkla."

"Ben... Düğünde fark ettim ki bunu tekrar yaşayamam. Birine aşık olmama izin veremem ve bunun yavaşça yok olup gitmesini izleyemem. Bunu yapamam. Bu beni yıkar." Hareket etmiyor. Ben devam ediyorum. "Boşandığımızda sadece Amy'yi kaybetmedim. Bütün bir hayatı kaybettim. Yeğenlerimi kaybettim. Büyükanne ve büyükbabamı kaybettim. Vaftiz çocuklarımı. Evimi kaybettim. Kariyerimi. Kendim için inşa ettiğim geleceği." Boğazım düğümlendi. "Tatlım, seninle birlikte bu işe balıklama atlamak çok kolay olurdu. Tanrı biliyor ki bunu istiyorum. Ama bu konuda mantıklı olmam gerekiyor. İlişkinin yürüyeceğinden gerçekten emin olmadığım sürece biriyle birlikte olamam. Ve özellikle seninle bu ilişkinin yürümesi ihtimali çok düşük. Üzgünüm."

Gözlerinde duygular titreşiyor. Bir an için anladığını düşünüyorum. Sonra ağzı acımasız bir çizgiye dönüşüyor.

"Siz bir korkaksınız Bay Martins," diyor sessizce. "Bütün gününüzü diğer çiftlere kendilerini aşka açmalarını öğretmekle geçiriyorsunuz. Ama bunu kendiniz asla yapmazsınız. Diğer insanlara kendiniz için çok tehlikeli olduğunu düşündüğünüz riskleri almalarını söylüyorsunuz. Sen ikiyüzlü ve korkaksın. Ve ben korkaklardan *nefret ederim*."

Kapıyı arkasından çarparak çıkıyor.

ALTMIŞ BEŞ

LUKE

Layla gittikten sonra neredeyse iki saat boyunca otel odasında tek başıma oturup pencereden gökyüzünün kararmasını izliyorum. En son ne zaman bu kadar kötü hissettiğimi hatırlamıyorum.

Sonunda enerjimi toplayıp kendimin ve Zack'in bavullarını hazırladım ve bir taksi çağırdım. Josh'un yarın sabah düğün sonrası kahvaltıda olması gerekiyor ve uzun uzun düşündükten sonra ona Zack'in zorlandığını, bu yüzden hepimizin eve gittiğini söyleyen kısa bir not bırakıyorum. Ona yalan söylediğim için kendimi kötü hissediyorum ama her şey netleştikten sonra yarın öğleden önce ayrılamayacağını biliyorum. Omuzlarına fazladan stres yüklemenin bir anlamı yok. Layla gitti; ailesiyle geçireceği zamanın tadını çıkarabilir.

O gece uyuyamadım. Uyuyamadım. Layla'nın sözleri bozuk bir plak gibi zihnimde dönüp duruyor.

Sana aşık olduğumu bilmediğini söyleyemezsin. Biliyordun. Hepiniz biliyordunuz.

Çok aptalca davrandım. Onunla yatmak şöyle dursun, onu asla öpmemeliydim bile. Geceleri onu kollarıma almamalı, bir aile davetine çağırmamalı ya da onu kanlı bir yatak başlığına bağlamamalıydım. Kesinlikle haklı; hepimiz ona kız arkadaşımızmış gibi davrandık. Şimdi geri dönüp bunların hiçbirinin gerçek olmadığını söyleyemeyiz. Gerçekti.

Ona aşkı bulmasında yardımcı olmamız gerekiyordu. Bunun yerine onu oyaladık, bize açılması için cesaretlendirdik ve sonra da kalbini kırdık.

Kendimi teselli edebileceğim tek şey, bunu yaptığım anda önünü kesmiş olmam. Eğer dün gece pes etseydim ve onu istediğim gibi yakalayıp öpseydim, bu uzun vadede onu çok daha fazla incitebilirdi.

Layla'yla birlikte olamam. Yakında o da bunu anlayacak. Bağlılık sorunları ve kötü romantik seçimler geçmişi olan kırk yaşında dul bir kadınla birlikte olmak istemiyor. Tüm bunları başka birini bulabilsin diye yaptık; ona uygun birini.

Bu yüzden neden bu kadar kötü hissettiğimi bilmiyorum.

Zack nihayet ertesi sabah dokuzda eve dönüyor, tam da ben uykudan vazgeçip kahve içmek için mutfağa giderken. Berbat bir haldeydi; takım elbisesi buruşmuş ve kir içindeydi, üzerindeki bira ve terin ekşi kokusunu alabiliyordum. Bana tek kelime etmiyor, doğruca yatak odasına gidiyor ve kapıyı kilitliyor. İçkimi hazırlıyorum ve dizüstü bilgisayarımı çıkarıp bir günlük iş için yerleşiyorum. Josh eve gelene kadar dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var.

Neredeyse dört saat sonra, sağlıklı sınırlar koymakla ilgili bir blog yazısının yarısına gelmiştim ki büyük bir gürültü daireyi sarstı.

"APTAL!" Zack'in boğuk çığlığı yatak odasının duvarını kolayca delip geçiyor. Sanki bir şeyi tekmelemiş gibi bir çarpma sesi daha duyuldu. "LANET SALAK! NEYİN VAR SENİN?"

Telaşla dizüstü bilgisayarımın kapağını kapattım, ama onu kontrol etmeye gidemeden Zack salona daldı. Yarı deli görünüyor; gözleri kocaman ve kırmızı ve üzerinde hâlâ dün geceki takım elbisesi var.

"Zack." Ayağa kalktım. "İyi misin?"

Beni görmezden geliyor, hışımla mutfağa giriyor ve lavabonun altındaki dolabı açıyor. Kucak dolusu temizlik malzemesini dışarı iterek içeriyi karıştırmaya başladı. Bulaşık deterjanı ve yağ sökücü şişeleri mutfak fayansına çarpıyor, zıplıyor ve dolapların altına yuvarlanıyor.

Telaşla onu takip ediyorum. "Hey. Sakin ol. Ne oldu?" Omzuna dokunmak için uzandım ama beni itti.

"DOKUNMA BANA!" Kükrer, ayağa kalkar ve bir sonraki dolaba geçer. Kapıyı öyle bir çarpıyor ki içindeki tüm tabaklar takırdıyor. "BENDEN UZAK DUR!" Bir yığın tabağı çekip çıkarıyor ve ahşap tezgâhın üzerine bırakıyor. Porselenin çatladığını duyuyorum.

"Zack." Onu omuzlarından tutup yüzüme doğru döndürüyorum. "Neler oluyor? Bir şey mi arıyorsun?"

Bana bakıyor. Bir köpek gibi nefes nefese. Gözbebekleri o kadar büyümüş ki gözleri siyah görünüyor. "Yüzüğünü bulamıyorum," diye zorluyor, sesi sert.

Bunu anlamam birkaç saniye sürdü. "Emily'nin yüzüğü mü?" diye sordum. "Boynuna taktığın mı? Onu en son ne zaman gördün?"

Ellerini saçlarının arasında gezdiriyor. "Bilmiyorum," diye hırlıyor. "Bilmiyorum. Düğünde vardı. Ama şimdi yok. Onu kaybettim." Bulaşık makinesini tekmeliyor, ayağını korkunç bir çınlamayla kapıya çarpıyor. "KAYBETTIM LAN!"

Oh, Tanrım. "Zack. Dur. Onu bulacağız."

"Ya yapmazsak?!" Bulaşık makinesinin kapağını bir kez daha tekmeleyerek metali göçertiyor.

Onu ceketinin arkasından tutup kendimden uzaklaştırıyorum. "Kes şunu. Git salonda otur ve bu işi çözelim, tamam mı?"

Boğuk bir ses çıkarıyor, benden uzaklaşıyor ve kendini tezgâha yaslıyor. Birkaç saniye hareketsiz kaldı, zor nefes alıyordu. Sonra süzme tahtasından bir fincan alıp duvara fırlatıyor. Parçalara ayrıldı.

Parçalardan geriye sıçradım. "Zack, Tanrı aşkına-"

Yüzünü ellerinin arasına gömüyor ve ağlamaya başlıyor. Gözyaşlarının parmaklarının arasından süzülüp tezgâhın üzerine düşmesini izlerken donup kalıyorum. "Ondan başka bir şeyim yok," diye boğuk boğuk konuşuyor. "Bana asla başka bir şey vermeyecek. Eğer gittiyse, o da gitmiştir ve bir daha asla onun bir parçasını geri alamayacağım." Tezgâha doğru yığılıyor, nefesi kesiliyor. "O gitti. Onu kaybettim. Onu kaybettim."

Ona bakarken göğsüm ağrıyor.

Zack'in bu yönünü hiç görmemiştim. Her zaman çok kaygısız görünürdü. İçkinin, kızların ve çılgın gecelerin dikkatini bir şeylerden uzaklaştırdığı çok açıktı ama kaçtığı şeyin bu olduğunu fark etmemiştim. Bildiğim kadarıyla Emily on iki yıl önce öldü. Neredeyse hayatının yarısı gitmiş.

Ne diyeceğimi bilemeden dairenin ön kapısı açıldı. Josh içeri girdi, yüzü gök gürültüsü gibiydi. Zack'i gömleğinin yakasından tutup geriye doğru iterek mutfak duvarına çarpmadan önce ne olduğunu anlamaya ancak zamanım oluyor.

"Ne halt ettin sen?" Hırlıyor.

ALTMIŞ ALTI

LUKE

"Josh," diyorum uyararak, "şimdi zamanı değil."

Beni görmezden gelip Zack'in yüzüne bakıyor. "Ne. Ne yaptın. Sen. Yaptın," diye tekrarlıyor, her kelimesi korkutucu derecede kesin. "Bu sabah brunch'a gittim. Kardeşim dün gece onu bahçeye sürüklediğini gördüğünü söyledi. Kızın *ağlayarak* ayrıldığını söyledi."

Zack hiçbir şey söylemiyor, en iyi arkadaşına bakıyor ve zor nefes alıyor.

"Telefonlarıma cevap vermiyor," diye tersliyor Josh. "Ön kapıyı da açmıyor. Resepsiyonla konuştum, dün gece eve gelmediğini söylediler."

Midem bulanıyor. Sanırım Layla'nın dairesine dönmek istememesi pek şaşırtıcı değil, biz koridorun karşısında birkaç metre ötede yaşarken. Ama nereye gitti? Güvende mi? Gecenin bir yarısı kayboldu mu, küçücük ipek elbisesiyle karanlıkta Londra'da mı dolaşıyor?

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi nefes almaya zorluyorum. Layla akıllıdır. Sokaklarda yürümeyecek ya da metroya binmeyecektir. Eminim bir taksi tutup otele gidecektir. O iyi olacak.

Umarım gerçekten iyidir.

"Bırak beni," diye mırıldanıyor Zack, Josh'u iterek. Kırmızı gözleri sertleşmiştir. "Ona sadece gerçeği söyledim. Artık bunu yapmayacağımızı. Tüm bu öğretmenlik saçmalığının bittiğini."

"Aslında bundan biraz daha fazlasını yaptı," diye ekliyorum. Josh bana dönüyor ve ben de dün gece olanları olabildiğince hızlı anlatıyorum. Zack'in onunla bahçede yattığını söylediğimde gözlerini kapatıyor. Layla'yla otel odasında yaptığım konuşmaya geldiğimde fıtık olmak üzereymiş gibi görünüyor.

"Sizi aptallar," diye tıslıyor, ağır bir şekilde kanepeye çöküyor ve ellerini yüzünde gezdiriyor. "Sizin neyiniz var böyle?"

"Belli ki yanlış yaptık," diyorum. "Ama bence en iyisi buydu. Bize aşık olduğunu söyledi. Duygularının geliştiğini bile bile bu aptal oyunu oynamaya devam etmek zalimlik olurdu."

Josh'un kafası kalktı. "Bunu o mu

söyledi?" Başımı salladım.

"Ve sonra onu terk ettiniz?"

"Şey-"

"Şunu açıklığa kavuşturalım," diyor, sesi yükseliyor. Zack'i işaret ediyor. "O Birlikte yattıktan sonra seni sevdiğini söyledi, sen de aletin hâlâ ıslakken onu terk ettin." Zack cevap vermeden önce başparmağını bana doğru uzattı. "Ve çocukluk öğretmeninin ona 'kolay' dediğini duyduktan hemen sonra seni sevdiğini söyledi - ve sen de ona öyle olmadığına dair güvence vermek yerine onu da mı terk ettin?" Burnunun kenarını çimdikliyor. "Ve ikiniz de, geçmişi göz önüne alındığında, bunun onu etkileyebileceğini düşünmediniz mi?"

Telefonum cebimde çalıyor.

"Ne yapmamız gerekiyordu?" Zack tersler. "Onu sevemeyiz. Ben onu sevemem. Sevemem. Başından beri söyledim."

Josh başını sallar, yüzü hayal kırıklığıyla buruşmuştur. "Onu sadece reddetmedin, seni aptal, onu *incittin.* Onu en zayıf yerinden vurdun. Bunu göremiyor musun?"

"En azından ona karşı dürüst davrandım," diye mırıldandı Zack. "Senin planın neydi? Onunla sevişmeye ve onu öpmeye devam etmek ve ona gerçekten *aşık* olduğunu söylememek mi? Bunun boktan bir şey olduğunu düşünmüyor musun? Belki de buraya taşındığı günden beri ona takıntılı olduğunu bilseydi, seninle yatmayı bu kadar çabuk kabul etmezdi. Bunu hiç düşündün mü?"

İkisi arasında göz kırpıyorum. "Bekle," diyorum yavaşça, tekrar titreşen telefonumu görmezden gelerek. "Josh. Bunca zamandır ona karşı bir şeyler mi hissediyordun?"

Josh konuşmaya başlar ama Zack sözünü keser. "Cidden bilmiyor muydun?" Tersliyor. "Biz bu aptal bölümü ortaya çıkarmadan önce aylardır ona çıkma teklif etmek için kendini hazırlamaya çalışıyordu. Bu yüzden kız başka erkeklerle çıktığında hep çok sinirleniyordu. Kıskanıyordu."

Josh'a baktım. "Bu doğru mu?"

Çenesinde bir kas seğiriyor ama hiçbir şey söylemiyor, bakışlarını yere sabitliyor. Midem bulanıyor.

Açıkçası kimin için daha kötü hissettiğimi bilmiyorum. Bu durum Josh'un kalbini kırıyor olmalı, ama Zack haklı - ona yardım etmeyi teklif etmeden önce duygularından bahsetmemesi Layla'ya karşı ciddi bir haksızlıktı.

Tanrım, ne karmaşa.

Zack iç çekerek başını sallıyor. "Bak dostum, eğer onu istiyorsan, devam et. Ondan ayrılmadın."

"Yapamam," diye karşı çıkıyor Josh. "O beni istemiyor. Anlamıyor musun? O bunu istiyor." Üçümüzün arasında el sallıyor. "Bizi istiyor. Ya hepimizi ya da hiçbirimizi. Ben onun için yeterli değilim." Telefonum tekrar çalıyor ve o inliyor. "Tanrı aşkına, lanet telefonuna cevap verecek misin?!"

Cebimden telefonumu çıkarıp ekranı kontrol ediyorum. Amy bana mesaj atıyordu. Mesajları tarıyorum, kanım donuyor.

> *AMY: Eğer ben sizi ikna edemezsem, belki bunlar*
>
> *eder. AMY: Bir resim bin kelimeye bedeldir, değil*
>
> *mi? AMY: (11 resim gönderdi)*

Kalbim aniden çarpmaya başladı, fotoğrafları açmak için dokundum.

Hepsi Layla'nın düğündeki resimleri. Layla üçümüzü de öpüyor.

Benim bir resmim var, onun yanında duruyor ve yanağına bir öpücük konduruyorum. Zack'le bir avuç dolusu fotoğrafı var, Zack onu kendine doğru çekip boynuna sokulurken gülüyor. Ve Josh'la çekilmiş üç ya da dört bulanık fotoğrafı var. Adam onu derin bir öpücüğe boğarken, kız adamın yakasına yapışmış, devasa çiçek vazoları tarafından yarı yarıya gizlenmiş. Profesyonel fotoğraflar değiller; sanki biri telefon kamerasıyla gizlice çekmiş gibi görünüyorlar.

Bu çok kötü.

Amy'nin numarasını kaydırıp onu geri arıyorum. İkinci çalışta açtı.

"Luke-"

"Bu fotoğrafları nereden buldun?" Talep ediyorum.

"Merhaba Amy, balayı nasıl gidiyor?" Sesi sinirli geliyordu. *"Umarım uçuş iyi geçmiştir. Madrid'de hava nasıl?"*

"Balayının ilk gününü dedikodu yapmak için suçlayıcı fotoğraflar arayarak geçirmeye karar veren sensin," diye tükürdüm. "Nereden buldun bunları?"

Alay ediyor. *"Beni suçladığın şey buysa, onları ben almadım. Kendi düğünümde senin küçük kız arkadaşını gözetlemekten daha önemli işlerim vardı."* Burnunu çekiyor. *"Görünüşe göre konuklardan birkaçı seni şovundan tanımış. Seni paparazzi yapma fırsatı bulmuşlar ve bunu değerlendirmişler."*

Tanrım. Tenim üşüyor. Nasıl bu kadar aptal olabildik? Düğün halka açık bir olaydı. Hepimiz Layla'ya kendimizi o kadar kaptırmıştık ki ilişkimizin dışarıdan nasıl görünebileceğini unutmuştuk. "Onları silmek zorundasın. Başka kimseyle paylaşma, tamam mı? Layla'yı berbat gösteriyorlar."

"Öyle mi?" Sesi asidik. *"Üzerinde oynanmış falan değiller Luke. Onu berbat gösteriyorlarsa, berbat* olduğu içindir. *Bu aptal fanteziden uyanmalı ve seni aldattığını fark etmelisin."*

"Sana söyledim, öyle değil! Josh ve Zack'le birlikte olduğunu biliyordum. Tanrı aşkına, onu benim önümde defalarca öptüler."

Uzun bir duraklama olur. *"Aman Tanrım,"* diyor Amy sonunda. *"Ciddi misin sen? Sanırım kızlarının başka erkeklerle birlikte olduğunu görmekten hoşlanan erkekler duymuştum... buna ne deniyordu...?"*

"Bunun için zamanım yok!" Ben patladım. "Bana sadece resimleri sileceğini söyle!"

"Artık çok geç tatlım. Hepiniz ünlüsünüz, unuttun mu?"

"Bu ne anlama geliyor?"

"Hepsi sosyal medyada. Onları ilk olarak orada buldum. Henüz görmemiş olmana şaşırdım doğrusu. I-"

Telefonu kapatıyorum ve sehpaya çarpıyorum. Josh ve Zack tartışmayı bırakmışlar ve ikisi de temkinli bir şekilde beni izliyorlar. Josh'a "Twitter'ımızı kontrol et," diyorum. Paylaştığımız tüm sosyal ağları o kontrol ediyor.

Kaşlarını çattı. "Ne? Ama-"

"*Şimdi,*" diye bağırıyorum.

Josh kaşlarını çatarak cebinden telefonunu çıkarır ve birkaç kez ona dokunur. Ekrana bakarken yüzü donuklaşıyor. "Aman Tanrım."

TWITTER

Goss Magazine @Celebrity_Goss_News Bu fotoğraflara İNANAMAYACAKSINIZ! İçeriden biri ÜÇ TEK ERKEĞİN aldatma skandalının fotoğraflarını sızdırdı!!!
Sweetheart Soulmates @SweetheartSoulmatesPodcast Size söylemiştik demekten nefret ediyoruz ama...
Lola Snow @LolaSnowOfficial✓ O sürtük Layla, rol arkadaşlarını bir KÖPEK gibi aldattı. Üç Bekar Adam yıllardır en sevdiğim podcast, Çocukların oynadığını görmek kalbimi kırıyor :'(#EndLaylaThompson
Goss Magazine @Celebrity_Goss_News 'Layla Thompson'a son verin' - Ünlü influencer Lola Snow eski podcast sunucusuna karşı internette nefret kampanyası başlattı ve bir saatten kısa sürede binlerce retweet topladı

ALTMIŞ YEDİ

LAYLA

Kocaman otel yatağımın gevrek çarşaflarına kıvrılmış, pencereden dışarı bakıyor, yağmur damlalarının camdan aşağı süzülüşünü izliyorum. Akşamın geç saatleri ve arabalar Londra'nın merkezindeki iş çıkışı trafiğinde ilerlerken kehribar rengi farlar aşağıdaki ıslak yollarda yanıp sönüyor. Arabaların korna sesleri yatak odamın duvarında yankılanan ritmik gümbürtülere karışıyor, arada bir kadınsı iniltiler ve yumuşak homurtular duyuluyor.

Görünüşe göre komşularım iyi bir gece geçiriyor.

Onları bastırmak için kulaklık bile takamayacak kadar üzgünüm. Yapmak için çok üzgünüm.... Herhangi bir şey, gerçekten.

Düğünün üzerinden dört gün geçti ve ben hala kendimi tamamen yıkılmış hissediyorum. Eskiden filmlerin kalp kırıklığını abarttığını düşünürdüm; pijamalarıyla yatakta ağlayan ve dondurma yiyen bir kız imgesinin aptalca bir klişe olduğunu.

Artık gerçeği biliyorum. Filmler acıyı hafife alıyor. Yataktan zar zor kalkabiliyorum. Tüm vücudum ağrıyor. Parçalara ayrılmış gibi hissediyorum.

Ve bundan nefret ediyorum. Bana böyle hissettirdikleri için onlardan nefret ediyorum. Kendimi bu kadar kötü incinebileceğim bir duruma soktuğum için kendimden nefret ediyorum.

Otel odasına bakıyorum, dört günlük kıyafetlerim ve pahalı mobilyaların üzerine serpiştirilmiş oda servisi tepsileri gözümün önüne geliyor. Belki kendi daireme dönmek yerine otele gitmek korkakça bir davranıştı ama şu anda o adamlarla aynı binada kalamam. Sadece birkaç metre ötemde olduklarını bilerek geceleri yatağımda yatamam. Koridorlarda kazara onlara çarpma ya da asansörde yanlarında durma düşüncesiyle başa çıkamam. Düğün için gece çantamı hazırlamıştım bile. Şehre gidip yeni bir süit için ödeme yapmak çok daha kolaydı.

Kendimi neşelendirmek için gerçekten çok güzel bir yere rezervasyon yaptırdım: Thames Nehri'nin hemen kıyısında, beş yıldızlı bir otel. Pencereye döndüğümde, London Eye camdan bana doğru parlıyor, parlak

kırmızı ışıkları yansıyor

Çevredeki yüksek binaları ve gökdelenleri seyrediyordum. Lüks bir otelde kalmanın beni daha iyi hissettirebileceğini düşündüm - California King yatak ve lüks jakuzi, ilişkim başarısız olsa da hayatımın geri kalanının hala harika gittiğini hatırlatmaya yardımcı olurdu.

İşe yaramadı. California King, tek kişi olduğunuzda gülünç derecede büyüktür. Özellikle de uyumak için birden fazla bedenin arasında kıvrılmaya alışkınsanız.

Dizüstü bilgisayarım yorganın altında çınlıyor ve onu çıkarıp gözümü kısarak ekrana bakıyorum. Başka bir bildirim. Kaydırıyorum, midem bulanıyor.

Son birkaç gündür sosyal medyam patladı. Görünüşe göre, düğün resepsiyonundaki bir hıyar beni erkeklerle gizlice fotoğraflamaya karar vermiş ve ardından fotoğrafları güneşin altındaki her sosyal medya platformunda patlatmış. Ve şimdi tüm dinleyicilerimiz bana internette sürtük diyor.

Çok komik. O fotoğrafları çok yakından inceledim. Her birinde bana asılan erkekler vardı. Luke yanağımı öpüyor. Zack beni göğsüne çekiyor. Josh öpmek için ağzımı eğiyor. Ama tabii ki herkes doğal olarak *benim* sürtük *olduğumu* varsayıyor.

Anlamıyorum. Dinleyiciler üç erkekle de çıkacağımı biliyorlardı. Haftalarca hangi erkeği seçmem gerektiği konusunda tartıştılar. *Üç Bekar Adam* geçmişte grup ilişkileri üzerine birçok bölüm kaydetti. Ama nedense herkes o fotoğrafları görür görmez ilk varsayımları benim tam bir fahişe olduğum oldu.

Daha da kötüsü, çocuklar hiçbir şey söylemedi. Düğünden sonraki ilk birkaç gün, durumu açıklayan bir yazı yazmalarını ya da bir bölüm yüklemelerini bekledim. Ama hiç yapmadılar. Yaptıkları tek şey, insanlardan 'lütfen resimlerin arkasındaki bağlamı anlamadıklarında söylentileri yaymamalarını' isteyen çok yumuşak bir halkla ilişkiler açıklaması tweetlemek oldu.

Açıkçası, aslında ne olduğunu açıklamadıkları için, bu kesinlikle hiçbir şey yapmadı.

Beni arıyorlar, özellikle Josh, ama cevap vermedim. Cevap veremiyorum. İnsanların bu hikayeleri yaymasına izin veriyorlar ve bu midemi bulandırıyor. Benimle çıkmak istemediklerini söylemek başka bir şey; herkesin önünde utandırılmama izin vermek ve beni savunmak için devreye girmemek başka bir şey.

En kötüsü de kendimi bile savunamıyorum. Zorbalıkla ilgili çok tecrübem var. Nasıl işlediğini biliyorum. Adamların kendi taraflarında bir sürü hayranı var ve benim kimsem yok. Eğer onlarla tartışmaya çalışırsam, bu sadece alevleri körükler. Çocukların ayağa kalkıp beni savunmasına ihtiyacım var ama nedense bunu yapmıyorlar.

Dizüstü bilgisayarımda bir e-posta bildirimi daha beliriyor ve konu başlığını okuduğumda çenem kilitleniyor.

Hoşunuza gidebilecek bir makale buldum. Pislik ye seni çirkin fahişe.

Ek, '*Her* Şeyi *Bitirmenin On Yolu'* başlığını taşıyor.

İçimde bir şeyler kırılıyor. Gözlerimden yaşlar akıyor ve midem aniden çalkalanıyor. Porselen klozete kusmadan önce dizüstü bilgisayarımı bir kenara itip ebeveyn banyosuna kaçmak için ancak yeterli zamanım oluyor. Günlerdir doğru düzgün bir şey yemediğim için safra boğazımı yakıyor ve soğuk mermerin üzerine diz çöküp defalarca kusarken beni boğuyor.

Midem nihayet yatıştığında, ellerim titriyordu. Her yerim terliyor. Gözlerimin üzerinde küçük ışık huzmeleri dans ediyor. Tuvaletin sifonunu çekip yere yığılıyorum, kollarımı dizlerime doluyorum ve eski, yarı gömülü anılar zihnime hücum ederken zorlukla nefes alıyorum. Öğretmenler benimle alay ediyor. Kızlar bana gülüyor. Islık çalan, laf atan ve beni yakalayan oğlanlar. Yüzümü ovuşturarak onları susturmaya çalışıyorum ama daha yüksek sesle ve daha canlı bir şekilde, artık dik bile oturamayana kadar büyük, ağır dalgalar halinde üzerime geliyorlar.

Sakinleşmemin ne kadar sürdüğünü Tanrı bilir. Saatler gibi geliyor. Sonunda, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor, gözyaşlarım burnumun kenarlarından süzülüyor ve fayansın üzerine uzanıyorum.

Bu son birkaç gün içinde ilk kez olmuyor. Kalp kırıklığı yeterince kötü, ama beni gerçekten inciten taciz. Sanki on altı yaşımdayken hissettiğim tüm o eski kaygılar geri geldi. Midemdeki düğüm yüzünden yemek yiyemiyorum. Uyuyamıyorum ve ne zaman uyusam soğuk terler dökerek uyanıyorum. Delirecekmişim gibi hissediyorum.

Otel banyomun ayna parlaklığındaki zemininde uzanırken, yenilgi üzerime çöküyor. Artık bunu yapamam. Yapamıyorum. Bu beni öldürüyor. Bir şeyler değişmeli.

Titreyerek ayağa kalkıp yatak odasına dönüyorum, dizüstü bilgisayarımı tekrar açıp e-postalarımı getiriyorum. Titreyen parmaklarımla Anna Bardet Couture'e hızlıca bir mesaj yazıyor, asistanına otel odamın telefon numarasını veriyor ve bir sonraki duyuruya kadar iş numarama ve e-postama ulaşılamayacağını bildiriyorum. Sonra nihayet dizüstü bilgisayarımı ve telefonumu kapatıyorum.

Hemen rahatladım. Güçsüzce yatağa geri tırmanıp eskiz defterime uzanıyorum ve ona sarılıyorum.

Son birkaç gündür Anna ile bu hafta sonu yapacağımız toplantı için tasarım önerileri üzerinde çalışarak dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum. Şimdiye kadar, kelebek tasarımımı kendi tarzıyla birleştiren dört taslağım var, ancak hiçbiri yeterince iyi değil. Mükemmel olmaları gerekiyor. Şimdi Anna Bardet ile işbirliğimiz daha önce hiç olmadığı kadar önemli.

Bazı New York emlak sitelerine baktım. Küçük bir daire bile gülünç derecede pahalı, ancak Anna bana bir sözleşme teklif ederse, şehirde yaşamak ve çalışmak için yeterince kazanıyor olmalıyım. Ve şu anda Amerika'ya taşınmak her geçen gün daha da cazip görünüyor.

Yatağımın ayakucunda açık duran bavuluma bakıyorum. Sadece birkaç gün içinde, nihayet buradan gideceğim. O zaman tüm bu karmaşayı arkamda bırakabilirim.

Umarım sonsuza kadar.

ALTMIŞ SEKİZ

LUKE

Cumartesi günü Londra PodFest'in ilk günüydü ve kongre salonuna adım attığımızda atmosfer elektrikliydi. Gözlerimi kısarak parlak ışıkların ve geveze insan kalabalığının arasından geçerek avluya bakıyorum. Josh ve Zack arkamdan sessizce birbirlerine bakıyorlar ve ben iç çekerek onları engellemeye çalışıyorum.

Bugün berbat bir gün olacak.

Hiçbirimiz burada olmak istemiyoruz. Sahneye çıkışımızı tamamen iptal etmeyi düşündük ama pek çok hayranımız sırf bizi canlı görmek için bilet almıştı. Onları hayal kırıklığına uğratamazdık. Birkaç gün önce kongre organizatörlerini aradım ve bizi konuk panellerimizden çıkarmayı başardım, ancak yine de bir saat içinde canlı şovumuz var ve bu zor olacak. Eminim Layla hakkında bir sürü soru olacaktır.

Göğsüm ağrımaya başladı.

Onu özlüyorum. Hem de çok. Bir hafta oldu. Eve gelmedi. Aramalarımızın hiçbirine cevap vermedi. Hiçbir mesajımıza cevap vermedi. Josh ve ben her gün, günde birkaç kez deniyoruz ama asla ulaşamıyoruz.

Ne yapacağımı bilemiyorum. Düğündeki fotoğrafları ortaya çıktığından beri sosyal medyadaki söylentiler kontrolden çıktı. Bir reality yıldızı birkaç gün önce skandalla ilgili bir tweet attı ve şimdi fotoğraflar viral oluyor. İnanılır gibi değil. Daha önce hiç bu kadar ilgi görmemiştik. İnternette hikaye hakkında yayın yapan haber kaynakları var. Buzz Tone bir açıklama yaptı. Her saat tweet, mesaj ve DM yağmuruna tutuluyoruz. Ve neredeyse her biri Layla'ya saldırıyor.

Kongre salonuna bakıyorum, oditoryum boyunca kurulmuş parlak renkli stantları ziyaret ederken birbirleriyle sohbet eden ve gülen kalabalığı boş gözlerle izliyorum. Her bir sergi masası

Mallar. Con müdavimleri boyunlarında parlak boyunluklarla podcast sunucularının etrafında uzun kuyruklar oluşturuyor, ellerinde hatıra eşyaları ve not defterleriyle imza almak için bekliyorlar.

Hayranlar bize yaklaşmaya, etrafımızı sarmaya ve elimize Sharpie'ler sıkıştırmaya başlamadan önce kapıdan ancak beş adım içeri girebildik.

"Aman Tanrım, şovunuza

bayılıyorum!" "Gömleğimi imzalar

mısın?!"

"Bir selfie alabilir miyim? Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum!"

"Layla nerede? O gelmiyor mu? Kavga mı ettiniz?" "Seni

aldattığı doğru mu?"

"Ondan hoşlanmadığımı hep biliyordum."

Programlara ve ürünlere imzalarımızı atarken kendimi gülümsemeye ve ağzımı kapalı tutmaya zorluyorum.

Josh ve ben dedikodu konusunda ne yapacağımızı tartıştık ve sonunda elimizden geldiğince görmezden gelmeye karar verdik.

Çok zor oldu. Oturup bütün günümü ona iğrenç hakaretler yağdıran her boktan trolle konuşarak geçirmek kadar istediğim bir şey yok - ama yapamam. Yapamayacağımı biliyorum. Dedikodulara cevap vermek sadece onları doğruluyor. İnsanlardan sızdırılan fotoğraflarla ilgili söylentileri yaymamalarını isteyen basit bir açıklamayla suları test ettiğimizde, sosyal medyamız adeta havaya uçtu. Bu tweet diğer paylaşımlarımızdan iki kat daha fazla ilgi gördü ve makaleler daha da hızlı gelmeye başladı. Başka bir ünlünün dikkatini çekebileceğimizden korktuk ve geri adım attık.

Paul kararımızı kesinleştirdi. Menajerimiz podcast'te 'Neden Ayrıldık' adlı bir bölüm yapmamız için bize yalvarıyordu. Dizinin bize getirdiği trafikten faydalanmak istiyor.

Bu yüzden hiçbir şey söylemiyoruz. Devreye girip Layla'yı savunmamak kesinlikle berbat hissettiriyor ama onu daha fazla incitecek bir şey yapmayacağım. Bu onunla ilgili, onu savunursam ne kadar iyi hissedeceğimle ilgili değil.

Layla ise sosyal medyada sessizliğini koruyor. Umarım tüm cihazlarını kapatmıştır. İyi olduğunu bilmek için can atıyorum.

"Başka kalemin var mı?" Josh kurumuş kalemini sallayarak bana kabaca soruyor. "Hayır," diye yalan söyledim. "Sanırım Zack'in var."

Zack bizi tamamen görmezden gelerek bir poster imzalıyor. Josh dişlerini gıcırdatıyor ve ben iç çekerek cebimden yedek bir keçeli kalem çıkarıyorum. "Al." Josh hiç konuşmadan aldı.

O ve Zack düğünün ertesi günü yaptıkları büyük kavgadan beri neredeyse hiç konuşmamışlardı. Tek kelime bile. Josh çok kızgın.

Zack'in söyleyecek pek bir şeyi yok. Adamı hiç bu kadar mutsuz görmemiştim. Emily'nin yüzüğünü hâlâ bulamadı. Oteli aradık ama temizlik sırasında atılmış olabileceğini söylediler. Kongrenin onu biraz neşelendireceğini umuyordum. Kongreler genelde onun için yılın en önemli olayıdır. Muhtemelen rugby oynadığı dönemden kalma bir şey; bir kalabalığın önünde performans sergilemeyi, imza dağıtmayı, hayranlarıyla fotoğraf çektirmeyi hala çok seviyor.

Ama şu anda sadece kızgın görünüyor. Bir kızın kendisiyle fotoğraf çektirmesine izin vermek için eğilirken Ölüm'ün hayaleti gibi kaşlarını çatıyor. Kızın umurunda değil gibi görünüyor, selfie'yi görünce mutluluktan ciyaklıyor, sonra da arkadaşına göstermek için atlayıp gidiyor. Pembe tişörtüne bakarak gidişini izliyorum. Arkasında şu sözler yazıyor

"Josh Takımı," diye okuyor Zack, yaralı dizini ovuşturarak. "İlginç bir seçim." Josh gözlerini kapatıyor. "Nakliyeden vazgeçtiklerini sanıyordum."

Ben de öyle. Ama görünüşe göre değil. Etrafımızda toplanan insanlara bakarken pembe, beyaz ve mavi renklerde bir sürü tişört daha gördüm. Hepsinin üzerinde 'takım isimlerimiz' vardı.

Oh, güzel. Renk kodlular.

Zack, Josh'ın sırtına bir tokat atar. "Merak etme dostum. Eğer onun favorisi sensen, belli ki tamamen kafayı yemiş."

Josh omzunu silkerek ona pis bir bakış fırlatıyor. "Dokunma bana," diye mırıldanıyor.

Zack ellerini kaldırır. "İstediğimi mi sanıyorsun? Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum, seni lanet olası aptal."

"Çocuklar-" Ben başlıyorum.

Çantasını imzaladığım genç kız aramızda kaşlarını çatıyor. "Hey. Neden kavga ediyorsunuz? Layla sizi aldattığı için mi?"

Josh ve Zack donup kalıyor, sessizleşiyorlar.

Gözlerimi kapattım. "Belki de sadece Yeşil Oda'ya gitmeliyiz."

Yeşil Odalar, binanın arka tarafına yerleştirilmiş, birbirinin aynısı olan pis soyunma odalarıdır. Bir sürü kongreye katıldık ve hep aynıydılar - suni deri koltuk, çirkin gri halı, şişe su dolu mini buzdolabı ve ucuz atıştırmalıklardan oluşan bir sepet. Katie adında yirmi yaşında şen şakrak bir kongre gönüllüsü bize içeriyi gezdiriyor ve sonunda ondan kurtulmayı başarana kadar yirmi dakika boyunca kulaklarımızı çınlatıyor. Sonra sessizlik içinde oturduk.

Josh'un telefonuyla oynamasını izliyorum, yüzü solgun.

"İyi misin?" diye sordum. Josh duygusuz bir robot gibi davranıyor olabilir ama hayatımda gördüğüm en kötü sahne korkusuna sahip. İlk canlı gösterimizden önce sahneye çıkmadan önce kusmuştu. O zamandan bu yana çok daha iyi oldu ama şu anda ısınmış bir ölü gibi görünüyor.

"Peki," diyor bana bakmadan.

"Korktun mu?" Zack sahte bir sempati ile söylüyor. "Senin için bir sorun gibi görünüyor, ha?"

"Zack," diye araya giriyorum. "Kes şunu."

"En azından ona nasıl hissettiğimi söyleyemeyecek kadar korkak değildim," diye devam ediyor Zack.

"En azından onu incittiğim için pişmanım," diye karşılık veriyor Josh. "Bu konuda tam bir dangalak gibi davranmak yerine."

"Hepimiz çuvalladık," diyerek onları sakinleştirmeye çalışıyorum. "Hepimiz. Birbirinizi suçlamayı bırakın."

Zack'in çatık kaşları derinleşir. "Ben yanlış bir şey yapmadım."

Josh başını sallar, ona kuşkuyla bakar. "Buna cidden inanıyorsun, değil mi?"

"Evet!" Zack kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Bu işe girerken ona bunun gerçek olmayacağını söyledim. Dinlememeyi seçmesi nasıl benim suçum olabilir?"

"*Çekildikten üç saniye sonra* onu tam anlamıyla terk *ettin*-"

Bundan bıkmaya başladım. Elimi masaya vurarak ikisini de susturuyorum. "Tanrı aşkına," diye çıkışıyorum. "İkinizin de bunu aşması gerekiyor. Çocukluğunuzdan beri en iyi arkadaşlarsınız. Hayatınızda başınıza gelen her iyi ve kötü şeyde birbirinize yardım ettiniz."

Josh, "Daha önce hiç bu kadar aptalca davranmamıştı," diye mırıldandı.

Zack, "Ve sen hiç bu kadar korkak olmamıştın," diye karşılık veriyor.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Evet, ikiniz de öyle! Josh duygularını ifade etme konusunda her zaman kötü olmuştur ve Zack, sen de her zaman inatçı bir piç oldun. Bunun için birbirinizi daha önce affettiniz ve yine affedeceksiniz. Çünkü hoşunuza gitsin ya da gitmesin, birbirinizi seviyorsunuz."

Zack alay ediyor. "Biz-"

"Evet. Sen. Yap." Vurguluyorum. "Ve tartışmalarınızı duymaktan bıktım. Onu zaten kaybettim, ikinizi de kaybetmeyeceğim. Şimdi kendinize gelin." Kapıya el sallıyorum. "Dışarıdaki insanlar gelip bizi görmek için para ödedi. Yemeğe, faturalara ya da kiraya harcayabilecekleri paralar. Bazıları buraya gelmek için uzun bir yol kat etti. O yüzden üzülmeyi bırakın. Çocuk gibi davranıyorsunuz."

Josh yere bakar, ifadesi donmuştur. Zack tartışacakmış gibi görünüyor ama o daha tartışamadan Yeşil Oda'nın kapısı pat diye açılıyor ve Katie içeri dalıyor. Açık kapıdan, salondan gelen boğuk konuşmaları ve tema müziğimizin çalmaya başladığını duyabiliyorum.

"Senin için hazırlaruuu!" Neredeyse şarkı söylüyor. "Bugün kalabalık çok büyük, aman Tanrım, çok *heyecanlıyım.*"

"Harika," diyorum dişlerimi sıkarak ve ayağa kalkıyorum. "Hadi yapalım şu işi."

Josh ve Zack ayağa kalkıyor ve sahneye doğru ilerliyoruz.

ALTMIŞ DOKUZ

LUKE

Sahne, her zamanki şartnamemize uygun olarak kuruldu; üç sandalye, kayıt ekipmanımızla kaplı uzun bir masanın arkasında seyirciye dönük olarak oturuyor, hepsi test edilmiş ve kullanıma hazır. Sandalyelerimizin altına soğutulmuş su şişeleri yerleştirilmiş. Bir projektör arkamızdaki ekrana logomuzu yansıtıyor.

Oda, sıra sıra plastik sandalyelere oturmuş insanlarla dolu. Masaya ulaşıp oturduğumuzda kalabalığı acımasızca tarıyorum. Belli ki son birkaç gündür yaşadığımız dram bize hiç takipçi kaybettirmemiş. Her yer tıklım tıklım. Yerde oturanlar bile var.

Mikrofonuma hafifçe vuruyorum, sonra konuşmak için öne doğru eğiliyorum. Gençlerden oluşan sınıfların önünde konuştuğum onca yıl sayesinde, kalabalık önünde sunum yapma konusunda en iyisi benim, bu yüzden canlı şovlar yaptığımızda ana sunucu rolünü ben üstleniyorum.

"Merhaba, Londra!" Ben sesleniyorum. Kalabalık yuhalıyor ve bağırıyor. "Bugün bize katıldığınız için çok teşekkür ederim. Sizlerle mikrofondan konuşmak yerine nihayet yüz yüze görüşmek harika. Benim adım Luke-"

"Ben Josh," diye ekliyor Josh.

"Ben de Zack," diyor Zack, sesi sert.

Gülümsememin bozulmasına izin vermiyorum. "Ve biz Üç Bekar Adam, ilişki sorularınızı yanıtlamak için kesinlikle niteliksiziz. O yüzden devam edelim. Bugün her zamanki gibi tavsiyelerde bulunacağız, ancak e-postalarınızı okumak yerine siz izleyicilerden canlı sorular alacağız."

Kalabalık tezahürat yapıyor, çığlık atıyor ve alkışlıyor. Ana katta elinde telsiz mikrofonla gezinen Katie'yi işaret ediyorum. "Sevgili asistanımız Katie odanın önünde duruyor. Bize el sallayabilir misin Katie? Eğer soru sormak için seni seçersek, Katie oturduğun yere gelecek ve mikrofonu sana verecek."

Josh ve Zack'e bakıyorum. İkisi de bir şey söylemiyor, ikisi de taş kesilmiş.

İçimi çekiyorum. "Pekâlâ. O zaman başlayalım. Kimin bize bir sorusu var?"

Salonda eller havaya kalktı. Kalabalığı taramaya başlıyorum ama konuşacak birini seçemeden bir ses bağırıyor: "Layla nerede?"

"Layla katılmayacak," diyorum. "Yollarımızı ayırmaya karar verdik. Artık podcast'te yer almayacak. Aranızda özellikle onu görmeye gelenler varsa çok üzgünüm."

Kalabalıkta bir dalgalanma oluyor. Yüzlerin düştüğünü görebiliyorum. Bir kız elini kaldırıyor ve Josh onu işaret ediyor. Katie öne doğru koşup mikrofonu ona uzatıyor.

"Yani söylentiler doğru mu?" Kız kısık bir sesle soruyor. "Seni aldattı mı?"

Yüce İsa.

"Layla bizi aldatmadı," diye mırıldandı Zack. "Aslında çıkmıyorduk. Bunu hepiniz anladınız, değil mi?"

Ona uyarıcı bir bakış attım.

Mikrofondaki kız gözlerini kısıyor. "Düğün fotoğraflarında sahte görünmüyordu," diye suçluyor.

Zack omuz silkiyor. "Ne diyebilirim ki? Ben iyi bir oyuncuyum."

Hayran öfkeli görünüyor. "Yani hepsi rol müydü?!" Talep ediyor. "Bölüm gerçek değil miydi?!"

Josh kaşlarını çatar. "Gerçekti-" diye başlıyor.

"Sonra ne oldu?" Bastırıyor. "Neden bölümü kesiyorsunuz? Sonunda ne olduğunu bile öğrenemedik!"

Zack ağzını açıyor ve ben öne doğru eğilerek konuşamadan sözünü kesiyorum. "Hepinizi bu şekilde kızdırdığım için üzgünüm. Kontrolümüz dışında bazı faktörler ortaya çıktı, bu da Layla'nın yer aldığı başka bölümler yapamayacağımız anlamına geliyor."

"Ama bu en iyi kısmı!" Kadın sızlanıyor. "I-"

"Sıradaki soru," diye araya giriyor Josh. "Sen. Beyaz gömlekli adam."

Kadın kaşlarını çatıyor ama Katie onu nazikçe kenara çekerek mikrofonu sıradaki adama uzatıyor.

Ayağa kalkıp pantolonunun paçalarını düzeltirken homurdanıyor. "Kulağa ona gerçekten aşıkmışsın gibi geliyordu," diyor. "Bu yüzden mi burada değil?"

Omuzlarım çöktü.

"Bir *tavsiye* sorusu lütfen," diyor Josh, sesi gergin. "Kimse yok mu?"

Sıradaki kişi parlak mavi PodFest tişörtü giyen orta yaşlı bir adam. "Onunla tartıştın mı?" Heyecanla soruyor. "İçinizden birini seçmek istemedi mi? Senden gerçekten hoşlanmış gibi görünüyordu."

Zack sonunda patladı. "Tanrı aşkına," diye patladı ve elini masaya vurdu. "Tek soracağınız şey Layla mı?" Bize döndü. "Lanet olsun, biz de onlara söyleyebiliriz."

Josh sert bir bakışla onu sabitler. "Tekme atmanın ne yeri ne de zamanı."

"Neden olmasın? Soruyorlar. Belli ki bilmek istiyorlar, o zaman neden onlara söylemiyoruz?"

"Kapa *çeneni,*" diyor Josh, gözleri yanarak. "Sanki onu önemsiyorsun. Onu ya da nasıl hissettiğini hiç umursamıyorsun, yoksa yapmazdın-"

Uzanıp elimi mikrofonunun üzerine koydum. Ortaya çıkan parazit sesi seyircilerin çoğunun irkilmesine neden oldu. Birkaç kişi ellerini kulaklarına götürdü.

"Sıradaki soru," diyorum parlak bir şekilde. "Sırada kim var?" Bir grup el havaya kalkıyor. Katie'ye başımı sallıyorum. "Katie, birini seçer misin lütfen?"

Başını sallıyor, gözlerini kalabalığın üzerinde gezdiriyor ve bir adamı öne doğru sallıyor. Önünde SUCK IT GOOD LADIES yazan aptal bir grafik tişört giyiyor ve beyzbol şapkası yüzünü kapatıyor. Mikrofona yaklaşıp yüzünü bize bakacak şekilde eğene kadar onu tanımıyorum bile.

"Hey, Bay M!" Donny Pritchard sırıtarak söylüyor ve midem bulanıyor. "Beni hatırladınız mı?"

Gözlerimi kapatıyorum, içimde öfke kabarıyor. "Donald," diyorum açıkça. "Burada ne işin var?"

Zack'in kafası kalkıyor.

Donny sırıtıyor. "Barda buluştuktan sonra," diyor yüksek sesle, tüm kalabalığın dikkatini çekerek, "seni internetten araştırdım. Harika bir podcast, dostum." Gözlerini masanın üzerinde gezdiriyor. "Ne yazık ki Layla burada değil, onunla konuşmayı çok isterdim."

"Onları tanıyor musun?" Biri bağırıyor.

Donny döner ve kalabalığa sırıtır. "Ah, evet. Bay M bana okulda ders verirdi. Ve Layla'yla geçmişimiz çok eskiye dayanıyor," diye övünüyor, sözleri imalarla dolu.

Josh bana keskin bir bakış attı. Gözlerindeki soru açıktı. *Layla'nın bahsettiği adam bu muydu?*

Başımı sallıyorum ve sakin kalmaya çalışarak sandalyemin altındaki su şişesine uzanıyorum. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Bugün Layla yok. Tek istediğiniz bu muydu, yoksa bir sorunuz mu vardı?"

"Oh, doğru, evet, tabii." Kıkırdıyor. "Dostum, bunu bana Shakespeare falan öğreten bir adamdan istemek çok garip." Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Yani, temel olarak, bir hatunla görüşüyorum. Ve geçen hafta benimle yatmadı. Ne zaman denesem, başının ağrıdığını falan söylüyor. Ve bu iyi değil, değil mi? Sevişmek bir ilişkinin önemli bir parçasıdır, bunu hep söylersiniz." Sanki onunla aynı fikirde olmamı bekliyormuş gibi duraklıyor.

"Devam et," diyorum kesin bir dille.

"Ona eğer çıkacaksak, benimle gerçekten yatmasını beklediğimi söyledim ve çok sinirlendi ve 'onu zorladığımı' falan söyledi. Ben de "Bu *gerçekten* haksız bir suçlama" dedim ve sinirli bir şekilde gitti. Peki, ne yapmalıyım? Sanmıyorum-"

"Adın neydi senin?" Josh araya giriyor, sesi düz. "Josh," diye

mırıldandım. "Yapma."

Karşıdan bana bakıyor. "Ciddi ciddi o olmadığını söylemiyorsun herhalde."

"Sana bunun önemli olmadığını söylüyorum."

Donny şaşkın görünüyor, ama sonra sırıtıyor. "Donny Pritchard. Tanıştığımıza sevindim. Her neyse, dediğim gibi-"

Cümlesini bitiremeden, Zack sandalyesini geriye itip sahnenin kenarına doğru yürürken yüksek bir gıcırtı duyuldu. Kaşlarımı çatıyorum ama ben bir şey söyleyemeden sahneden seyircilerin arasına atlıyor, Donny'ye doğru yürüyor ve suratına bir yumruk indiriyor.

YEDİ

ZACK

Yumruğumu o küçük pisliğin kendini beğenmiş çenesine indirirken düşünmüyorum bile. Kafam bomboş. Buraya gelebileceğini düşündüren neydi bilmiyorum. Ne, Layla'ya bir yumruk daha mı atmak istedi? Hayatını daha da mı berbat etmek istedi? Onunla son karşılaştığında ne kadar sarsıldığını gördüm. Düğünden beri ilk defa bugün bizimle olmadığına sevindim.

Donny tökezleyerek geri çekilir, yüzünü tutarken gözleri büyür. "Woah! Bu da neydi böyle?! Burnumu kırabilirdin!"

Onu gömleğinin önünden tuttum. "Bunun komik olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" Tükürdüm. "On altı yaşındaki kızlar hakkında yalanlar uydurmak? Seninle yatmayı reddettikleri için hayatlarını mahvetmek?"

"Sen neden bahsediyorsun!?" O bağırır.

"Neden buradasın?" Talep ediyorum. "Neden buraya geldin ki!?" Cevap vermeyince onu sertçe sarsıyorum.

"Sahneye çıkacağınızı duydum," diye geveliyor. "Sadece Layla'yı görmek istedim ve-"

Omuzlarından tutup onu geri ittim. Ağlayarak yere düştü. Etrafımdaki kalabalıktan soluk sesleri geliyor ama kulaklarımdaki çınlamadan onları zar zor duyabiliyorum. "Ondan uzak dur."

Sert eller kollarımı sararak beni geri çekiyor. "Efendim," diyor bir kadın sesi kulağıma. "Geri çekilin. Gitmeniz gerekiyor." Hareket etmiyorum. Hareket edemem. *"Efendim*
-" diye tekrarlıyor.

Donny yerde dramatik bir şekilde kıvranıyor. Yüzünde kan var. "Güvenlik! Onu benden uzak tutun!" Çığlık atıyor. Etrafımdaki kalabalığın konuşmalarını duyabiliyorum, sesleri kulaklarımdaki çınlamadan dolayı boğuklaşıyor.

"Zack, onu rahat bırak!"

"Ne oluyor?!"

"Aman Tanrım, bunu filme mi alıyorsun?"

Güvenlik görevlilerinden kurtulup topuklarımın üzerinde dönerek kalabalığın arasından yangın çıkışına doğru ilerliyorum. Belli belirsiz Josh'un adımı söylediğini duyuyorum, mikrofonlu sesi odada yankılanıyor. Görmezden geliyorum.

Umurumda değil. Hiçbir şey umurumda değil. Tüm bu şeyler - hayranlar, podcast ve sponsorlar - hiçbiri bir bok ifade etmiyor. Koridora çıkıyorum ve mekanın arka girişine kadar takip ediyorum, kapıyı çekip açıyorum ve dışarıdaki serin havaya adım atıyorum.

Kapının arkamdan kapanmasına izin vererek, nefes almaya çalışarak taş basamaklara iniyorum. Küçük bir ara sokakta oturduğumu belli belirsiz fark ediyorum. Dar sokak çöp kutularıyla dolu. Çöp parçaları kaldırım taşlarının üzerinde yüzüyor.

Umurumda değil. Kusacağım. Derim ağrıyor. Bir şeyleri parçalamak istiyorum. Her şeyi. Yere saçılmış tuğlalardan birini alıp en yakın pencereden içeri fırlatmak istiyorum.

Bir elimi saçlarımda gezdirip saç bağımı çekiyorum. Tanrı aşkına, neden böyle hissettiğimi bilmiyorum. Tüm vücudum ağrıyor, ACL'mi yırttığımda lanet olası bacağımdan daha fazla. Bu düpedüz bir acı, ama bir kastan ya da kırık bir kemikten kaynaklanmak yerine, devasa, kalp durduran dalgalar halinde içime yayılıyor. Boğuluyorum.

Arkamdaki arka kapı gıcırdayarak tekrar açıldığında farkına bile varmıyorum. İki ayakkabı görüş alanıma girerken gözlerim kamaşarak yere bakıyorum.

"Tanrım," diyor Josh başımın üzerinden. "Zack. *Ağlıyor*

musun?" Yüzümü siliyorum, ona bakmayı reddediyorum.

"Defol git."

Bir duraksama oluyor ve sonra elini cebine atıp karıştırmaya başlıyor. Eli yüzümün önünde beliriyor. "Al bakalım. Bu yardımcı olur mu?"

Gözlerimin bana teklif ettiği şeye odaklanması bir saniye sürüyor. Avucunun ortasında, gri ışıkta parıldayan küçük gümüş bir yüzük var.

İçimde öfke kükrüyor. Ayağa fırladım ve gömleğinin önünü tuttum. "Yaptın mı?" diye bağırdım. Sesim küçük arka sokakta yankılanıyor, tuğla evlerden sekiyor. "Bunca zamandır onu arıyordum ve *sende miydi?!*"

Gömleğinin yakasını çekiştirirken Josh kıpırdamıyor, sakince bana bakıyor. "Onu daha dün gece buldum. Senden saklamıyordum."

Sözlerinin beynimde süzülmesi birkaç saniye alıyor. Yavaşça tutuşumu gevşetiyorum. "Sen... sen onu buldun mu? Nerede buldun?"

"Otel," diyor, sanki ben bir aptalmışım gibi. "Her gece nereye gittiğimi sanıyorsun, seni dangalak?" Elimi gömleğinden itiyor. "Bırak beni, dostum."

Arka kapıya yaslanarak taş basamaklara geri yığılıyorum. Zor nefes alıyorum. Görüşüm kalp atışlarımla aynı anda yanıp sönüyor. "Otel mi? Ben çoktan kontrol ettim-"

"Dışarıdaydı, bahçede. Layla'yı bahçeye sürüklerken çekilmiş fotoğrafların vardı ve o fotoğraflarda boynundaydı, ben de orada kaybettiğini düşündüm. Bir tutam otun içindeydi." Ağzı alaycı bir şekilde büküldü. "Şanslısın; bugün çim biçmeyi planlıyorlardı. Yoksa mahvolurdu. Con'dan sonra sana verecektim." Yüzüğü tekrar uzatıyor. "Devam et o zaman."

Yavaşça uzanıp alıyorum ve parmaklarımı etrafına kapatıyorum. "I..."

İç geçiriyor, pantolonunu yukarı çekiyor ve yanımdaki basamağa oturuyor. "Bana teşekkür etme. Sadece metal dedektörünün parasını öde, sonra sorun yok."

Kaşlarım havaya kalktı. "Metal dedektörü mü aldın?"

Homurdanıyor. "Hazine arayan bir deli gibi elimde metal dedektörüyle çimenlerde bir aşağı bir yukarı yürüdüm, evet. Personel deli olduğumu düşündü ama oteli Twitter'dan duyuracağıma söz verdim ve istediğimi yapmama izin verdiler."

Tanrım. Gözlerimi kapatıyorum, başparmağımı pürüzsüz metal kıvrımın üzerinde gezdiriyorum. Tam bir ahmak oldum.

"Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum," diyorum ona, sesim sert çıkıyor. "Biliyorum. Layla'yı incittiğimi biliyorum. Ve bunun için kendimden nefret ediyorum."

Kendimden nefret etmek hafif kalır. Bir haftadır uyumadım. Gözlerimi her kapattığımda, gül bahçesinde ondan uzaklaşırken ıslak, yaralı yüzünü görüyorum ve bu bende kendi kalbimi söküp bir tepside ona verme isteği uyandırıyor.

Sonra Layla'ya daldığım sırada Emily'nin yüzüğünü kaybetmiş olabileceğimi hatırlıyorum ve suçluluk duygum daha da artıyor.

"Öyle sanıyorum," diyor Josh sert bir sesle. "Daha önce hiç tamamen beyin ölümü gerçekleşmiş gibi görünmemiştin." Başını öne eğiyor. "Neden itiraf etmiyorsun?"

Avucumda parlayan yüzüğe dümdüz bakıyorum. Düğünden beri göğsümde bir boşluk hissi vardı. Yüzüğü bulmanın bu boşluğu dolduracağını düşünmüştüm. Ama hayır. Hâlâ bok gibi hissediyorum. Hâlâ bir şeyler eksikmiş gibi hissediyorum.

"Neye benzediğini hatırlıyor musun?" Sonunda sordum.

Josh kıpırdamadan duruyor. "Emily mi?"

Başımı salladım.

Omuz silkiyor. "Evet. Fotoğraflarımız var."

"Resimlerde değil. Gerçekte nasıl göründüğünü hatırlıyor musun? Konuşurken, gülerken ya da... Bilmiyorum, saçlarını bağlarken?"

Tekrar omuz silkiyor, ifadesi donuklaşıyor ve içimden bir şey ölüyor.

Emily'yi hatırlayacak biri varsa o da Josh'tur. İkisi hiçbir zaman çok yakın olmadılar, ama hiç değilse yakınlıklarıyla arkadaştılar. İkisi de haftanın herhangi bir gününde genellikle benim evimin etrafında olurdu. Emily'nin Josh'un kendini beğenmiş biri olduğunu düşündüğünü ve Josh'un da ilişkimizin bu kadar hızlı ilerlemesine temkinli yaklaştığını biliyorum. Yüzüğü avucumun içinde ters çevirip hatırladım.

On yedi yaşındayken, sınavlarımızdan birkaç ay önce Josh'a Emily'ye evlenme teklif edeceğimi söyledim ve o da beni azarladı. Bana çok genç olduğumuzu ve bunun berbat bir fikir olduğunu söyledi. O kadar kızmıştım ki bir hafta boyunca konuşmadık. Sonra okulda bir veli gecesi vardı ve annesi zayıf ve kırmızı gözlü bir şekilde geldi. Annem ve babamla birlikte arkada durup Josh'un babasının diğer tüm ebeveynlerin önünde karısına bağırıp çağırmasını izlediğimi hatırlıyorum. İnsanlar dönüp ona bakarken Josh'un kapalı, boş, tamamen duygusuz yüzünü hatırlıyorum.

Josh'u neredeyse tüm hayatım boyunca tanımıştım ama neden böyle olduğunu ilk kez gerçekten anlamıştım. Çok çekingen, içine kapanık ve yalnızdı.

Josh dikkatle beni izliyor. "Onu hâlâ seviyorsun," diyor sessizce.

"Onu gerçekten hatırlamıyorum bile," diye itiraf ediyorum, sesim çatlıyor. "Artık yüzünü bile hayal edemiyorum. Sesini hatırlayamıyorum. Ben..." Gözlerim birden bulanıklaştı. "Öldüğümde Wikipedia sayfam hâlâ çevrimiçi olacak. İnsanlar maçlarımın tekrarlarını izleyebilir. Podcast'i dinleyebilirler. Emily bunların hiçbirine sahip değil. Eğer onu unutursam, o zaman hiç var olmamış gibi olur. Ve o önemliydi. Benden çok daha iyiydi ve ben..."

Ciğerlerim içe doğru çöküyor. Başımı ellerimin arasına alıyorum ve içime çarpan duygu dalgaları arasında nefes almaya çalışıyorum ama havayı içeri alamıyorum. Josh hiçbir şey söylemiyor, ben ellerimi saçlarımın arasına sokup çekiştirirken sabırla bekliyor. "Bana neler oluyor bilmiyorum," diyorum sonunda. "Neden böyle hissettiğimi bilmiyorum."

Josh sanki biraz kalın kafalıymışım gibi, "Yas tutuyorsun," diyor.

Taş basamağı tekmeliyorum. Kötü durumdaki dizim sarsılıyor, ağrı eklemden yayılıyor ama umurumda değil. Ayağımı betona vurmak istiyorum. Kemiklerin çatırdadığını duymak istiyorum. "Yas tutmuyorum. O on iki yıl önce öldü."

"On iki yıl önce ölmüş gibi mi hissediyorsun?"

"Sanki dünmüş gibi geliyor," diye mırıldanıyorum. "Ve aynı anda bir milyon yıl önce." Acı göğsümü titretiyor ve onu bastırıyorum. "*Yas* tutmuyorum," diye tekrarlıyorum. "Yas tutmaya hakkım yok."

Kaşlarını çattı. "Tabii ki biliyorsun."

"İstemiyorum," diyorum ellerimin içine. "Gerçekten,

gerçekten istemiyorum." "Ama-"

"Ne yaptığımı bilmiyorsun," diye kestim sözünü. "Eğitim için ayrıldıktan sonra. Ona ne yaptığımı bilmiyorsun."

YEDİ BİR

JOSH

Sessiz kalıyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Bu konu hakkında hiç konuşmadık. Neredeyse otuz yıllık bir dostluk, ama milli rugby takımına katıldıktan sonraki yedi yıllık mutlak sessizlik hakkında hiç konuşmadık. Neden aniden benimle ilişkisini kestiğini ya da yıllar sonra onu neden bir otel odasında ölene kadar içerken bulduğumu hiç konuşmadık.

"Tüm çağrılarını görmezden geldiğim için özür dilerim," diye mırıldanıyor, başı öne eğik. "Kişisel bir şey değildi. Seninle konuşmak istedim. Tanrım, konuşabileceğim tek kişi sendin. Ama-"

"Emily," diye tahmin ediyorum.

Başını sallıyor, yüzünü ovalıyor. "Bu şehirden uzaklaşmam gerekiyordu. Okulumuzdan uzaklaşmam gerekiyordu. Ragbi oynarken farklı bir insan olabiliyordum. Yeni arkadaşlarım vardı. Halka açık bir kişiliğim vardı. Ben sadece... kendimi buna verdim, tüm bu saçmalıkları geride bırakmaya çalıştım."

"Ne yaptın sen?" diye sordum. "Bu kadar kötü ne yaptın?"

"Onu aldattım," diye homurdanıyor ve basamağı tekrar

tekmeliyor.

Şaşkınlığımı gizlemeye çalışıyorum. "Emily'yi aldattın mı? Ölmeden önce mi?" Zack sadakatsiz olduğunu hayal edebileceğim son kişi.

"Hayır," diyor huysuzca. "Sonra."

Gözlerimi kısıyorum. Zack'in 'aldatma' kelimesini doğru kullandığından emin değilim ama bundan bahsetmek için uygun bir zaman olduğunu sanmıyorum. "Tamam."

"O öldükten iki ay sonra kızlarla birlikte olmaya başladım," diyor sesi titreyerek. "İki ay. Artık dayanamıyordum, yalnız uyuyamıyordum, artık... sarılacak kimsem yoktu, yapamıyordum." Sarsılarak yutkunuyor. "Ve bu ona yapabileceğim en boktan şey değil mi? Kim nişanlısı öldükten altmış gün sonra tek gecelik bir ilişki yaşar ki? Takım arkadaşlarım bile bunun sert olduğunu düşünüyordu. Her geceyi spor salonunda geçiren koca rugbyciler.

Sarhoş olup kadın tavlıyordum ve bu kadar erken yatıp kalkmama çok şaşırıyorlardı."

Hiçbir şey söylemiyorum.

Elindeki yüzüğe bakıyor. "Sadece bir tane de değildi. Her gece yeni bir kızdı. Yıllar boyunca. Sanki kendime engel olamıyordum." Yutkunuyor. "Ama söyleyebileceğim *tek* şey, o kızların hiçbirine aşık olmadığım. Bir tanesine bile. Yani, hayır. Layla'yı sevmiyorum." Başını sallıyor, sesi yükseliyor. "Yapamam. Yapamam. Bu-"

"Emily'nin anısına hakaret mi?" Sertçe

soruyorum. Başını öne eğiyor. "Evet. Bu."

"Sence bu şu anda yaptığından daha mı aşağılayıcı olur?" I
seviyeli bir şekilde sor. "Gerçekten Emily'nin onun yüzünden hayatının geri kalanını mahvetmeni istediğini mi düşünüyorsun? Sence seni seven bir kıza *onun anısına bir* pislikmişsin gibi davranmanı mı istedi*?*" Başımı sallıyorum. "Zack, Em o bahçede Layla'ya söylediklerini duysaydı, muhtemelen kendisi de gözyaşlarına boğulurdu."

"Başka ne yapacağımı bilmiyorum," diye inleyerek elini yüzüne sildi. "Onu öylece unutamam."

"Hayatına devam etmek için birini unutmak zorunda değilsin," diyorum karşımızdaki tuğla duvara bakarak. "Annem öldüğünde, bu benim hayatımı tüketti. Artık öyle değil. Bazı günler onu hiç düşünmüyorum. Bu onun gittiği anlamına gelmiyor."

İtiraz etmeye başladı ama ben sözünü kestim. "Emily'yi aldatmadın, Zack. O ölmüştü. Sen de yalnız, kalbi kırık, kötü başa çıkma mekanizmaları olan on sekiz yaşında bir çocuktun. Hepsi bu." Uzandım ve elimi omzuna koydum. "Bu işin peşini bırakmalısın. Emily'yi onurlandırmıyorsun, sadece onun ölümünü takıntı haline getiriyorsun. Bırakmalısın."

Yüzünü buruşturuyor ama cevap veremeden arkamızdaki kapı tekrar açılıyor.

Luke kapı aralığından düşerken neredeyse bize takılıyordu. İkimizi görünce omuzları çöktü. "Tanrım. Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" Sesi öfkeyle yükseliyor. "Neden telefonlarınıza cevap vermediniz? Her yerde sizi arıyordum! Zack, Donny'ye herkesin önünde vururken aklından ne geçiyordu? Bütün sosyal medya bunu konuşuyor zaten.

Tanrı aşkına. Sanki zaten başımız yeterince belada değilmiş gibi, şimdi de insanlara saldırıyorsun!? I-"

"Sanırım Layla'ya aşığım," diyor Zack ona kesin bir dille ve tiradını kısa kesiyor.

Bu Luke'un yelkenlerini suya indirir. Bir an için ağzı açık, sessiz kaldı. "Ah." Tuğla duvara yaslandı, belli ki bunu işliyordu. "Ah." Yutkunmasını izliyorum. "Ben de."

Kaşlarım kalktı. "Bu sonuca ne zaman vardın?" "Düğünde,"

diyor sessizce.

"Düğünde biliyordun ve yine de ondan ayrıldın mı?" Zack soruyor,
Boğazını temizlemek için öksürdü. "Dostum, sen benden daha kötüsün. En azından ben inkar ediyordum."

Luke başını eğerek onaylar. "Ondan ayrıldım çünkü ona aşıktım. Bunun sorumsuzca bir eşleşme olduğunu düşündüm."

"Neden?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Seni hiç bu kadar mutlu görmemiştim."

"Evet. Şey. Aptalcaydı. Ve onsuz geçen bu haftadan sonra-" başını sallıyor. "Korkak olmaktan bıktım."

Başımı salladım. "Ben de."

"Ben, üç," diye ekliyor Zack suratsızca. "Zavallı Layla. Onu ölesiye sevdik, sonra da bize ne hissettiğini söyleyecek cesareti bulur bulmaz terk ettik. Üç aptala aşık olması onun suçu değil."

"Ona bir şey öğretebileceğimizi düşünmekle aptallık ettik," diye kabul ediyorum, zihnim Anneler Günü'ne geri dönüyor. Layla'nın beni güzel pembe dairesine sürüklediğini ve yanıma kıvrıldığını hatırlıyorum. *Şu anda yalnız olmanı istemiyorum.* "Birini sevme konusunda zaten hepimizin toplamından daha iyiydi."

Üçümüz bir an sessiz kaldık, düşündük. Görünmeyen arabalar yakındaki yolda gürültüyle ilerliyor. Kornalar çalıyor ve insanlar caddeden geçerken gülüyorlar.

Zack Emily'nin yüzüğünü dikkatlice kot pantolonunun cebine yerleştiriyor ve derin bir nefes alarak ayağa kalkıyor. "Tamam," diyor, daha önce hiç görmediğim bir enerjiyle

tüm hafta boyunca ondan. "Peki, onu nasıl geri getireceğiz? Çünkü içimden bir ses inatçı olacağını söylüyor."

YEDİ İKİ

LAYLA

Heathrow bagaj kontrolünde sırada beklerken yüzlerce gözün üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

Günlerdir böyle. Bütün hafta boyunca otel odamdan neredeyse hiç çıkmadım ama ne zaman yiyecek ya da tampon almak için sokağa çıksam, insanlar pervasızca bana bakıyordu. İlk başta hayal gördüğümü sanmıştım. Ama şimdi, yoğun havaalanı check-in kuyruğunda etrafıma bakarken, hayal görmediğimi biliyorum. İnsanlar gerçekten bana bakıyor. Kafenin yanındaki sakız çiğneyen bir genç kız kim olduğumu anlamaya çalışır gibi gözlerini kısarak bana bakıyor. Bir temizlikçi dalgın dalgın yaklaşık beş dakikadır aynı metrekare zemini paspaslıyor ve gözlerini dikmiş bana bakıyor. Bakışlarını karşılıyorum ve kızarıyor, sonunda tekrar aşağıya bakıyor.

"Affedersiniz," diyor arkamdan bir erkek sesi. Dönüyorum ve yeşil kazaklı, saçları dökülmüş orta yaşlı bir adamın yüzüne bakıyorum. Beni inceliyor. "Siz La
-"

"Hayır," diyorum, arkamı dönüp duvarda asılı kocaman saate bakarak. New York uçağım otuz beş dakika sonra kalkıyor ve ben daha valizlerimi bile kontrol etmedim. Geç kalıyorum. Ben. Her randevusuna genellikle bir saat erken gelen Layla Thompson o kadar geç kalıyor ki uçağına yetişemeyebilir.

Bir mazeretim bile yok. Trafiğe yakalanmadım. Taksim kaybolmadı. Otoyolda bir kaza olmadı. Çocuklardan ayrıldığımdan beri yavaşım. Halsiz. Hareket etmek acı veriyor. Yatakta yatıp ağlamaktan başka bir şey yapmak acı veriyor.

Kuyruk acı verici bir şekilde yavaş ilerliyor ama sonunda check-in sırasının önüne geliyorum ve büyük pembe valizimi taşıyıcı banda atıp pasaportumu ve biniş kartımı gülümseyen görevliye uzatıyorum. "Merhaba. Üzgünüm, biraz gecikeceğim."

"Bakalım." Kartımı kontrol etti. "Oh, bu iyi. Sizi güvenlikteki öncelikli sıraya göndereceğim. Sizi içeri alalım." Kartımı tarıyor ve bilgisayar ekranında kaşlarını çatıyor. "Layla Thompson?"

Arkamdaki adamın dönüp bana baktığını hissedebiliyorum. Daha dik duruyorum. "Evet."

"Bu sizin biniş kartınız mı?" Güzel, mercan rengi takma tırnaklarıyla klavyesine vurarak soruyor.

"Evet," diyorum sabırsızlığımı gizlemeye çalışarak.

"Hmm." Kaşlarını çatarak bilgisayarına bakıyor. "Bu bileti aldığınız kartı alabilir miyim lütfen?"

"Kendim almadım. Bir iş fırsatı için uçuyorum." Duvardaki dev saate bakıyorum. Saniye ibresi yavaşça ilerliyor.

"Ah." Kadın boğazını temizler. "Anlıyorum." Biniş kartımı katlıyor ve bana geri veriyor. "Özür dilerim. Görünüşe göre koltuğunuzu satın alan kişi dün gece bu bileti iptal etmiş."

Ona bakıyorum. Kulaklarımda statik bir ses var. "Ne?"

"Korkarım rezervasyonunuz artık geçerli değil. Sizi uçuşa kabul edemeyiz."

"I-" Başım dönüyor. Neler oluyor? "Bir tür hata olmalı. Yapabileceğiniz bir şey var mı? Koltuğu kendim alabilir miyim?"

"Uçuş tamamen dolu. İsterseniz, altı saat içinde Los Angeles'a hareket edecek bir uçağımız var...?"

"Los Angeles'a gitmek istemiyorum." Kalbim şimdi daha hızlı atıyor. Paniklemeye başlıyorum. "New York'ta olmam gerek. On iki saat içinde."

"Bir sonraki New York uçuşumuz ne yazık ki yarına kadar değil." Bana sempatik bir gülümseme verdi. "Yerinizde olsam işvereninizle temasa geçer ve durumu açıklardım. Bilet yanlışlıkla iptal edilmiş olabilir. Eğer durum buysa, eminim sizin için alternatif bir seyahat ayarlayacaklardır." Bavuluma bir göz attı. "Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?"

Ona aptalca göz kırpıyorum. Kanım kulaklarıma hücum ediyor. Başım dönüyor. "Ben... hayır." Zorla söyledim.

Eliyle yan tarafı işaret ediyor. "Bu durumda, lütfen bavulunuzu alın ve kenara çekilin, böylece bir sonraki müşteriye hizmet edebilirim."

Uyuşmuş bir şekilde başımı sallıyorum, bavulumu taşıyıcı banttan alıp check-in kuyruğundan dışarı sürüklüyorum. En yakın banka doğru ilerlerken ellerim terliyor ve titriyor, koltuğa çöküp telefonumu çıkarıyorum. Günler sonra ilk kez açtığımda kendimi hasta hissediyorum. Onu hiç kapatmamalıydım. Tüm o iğrenç mesajlar ve e-postalarla uğraşmalıydım. Ya Anna çağrı yönlendirme isteğimi almadıysa? Belki de benimle iletişime geçmeye çalıştı ama ulaşamadı?

Tanrım. Tam bir aptalım.

Telefonumun ekranı yanıyor, hafif bir zil sesi çalıyor - ve hemen ardından bildirimler gelmeye başlıyor. Aramalar. Mesajlar. E-postalar. Çoğu tanımadığım kişilerden, ama adamlardan gelen birkaç cevapsız arama görüyorum. Tüm bildirimleri kaydırarak uzaklaştırıyorum ve e-posta uygulamama dokunuyorum. Hemen, bir dizi korkunç konu başlığı bana göz kırpıyor.

> ***Zack'in kalbini kırdın.***
>
> ***Geber seni aptal sürtük, Josh'ı hak***
>
> ***etmiyorsun. Senin derdin ne?***
>
> ***Adamların son bölümünü dinlemelisiniz. ÖZÜR ZAMANI***

Boğazım düğümleniyor, Anna Bardet Couture'den gelen bir mesaj bulana kadar çılgınca mesajlar arasında geziniyorum. Üç gün öncesinden.

> ***Konu: Randevu iptali.***

Kısa mesajı okuduğumda midem taş gibi oldu.

> *Sayın Bayan Thompson. Son bilgiler ışığında, ABC şu anda bir işbirliğine olan ilgisini geri çekmeyi tercih etmiştir. Bu nedenle, marka ile yapılacak tüm toplantılar iptal edilmiştir. Saygılarımla, Vivian White (PA).*

Gri lekeler halinde bulanıklaşana kadar kelimelere bakıyorum. Bu nasıl oluyor? Geçen hafta yeterince kötü geçmedi mi?

Zorlukla yutkunarak e-posta imzasında listelenen telefon numarasına tıklıyorum. Telefonum birkaç saniye çalıyor, sonra hattın diğer ucundan bir tık sesi geliyor.

"Vivian White, Anna Bardet Couture," diyor neşeli bir kadın sesi. *"Bugün size nasıl yardımcı olabiliriz?"*

Boğazımı temizliyorum. "Ben Layla Thompson. Bugün merkezinizi ziyaret etmek için uçacaktım ama az önce havaalanına geldim ve uçuşumun iptal edildiğini söylediler?"

"Ah." Garip bir duraklama oldu. *"Evet, Anna arayabileceğinizi söyledi. Şimdi öğrenmene şaşırdım, e-postamızı almadın mı?"*

"Hayır. Biraz kafam dağınıktı."

Karıştırılan kağıtların sesi geliyor. *"Bayan Bardet, şu anda markanızla işbirliğini içermeyen bir yöne gitmeye karar verdi. Verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı özür dileriz! Gelecekteki iş girişimlerinizde size bol şans dileriz."*

Birkaç saniye boyunca kelimeleri bulmakta zorlandım. Sonunda, "Neden?" diye boğuk bir ses çıkardım.

YEDİ ÜÇ

LAYLA

"Bildiğiniz gibi trendler gelir ve gider," diyor rahat bir şekilde. *"Bu sektörde kesin ifadelerde bulunmak zor ve-"*

"Evet, ama neden?"

Uzun bir duraklama, sonra bir iç çekiş. *"Sen şu Bekar Erkekler podcast'indesin, değil mi? Anna o programa bayılıyor, ofiste sürekli dinliyor. Seni ilk orada duymuş. Anladığım kadarıyla son zamanlarda programdaki rol arkadaşlarınla ilgili davranışlarından pek etkilenmemiş."*

Boğazım yanıyormuş gibi hissediyorum. "Onları aldatmadım."

"Hanımefendi, durum hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Podcast'leri sevmem bile. Tek bildiğim Anna'nın çok kaprisli olduğu ve bu konularda fikrini değiştirmediği. Çok... dik kafalı olabiliyor. Özür dilerim."

Hakkını yemeyelim, sesi özür diler gibi çıkıyor. Belki de bu onun için normaldir. Belki de patronu Twitter dramasına kızdığı için ağlayan küçük işletme sahiplerini geri çevirmeye alışkındır.

Başımı sallayarak derin bir nefes alıyorum. "Tamam. Teşekkür ederim."

"Rica ederim, hanımefendi. İyi günler dilerim." Telefonu kapattı. Hat kesilirken telefonum kulağımda bip sesi çıkarıyor. Yavaşça yanıma indirip havaalanına bakıyorum. Parlak ışıklar ve insan kalabalığı etrafımda parıldıyor.

Yine oluyor. Bir kez daha, insanlar benim hakkımda yalan söylüyor. Dedikodular yayıyorlar, bir şeyler uyduruyorlar ve ben karşılık veremiyorum. En azından on altı yaşımdayken benimle dalga geçen sadece okuldu. Çocuklar benim dünya çapında bir alay konusu olmama izin verdiler. Muhtemelen bu onlar için *iyi olmuştur.* Bahse girerim onların bağlılığı hızla artarken, ben tek başıma mücadele etmek ve savaşmak zorunda kaldım. Tekrar söylüyorum. Çünkü onlara güvenecek kadar aptaldım.

Bavuluma bakıyorum. Nereye gideceğimi bilmiyorum. Şu anda çocukları görmeye dayanamıyorum ama başka bir yerim de yok. Hiç arkadaşım yok. Sadece birkaç hafta önce üç erkek arkadaşım vardı; tweet atan, mesaj atan ve e-posta gönderen dinleyicilerim vardı; daha önce hiç görmediğim kadar çok müşterim vardı. Tüm hayatımı sevimsiz olduğumu düşünerek geçirdim ve neredeyse otuz yıldır ilk kez insanlar beni gerçekten seviyor gibi hissettim.

Ve şimdi yine yalnızım.

Üzerime bir utanç dalgası çöktü. Bunun olmasına nasıl izin verdim? Adamların beni böyle berbat bir duruma sokmasına nasıl izin verdim? Evet, beni incittiler ve - bilerek ya da bilmeyerek - kariyerime zarar veren bir skandal başlattılar. Ama eve gitmekten korkup sinen *bendim.* Bir haftadır gerçek bir iş yapmayan benim. Günlerce bir otel odasında ağlayan, kendi e-postalarımı kontrol etmekten korkan bendim. Bu onların suçu değil, benim suçum.

Bunu daha önce yaşamamış değilim. Zorbalığa uğramanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Yılların tecrübesine sahibim. Bir kez üstesinden geldim ve yine üstesinden gelebilirim. İnsanların beni parçalara ayırmasına izin vermeyeceğim. Vermeyeceğim.

İçimde bir şeyler sertleşiyor. Artık kendime acıyamam. Bununla yüzleşmeliyim.

Bavulumu en yakın havaalanı restoranına sürüklerken kendimi bir rüyadaymışım gibi hissediyorum. Henüz otel odamın yüzüne bakamıyorum. Kendimi yalnız bırakırsam yıkılacağımı biliyorum. Ve kendim için üzülmekten çok sıkıldım. Bunun yerine, bara doğru ilerliyorum, bar taburesine yavaşça oturuyorum ve bir beyaz şarap sipariş ediyorum.

"Ödünç alabileceğim bir kaleminiz var mı?" İçkimi getirdiğinde barmene soruyorum. "Bir şeyler yazmam lazım."

Bana bir kalem uzatıyor ve ben de bir peçete kapıp en iyi yaptığım şeyi yapmaya koyuluyorum: liste yapmak. Şarabımı yudumlarken, sonraki hamlelerimi madde madde sıralamaya başladım.

Her şeyden önce, işe geri dönmem gerekiyor. Şu anda tüm eski siparişlerimin kalite kontrolü, paketlenmesi ve gönderilmesi için bir depo kurye servisine ödeme yapıyorum, ancak onlara sonsuza kadar güvenemem. İçimden bir ses kamyoncuların dantel kenarlarında gevşek iplik olup olmadığını kontrol etmekte pek iyi olmadıklarını söylüyor.

Muhtemelen para iadesi talep eden bir grup kızgın eski hayranım olacak, bu yüzden gidip bununla ilgilenmem gerekiyor. Sosyal medyada bir açıklama yapmalıyım.

Ve yeni bir daire bulmam lazım. BIR AN ÖNCE.

"Affedersiniz," diyor alçak bir erkek sesi yanımda. "Bu koltuk dolu

mu?" "Evet," diyorum soğuk bir ifadeyle, başımı peçeteden

kaldırmadan.

"... emin misin?"

"Evet."

"Ama-"

Adama ters ters baktım. Genç, yirmili yaşlarında, çocuksu bir yüzü ve kırmızı yanakları var. Bana umutla gülümsüyor. "Tanrı aşkına," diye ısırıyorum. "İlgilenmiyorum. Yanıma oturmanı istemiyorum. Bana bir içki ısmarlamanı istemiyorum. Havaalanının umumi tuvaletinde ateşli bir ilişki yaşamak istemiyorum. O yüzden defol git.″

Göz kırpıyor. "Sana asılmıyorum," diyor yavaşça. "Burada arkadaşlarımla birlikteyim ve yeterince sandalyemiz yok. Bunu mu kullanıyorsunuz, yoksa masamıza götürebilir miyim?" Arkasını işaret ediyor. Başparmağını takip ediyorum, futbol formaları giymiş, yüksek sesle sohbet eden ve biralarını yudumlayan adamlardan oluşan kabadayı görünümlü masayı görüyorum.

Gözlerimi kapatıyorum. Ne kadar büyük bir hıyarım. "Özür dilerim," diye mırıldandım. "Kötü bir gün. Evet, sandalyeyi al. Özür dilerim."

Bana kaşlarını çatıyor, tabureyi kapıp kaldırıyor. Masasına geri dönerken nefesinin altında "Kaltak," diye mırıldanıyor.

Geri çekilişini izlerken midem bulanıyor. Nasıl oluyor da erkeklerle konuşma konusunda artık daha da kötü olabiliyorum? Altı haftalık sahte randevudan sonra, bir şekilde geriye gittim.

Yüzümü buruşturuyorum. Erkekleri düşünmek istemiyorum. Tanrı aşkına, onların aptal tavsiyeleri yüzünden üç kez reddedildim ve internetteki tüm sosyal medya platformlarında zorbalığa uğradım. Artık tek başımayım.

Ve gerçekte neler olduğuyla yüzleşmemin zamanı geldi.

Elimi taşın altına koymaya karar vererek telefonumu cebimden çıkardım ve doğrudan Twitter uygulamasına girdim. Kendimi hazırlayarak bildirimler sayfasını açıyorum - ve mesajlar gerçek zamanlı olarak akarken bakakalıyorum. Ekranımda aşağı doğru kayıyorlar, okuyamayacağım kadar hızlılar.

@HerTreatLayla @ThreeSingleGuys'ı DİNLEYİN lütfen

Eğer @HerTreatLayla program bitmeden mesaj atmazsa aşktan vazgeçiyorum.

@HerTreatLayla Çocuklar canlı yayında! Git dinle!!

@HerTreatLayla bu şimdiye kadarki en şirin şey omg. #onlaraikincişansver #threesingleguyspityparty #GetLaylaListening

Kaşlarımı çattım. "Layla'yı dinletmek mi? Bu da ne böyle? Hashtag'e tıklıyorum ve bir ton tweet daha çıkıyor. #GetLaylaListening son bir saat içinde yüzden fazla kez kullanılmış. Tweetleri tarıyorum. Hepsi bana gönderilmiş mesajlar, adamların son podcast bölümünü dinlemem için yalvarıyorlar.

Tanrı aşkına.

Gerçekten istemiyorum ama emirlere uyup podcast uygulamama giriyorum ve *Üç Bekâr Adam*'ın ana sayfasını açıyorum. En üstteki bölümün başlığı EPISODE 449: THE APOLOGY TOUR. Bölüm adının yanında yanıp sönen küçük kırmızı daire, çocukların o anda canlı kayıtta olduğunu gösteriyor.

Telefonuma bakıyorum, tereddüt ediyorum.

Dinlemek istemiyorum. Bildirimlerime bakılırsa, bu 'özür turu' beni hedef alıyor ve açıkçası, hikayenin erkeklerin tarafını duymak istemiyorum. Onlara hayatıma tekrar girmeleri için bir şans vermek istemiyorum. Onları affetmek istemiyorum.

Ama bu sadece onlarla ilgili değil. Benimle ilgili. Benim hakkımda konuşuyorlar, on binlerce yabancının önünde beni tartışıyorlar, işimi etkiliyorlar. Ne söylediklerini bilmem gerek. Ne kadar korktuğum önemli değil. Artık tuvalet kabininde öğle yemeğini yiyen, sınıfımdaki kızların benim hakkımda dedikodularına kulak misafiri olan küçük bir genç kız değilim. Ben artık o kişi değilim. Ne zaman korkak oldum bilmiyorum ama bundan bıktım.

Sırf korktuğum için bundan saklanamam. Saklanmayacağım.

İçimi çekerek i ç k i m i n kalanını yudumluyorum, kulaklıklarımı takıyorum ve *Play* düğmesine basıyorum.

YEDİ DÖRT

LAYLA

Hemen Zack'in hırçın, cızırtılı sesi kulaklarımı dolduruyor. Gözyaşlarım gözlerimin arkasını ısırıyor ve anılar üzerime yıkılırken pürüzsüz bar tezgahını kavrıyorum. Kanepede bana sarılması. Onu öpmem için beni kucağına sürüklemesi. Dans ederken beni etrafında döndürmesi. Tanrım, onu çok özlüyorum.

Ani bir duygu dalgasıyla dikkatim o kadar dağılıyor ki, sözlerini anlamam birkaç saniye alıyor. "Keder düz bir çizgi değil sanırım," diyor. "Bazı günler Emily'yi hâlâ işaretlerde görüyorum. Hâlâ bazen onu rüyamda görüyorum ya da o kadar canlı bir anım oluyor ki dünya yok oluyor. Bazı günler ise onu hiç düşünmüyorum. Ve en kötüsü de bunlar."

Daha dik oturuyorum. Emily hakkında mı konuşuyor? Şimdi mi? Podcast'te kederden bahsetmesi fikrini en son gündeme getirdiğimizde susmuş ve hışımla çıkıp gitmişti. Peki neden şimdi yapıyor?

"Bir partneri kaybetmenin ayrılıktan ne farkı var sizce?" Josh soruyor. Derin ve soğuk sesi içimi yakarken sırtımdan aşağı bir ürperti akıyor.

"Birinden ayrıldığınızda onu kötü adam yapabilirsiniz," diyor Zack. "Onlar hakkında söylenin. Arkadaşlarınız size daha iyi birini bulacağınızı falan söyleyecektir. Hayatına devam edebilirsin." Derin bir nefes alıyor. "Emily ile ilgili güzel anılarımdan başka bir şeyim yok. Ondan hiç ayrılmadım. Onu sevmekten hiç vazgeçmedim. Bu yüzden başka birine aşık olmaya başladığımda, kendimi aldatıyormuşum gibi hissettim."

Sözleri kafamın içinde yankılanırken gözlerim açılıyor. *Başkasına aşık olmaya başladığımda. Başka birine aşık olmaya başladığımda.*

Aman Tanrım.

Josh, "Yine de öyle olmadığını biliyor olmalıydın," diye belirtiyor. "Gerçekçi olarak."

"Evet." Zack'in sesi gıcırtılı. "Sanırım başka kimseyi hak etmediğimi düşündüm. O benim için "O "ydu ve ben onu kaybettim, olan oldu. I..." Öksürerek sözünü kesiyor. "Kahretsin. Özür dilerim. Bir dakikaya ihtiyacım var."

"Tam olarak aynı şey değil," diye araya giriyor Luke, sıcak sesi kulaklığımı yumuşatıyor. "Ama boşandıktan sonra ben de benzer bir duygu yaşadım. Aşık olmuştum, evliliğim ve evim vardı, düzgün bir aile kurma şansım vardı ve ben bunu mahvettim. İlk eşimi mutlu edememiştim, bu yüzden bir başkasını hak etmiyordum." Duraksıyor. "Bundan da öte, eski eşimle birlikte yaşlanacağıma yüzde yüz inanıyordum. Peri masalı gibi bir son yaşadığımı sanıyordum. Ve bir şeye bu kadar derinden inandığınızda ve o şey yıkıldığında, duygularınıza bir daha nasıl güvenebilirsiniz? Bir evliliği yürütemeyeceğimi çoktan kanıtlamıştım. Neden yıllarca kalp ağrısı çekeyim ki?"

Sözünü keser ve yumuşak bir çınlama sesi duyulur. "Bir saat daha doldu," diyor Josh. "Dinlediğiniz ve mesaj gönderdiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Aramıza yeni katılanlar için, özür canlı yayınımızın yedinci saatinin başlangıcındayız. Eğer bir özete ihtiyacınız varsa -"

"Her şeyi berbat ettik," diyor Zack. "Çok kötü."

"Evet," diyor Josh. "Hepinizin bildiği gibi, kısa bir süre önce 'Sahte Randevu Deneyi' adlı bir bölüm yayınladık ve üçümüz de yardımcı sunucumuzun randevulaşma konusunda daha iyi olmasına yardımcı olmak için onunla sahte bir şekilde çıktık. Ne yazık ki, üçümüz de ona aşık olmaya başlayınca oldukça kötü bir şekilde geri tepti."

Sandalyemde arkama yaslandım. Sanki göğsümün üzerine bir yığın tuğla düşmüş gibi hissediyorum.

Zack homurdanıyor. "Dostum, itiraf et. Sen zaten ona aşıktın. Ona her baktığında gözlerinde kalpler vardı."

Josh derin bir nefes alır. "Evet. Layla'yı uzun zamandır seviyorum. Bu şovda bize katılmadan çok önce. Ama ona hiç söylemedim. Yıllardır arkadaştık. Onu kaybetme düşüncesine dayanamadım."

Gözlerim yaşlarla doluyor. Barmen yanımdan geçiyor ve şarap kadehime temkinli bir bakış atıyor, belli ki beni kesmek için zihninde bir not tutuyor. Ona zayıfça gülümsüyorum.

"Sanırım bize geçmişini ilk kez açtığında ona aşık oldum," diyor Zack. "Gözlerinde yaşlar vardı ve şöyle düşündüğümü hatırlıyorum... 'Onu bir daha ağlarken görmemek için her şeyi yaparım'." Bir an sessiz kalıyor. "Sonra onu daha da kötü ağlattım. Tanrım, ne hıyarmışım. Peki ya sen, Lukey?"

"Sanırım bu yavaş yavaş gelişen bir şeydi," diyor Luke. "Onu eski eşimin düğününe davet edene kadar fark etmemiştim."

"Normalde bu tür kişisel meseleleri yayınlamazdık," diye ekliyor Josh. "Ama kamuya açık bir hata yaptığınızda, birinin özel bir özrü kabul etmesini beklemenin haksızlık olduğunu düşünüyorum."

"Ayrıca telefonlarımıza da cevap vermiyor," diye ekliyor Zack. "Yani başka bir seçeneğimiz yok."

"Doğru. Konu açılmışken..." Josh'un sesi sertleşir. "Layla'nın birimizi ya da hepimizi aldattığına dair söylentiler dolaşıyor. Bunlar doğru değil. Dürüst olmayan bizdik. Onu kandırdık, sonra da ona aşık olduğumuzu kabul etmeyi reddettik. Onu biz incittik, tersi değil."

"Layla, tatlım, çok üzgünüz," diyor Zack. "Çok üzgünüz. Seni özlüyoruz."

"Ve tüm dinleyicilerimizden de özür dilemek istiyoruz." Josh ekliyor. "Size açılmanızı, aşk hayatınızda savunmasız ve cesur olmanızı söylüyorduk.
- Üçümüz de kendi sorunlarımızla başa çıkamayacak kadar korkuyorduk. Bana güvenin. Onu kaybettikten sonra kesinlikle dersimizi aldık." Kısa bir duraklama oldu, sonra boğazını temizledi. "Pekâlâ. Bazı tweetler atacağız." Dilini şaklatıyor ve ben onun okuma gözlüğünün arkasından kaşlarını çatarak akışını kaydırdığını hayal ediyorum. "@sweetheartbaby23'ten. 'Hâlâ seni aldattığını düşünüyorum. Eğer üçünüz de ona aşık olduysanız, belli ki hepinizi kandırmış'."

Zack homurdanıyor. "Layla insanları yönlendirmez. Genellikle insanların onu yalnız bırakmasını sağlamaya çalışır."

Josh'un sesi daha az eğlenmiş gibi çıkıyor. "Dinleyicilerimizin ikiden fazla kişiyi içeren bir ilişkiyi tuhaf bulmayacak kadar kabullenici olduklarını biliyorum," diyor soğuk bir şekilde. "Tek eşlilik sosyal bir yapıdır. Yanlış değil ama aynı zamanda birden fazla insanın birlikte olmayı seçmesinden daha 'doğru' da değil. Üçümüz de Layla'yla açıkça çıkıyorduk, bu yüzden bunun nasıl aldatma olarak yorumlanabileceğini anlamıyorum."

"Yazıklar olsun size," diye uyarıyor Zack, "Biz sizi bundan daha iyi yetiştirdik."

"@ellabaloney17'den." Josh devam ediyor. "Siz hiç birlikte yattınız mı?"

"Bu seni ilgilendirmez," diye sertçe cevap veriyor Luke. "Sıradaki."

Onlar soru üstüne soruya cevap verirken, beni savunurken, bana kaba davranan insanları azarlarken, dinleyicilere bunun onların hatası olduğunu, çuvalladıklarını, benim yanlış bir şey yapmadığımı tekrar tekrar söylerken koltuğumda uyuşmuş bir şekilde oturuyorum. Kalbim güm güm atıyor. Duyduklarıma inanmakta güçlük çekiyorum.

Beni seviyorlar mı? Daha da ötesi, on binlerce insanın önünde hatalı olduklarını açıkça kabul edecek kadar mı seviyorlar beni?

Kimsenin beni bu kadar sevdiğini sanmıyorum. Terli elimdeki telefona bakıyorum. Kendimi bundan vazgeçiremeden önce hızlıca bir tweet yazıp gönder tuşuna basıyorum.

@threesingleguys Dinliyorum

Hemen bildirimlerim çıldırdı. Beğeniler ve retweetler yağmaya başladı. Şok içinde göz kırpıyorum, sayıların yüze, iki yüze, üç yüze fırlamasını izliyorum...

Birden adamların konuşmayı kestiğini fark ettim. Birkaç saniye boyunca hiç konuşmadılar. Sonra:

"Layla. Lütfen eve gel," diyor Josh, mikrofona doğrudan konuşurken sesi yumuşak. "Lütfen."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Telefonum ellerimde çok ağır duruyor. Onu dikkatlice barın üzerine bırakıyorum ve peçetemi ters çevirip yeni bir liste yazmak için kalemi elime alıyorum. Durum hakkında bildiklerimi dikkatlice sıralıyorum.

1. Çocuklar bana aşık. Numara yapmıyorlardı.
2. Beni kendi popülerliklerini arttırmak için bir araç olarak kullanmıyorlar. Sorumluluk alıyorlar. Beni savunuyorlar ve insanlar da onlara inanıyor.
3. Bana aşıklar. Bunca zamandır öyleydiler.

Boğazım yanıyor. Ne yapacağımı bilemiyorum. Adamları affetmek istiyorum ama korkuyorum. Beni çok incittiler.

Josh yine "Lütfen," diyor ve sesi o kadar üzgün çıkıyor ki ne yaptığımı bile anlamadan ayağa kalkıp bavulumu kapıyorum.

Bir taksi bulmam lazım.

YEDİ BEŞ

LAYLA

Daireye döndüğümde resepsiyon karanlıktı. Kapıcı akşam için eve gitmiş ve asansör her zamanki gibi bozuk, bu yüzden bizim kata çıkan altı kat merdiveni sürünerek çıkıyorum. Çocukların daire kapısına ulaştığımda, kapının aralık bırakıldığını görüyorum. Alçak seslerin mırıltısını duyabiliyorum. Yavaşça iterek açıyorum ve içeri bakıyorum.

Çocuklar hâlâ yayın yapıyor. Luke, kulaklarında kocaman bir kulaklık ve başı ellerinin arasında dizüstü bilgisayarına gömülmüş durumda. Josh kaşlarını çatmış telefonuna bakıyor ve Zack koltuğuna yığılmış, sehpanın üzerine yerleştirilmiş mikrofona konuşurken kesinlikle bitkin görünüyor. Onlara bakarken kalbim sızlıyor, duygularım sel gibi akıyor. Onları çok özledim.

Ağırlığımı değiştiriyorum ve üçü de yukarı bakıyor. Zack konuşmayı hemen kesiyor, gözleri kocaman oluyor. Ayağa kalkıyor ve devasa dizleri mikrofonunu masaya çarparak düşürüyor. Fark etmiş gibi bile görünmüyor, hayaletmişim gibi bana bakıyor.

Yıkılmış görünüyor. Gözleri şişmiş ve gür sakalları birbirine karışmış. Gömleğinde kahve lekesi var.

Kısacası, son birkaç saatini hayatının en büyük travmasını canlı yayında anlatarak geçirmiş bir adam gibi görünüyor. Peki ne için? Benim için mi?

Josh'un da konuşmayı bıraktığını fark etmem bir saniye sürüyor. Luke'un dizüstü bilgisayarındaki tweet ve e-posta bildirimlerinden gelen hafif pinglerle aramızda sessizlik uzanıyor. Parlayan ekrana bakıyorum. Saniyede birden fazla yorum ve mesaj alıyorlar. Şu anda kaç kişi bunu dinliyor?

"Hey," dedim, sesim cızırtılıydı. "Mikrofonlarınız hâlâ açık."

Görünüşe göre, sözlerim büyüyü bozuyor. Üç adam da gözlerini kırpıştırıyor. Josh iç geçiriyor ve mikrofonuna dönüyor.

"Tamam, çocuklar. Az önce geri geldi," diyor, sesi çakıl gibi. "Ben... Sanırım artık gitme vaktimiz geldi. Çarşamba günü geri döneceğiz. Desteğiniz için çok teşekkürler ve iyi geceler. Ben..." Gözleri tekrar bana kaydı. "Teşekkür ederim." Kaydı kapattı.

Hepimiz birkaç saniye daha sessizce duruyoruz. Hiçbirimiz ne söyleyeceğimizi bilemiyoruz. Sonunda Luke boğazını temizliyor ve bavuluma bakıyor. "Seni uçuşundan önce yakalayabileceğimizden emin değildik."

"İyi kesiyordun."

"Biliyorum." Luke sehpanın altını işaret ediyor, orada bir sepet içinde bir sürü su şişesi ve atıştırmalık istiflenmiş. "Sen uçaktan inene kadar devam etmeye hazırdık. Eğer kırk sekiz saat içinde bizimle iletişime geçmezsen bu işi bırakacağımızı söyledik."

Gözlerim büyüdü. "Kırk sekiz saat mi? İki tam gün boyunca yayın mı yapacaktınız?"

"Başka ne yapabiliriz ki?" Josh sorar, sesi keskindir. "Tanrım, Layla, seninle konuşmak için her şeyi yapardık. Her şeyi."

"Peki." Yere bakıyorum. "İşte buradayım."

"Amerika'ya gitmiyor musun?" Zack soruyor, mavi gözleri hâlâ beni delip geçiyor.

Kollarımı karnımın üzerinde kavuşturuyorum. "Görünüşe göre teklif iptal edilmiş. Anna Bardet dizinin büyük bir hayranı. Yalan söyleyen ve hepinizin kalbini kıran bir hilekârın kendi organizasyonunun bir üyesi olmasını istemedi."

Üç adam da irkildi.

"Tanrım," diyor Luke. "Çok özür dilerim. Düğündeki konuklardan biri fotoğrafları yayınladı. Onları kaldırtmaya çalıştık ama fark ettiğimizde artık çok geçti. Ve sonra o reality yıldızı onlar hakkında tweet attığında... her yerdeydiler."

Yavaşça başımı sallıyorum. Bir garip sessizlik daha oluyor ve sonra Zack nihayet bozuyor.

"Tanrı aşkına," diye homurdanıyor. "Neden hepimiz burada dikiliyoruz?" Odayı iki büyük adımda geçiyor ve beni kucaklamak istercesine kollarını açıyor.

Bir adım geri atıyorum. "Hayır."

Yüzü buruşarak olduğu yerde durdu. "Layla?"

"I..." Adamların arasına bakıyorum, hepsinin endişeli yüzlerini alıyorum. Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum. Taksiyle eve dönerken tüm düşüncelerim buraya geri dönmeye odaklanmıştı. Ama şimdi gerçekten adamların önünde duruyorum ve ne istediğimi bilmiyorum. Vücudumdaki her atom Zack'in kollarına atılmam için bağırıyor ama bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

Korkuyorum. Artık onlara güvenmiyorum.

Derin bir nefes alıyorum. "Canlı yayında ne söylediğinizi duydum," diyorum onlara. "Ve şimdi anlıyorum. Hiçbirinizin bana zarar vermeye çalışmadığını görebiliyorum." Zack'e bakıyorum. Çenesi gerilmiş, yumrukları iki yanında sıkılmıştı. "Kendi sorunlarının bu kadar kötü olduğunu fark etmemiştim. Ama... bu her şeyin eski haline dönmesini istediğim anlamına gelmiyor."

"Ne?" Zack'in sesi boğuk geliyor.

"Yeniden arkadaş olmak istiyorum," diye yalvarıyorum adeta. "Siz üçünüz şimdiye kadar sahip olduğum en iyi arkadaşlarsınız. İlişkimizin o kısmını geri istiyorum. Bu aptal podcast hiç olmamış gibi olmasını istiyorum." Kalın kalın yutkunuyorum. "Ama artık seninle çıkmak istemiyorum."

YEDİ ALTI

LAYLA

Luke başını eğiyor. Josh'un yüzü maske gibi.

Zack tamamen perişan görünüyor. Bir elini sakalında gezdiriyor. "Yani, istediğin buysa, alabileceğimiz her şeyi alırız, L. Ama seni seviyorum. Hepimiz seviyoruz. Ve sen dedin ki-"

"Ben de seni seviyorum," diye başımı sallayarak kabul ediyorum. "Seviyorum. Ama bu yeterli değil, Zack."

Dudaklarını birbirine bastırıyor, gözleri acıyor. "Seni gerçekten incittim, değil mi?" Sessizce söylüyor. "Seninle yattığımda ve sonra-"

"Ve hemen ardından beni terk mi ettin? Oradan bir çift olarak ayrılmayacağımızı bile bile beni o bahçeye getirdin. Ama yine de benimle birlikte olmakta ısrar ettin, ne için? Bize son bir şans vermek için mi?" Titrek bir nefes alıyorum. "Bir arkadaş olarak acı çektiğini görebiliyorum ve seni affedebilirim. Ama bir ortak olarak affedemem. Tamam mı? Bana böyle davranmana izin verememem."

"Olan şey bu değildi. Kafamda değil." Boğazını ovuşturuyor. "Ben sadece... düğündeydik ve seninle çok mutluydum. O günün hangi gün olduğunu fark ettiğimde kendimi dünyanın en kötü insanı gibi hissettim. Çünkü Em'i unutmakla kalmamış, onun yerine başka bir kadın koymuştum." Göğsüne dokunuyor. "Seni o bahçeye götürdüm çünkü olanın bu olmadığını kendime kanıtlamak istedim. Sana aşık olmadığımı." Ben irkiliyorum, o da başını öne eğiyor. "Seni bu şekilde kullandığım için çok üzgünüm. Senden yapabileceğim en kötü şekilde ayrıldım ve ne kadar özür dilesem azdır. Ama seni seviyorum."

"Yeterli değil," diyorum üzüntüyle. "Tanrım, Zack, keşke yeterli olsaydı. Ama ben senin ikinci en iyin olmayacağım. Bir parçan her zaman benim yerime Emily'nin olmasını dileyecek. Senin ikincin olmak istemiyorum."

"Sen *ikinci* değilsin," diye itiraz ediyor.

"Yine de öyleyim," diyorum, sesim kırılarak. "Ve bunun için seni suçlayamam, nasıl hissettiğine yardım edemezsin, ama-"

"Sen ikinci değilsin," diye homurdanıyor. "Tanrı aşkına, bırak da *konuşayım."*

Gözlerindeki ateş beni hareketsiz bırakıyor. Bir elini yüzünde gezdiriyor. "Bak. Emily'i her zaman seveceğim."

"Başka bir şey beklemezdim."

Göğsünü şişirerek derin bir nefes alıyor. "Onu her zaman seveceğim... ama o artık yok. Ve o zamanlar olduğum adam da çoğunlukla gitti. Biz çocuktuk. Ve o her zaman benim bir parçam olacak. Ama o benim geçmişimin bir parçasıydı, geleceğim değil."

Başımı sallıyorum. Bunu duymak istemiyorum. Savunmamı kırmasını istemiyorum. "Zack-"

"Bak," diye vurguluyor, gömleğinin yakasını aşağı doğru çekiştirerek. Birkaç santimlik çıplak köprücük kemiğine bir an boş boş bakıyorum, sonra bana ne gösterdiğini fark ediyorum. Midem bulanıyor.

"Yüzüğüne ne oldu?"

"Düğünde düşürdüm. Biz..." Kaşlarını sallıyor.

Gülmüyorum. Dehşete kapıldım. "Aman Tanrım. Aklını mı kaçırdın?" Benim hatam mıydı? Kazayla mı çıkardım? Boğazım sıkılıyor, boğuluyorum. "Çok özür dilerim."

Başını sallıyor. "Josh buldu. Odamdaki kasada."

Kaşlarımı çattım. "Bunu yapmana gerek yoktu. Senden asla çıkarmanı istemezdim."

"Biliyorum. Ama fark ettim ki... onu üzerimde taşımama gerek yok." Başını sallıyor, gözleri bana sabitlenmiş. "Layla, neredeyse tüm bu zaman boyunca seni sevdim. Ve aklımın bir köşesinde bunu biliyordum. Seninle yattığımda biliyordum. Seni öptüğümde biliyordum. Seni dışarı çıkardığımda biliyordum. Ama bu duyguyu kendimden uzaklaştırdım, çünkü bundan korkuyordum. Ve arkasına saklanmak için ölü bir genç kızı kullanıyordum."

Bana doğru bir adım atıyor ve bu sefer geri çekilmiyorum.

"Em'i hatırlayarak onu hayatta tutamam. Onu geri getirememem - ama istesem bile onu silemem de. O asla gitmeyecek. Tam olarak değil. O benim bir parçam." Derin, ürpertici bir nefes alıyor. "Onu her gün düşünmesem de burada olacak. Yüzüğü çıkarsam da burada olacak. Eğer ben

Eskiden birlikte gittiğimiz tüm yerlere geri dönelim." Ellerimi tutuyor. Parmakları titriyor. Ellerini sıkıca kavrayıp ona bakıyorum. "Akıllı, tatlı, muhteşem bir kızla tanıştığımda ve ona aşık olduğumda o hala burada olacak. Bunu kendime itiraf ettiğimde. Hayatıma devam etmeme izin verdiğimde." Sesi kırılır. "Yani, evet. Layla. Seni seviyorum. Sana tapıyorum. Çok uzun sürdü ama sonunda birini sevmeye hazırım. Tanrı aşkına, lütfen beni affet."

Hiçbir şey söylemiyorum. Söyleyemem. Başım dönüyor.

Aşağı bakıyor. "Tanrım. Ciddi olduğuma seni nasıl ikna edebilirim bilmiyorum ama -"

Parmak uçlarıma basarak yanaklarını kavrıyorum ve onu öpüyorum. Ağzıma karşı kekeleyerek bir ses çıkarıyor ve beni sertçe öpüyor. Ağızlarımız yavaşça, yumuşak ve şefkatli bir şekilde birlikte hareket ederken, sıcaklık içimden yavaş ve yayılan bir dalga halinde akıyor.

Bu benim için yeni bir şey. Bağışlayıcılık. Çocukken dünyayı siyah ve beyaz olarak görmenin çok daha kolay olduğunu öğrendim. Sizi inciten insanlardan uzak durmak daha güvenlidir, çünkü aksi takdirde bunu tekrar tekrar yapabilirler.

Ama Zack'in yapacağını sanmıyorum. Yaşadığı acı, incinme ve kederin beynini beni reddetmenin doğru olduğunu düşünmeye nasıl yönlendirmiş olabileceğini anlıyorum.

Ona güveniyorum.

YEDİ-YEDİ

LAYLA

Sonunda öpüşme bitti. Yavaşça ondan uzaklaşıyorum. Yutkunuyor, bana bakıyor.

"Seni seviyorum," diyorum ona. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki acıyor. "Seni seviyorum. Seni seviyorum."

"Tanrım." Beni kendine doğru çekti. Göğsü sert nefeslerle titriyor. "Öldüğüm güne kadar bunu söylediğini duyabilirim ve bu yeterli olmaz." Boğazını ovuşturuyor. "Em şu anda burada olsaydı ne derdi biliyor musun?"

"*Erkeğimin üstünden kalk, seni beyaz sarışın sürtük?*"

Gülümsüyor, gözleri parlıyor. "*Tebrikler. Seni koca aptal. Ya* da buna benzer bir şey."

Gözlerim yaşlarla doluyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden onu tekrar öpüyorum.

Sonunda çekildiğimde tenim köpürüyor. Ben Luke'a dönerken Zack arkamda duruyor ve kollarımı okşuyor. Kanepenin kolunda oturmuş beni izliyor, yüzü sakin. Alnına düşen gümüşi saç telleri salonun yan lambasının alçak sarı ışığında parlıyor ve beyaz gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, güçlü ön kollarını ortaya çıkarıyor.

Yenilebilir görünüyor. Tek yapmak istediğim kendimi ona atmak. Ama artık bunu yapamıyorum.

Gözleri yüzümde geziniyor, sanki beni içine çekiyormuş gibi. "Sıra bende mi?"

"Eğer istersen." Bakışlarını sabit bir şekilde karşılıyorum. "Seni sevdiğimi söylediğimde ciddiydim. Seviyorum. Ama benimle bir ilişkinin Amy'ye, okula ve eski öğretmen arkadaşlarına kötü göründüğünü anlıyorum. Bence bu biraz boktan bir sebep ama anlıyorum." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Ama eğer benim çok *ateşli*, uçarı ya da kolay biri olduğum konusunda endişelerin varsa

Yoksa cehenneme kadar yolun var. Ve artık arkadaş olabileceğimizi de sanmıyorum."

Gözlerini kapatır. "Aşkım, bu asla Amy ile ilgili değildi. Benimle ilgiliydi. Senden korkuyordum."

"*Benden* korkuyor musun?" İnanamayarak tekrarlıyorum.

Başını öne eğdi. "Evet. Lütfen inan bana Amy'nin senin hakkında söylediği hiçbir şeye bir an bile inanmadım. Senden ayrılma kararım tamamen kendi sorunlarımla ilgiliydi. O düğüne gitmek ve tüm o insanları tekrar görmek, üstesinden geldiğimi sandığım bir yaraya tuz bastı. Hissettim ki..." Sözünü kesiyor. "Şey. Dürüst olmak gerekirse, kendimi aptal gibi hissettim."

"Ne?"

Gri gözleri parıldıyor. "Amy ile evlendiğim için kendimi aptal gibi hissediyordum. Senden ayrılmadan hemen önce Amy bana tüm evliliğimiz boyunca beni bir kez bile sevmediğini söyledi. Ben sadece uygun bir seçimmişim. Ve etrafımdaki herkes bunu görebiliyordu. Tüm işaretler oradaydı. Tüm kırmızı bayraklar. İkimizi de çok az tanıyan on altı yaşında bir kızdın ama eminim onun iyi bir insan olmadığını biliyordun, değil mi?"

Hiçbir şey söylemiyorum.

İç çekiyor. "Yani, evet, kendimi aptal gibi hissettim. Kendimi tam bir aptal gibi hissettim ve savunmaya geçtim, utandım ve aynı hatayı tekrar yapmaktan korktum. Zack senden ayrıldığında, bu mükemmel bir çıkış gibi geldi. Yanlış seçim yaptım. Özür dilerim." Bir elini saçlarında gezdiriyor. Yorgun görünüyor. "Ben... ben tekrar aşık olmak istemedim. Şu anda kitaplarımdan, arkadaşlarımdan ve işimden memnunum. Bu kadarı yeterli. Bu şekilde kalmasını istedim." Zayıfça gülümsüyor. "Ama denesem bile kendimi sana aşık olmaktan alıkoyamazdım. Ve bunu kendime itiraf etmediğim için korkağın tekiyim. Layla, sen üçümüzden de çok daha cesursun."

Kalın kalın yutkunuyorum. "Ben de senden korkuyorum," diyorum ona dürüstçe ve yüzü düşüyor. "Benim hakkımdaki fikrini tekrar değiştirmenden korkuyorum."

"Elimde olsa seninle hemen şimdi evlenirdim," diyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Zack'in beni tutuşu sıkılaşıyor. "Hey, ben buradayım, kız arkadaşıma evlenme *teklif* edemez misin?" Homurdanıyor.

Luke onu görmezden gelir. "Benim için doğru kişi olduğunu biliyorum, Layla. Eğer ihtiyacın olan buysa, hayatımın geri kalanını sana bunu kanıtlayarak geçireceğim."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Bana güveniyor musun?" diye soruyorum. "Sana zarar vermeyeceğime, seni aldatmayacağıma ya da
-"

Başını şiddetle sallıyor. "Tanrım, Layla. *Evet,* her zaman. Yapmamak aklımın ucundan bile geçmedi." İçimdeki gerginlik hafifliyor ve öne doğru bir adım atıyorum. İrkiliyor, sanki bana uzanmak istiyor ama uzanıp uzanamayacağını bilmiyor.

"Ben de sana güveniyorum," diyorum kollarımı boynuna dolayarak.

Yumuşak bir sesle kollarını bana doluyor ve beni kucağına çekiyor. Yüzümü göğsüne gömüyorum. Cennet gibi kokuyor. Kitaplar, çay, sıcak çarşaflar ve ev. Gömleğinin içine gömülmek ve bir daha asla ayrılmamak istiyorum.

"Seni seviyorum," diyor saçlarıma doğru ve ben de başımı sallıyorum.

"Ben de seni seviyorum. Bunu bana bir daha yaparsan seni öyle bir sokağa atarım ki kıçında çakıl taşları bulursun."

Gözleri yumuşuyor ve beni bir öpücük için kendine çekiyor. Arkamda Zack öne çıkıyor ve boynumla oynaşmaya başlıyor. İki adamın arasına sarkıp beni tutmalarına izin veriyorum. Sözleri içimde dönüyor, kalp atışlarımla aynı anda kanıma karışıyor. *Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.*

Neredeyse yeterli. Sadece bir parça eksik.

YEDİ SEKİZ

JOSH

Zack ve Luke'u Layla'yla barışmaları için bırakarak salondan çıkıyorum ve yatak odama gidiyorum. Kapıyı arkamdan kapatarak masa sandalyeme yığılıyorum ve açık dizüstü bilgisayarıma dönüyorum. Oda karanlık, gölgelerle bölünmüş, ama ışığı açacak gücü kendimde bulamıyorum. Kalbim ağırlaşıyor. Zihnim uğulduyor.

Kendimden kesinlikle nefret ediyorum.

Layla daire kapısından içeri girene kadar yaptığım şeyin gerçekliği beni gerçekten etkilememişti. Kollarımıza atılmak yerine, sanki ona zarar vermemizi bekliyormuş gibi bize baktı. Yüzü korunaklıydı. Güvensizdi.

Tabii ki bize güvenmiyordu. Zack son zamanlarda hıyar gibi davranıyor olabilir ama bir konuda haklıydı: Son iki aydır Layla'ya durmadan yalan söyledim. Ondan faydalandım. Ona 'yardım ettiğimi' söyledim ama aslında sadece kendime yardım ediyordum. Ona aşıktım ve bu aptal 'dersleri' onu öpmek, ona sarılmak ve onunla birlikte olmak için bir bahane olarak kullandım. Layla bana güvenmemeli.

Zack ve Luke o anın sıcaklığıyla tek seferlik hatalar yaptılar. Ona yıllardır yalan söylüyordum. Ona aşık olmaya başladığımdan beri.

Böyle bir adama dönüştüğüm için nefret ediyorum. Eskiden böyle değildim. Her zaman korkak değildim. Annem ölmeden önce, neredeyse acı verecek kadar dürüsttüm. Uzun vadede bana zarar verecek olsa bile doğruyu söylerdim. Ama şimdi, on iki yıl sonra buradayım ve bir kızın beni öpmesi için yalan mı söylüyorum? İğrenç biriyim. Kesinlikle iğrenç. Onun affetmesini hak etmiyorum.

Orada ne kadar oturduğumu, ince duvarların arasından gelen boğuk konuşmaları, gülüşmeleri ve öpüşmeleri dinlediğimi bilmiyorum. Sonunda sesler kesiliyor. Yatak odamın kapısının arkamdan gıcırdayarak açıldığını duyunca kendimi tutuyorum ve gözlerimi boş bir şekilde siyah dizüstü bilgisayarımın ekranına sabitliyorum.

"Beni seviyorsun," diyor Layla usulca.

Yukarı bakmıyorum. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Kapı aralığında eğilmiş, beni izliyor. "Ne kadar

zamandır?" "Uzun zamandır," diye itiraf ediyorum.

"Bana bak."

Kendimi çelikleştirerek, itaatkâr bir şekilde masamdaki sandalyeyi ona doğru çeviriyorum. Dikkatle boş bıraktığım yüz ifademi görünce kaşlarını çatıyor. "Yapma bunu," diye tersliyor.

"Ne?"

"Yapma..." elini gözlerinin üzerinde gezdiriyor, bıkkın bir halde. "Boş ver. Çok temkinli görünüyorsun." Gözleri kısıldı. "Yıllardır senin arkadaşınım. Ne hissettiğini görmesine izin verdiğin tek insan benim, o yüzden bunu benden saklamaya çalışmayı bırak. *Bunu hak* ettim, lanet olsun."

Göz kırpıyorum.

Sinirle oflayıp puflayarak odaya doğru ilerliyor ve tam önümde duruyor. "Bana yalan söyledin," diye suçluyor.

Yavaşça başımı sallıyorum.

Kollarını kavuşturup ters ters bakıyor. "Sen iyi misin?"

Ona bakıyorum. "Ben... *Benim* için endişeleniyor musun?"

"Evet, senin için endişeleniyorum! Seni bir tür... çarpışma testi mankeni gibi kullanmama izin verdin. Seninle öpüşme, flört etme ve seks pratiği yapmama izin verdin ve bunun senin için gerçekten bir anlamı vardı. Bu seni incitmiş olmalı!"

Öyle oldu. Kalbimi parçaladı. "İyiydi," diyorum mülayimce.

Yanakları öfkeyle kızarıyor. "Bu iyi değil! Seni incitmek istemiyorum, Josh! Seni incitmeme izin vermeni istemiyorum! Bana karşı hislerin olduğunu neden söylemedin?"

"Hislerimin bir önemi yoktu." Sesim robotik geliyor. "Sana yardım etmek istedim. Bu asla benimle ilgili değildi."

Raflarımdaki kitaplara ve masamın üzerine iliştirilmiş düğün davetiyeleri kolajına bakarak odama göz gezdiriyor. "Hayır," diyor yavaşça. "Yaptığın hiçbir şey doğru değil, değil mi? Tanrım, çok sinir bozucusun."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Keşke daha iyi bir nedenim olsaydı," diyorum dürüstçe. "Ama yok. Korkağın tekiydim. Seni çok istiyordum ama hayır demenden korkuyordum." Sertçe yutkunuyorum. "Arkadaşın olmak hiç yoktan iyiydi."

"Bana söyleyebilirdin."

"Bunu duymaya hazır değildin. Bir anlamı olmazdı." Şaşırmış görünüyor. "Ne demek istiyorsun?"

Elimi yüzüme silerek iç geçiriyorum. "Tüm bu deney başlamadan önce sana aşık olduğumu söyleseydim, ne yapardın?"

"Sana bir şeyler içmek için çıkma teklif ederdim."

"Hayır," diyorum usulca. "Yapamazsın. Tekrar dene."

Birkaç saniye düşünüyor. "Ben olsam tepelere kaçardım," diye itiraf ediyor sonunda.

"On yıllık planınızla bile mi?"

Omuzları çöküyor. Kollarını karnının üzerinde kavuşturuyor. "Sanırım on yıllık planın sadece bir koltuk değneği olduğu konusunda hemfikiriz. Haklısın. Gidebilirdim."

Başımı salladım. "Bu işe başlamadan önce sevilmeyi beklemiyordun. Tıpkı markette çamaşır deterjanı bulmak istediğin gibi bir erkek arkadaş bulmak istiyordun. Listenden bir maddeyi silmek için."

Dudaklarını birbirine bastırıyor.

"Seni suçlamıyorum," diyorum hemen. "Hem de hiç. Bu benim suçum, senin değil. Ama bu yüzden yalan söyledim. Çünkü seni ne kadar çok sevdiğimi söyleseydim, seni kaybederdim. Ve ben seni kaybedemezdim, L. Kaybedemezdim. I..." Göğsümü ovuşturarak devam ediyorum. Düşüncesi bile nefesimi kesiyor. "En son sevdiğim birini kaybettiğimde, bu beni neredeyse öldürüyordu," diye zorluyorum, sesim boğuk çıkıyor. "Bunu tekrar yapabilir miyim bilmiyorum. Şu anda hayatımdaki en önemli kişi sensin."

Gözleri, dikkatlice ilan panomun altına yapıştırılmış olan annemin resmine kayıyor. Yüzünde anlayış parıldıyor. Kendimden bir kez daha nefret ediyorum.

Annem öldükten sonra, kederin beni bir anda vurmasını dilerdim. Tek bir büyük acı dalgası olsaydı, onunla savaşabilirdim. Beni daha güçlü yapmasına izin verirdim. Ama öyle değil. Damlayan bir musluk gibi, sizi sürekli aşındırıyor. Sizi güçlü kılmıyor; sadece daha da zayıflatıyor. Ve şimdi, on yılı aşkın bir süre sonra, sırf onu kendime yakın tutmak için dünyada en çok sevdiğim insana yalan söyleyecek kadar güçsüzüm. "Bazı günler içimde fazla mücadele kalmıyor," diye itiraf ediyorum. "Yalan söylemek daha kolaydı. Böylece seni kaybetmek zorunda kalmadım."

Gözleri loş ışıkta parıldıyor, tamamen okunmaz halde. "Yani beni uzaklaştırdın."

"Evet. Yaptım. Özür dilerim."

Kollarını karnının üzerinde kavuşturuyor. "Şey. Sanırım seni gerçekten suçlayamam," diyor. "Ben de aynı şeyi yapıyordum, değil mi? O aptal listeyi diğer herkesi uzaklaştırmak için kullanıyordum. Sen de dahil." Derin bir nefes alarak yere bakıyor. "Madde işaretleri seni incitmez."

"Layla..."

"Sanırım şimdiye kadar fark etmişsinizdir," diyor sesi titreyerek. "İnsanların bana zarar vermesinden çok korkuyorum. Ama-" Kendini toparlıyor. "Sanırım sana güveniyorum."

Kalbim göğsümde zıplıyor. Uzanıp elini tutuyorum. Parmaklarını benimkilerin içine kıvırarak izliyor. "Sana zarar vermeyeceğime söz veremem," diyorum dürüstçe. "Vereceğime eminim. Ama incittiğimde bunun asla ama asla kasıtlı olmayacağına söz veriyorum. Ve bunu düzeltmenin bir yolunu bulacağım. Bulacağım."

Bütün yüzü değişti. Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, sanki güneş bir bulutun arkasından çıkmış gibi oluyor. "Sana inanıyorum," diyor yavaşça. "Sana güveniyorum. Güveniyorum."

Ve sonra üzerime düştü. Kelimenin tam anlamıyla vücudu kucağıma yığılıyor. Kollarımı beline doluyor, onu kendime çekiyor ve tatlı kokusunu içime çekiyorum. Ağzımı kendine çekiyor ve uzun zamandır ilk kez vücudum rahatlıyor.

Layla'yı öpmek ağır bir sırt çantasını çıkarmak ya da saatlerce ayakta kaldıktan sonra nihayet uzanmak gibi bir his. İşe gitmek için uyanmak gibi,

Hafta sonu olduğunu ve bütün sabahı sıcak yatağınızda geçirebileceğinizi fark etmek. Güvenlik, rahatlama ve mutluluk gibi hissettirir. Sadece doğru hissettiriyor.

"Özür dilerim," diyor ağzımın içine. "Seni terk ettiğim için üzgünüm.

Üzgünüm, üzgünüm." "Sana yalan söylediğim için özür dilerim."

"Seni seviyorum," diye nefes alıyor ve kalbim göğsümde genişliyor. Uzaklaşmak için kendimi zorluyorum. Bana bakıyor, yeşil gözleri yumuşak ve karanlık.

Başparmağımı yanağının altına kıvırıyorum. "Ben de seni seviyorum," diyorum sessizce. "Seni çok özledim, L."

İçinden bir ürperti geçiyor. "Sap," diye fısıldıyor ve ben gülümseyerek ağzını tekrar kendime çekiyorum.

YEDİ DOKUZ

LAYLA

Gecenin geri kalanını erkeklerin kanepesinde birbirine dolanarak geçirdik. Yorgunum ama yatmak istemiyorum. Akşamın erken saatleri geceye doğru kayarken, güneş Londra'nın üzerinde batıyor, bedenlerimizi altın ve kırmızı ışıklarla yıkıyor ve sonunda karanlığa gömülüyor.

O zamanın çoğunu öpüşerek geçirdik. Yavaş ve nazik. Sert ve tutkulu. Ve aradaki her şey.

Birkaç ay önce öpüşmekten nefret ederdim. Sıkıcı olduğunu düşünürdüm. Şimdi, her saniye nefesimi kesiyor. Saatler ben farkına varmadan akıp gidiyor.

Ağızlarımız birbirine sıkıca kenetlenmediğinde bile pek konuşmuyoruz. Biraz boş muhabbet oluyor ama derin ya da kişisel bir şey olmuyor. Sanki küçük, narin bir sabun köpüğünün içindeymişiz gibi hissediyorum. Onu patlatıp anı mahvetmekten korkuyorum. Uzun zamandır kalbim çok kırıktı ve aniden tüm o acı gitti. Yeniden nefes alabiliyorum. Daha da ötesi, *mutluyum*. Tüm vücudum endorfinle dolup taşıyor. Sanki içimdeki her hücre erkekleri özlüyordu ve şimdi tekrar bir araya geldiğimize göre nihayet rahatlayabiliyorum.

Birkaç ay önce, başka insanlara bu kadar bağlanabileceğim düşüncesi beni korkuturdu. Dürüst olmak gerekirse, hâlâ korkutuyor. Ama erkeklere güveniyorum. Güvenmek zorundayım.

Güneş battıktan bir süre sonra Josh'un telefonu çalmaya başlar. Telefonu çıkarır ve ekrana kaşlarını çatarak bakar.

"Beni bırakabilirsin, biliyorsun," diyorum kolunu bir mengene gibi bana dolamış olan Zack'e, parmak uçlarıyla kalçama desenler çizerken.

"Yapabilir miyim?" Hareket etmiyor. Son yirmi dakikadır kıpırdamadı. Şimdi, sanırım bu 'grup ilişkileri' konusunda uzman olmadığımız açık - ama bunun biraz daha paylaşım içermesi gerektiğinden oldukça eminim.

"Kaçmayacağım." Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama o beni tekrar kolunun altına alıyor ve mutlu bir şekilde iç çekiyor. *"Zack."*

"Neye ihtiyacın var? Luke getirecek."

"Neyi alayım? Kateter mi? Tanrı aşkına, işemem lazım."

Dizimi okşadı. "Burada yapabilirsin, benim için sakıncası

yok."

"*Zachary*."

Kocaman bir iç çekti ve gitmeme izin verdi. "Tamam. Seni özleyeceğim."

Ayağa kalkıp kanepenin diğer tarafına geçiyorum ve kendimi Josh'un kucağına bırakıyorum. Kolları hemen beni sarıyor ve yüzünü saçlarıma gömüp derin derin nefes alıyor. Sol tarafımda Luke elimi tutuyor.

Zack öfkeli bir ses çıkarıyor ve diğer tarafıma yaklaşıyor. "Seni küçük yalancı."

"Paylaşmayı öğrenmelisin. Yıllardır bana sahipsin." Josh'un yanağından öperim. "Üzgün görünüyordu."

Josh bunu inkâr etmiyor, sadece beni kendine doğru çekiyor ve dizimi okşuyor. Yanağıma doğru "Seni seviyorum," diyor ve ben neredeyse eriyorum.

"Ben de." Telefonuna bakabilmek için kucağında dönüyorum. "Ne oldu? Bir sorun mu var?"

İç geçiriyor, beni daha sıkı kavrıyor. "Beklemediğimiz bir şey değildi. Önümüzdeki ay için sponsorlarımızdan biri çekildi. Görünüşe göre 'markamızla ilişkili' görünmek istemiyorlar."

"Ne? Neden?" Telaşla doğruldum. "Oh, Tanrım. Benim yüzümden

mi?" "Hayır, hayır," diye yatıştırıyor Luke beni. "Zack'in hatasıydı."

"Bilmediğini unutmuşum," diyor Josh saçlarımın arasına girip boynumun dibini okşayarak. "Kongrede bir... olaya karıştı."

Kaşımı kaldırıyorum. "Kulağa uğursuz geliyor."

Zack umursamaz bir el sallıyor. "Önemli bir şey değildi, gerçekten. Eski sevgilin oradaydı. Danny, adı her neyse."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum.

"Pritchard," Luke beni dikkatle izleyerek tedarik ediyor. "Donny Pritchard. Konuşmamızı dinlemeye geldiğini söyledi ama bence asıl seni görmek istiyordu."

Dilimi çıkardım. "İğrenç. O benim eski sevgilim *değil*."

"Aynen öyle," diyor Zack neşeyle. "Her neyse, suratına bir yumruk attım."

"Ne?"

"Bunu hak etti," diyor Zack. "Delirdin mi

sen?" Homurdanıyorum. "Hayır. Video var

mı?"

Zack sırıtıyor. "Aferin kızıma. Göster ona, Josh."

Josh telefonundan YouTube'u açtı ve bana verdi. Seyirciler arasında birkaç sıra gerideki bir hayran tarafından çekilmiş titrek bir video. Donny'nin aptal bir beyzbol şapkasıyla mikrofona çıktığını ve çocuklara sırıttığını görüyorum. Birkaç saniye ileri geri konuştuktan sonra Zack ayağa kalkıp sahneden kalabalığın arasına atlıyor ve Donny'nin burnuna bir tokat atıyor. Korkunç bir çatlama sesi duyuldu ve Donny yere düşüp çığlık atarken burun deliklerinden kan akmaya başladı.

Büyülendim. Video bittiğinde, geri sarıyorum ve tekrar izliyorum. Ve sonra tekrar. Ve tekrar. Eski zorbamın burnunun kırılma sesinden zevk almanın beni iyi bir insan yapmadığını biliyorum - ama hey, hiçbir zaman iyi olduğumu iddia etmedim. Bu videoyu göz kapaklarımın arkasına dövme olarak yaptırmak istiyorum.

Sonunda, beşinci tekrarda, Josh telefonunu geri alır. "Tamam. Sanırım bu kadar yeter."

Zack'e dönüp yanına sokuluyorum. "Teşekkür

ederim." "Gerçekten kızgın değil misin?"

Mırıldanıyor.

Başımı sallıyorum, yüzümü boynuna bastırıyorum ve sıcak bal viski kokusunu içime çekiyorum.

"Açıkçası yapılacak doğru şey bu değildi. Ama bunu takdir ediyorum. Tanrı biliyor ki bunu hak ediyor." Josh'a bakmak için döndüm. "Peki, şimdi ne olacak? Başın belada mı?"

Zack ıslık çalıyor. "Hoo, oğlum biz."

"Kongre 'araştırıyor'." Luke diyor ki. "Zack ve Donald hikâyenin kendi taraflarını anlattılar. Okulda birlikte geçirdiğiniz zaman hakkında bir şey söylemedim," diye ekliyor hemen, ben gerildiğimde, "ama birkaç hafta önce bir barda seni taciz ettiğini söyledim. Umarım sorun olmaz."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Peki personel ne dedi?"

"Ne yapacaklarını şaşırmış durumdalar. Bize inandıklarından oldukça eminim. Zack'i yıllardır tanıyorlar ve rastgele bir seyirciye saldırarak kariyerini riske atması için hiçbir neden yok. Ve görünüşe göre Donny onu sorgulayan kadın güvenlik görevlisiyle flört etmeye çalışmış, bu da davasına pek yardımcı olmamış. Ancak Zack'in kışkırtıldığına dair herhangi bir kanıt olmadan yapabilecekleri pek bir şey yok. Muhtemelen gelecekteki kongre ve etkinliklerden men edileceğiz." Tereddüt ediyor. "Yapım şirketimiz bizi listeden çıkarmaktan bahsediyor."

Ayağa kalktım. "Ama bu büyük bir olay, değil mi?!"

Josh, "Bu tek başımıza devam etmek anlamına gelebilir," diye itiraf ediyor. "Bizi üretecek, tanıtacak ya da sponsor bulacak bir şirket yok."

"Oh, Tanrım. Özür dilerim."

Josh başını sallar. "Zor olacak ama üstesinden gelebiliriz. Canlı yayınımızdan aldığımız tepkilere bakılırsa çok fazla dinleyici kaybetmedik. Hatta oldukça fazla dinleyici kazandık." Dudakları kıvrılıyor. "Sunucularımızdan birinin bir sürüngene yumruk atması kimsenin umurunda değil."

"Yani serbest meslek sahibi mi olacaksın?"

"Nihayet," diye gürlüyor Zack. "BuzzTone'daki o ahmakların bize ne yapacağımızı söylemesine ve telif haklarımızın yarısını almasına ihtiyacımız yoktu."

Luke başını sallıyor. "Aslında pek çok faydası olacak. Kendi sponsorlarımızı seçebileceğiz, kendi etkinliklerimizi düzenleyebileceğiz. İstediğimizi söyleyebileceğiz."

Omzunu okşadım. "Merak etme bebeğim. Sana vergilerini nasıl ödeyeceğini göstereceğim. Ne de olsa ben küçük işletmeler hakkında bilgi sahibiyim." Gülümseyip saçlarıma bir öpücük konduruyor ve ben Josh'un telefonuna dönüyorum. "Peki ya Donny? Sosyal medyada boş boş konuşuyor mu?" Eminim bunu sonuna kadar kullanıyordur. Her zaman yağlı, küçük bir ilgi bağımlısı olmuştur.

Josh homurdanıyor. "Oh, evet. Bizi şimdiden yaklaşık elli tweet'te etiketledi. Ve suç duyurusunda bulunmakla tehdit ediyor. Onu vazgeçiremezsek Zack'in sonu mahkeme olabilir. Ki bu pek olası değil."

"Ne?" Dehşete kapıldım. "Ama hapse girebilirsin!"

"Evet. Şimdiden hapishane dövmelerimi seçiyorum." Zack iç geçiriyor. "Takımda olmayı özlüyorum dostum. O zamanlar sarhoş bir taraftarla kavga etsem, kulüp adamın parasını öderdi." Elini koluma doğru kaydırıyor. "Ona şantaj yapabiliriz sanırım. Ya da kaçırırız. Evinin önüne bir ayı kapanı kurar, sonra onu buraya sürükler ve suçlamaları geri çekeceğine söz verene kadar rehin tutarız."

Aklımın bir köşesinde bir fikir çınlıyor. "Hak ediyorsa şantaj mı olur?" Yavaşça söylüyorum.

"Evet, Layla," diye iç geçiriyor Luke, sesi bitkin geliyor.

Simli pembe ayak tırnaklarımı düşünerek bacaklarımı uzatıyorum. "Umurumda olduğunu sanmıyorum," diye karar veriyorum.

"Bekle," diyor Josh. "Neler oluyor?"

Başımı geriye yaslayıp geniş omzuna yaslanıyorum. "Benimle lise buluşmasına gelmek ister misin? Eminim o da orada olacaktır."

"Ben mi?" Josh kafası karışmış bir halde sorar. "Yani, eğer istersen tabii ki yaparım. Ama Donny'yle yüzleşeceksen Zack'i de götürmen gerekmez mi?"

"Yapacağım." Uzanıp Zack ve Luke'un ellerini tutuyorum ve onları kucağıma çekiyorum. "Üçünüzün de gelmesini istiyorum."

"Moral desteği olarak mı?" Luke soruyor. "Amy de orada olacak. Başöğretmen her zaman toplantılara katılır. Ben gidersem garip olabilir."

Parmaklarımızı birleştirerek gülümsüyorum. Artık kararımı verdim, geri dönüşü olmadığını biliyorum. "Erkek arkadaşım olarak geliyorsunuz."

Birkaç saniye sessizlik oldu.

"Pekâlâ," diyor Luke sonunda. "Bu ilginç olacak."

SEKİZ

LAYLA

IKI HAFTA SONRA

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Soğuk otoparkta titreyerek dururken Luke kulağıma nefes veriyor.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. Başının üzerindeki gri gökyüzü gümüşi saçlarını okşuyor, hafif bir esinti gözlerine doğru bir kıvrım fırçalıyor. Sakin görünüyor ama çenesindeki gerginliği görebiliyorum. O da burada olmaktan benim kadar hoşlanmıyor.

Sıkıca başımı sallıyorum. "Evet."

Diğer tarafımda Josh nemli parmaklarımı sıkıyor. "Bu iş sende," diyor. Arkamdaki Zack de aynı fikirde olduğunu belli eden bir ses çıkarıyor. Başımı sallıyorum, omurgamı dikleştiriyorum ve açık kapılara doğru dönüyorum.

Emery Lisesi'nin ön giriş kapısının önünde duruyoruz. Çiseleyen, kasvetli bir gün ve tek yapmak istediğim eve gidip çocuklardan birinin yatağına sarılmak.

Geçtiğimiz iki hafta içinde, erkeklerin dairesine taşındım sayılır. Birbirimizden ayrılamaz olduk. Ve cennet gibiydi. Şu anda çarşaflara sarılmış, yavaşça öpüşüyor, televizyon izliyor, dışarıdan yemek sipariş ediyor olabilirdik.
- her zamanki tembel gün rutinimiz.

Ama tabii ki ben dram için yaşıyorum, işte buradayız, eski okulumun otoparkında donarak ölüyoruz. Emery Lisesi son on yılda neredeyse hiç değişmemiş. Hâlâ hapishane tarzı tel camlı pencereleri ve grafitili duvarlarıyla aynı iç karartıcı tuğla bina. Birisi kapı girişine zımbalanmış renkli balonlarla girişi canlandırmaya çalışmış. Çoktan sarkmış ve sönmüşler.

Yine titriyorum. Kıyafetlerim bu iğrenç hava için fazla dar. Pantolon takımımın ceketinin altına, yeni koleksiyonumdan dantelli bir bodysuit giyiyorum. Narin, hoş bir parça olması gerekiyordu ama şu anda gümüşi kumaş tenimde parıldarken zırh gibi hissettiriyor.

Aslında.

Blazer ceketimi silkip Josh'a uzattım. "Şunu tutar mısın lütfen?"

Birkaç saniye boyunca sessizce göğsümün çıplak tenine bakıyor, sıcak gözleri daldırma yakanın üzerinde geziniyor.

Kendini savunmak için, *çok* düşük. "Vay canına," diyor sessizce. "İnanılmaz görünüyorsun."

"Kıyafet koduna takılabilirsin," diyor Luke. Ben homurdanıyorum ama o gülmüyor. Şaka yapmadığını anlamam bir saniye sürüyor.

"Ne?" Çığlık atıyorum. "Bana kıyafet kodu veremezler, değil mi?! Ben öğrenci bile değilim!"

"Hayır," diyor kesin bir dille. "Yapamazlar. Ama denerlerse de şaşırmam."

Tekrar binaya bakıyorum. "Dekolte giydiğim için beni dışarı atacaklarını mı düşünüyorsun cidden?"

"Eğer dördümüz oraya gidersek mutlu olmayacaklar," diyor nazikçe. "Emery bizimki gibi bir ilişkiyi kabul edemeyecek kadar muhafazakâr. Politikacılar ve haber sunucuları yetiştirmekle gurur duyuyor. Eski bir öğretmenin eski bir öğrencisiyle çıktığını görmek istemeyeceklerdir, dörtlü bir ilişki görmek istemeyeceklerdir ve kesinlikle başarılı bir iç çamaşırı tasarımcısı olan bir mezun görmek istemeyeceklerdir. Ayrılmanız için bir neden arıyor olabilirler."

Kelimeler bana bir ton tuğla gibi çarptı.

Bunca zaman sonra bile bu insanlar beni reddedebilir. Bu anın hayalini birçok kez kurdum ama o kapıdan içeri adımımı attığım anda hayallerim sona eriyor. Bir lise buluşmasına bu kadar takılmak aptalca ama bu hayatımda çok önemli bir anmış gibi geliyor. En acı verici, aşağılayıcı, insanlıktan çıkarıcı şeyler bu bodur tuğla binanın içinde başıma geldi. Ve eğer oraya gidersem ve hiçbir şey değişmemişse - alay edilir, dalga geçilir ve tekrar dışarı atılırsam - bununla nasıl başa çıkacağım?

Ve şimdi nefes alamıyorum, görüşüm tuhaflaşıyor ve dün gece seçtiğim sıcak ama profesyonel topuklu ayakkabılar kaldırıma yapışmış durumda. Hareket edemiyorum.

"*Tatlım,*" diyor Zack, başımın arkasını öpmek için eğilerek. "*Hayır.* Eğer seni bu kadar korkutuyorsa içeri girmeyelim."

Josh nazikçe, "Hadi eve gidelim," dedi. "Bir film seç. Biraz yemek sipariş

et." "Ben böyle iyiyim."

Omzumu sıktı. "Titriyorsun, tatlım." "Titremiyorum."

Luke'un eli çıplak kolumda kayıyor. "Hiçbir şeyi kanıtlamana gerek yok. Hiç kimse," diye hatırlatıyor bana. "Bu insanlar sana çok kötü davrandı, Layla. Onların onayına ihtiyacın yok. Arkamızı dönüp gidebiliriz."

Yavaşça başımı sallıyorum, titreyen parmaklarımı yumruk haline getiriyorum. Bunu biliyorum. Ama peşinde olduğum şey onay değil.

Bunu kendim için yapıyorum. Emery Lisesi çok uzun zamandır kabuslarımda yer alıyor. Ve sonunda bununla yüzleşmem gerekiyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Hayır. Ben yapıyorum."

Cevap vermelerini beklemeden ileriye doğru yürüyorum, açık kapıları itiyorum ve okulun içine adım atıyorum.

Buluşma okulun spor salonunda yapılacak. Dördümüz büyük spor salonuna ulaşana kadar koridor duvarlarına yapıştırılmış bir dizi lamine tabelayı takip ediyoruz. İçeri girer girmez, tanıdık ter ve dezenfektan kokusu burun deliklerimi dolduruyor ve burnumu kırıştırıyorum.

Sanki son on yılda hiçbir şey değişmemiş gibi. Bir köşede hâlâ aynı terli mavi spor minderleri yığını var. Yıpranmış, lekeli tonoz atı. Yeşil dolaplardan oluşan duvarlar kalbimi boğazıma götürüyor.

Belli ki birileri etkinlik için salonu güzelleştirmeye çalışmış; üzerinde HOŞ GELDİNİZ ALUMNIS!!! yazan ev yapımı bir pankart tavandan sarkıyor. Bir köşedeki hoparlörlerden pop müzik çalıyor ve muşambanın üzerine dizilmiş birkaç kafeterya masası var, içlerinde korkunç görünümlü atıştırmalıklar ve kağıt bardak yığınları var.

Etrafıma bakınıp yüzleri inceliyorum. Görünüşe göre benim yılımın çoğu burada. Kötü iş kıyafetleri giyen Futbol Adamları var. Büyük küpeler ve uzun etekler giyen Artist Kızlar. Herkesin gülüşüne ve sohbetine bakılırsa, son birkaç yıldır pek çok kişi birbiriyle iletişim halindeymiş gibi görünüyor.

Ve bir kez daha, kenar mahallelerdeyim, yalnızım.

Sinirlerim tepeme çıkıyor. Bunu neden yapıyorum? Burada olmak istemiyorum. Aynı anda hem sıcak hem de soğuk hissediyorum. Kafamın arkasında bir ses bana tekrar tekrar *kaçmamı* söylüyor.

"Bir içki ister misin?" Luke kulağıma soruyor, ben de biraz rahatlıyorum. "Eğer doğru hatırlıyorsam, bu tür şeylerde alkol servisi yapıyorlar."

Titrek bir nefes alıyorum. "Yirmi poundluk giriş ücreti için daha iyisini yapmalılar," diye mırıldanıyorum, elimden tutup beni içecek masalarına götürmesine izin veriyorum. Koridorda yürürken insanların dönüp baktığını hissediyorum. Etrafımda fısıltılar yükselirken bunu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

"Bu Layla Thompson mı?"

"Bay Martins'le birlikte

mi?"

"Yani gerçekten onunla yatıyor muydu? Ben bunun bir söylenti olduğunu sanıyordum!"

Dişlerimi sıkıp yorumları duymazdan geliyorum ve bir küme kızın yanından geçerken bakıp kısık seslerle dedikodu yapıyorlar. Artık hepsi çok farklı görünüyor. İçlerinden biri ağır hamile. Biri takım elbiseli kocaman bir adamla el ele tutuşuyor. Birinin pembe saçları ve kollarının her yerinde dövmeler var. İçecek masasına ulaştığımızda, biraz daha fısıldaşma ve dirsekleşme oluyor ve sonra kızlardan biri gruptan ayrılıp bize doğru ilerliyor. Onu hemen tanıdım.

Emma Swann. Okuldaki son günümde tüm kıyafetlerimi pencereden atan kız.

Benimle dalga geçen tüm kızların elebaşıydı. Ve şimdi sanki bir keresinde yengeçlerim olduğu hakkında sınıf çapında bir mesaj göndermemiş gibi burada durup gülümsüyor.

"Layla!" Gülümseyerek yüksek sesle haykırıyor. "Seni gördüğüme çok sevindim!" "Emma!" Ben de ona kibarca

gülümsüyorum. "Şu haline bak."

Berbat görünüyor. Okuldayken tasarımcı kıyafetlerine özendiğimi hatırlıyorum, ancak şimdi, kesinlikle uyuşmayan etiketlerin bir karışımını giydiğini görebiliyorum. Sanırım moda anlayışını satın alamazsın.

"Şirin, değil mi?" Küçük bir dönüş yapıyor ve sahte bir kahkaha atıyor, sonra da sarı kirpiklerini Josh'a doğru savuruyor. Josh uzanıyor ve onu tamamen görmezden gelerek tulumumun askısını çözüyor. "Evet, şu anda *Paisley* dergisi için çalışıyorum. Bize bir sürü bedava kıyafet veriyorlar."

"Hiç duymadım," dedim ona.

Gözlerini kırpıştırıyor. "Oh, bu, um. Bir moda dergisi. Londra'da oldukça iyi biliniyor."

"Öyle mi?" Açıkça söylüyorum.

Beni başından savdı. "Ama benden bahsettiğimiz yeter. Belli ki kendin için iyi şeyler yapmışsın. Seni *Couture Urban* dergisinde gördüm, ürünlerine bayılıyorum." Duraksıyor. "Hey, bahse girerim bu yıl Londra Moda Haftası'na gidiyorsundur, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Muhtemelen." Birkaç LFW'ye katılmıştım. Sosyal medyada yeteri kadar takipçiniz varsa girmesi çok kolay.

Bana biraz daha yaklaşıyor ve kollarımızı birleştiriyor. "Bana ve erkek arkadaşıma bilet bulabilir misin? Bir gösteriye gitmek için can atıyorum ama hepsi davetiyeli, bu da berbat bir şey." Suratını asıyor.

Ona elimden geldiğince tatlı bir şekilde gülümsüyorum. "Hayır."

Kolumu onunkinden çekiyorum. Gözlerini kırpıştırıyor. "Ne

demek hayır?"

"Hayır," diye tekrarladım. "Bu kelimeyi çok sık duymadığınızı biliyorum ama ne anlama geldiğini mutlaka biliyorsunuzdur."

Kesinlikle şok olmuş görünüyor. "Ama biz arkadaşız," diye itiraz ediyor. "Eskiden çok yakındık!"

"Yaptık mı?" Şüpheyle sordum.

"Art'ta birlikte otururduk, hatırladın mı?"

Başımı salladım. "Evet. Sanat dersinde tam on dakika birlikte oturduğumuzu hatırlıyorum. Ta ki ben boya fırçasını almak için sana doğru uzanıncaya ve sen de sana dokunduğum ve muhtemelen cinsel yolla bulaşan bir hastalık bulaştırdığım için çığlık atmaya başlayana kadar. Ondan sonra, ben

Yılın geri kalanında kendi masamda oturdum, sen ise tam istediğin gibi arkadaşlarınla oturdun."

Luke arkamdan irkildi. "Emma? Bu doğru mu?"

Emma kocaman gözlerle ona bakar. "Ben... tabii ki hayır, Bay Martins. Bunu neden söylediğini bilmiyorum."

"Yani Layla'nın yalan söylediğini mi

söylüyorsun?" İtiyor. "Hayır, ben..."

Luke'un elimi sıkıca kavradığını hissediyorum ve o söylemeden önce sözünü kesiyorum
onu gerçekten üzecek bir şey. "Hayır, sana bilet alamam, Emma." Arkadaş çevresine başımı sallayarak ona söyledim. "Artık gidebilirsin."

Yanıt beklemeden atıştırmalık masasına geri dönüyorum. Zack hemen cipslere odaklanırken Luke eğiliyor. "O da onlardan biri, değil mi?" Sessizce söylüyor. Sesindeki gerginliği duyuyorum.

"Sorun yok Luke. Her şey bitti."

"Sınıfımda seni rahatsız etti mi?" Talep ediyor. "Fark etmedim mi?"

Neyse ki bir cevap bulmama gerek kalmadan arkamdan tanıdık bir ses geliyor.

Donny Pritchard, "Bu Layla Thompson değil mi?" diye sorar. Bütün erkekler aynı anda kaskatı kesilir.

İçimi çektim. "Biliyor musun, bir film kötü adamı gibi konuşmak *zorunda değilsin,*" diyorum yüzümü ona dönerek.

Berbat görünüyor. Saçları yağlı, takım elbisesi ona büyük geliyor ve hala morarmış bir gözü var.

"Vay canına," dedim. "Bok gibi görünüyorsun." Zack'e bakıyorum.

"İyi iş çıkardın." Zack göğsünü gururla kabartıyor. Josh gözlerini

deviriyor.

Donny, Zack'e kaşlarını çatar. "Ev hapsinde olmamana şaşırdım," diye tükürüyor. "Halkın içine çıkmana izin vermemeliler."

"Oh, evet," diye onaylıyor Zack. "Sanırım bir kafeste olmalıyım."

Donny alay eder. "Yapabiliyorken tadını çıkar. Ben zaten bir avukat buldum."

Zack omuz silkiyor, plastik bir bardak alıyor. "Tamam, dostum. Bebeğim, ılık bir *sauvignon blanc mı* istersin yoksa iki kiloluk bir roze mi?"

"Şaşırt beni."

"Tamam." Şişeyi almak için eğiliyor v e sonra yönünü değiştirip beni dudaklarımdan sertçe öpüyor. Dudaklarına karşı nefesim kesiliyor.

"Zack!"

"Seni şaşırtıyordum! Pardon, demek istediğin bu değil

miydi?" Uzanıp erkeklik organını çekiştirdim ve

homurdanmasına neden oldum.

Donny, Josh'un sırtımdaki elini ve Luke'un benimkiyle kenetlenmiş parmaklarını görerek yüzünde tiksintiyle aramıza bakıyor. "Ciddi misin?"

Bir kremalı muhallebi alıp ısırıyorum. "Cidden, ne?"

"Üçüyle de mi yatıyorsun? Bunun podcast için biraz fazla olduğunu sanıyordum!" Josh'a dönüyor. "Senin önünde başka erkeklerle yatmasına izin mi verdin? Bu hayatımda duyduğum en beta saçmalık. Tanrım, çok gevşek olmalı."

Bisküvim boğazımda kaldı.

Zack aniden masadan uzaklaşıp Donny'nin karşısına dikiliyor, Donny irkilmiş görünüyor ve birkaç adım geriye sendeliyor.

"Zack," diyor Luke uyararak. "Yine mi, lütfen."

Zack ellerini kaldırır. "Sadece bakıyorum. Ona hiçbir şey yapmayacağım."

Donny aramıza bakıp alay ediyor. "Sanırım şimdi Layla'nın programınızda nasıl yer aldığını anlıyorum." Bana döndü. "Er ya da geç kendin için çalışmaya başlamalısın, biliyorsun. İstediğin şeyi elde etmek için öylece yatamazsın."

"Belki de ona bir şey yapacağım," diyor Zack düşünceli bir şekilde. "Bak. Dostum, seni tekrar yumruklamamı ister misin? Çünkü itiraf etmeliyim ki son seferinde pek formumda değildim. Bütün dişlerini falan saklamışsın. Oldukça utanç vericiydi. Seve seve bir kez daha denerim."

Donny'nin ağzı açık kalır. "Bunu duydun mu?!" Sesini yükseltti. Salondaki insanlar dönüp bize bakıyor. "Az önce beni saldırmakla tehdit etti! Yine!"

"Donald," diye başlar Luke. "Lütfen sakin ol. Zack-"

Cümlesini tamamlayamadan, yüksek topuklu ayakkabıların muşambaya vurduğu o tanıdık tıkırtıyı duyuyorum.

"Luke? Layla? Burada neler oluyor?" Amy arkamızdan soruyor.

SEKSEN BİR

LAYLA

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Yavaşça yüzümü ona dönüyorum.

Amy düğünündekinden tamamen farklı görünüyor. Daha az makyaj yapıyor ve cildindeki yaş çizgilerini görebiliyorum. Sarı saçları floresan ışıkları altında donuk ve soluk görünüyor. Yavaşça nefes veriyorum.

"Amy," diyor Luke soğuk bir sesle. "İyi görünüyorsun. Balayı nasıl geçti?"

"Bayan Martins!" Donny sızlanınca Luke irkildi. "Ne dediğini duydun mu?"

Amy sinirli bir ifadeyle, "Ben Bayan *Tran,*" diyor. "Luke ve ben artık evli değiliz."

"Ah. Üzgünüm." Donny, Zack'i işaret ediyor. "Ama suratıma yumruk atacaktı! Gitmesini sağlamalısın!"

Zack gözlerini deviriyor. "Hadi oradan koca bebek," diye gürlüyor. "Artık on dört yaşında değilsin. Öğretmenlerine sızlanmayı bırak, acınacak haldesin."

Amy başını sallayıp bana döndü. "Layla. Neden hepsinin burada olduğunu açıklamak ister misin? Davetiyede yanında *birini* getirebileceğin yazıyordu."

"Aslında, 'ortaklar kabul edilir' yazıyordu," diye belirttim.

Kaşları havaya kalktı. "Yani bu doğru mu?" Kekeliyor. "Sen... sen *gerçekten* üçüyle birden?"

Başımı salladım. "Meğer birden fazla erkek arkadaşın olabilirmiş! Bir koleksiyon başlatıyorum."

"Evet," diye gürler Zack. "Senin gibi güzel bir kız birden fazla erkek arkadaşı hak ediyor." Bir bardak dolusu şarap dolduruyor, kokluyor, yüzünü buruşturuyor, sonra bir yudum alıyor. Ona yan gözle baktığımda, "Kötü olup olmadığını kontrol etmeliyim," diyor.

Amy biraz daha dik durur. "Zack, gitmen gerekiyor. Misafirlerin bu okula gelip eski öğrencilerimizden birine saldırmakla tehdit etmelerine izin veremem."

Luke, "Donald, Layla'ya sözlü olarak saldırıyordu," diye belirtiyor. "Onu da dışarı atalım mı? Adil olan bu gibi görünüyor."

"Değildim!" Donny bağırıyor. "Sadece ona merhaba diyordum!"

"Ona *gevşek* dedin," diye tükürüyor Josh arkamdan.

Amy derin bir iç çeker. "Gerçekten hiç değişmemişsin, değil mi Layla? Buraya üç dakika önce geldin ve şimdiden iddialar havada uçuşuyor. Londra'da en çok arzulanan kadın sen olmalısın." Luke'a soğukkanlılıkla bakıyor. "Donald'ın Layla'yı taciz ettiğine dair herhangi bir kanıtımız var mı? İçinde bulunduğunuz koşulları göz önüne alırsak," gözleri birleşmiş ellerimize kaydı, "size inanmaya pek meyilli değilim."

Luke'un yüzü kızardı. Omuzlarını dikleştirerek benden uzaklaşıyor, ama gerçekten öfkelenmeden önce sözünü kesiyorum.

"Oh, bir sürü kanıtım var," diyorum neşeyle. "Yaklaşık dört yıllık diyebilirim. Merak etmeyin, zaten hepsi dosyanızda var. Personel odasına uğrayın, yaptığım şikayetlerle dolu bir klasör bulacaksınız, ihtiyacınız olan tüm kanıtlarla birlikte. E-postalar. Müstehcen çizimlerin taramaları. Kişisel mülkümdeki grafitilerin fotoğrafları. Hatta kapıcı, Donny'nin otoparkta eteğimin altına girmeye çalıştığını gösteren birkaç kamera kaydını sökmeme bile yardım etti." Donny'ye bir bakış attım. "Sanırım on sekiz yaşındaydın. Yasal bir yetişkin. Şimdi politikaya atıldığını duydum, değil mi?" Nefesimin altında ıslık çalıyorum. "Bunun şimdi ortaya çıkmasını istemeyiz, değil mi?"

"Ne?" Luke havlar.

Donny alay ediyor. "Kasette taşaklarıma tekme attığın da görülüyor mu?"

"Ah. Demek hatırlıyorsun. Komik, okul danışmanı sana bunu sorduğunda bir tür seçici hafıza kaybından muzdarip gibiydin."

Amy burnundan derin bir nefes alır. "Bu çok endişe verici bir suçlama, Layla. Bunu araştıracağımdan emin olabilirsin. Ancak ne yazık ki öğrenci kayıt sistemimizi değiştirdik, dolayısıyla bu kanıtlardan herhangi birinin hâlâ mevcut olması pek mümkün değil." Sempatik bir yüz ifadesi takındı. "Çok özür dilerim."

"Oh, sorun değil," diyorum neşeyle. "Her şeyin kopyası bende var. Tarihli ve zaman damgalı. Hatta çoğunu sen ve diğer personel tarafından imzaladım.

üyeler. Bu tür şeylerin aldatıcı olabileceğini biliyorum." Ona kibarca gülümsedim. "Hiçbir şey kaybetmeyeceğinden emin olmak istedim."

"Güzel," diyor dişlerini sıkarak. "Bu harika, Layla. Ama sanmıyorum-"

Arkasındaki yeşil metal dolapları işaret ederek sözünü kesiyorum. "Dolapları hiç temizletmiyor musun? On yıl oldu ve benim eski dolabımın kapısında hâlâ bir *kevaşe yazısı var.* Tanrı o dolabı alan zavallı çocuğu korusun."

"Tabii ki dolapları temizletiyoruz," diye tükürüyor Amy. "Her yıl temizleniyorlar."

Gözlerimi kısıyorum. "Hey. Haklısın. Bu benim dolabım değil. Bunda *pis fahişe* yazıyor.
Hey, Luke, bu bir nefret suçu değil mi?"

Luke kendini tam boyuna doğru çekiyor. "Evet," diyor, sesi buz gibi. "Öyle. Biliyorsun Amy, bu çok endişe verici. Okulun öğrenci destek prosedürlerini incelemeleri için konseye bir rapor sunmamın en iyisi olacağını düşünüyorum."

Amy çok öfkelenir. "Luke," diye çıkışır. "Bunu tamamen abartıyorsun. Tanrı aşkına, artık burada çalışmıyorsun bile."

"Ben hâlâ öğrenci kurulundayım," diye hatırlatıyor ona sakin bir şekilde.

Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Onu bu işe sen mi bulaştırdın?" Talep ediyor. "Neden? Her öğle tatilinde gelip bana sızlandığında seni dinlemediğim ve tüm boş zamanımı boşa harcadığım için mi? Düğünümde fahişelik yaparken çekilmiş fotoğraflarını yayınladığım için mi?"

Luke ona bakar. "Bekle. Fotoğrafları yayınlayan sen *miydin?* Kimin yaptığını bilmediğini söylemiştin!"

Amy gözlerini devirir. "Bana öyle bakmayı kes. Bu benim hakkımdı." Bana bir parmak sallıyor. "Davet edilmeden geldi, lanet olası bir fahişe gibi giyindi ve misafirlerimi öpmeye başladı. Utanç vericiydi. Ve sen o kadar aptalsın ki, onun nasıl bir insan olduğunu asla göremeyeceğini biliyordum, bu yüzden evet. Telefonumla birkaç fotoğraf çektim. Seni aldattığına dair sana kanıt vermek istedim." Ellerini havaya kaldırdı. "Ve sen umursamıyorsun bile! Senin neyin var bilmiyorum Luke, ama bu

Yaptığın küçük dört yol iğrenç. Tanrı aşkına, eskiden *çocuklara* öğretmenlik yapardın. Aileler eski profesörlerimizden birinin *sapık* olduğunu öğrendiklerinde ne düşünecekler sanıyorsun*?"*

Son kelimede sesi yükseliyor ve odadaki insanların dönüp bize baktığını görüyorum. Eski beden eğitimi öğretmenlerimden birkaçı bilmiş bir bakış atıyor. Luke kızardı.

Birdenbire küçük planımdan pişman olmaya başladım. Buraya girip biraz hava atarız ve tekrar çıkarız diye düşünmüştüm. Benimle birlikte görünmelerinin çocuklar üzerinde ne kadar kötü bir izlenim bırakacağını düşünmemiştim. Görünüşe göre, tam bir sürtük olarak ünüm bulaşıcı. Bunun başkasına bulaşmasını istemiyorum. Acıtıyor.

Arkamda, Josh'un beni tutuşu sıkılaşıyor.

Luke yutkunuyor. Konuştuğunda sesi çok sakindi. "Bunun benimle ya da Layla ile bir ilgisi yok. Bu öğrencilerin iyiliğiyle ilgili."

"Ama-"

Luke kaşlarını çatıyor. "Öğretmenler olarak ana odağımız bu, değil mi? Çünkü size çocuk güvenliğiyle ilgili bir sorun olduğunu söylüyorsam ve ilk içgüdünüz bunu halının altına süpürmekse, bir sorunumuz var demektir."

"Çocuk güvenliği ile ilgili bir sorun yok!" İtiraz ediyor. "Bunların hepsini o uyduruyor!"

Luke sonunda kırılır. "TANRI AŞKINA AMY!" Parmağını dolaplara doğru uzatarak bağırıyor. "Birisi genç bir kızın dolabına hakaret içeren bir yazı yazmış! Birisi bir *çocuğu* taciz ediyor. Küçük bir çocuğu. Kanıt siyah beyaz orada duruyor ve sırf lanet olası evrak işleriyle uğraşmak istemiyorsun diye bunu görmezden gelmene izin vermeyeceğim!"

Odadaki diğer herkes sessizliğe gömülür. Arka planda, CD çaların teneke hoparlörlerinden 90'ların neşeli pop müziği çalıyor. Zack gürültüyle bir avuç kraker alır ve patlamış mısırmış gibi çıtırdatmaya başlar.

Amy derin bir nefes alıyor. "Belki de özel olarak konuşmamız gerekiyor Luke," diyor soğuk bir sesle.

"Katılıyorum," diye karşı çıkıyor Luke, eğilip yanağıma sert bir öpücük kondurduktan sonra dolapları incelemek üzere uzaklaşıyor ve Amy'yi de peşinden koşturmak zorunda bırakıyor.

küçük topuklu ayakkabılarıyla. Gözlerim kocaman, gidişlerini izliyorum. Ne halt etmeye başladım ben?

"Güzel," diyor Zack, bir krakeri dudaklarıma götürüp bana yedirirken. "Bu kadar dürüst olmasına bayılıyorum."

"Muhtemelen partiyi basıp sonra da tüm yemekleri yememelisin," diye mırıldanıyor Josh nefesinin altından.

"Pardon dostum, sen de ister misin?" Zack mecburen Josh'un ağzına bir kremalı krema tıkıştırıyor.

Olan biteni giderek artan bir dehşetle izleyen Donny sonunda öne çıktı. "Seninle konuşmam gerek," diyor alçak sesle, göz göze gelmeden.

"Pekâlâ," diye doğruldu Zack, elindeki kraker kırıntılarının tozunu alırken. "Yolu göster."

Donny kaşlarını çatar. "*Seninle* değil," diye tükürür. "Layla ile."

"Tahmin etmiştim," diye karşı çıkıyor Zack. "Kız arkadaşımla tek başına bir yere gidebileceğini sanıyorsan, dostum, göründüğünden daha da aptalsın. Az önce bize onu park yerinde yakalamaya çalıştığını söyledi, Tanrı aşkına."

"Evet," diyorum, eğlenerek. "Ve neredeyse parmaklarını kırıyordum. Korumaya ihtiyacım yok çocuklar."

Zack dramatik bir şekilde iç geçirir. "Peki. Bana ihtiyacın olursa seslen, aşkım." Alnıma bir öpücük konduruyor, sonra yemeğe geri dönüyor. "Bunların tadı bok gibi," diye mırıldanıyor Josh'a. Bir avuç kraker daha alıyor. "Gitmeden önce hepsini yiyebilir miyim sence?"

Josh onu görmezden geliyor, parmakları beni bırakmak istemiyormuş gibi parmaklarımı kavrıyor. Yakasını okşayarak kendimi dikkatlice onun elinden kurtarıyorum. "İyi olacağım," diyorum sessizce. Parmak eklemlerimi yakalıyor ve eğilip onları öpüyor, sonra sessizce gitmeme izin veriyor.

SEKİZ İKİ

LAYLA

Ellerini ceplerine sokan Donny beni spor salonunun köşesine, herkesin duyamayacağı bir yere götürüyor. Etrafa bir göz atıyorum, sönmüş basketbol topları ve kırık hulahoplardan oluşan kutulara burnumu kırıştırarak bakıyorum.

"Dinle," diyor sessizce. "Bu tür şeyleri internete

koyamazsın." Tırnaklarımı kontrol ediyorum. "Yapamaz

mıyım?"

"Hayır!" Gözleri kocaman. "Tanrı aşkına, ben daha çocuktum!"

"Ben de öyleydim. Ama bu hayatımı cehenneme çevirmene engel olmadı."

"Ne yaptığımı bilmiyordum!" Israr ediyor. "Bu on yıl önceydi, Layla, bu şeyleri aşamaz mısın? Bulunduğum yere gelmek için çok çalıştım, neden şimdi gidip bunu mahvetmek istiyorsun?"

"İstemiyorum," diyorum dürüstçe. "Senin için hiçbir şeyi mahvetmek istemiyorum. Tek istediğim bunu arkamda bırakmak. Şimdi şöyle olacak." Ona doğru bir adım atıyorum, yüksek topuklu ayakkabılarım çirkin bej muşambanın üzerinde hafifçe gıcırdıyor. "Zack hakkındaki suçlamaları düşüreceksin," diye emrediyorum. "Onu kışkırttığına dair bir açıklama yapacaksın. Sonra da hepimizden uzak duracaksın. İsimlerimizden bahsetmeyeceksin. Bizi subtweet etmeyeceksin. Kimseye bir *şey* söylemeyeceksin. Yoksa elimdeki tüm pislikler sosyal medyamızda patlar. Çocukların takipçilerinin Zack'in kongrede sana neden vurduğunu öğrenmek için can attığını biliyorum." Ona gülümsüyorum. "*Herkese* anlatacağım. Röportajlar yapacağım. Podcast'te tüm bölümleri yapacağım. Çatılardan haykıracağım. Sessiz kalmaktan bıktım ve artık beni dinleyen insanlar var. Artık on altı yaşında utangaç bir çocuk değilim. Bir sesim var. Suçlamaları düşürün, yoksa onu kullanacağım."

Donny'nin burun delikleri alevlenir. "Bu iftira. Seni dava edebilirim."

"Bu sadece yalansa iftira olur. Tuvalette sana verdiğim hayali ellerle ilgili arkadaşlarına mesaj atmak yerine okul öncesi eğitimine dikkat etseydin belki bunu bilirdin."

"Bu bir şantaj," diye karşı çıkıyor ama sesi titriyor.

"Elbette," diyorum eşit bir şekilde. "Yine de senin için pek bir fark yaratmıyor, değil mi? Her halükarda, internette adınızı arayanlar ilk olarak gençken yaptığınız iğrenç ve yasadışı şeylerin uzun bir listesini görecekler. Bunların bir sonraki seçimde şansınızı arttıracağından şüpheliyim, değil mi?"

Donny yutkunuyor. Zor nefes alıyor. Alnında boncuk boncuk terler birikiyor. Sonunda sesi titreyerek, "Suçlamaları düşüreceğim," diyor.

"Ve açıklamayı yap," diye tekrarlıyorum

sabırla. Yüzü kararıyor. "Ve açıklamayı yap."

Yanağını okşadım. "Aferin oğlum." Hüzünlü küçük partiye başımı sallıyorum. "O kadar zor muydu?
Şimdi gidip arkadaşlarınla oynayabilirsin."

Gitmek için dönüyor, sonra tereddüt ediyor, gözleri yere

sabitleniyor. "Evet?" Sabırla soruyorum. "Başka bir şey ister

misin?"

"Ben, s a n k i." Başının arkasını ovuşturuyor, ağzı buruşuyor. "Üzgünüm. Ya da Her neyse. Bir insan olarak seninle hiçbir ilgisi yoktu. Sen sadece... oradaydın. Anlıyor musun? Herkes bunu yapıyordu."

Bir an için şaşırdım. Özrü ne kadar korkunç olursa olsun, özür dilemesini beklemiyordum.

Ama dürüst olmak gerekirse, bu çok az, çok geç.

"Gerçeği bilmek ister misin?" Ben soruyorum. "Gerçekten ama gerçekten umurumda *değil*. Artık hiçbiriniz umurumda değilsiniz. O yüzden defolun gidin ve beni rahat bırakın."

Omzunun üzerinden son bir bakış fırlatarak grubun geri kalanına katılmaya gidiyor, başı öne eğik. O uzaklaşırken, göğsümden bir yük kalkıyormuş gibi hissediyorum.

Sıcak bir kol belimi sarıyor ve yumuşak bir sakal yanağımı gıdıklıyor. "Çok korkutucusun," diyor Zack kulağıma. "Banyo nerede? Senden uzaklaşmak için pencereden atlamam lazım."

"Randevularımın çoğu benzer bir dürtü hisseder. Derin nefes alın, geçecektir."

"Harikaydın," diye onaylıyor Josh, diğer tarafıma gelip elimi tutarak.

Ona bakıp gülümsüyorum ve sırtımı Zack'in göğsüne yaslıyorum. "Teşekkürler. Şimdi gidip gerçek bir yemek yiyebilir miyiz? İntikam çok yorucu."

Josh bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Tabii ki. Sanırım Luke'un Amy'ye bağırması bitmek üzere."

Kaşlarım kalktı. "Ona bağırıyor mu? Cidden mi?"

Odanın köşesini işaret ediyor ve ben de dönüp Luke'un Amy ile hararetli bir tartışma içinde olduğunu görüyorum. Öfkeyle el kol hareketleri yaparken yanakları kızarmış. Amy onun kafasını kırmak istiyormuş gibi görünüyor.

İrkildim. "Özür dilerim," diyorum. "Kardeşin onunla evlenmeden önce sana onun nasıl bir zampara olduğunu anlatmalıydım."

Josh başını sallar. "Bir şey söyleseydin bile dinlemezdi. Rob kendi başının çaresine bakabilir. Saçmalıklara karşı toleransı çok düşüktür."

Biz izlerken Luke tartışmayı kesiyor, topuklarının üzerinde dönüyor ve bize doğru g e l i y o r . Amy arkasından hançer fırlatıyor.

Bize ulaştığında "Hadi buradan gidelim," diyor. "İnsanları yumruklamaya başlamadan önce."

Yüzümü ekşittim. "O kadar kötü mü?"

"Öğrenci refahı şikayetlerini bile kaydetmiyorlar!" Patladı. "Emery'nin dışlanma oranının düşük olduğunu sanıyordum çünkü burada zorbalıkla ilgili herhangi bir sorun yoktu. Ama okulu kötü göstermek istemedikleri için her şeyi halının altına süpürüyorlarmış!"

Bir elini yüzüne siler. "Bunu çok daha önce yapmalıydım. Buranın yönetilme şekli utanç verici."

Uzanıp k a ş l a r ı n ı n arasındaki çatık çizgileri ovarak düzeltiyorum. "Bunu şimdi yapıyorsun," diye hatırlatıyorum ona. "Şimdi, nihayet, bu öğrencilerin onları önemseyen birileri var." Parmaklarımızı birleştiriyorum. "Ben de öyle."

"Seni çok seviyorum," diyor ve sesindeki samimiyet göğsümün ağrımasına neden oluyor. "Çok ama *çok* üzgünüm."

Zack'in elini bırakmadan eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. O da beni ateşli bir şekilde öpüyor, tüm öfkesini, hayal kırıklığını ve tutkusunu

Kucaklaştık. Hava almak için geri çekildiğimizde, Zack'i öpmek için dönüyorum, dili alt dudağımın üzerinde gezinirken titriyorum. Sonra aynı şeyi Josh'a yapıyorum, parmak uçlarıma çıkıp dudaklarımı yanağında gezdiriyorum.

Koridorda fısıltıların yükseldiğini duyabiliyorum. Birinin nefesi kesiliyor. Sanırım bir telefon kamerasının sesini duyuyorum ve Josh'un dudaklarına gülümsüyorum. Bahse girerim bu odadaki herkes aklına gelen her iğrenç ismi zihninde bana söylüyor. Sakin. Gevşek. Hilekâr. Bir sürtük.

Ve umurumda da değil. Ne düşündükleri artık benim için önemli değil.

Geri çekiliyorum ve Josh'un yanağındaki parlak kırmızı ruj izini başparmağımla siliyorum. "Hadi buradan gidelim," diyorum. "Bu insanlarla işim bitti. Yapacak işlerimiz var."

TRANSKRİPT

ÜÇ BEKAR ADAM, BÖLÜM 451: 'SAHTE RANDEVU DENEYİ'
SONUÇLARI VE SONUÇ

Ve aradan geri döndük. Tamam, sonunda
hepiniz bekliyordunuz. Çok aptalca Sahte Randevu Deneyimizin sonuçları. Son birkaç ayda, hepimizin biraz gezintiye çıktığını söylemek doğru olur.
LUKE: Yakınlık, flört ve yeni potansiyel partnerlere karşı savunmasız olmanın gerçekten ne anlama geldiği hakkında kesinlikle çok şey öğrendik. Ve bu üç yakışıklı çocuğun neden hala bekar olduğunu öğrendik. Hepsi de aşktan benim kadar korkuyormuş. En azından bunu itiraf edebilirim, sizi korkaklar.
Muhtemelen bunu hak ediyoruz.
Evet, biliyorsun. Merak etme. Seni affediyorum.
(Kısa bir duraklama)
Evdeki izleyiciler için, Luke az önce Layla'ya en tatlı bakışını attı. Hayatımda hiç görmediğim bir şey. Ve şimdi kızarıyor... ve şimdi bana parmak gösteriyor...
JOSH: Layla, öğrendiğin ana sonucun ne olduğunu söylersin? LAYLA: Sanırım... mükemmel bir ilişkinin formülü yok. Gidip maddelerin üstünü çizebileceğiniz bir kontrol listesi yok. Asla her şeyi doğru yapamazsınız. Herkesin kendi sorunları, yükleri ve takıntıları var ve farkına varmasak bile kendimizi aşkı bulmaktan alıkoymanın pek çok yolu var. Ancak herkesin kendi insanını bulması gerçekten mümkündür.
Ya da insanlar.
Eğer çok şanslıysanız, evet, millet. Biraz ilgi, saygı ve iletişimle, benim gibi romantizm konusunda kesinlikle işe yaramaz biri bile açılabilir. Kendilerini güvende hissetmelerini sağlamak için biraz daha fazla çalışmanız gerekebilir. Ama sorun değil. Buna değer.
ZACK: *(*fısıldayarak*)* Tamam, evdeki izleyiciler için, Josh Layla'ya sanki çölde ölmek üzere olan bir adammış ve Layla da buz gibi soğuk bir bardak limonataymış gibi bakıyor-

Zack.
ZACK: Çok güzel bir cam, gerçekten çok güzel, çok dekolteli bir bralet giyiyor. Sanırım pembe, beyaz, açık kahverengi ve siyah renkleri mevcut. Benim için ilan edilmemiş bir sponsorluk mu yapıyorsun? Bu çok tatlı, bebeğim. Evet, yeni Kelebek koleksiyonumun son ürünü.
Web siteme göz atın.
Memeleri seviyorsanız, kız arkadaşınız için alın. Kodu kullan
Yüzde yirmi indirim için GREATCLEAVAGE. Bu G-R-E-A-
(Parazit sesi)
Kesinti için özür dilerim, Zack'in mikrofonunu kısa süreliğine kesmek zorunda kaldım. Teknik sorunlar. Bu bölümün bundan sonra nereye gideceğine dair pek çok soru aldık. Gerçekten de Layla'nın aşkını bulduğumuzdan beri-
Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, üç aydır birlikteyiz ve her şey harika.
JOSH: Evet, şimdi kendi dairemizin mahremiyetinde ABBA'ya eşlik ettiğini duyabiliyoruz, bu çok hoş. Her neyse, sanırım bu deney başarılı oldu diyebiliriz. Ancak, bu bölümü bir daha yapmayacağız. Kendi ilişkimizin iyiliği için, bence bu
Berbat bir fikir.
Ama endişelenmeyin - bu Layla'dan duyacağınız son şey değil. Eski yapım şirketimizle yollarımızı ayırdığımızdan beri, podcast üzerinde artık çok daha fazla yaratıcı kontrole sahibiz. Bu da demek oluyor ki
yeni bir bölüm ekledik. Artık bir kadın sesi almanın zamanının geldiğini düşündük.
Evet hanımlar, erkeklere laf anlatma dönemi sona erdi. Haftada bir gün programda olacağım ve bu erkeklerin konuşmak için gerçekten vasıfsız *oldukları* her şey hakkında konuşacağım. Mesela bikini ağdası, İYE ve nerede
gerçekten güzel görünen regl pantolonları bulmak. Ve ayrıca vajinanızın içine bir ton metal boncuk sokmanın nasıl bir his olduğunu.
(Luke şiddetle öksürür)
Bildiğimden değil.
Doğru. O zamana kadar, dinleyicilerimiz için son bir sözünüz var mı?
Sevdiğin herkes bir şekilde seni incitecek. Umarım çoğu bunu kazara yapar. Bazıları ise bilerek yapacaktır. Bunun sizi katılaştırmasına izin vererek onların kazanmasına izin vermeyin. Güvenmeye devam edin. Ve umutlu. Tekrar aşık olun, tekrar ve tekrar. Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum. Ve bayanlar, seksten sonra işeyin.

(Kısa bir duraklama)
Peki, sonra ne olacak?
LAYLA: Öncelikle podcast'inizin adını değiştirmeniz gerektiğini düşünüyorum.
Ayrıca o indirim kodunu kesinlikle kullanacağım.

EPİLOG

ON BEŞ AY SONRA

Layla Thompson @HerTreatLayla ✓

güncelleme: evlendik ♥

Otuzuncu yaş günümde Londra'nın merkezinde çiçeklerle dolu bir çatı katında evlendik.

Tören çok güzeldi. Erkeklerin hepsi koyu renk takım elbiseleri içinde nefis görünüyorlardı ve ben de kendi tasarladığım, minik organze kelebeklerle kaplı krem rengi ipek bir elbise giymiştim. Güneş şehrin üzerinde batarken, gökyüzünü altın, şeftali ve gül yaprağı pembesi ile kaplarken yeminlerimizi ediyoruz. Güneşin son ışıkları kararan gökyüzünde kaybolurken ve oğlanlar sırayla gelini öperken, çatı ışıklandırılıyor. Yüzlerce parlak fener başımızın üzerini aydınlatıyor ve yapraklar, yaprakların ve dalların arasından özenle geçirilmiş renkli peri ışıklarıyla parlıyor.

Ve sonra parti başlıyor. Zack'in açık bar ısrarı sayesinde kısa sürede alkol akmaya başladı ve herkes kurduğumuz yanıp sönen disko dans pistine akın etti. Ben arkama yaslanıp bir dilim buzlu doğum günü pastamın tadını çıkarıyor ve insanların dansını izliyorum.

Düğünümde beklediğimden çok daha fazla misafirimiz var. Annem ve babam burada, Luke'un yeğeni Lavender'la sohbet ediyorlar, Lavender da gözleri faltaşı gibi açılmış kız arkadaşının eline yapışmış. Zack'in anne ve babası bir köşede mutlu bir şekilde içip eğleniyorlar. Josh'un kardeşi Rob da gelmiş ve neyse ki Amy'yi yanında getirmemiş. Josh birkaç hafta önce bana özel olarak çiftin şu anda ara verdiğini söyledi. Geçen yaz Teftiş Kurulu'nun öğrenci güvenliği konusunda ihmalkâr davrandığına karar vermesinin ardından Emery Lisesi'nden kovulmuş. Görünüşe göre, işini kaybettikten sonra, Amy tatlı yüzünün kaymasına izin vermeye başladı ve her zamanki iğrençliğinin bir kısmı ortaya çıkmaya başladı. Neyse ki Rob buna kesinlikle izin vermiyor.

Kulağa kötü geliyor ama umarım ayrılırlar. Rob hoş bir adama benziyor. Ondan daha iyisini hak ediyor.

Josh ayrıca bir zamanlar oğlanları düğünlerine davet etmiş olan tüm dinleyicileri de davet etme görevini üstlendi. Bunun adil olduğunu söyledi. Şimdi insanlar içip dans ederken ve kaynaşırken çatı neredeyse enerji ve kahkahalarla dolup taşıyor. Bu benim hayatımın son zamanlarda nasıl gittiğinin iyi bir yansıması. Nişanlandığımdan beri hayatım aşk, iş ve mutlulukla dolu bir kasırgaya dönüştü.

Sekiz ay önce oldu. Butterfly koleksiyonumdaki bazı yeni parçaları tanıtmak için New York'taydım. İnanılmaz bir satış rakamına ulaştı; hatta o kadar iyi sattı ki, Anna Bardet koleksiyonun piyasaya çıkmasından birkaç hafta sonra tekrar iletişime geçti. Bu tasarımı yeni bahar koleksiyonuna dahil edip edemeyeceğini sordu.

Onu reddettim. Onsuz da yeterince iyiyim.

Çocuklar benimle New York'a geldiler ve Amerikalı dinleyicileri için birkaç canlı gösteri yapma fırsatını kullandılar. Solo çalışmaya başladıklarından bu yana dinleyici kitleleri daha da genişledi. Düzenli olarak podcast listelerine giriyorlar ve geçen yıl İngiltere'de en popüler 1 numaralı ilişki tavsiyesi programı seçildiler. Kuşkusuz, *Sweetheart Soulmates* artık dağıldığı için bu çok daha kolay oldu. Görünüşe göre, programı sunan çift iddia ettikleri kadar mükemmel değilmiş. Her iki partnerin de ilişki yaşadığının ortaya çıkmasının ardından podcast hemen sona erdi ve şu anda çok karışık bir boşanma süreci yaşıyorlar.

Utanç verici.

New York harika bir geziydi; beni üzen tek şey hepimizin gerçekten birlikte takılamayacak kadar meşgul olmamızdı. Hepimiz aynı otel odasında kalıyor olsak da ben her zaman çocuklar uyanmadan önce kalkıyordum ve ben dönene kadar onlar gitmiş oluyordu.

New York'taki son gecemizde, şehirdeki erkeklerle romantik zaman geçirmekten hemen hemen vazgeçmiştim. Otele sabahın üçünde dönmüştüm, partide saatler geçirdikten sonra tamamen bitkin düşmüştüm ve ortak süitimize parmak uçlarımla girdiğimde çenem düşmüştü. Oda tamamen romantik bir rüya alemine dönüştürülmüştü. Her yerde çiçek demetleri vardı. Kutular dolusu çikolatalar

Yatakta. Pencere kenarlarında yanan mumlar titriyordu. Ve üç adam da diz çökmüştü, her birinin elinde küçük kadife bir yüzük kutusu vardı.

Bütün gün bir şey yememiştim ve seyahatten dolayı hala jet-lag olmuştum, bu yüzden kelimenin tam anlamıyla bayıldığımı söylemekten çok utanıyorum. Bir süre başımı bacaklarımın arasına alıp yatağa oturmak zorunda kaldım. Yine de iyiydi. Kendimi daha iyi hissedene kadar Zack bana parmaklarıyla çikolata yedirdi ve akşam yemeğinden sonra çocuklar tekrar denedi. Ve bu sefer evet dedim. Hem de üç kere.

Ve şimdi nihayet evlendik ve her şey mükemmel. Yani.

Neredeyse mükemmel.

Çatı katını tarıyorum. Josh konuklarla kaynaşıyor ve Zack ışıklı dans pistinde bir tür konga hattı başlatmış gibi görünüyor - ama parlak yeni kocalarımdan biri kayıp. Etrafa bakınırken sonunda Luke'u görüyorum, yağmur yağma ihtimaline karşı kurduğumuz çardakta yarı gizlenmiş. Elinde bir flüt şampanya tutuyor ve Londra silüetine bakıyor, yüz ifadesi gergin.

Kalbim acıyor. Bugünün onun için zor olup olmayacağından emin değildim. Olabileceğine dair içimde sinsi bir şüphe vardı. Elbisemin eteğini yukarı kaldırarak ona doğru süzüldüm. Kolumu onun koluna dolayıp ona yaslanırken aşağı bakıyor ve usulca gülümsüyor.

"Merhaba sevgilim," diye mırıldanıyor.

"Merhaba." Sıcak kitap ve çay kokusunu açgözlülükle içime çekerek ona yaklaşıyorum. "İyi misin?"

"Ben mükemmelim."

"Mükemmel görünmüyorsun." Kaşları çatılıyor ve kendimi düzeltiyorum. "Seksi görünüyorsun. Muhteşem. Mutlu değilsin."

Bir nefes verir. "Öyleyim," diyor. "Mutluyum. Gerçekten mutluyum. Sadece..." Ufka bakıyor, çenesi çalışıyor. Omuzları gergin. "En son evlendiğimde her şeyi berbat ettim."

Yanağımı koluna koydum. "Yapmadın, Luke. Bu senin hatan değildi. Bazen insanlar birbirlerinden uzaklaşırlar."

"Açıkçası benim hatam olmasını tercih ederdim," diye itiraf ediyor elini gür saçlarında gezdirirken. "Eğer bu benim yaptığım bir hataysa, en azından bu hatayı yapmamak için çok çalışabilirdim.

tekrar yapmak. Ama haklısın." Altımızdaki şehrin ışıltısını izlerken gözleri puslu. "Bazen insanlar birbirlerinden uzaklaşırlar."

Başımı eğip ona bakıyorum. Kendini silkeliyor, şampanya kadehini yere bırakıyor. "Tanrım. Özür dilerim. Düğün günümde böyle düşünmenin hastalıklı olduğunu biliyorum ama bu düşünceyi aklımdan çıkaramıyorum. Üzgünüm, tatlım."

Dudaklarımı büzüyorum, sonra önünde durmak için hareket ediyorum, elimi yakalarında gezdiriyorum. "Belki senin hatandı. Belki de değildi. Umurumda değil. Boşanmanın seni kendini sorgulamaya ittiğini biliyorum ama bana göre bu, seni bana getiren yolda bir dönüm noktasıydı. Ve bunun olmasına çok sevindim." Daha da yaklaşarak kollarımı boynuna doladım. "Ve eğer cidden sizi bırakacağımı düşünüyorsanız, beni hiç tanımıyorsunuz demektir, Bay Martins."

Bana sarılıyor, beni yerimde tutuyor. "Sen mükemmelsin," diye mırıldanıyor saçlarıma.

"Şanslısın." Onu son bir kez sıktıktan sonra çekiliyorum. "Gidip hediyeler için insanlara teşekkür edeceğim. İstediğin kadar kal, sonra gelip beni bul, tamam mı?"

Elimi tutuyor ve beni bırakmadan önce parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor.

Sonraki on beş dakika boyunca partinin geri kalanında dolaşıp insanlarla sohbet ediyorum. Normalde sosyalleşmek bana göre değil ama bugün kendimi hiç utangaç ya da garip hissetmiyorum. Kendimi dünyanın zirvesindeymişim gibi hissediyorum. Bir podcast dinleyicisiyle elbisesi hakkında sohbet ederken iki sıcak kolun belimi sardığını hissediyorum.

"Bebeğim," diyor alçak bir ses kulağıma.

Dinleyici gülümsüyor ve kızarıyor, hızla kaçıyor ve ben Joshua'ya dönüyorum. Yakası açık beyaz gömleğinin içinde nefis görünüyor. Sıcak bir akşam ve papyonu boynundan sarkıyor. Görevde olmayan James Bond gibi görünüyor.

Koyu renk saçlarını alnından itiyorum, parlak gözlerine ve kızarmış yanaklarına gülümsüyorum. "Yine mi sarhoşsun? Bu senin düğün geleneğin mi?"

Cevap vermiyor, bir elini kıvrılmış saçlarımın arasından geçiriyor ve ağzını benimkine doğru eğiyor. Öpücüğü o kadar derin ve şiddetli ki nefesimi kesiyor.

uzakta. Yumuşak dudakları bana doğru bastırırken karnım dönüyor ve ayak parmaklarım topuklarımda kıvrılıyor.

Sonunda bir alkış tufanıyla geri çekiliyorum. Tüm vücudum şarkı söylüyor. Kanım sanki maraton koşmuşum gibi damarlarımda dolaşıyor. "Eee?" Nefesimi topladığımda soruyorum.

"Sana dokuz puan beş vereceğim," diye karar verdi, yanaklarımızı okşayarak. "Ama sadece doğum günün olduğu için."

Boynuma sokulmaya başladığında homurdanıyorum. "Vay canına. Düğün şampanyası seni gerçekten harekete geçiriyor, ha?"

Başını sallıyor. "Hiç yoktu." "Tabii."

"Ben *yapmadım,*" diye itiraz ediyor, geri çekiliyor ve yanaklarımı avuçluyor. Gözleri yüzümde gezinirken yumuşak. "Sadece mutluyum."

Kalbim göğsümde eriyor. Bazen hala bunu yapabildiğime inanamıyorum. Bırakın *üç* kişiyi, sadece kendim olarak bir kişiyi bile bu kadar mutlu edebileceğime. Bu gerçeküstü bir duygu. "Sana bir hediyem var."

Kaşı kalkıyor. "Oh?"

Ona doğru eğilerek elbisemin korsajına uzanıyorum. Josh göğüslerimden küçük bir zarf çıkarmamı izlerken boğazını temizliyor. "Bu çok feminist bir düşünce olmayabilir ama bazen kıyafetlerinin cebi olmamasını takdir ediyorum," diye itiraf ediyor.

Ona düz bir bakış atıp zarfı uzatıyorum ve o da içindekileri karıştırıyor. Küçük, A5 boyutunda, kalın krem rengi bir kart, üzerinde kabartmalı gül sarısı yazılar ve minik kelebek bulutları var. Düğün davetiyemiz.

Hepsini birkaç ay önce gönderdik ama bir tanesini onun için sakladığımdan emin oldum. Başkalarının düğün davetiyelerinden oluşan bir koleksiyonu var ama benimkilerden yok. Josh'un yüzü, parmağını kabartmanın üzerinde hafifçe gezdirirken esrarengiz.

"Duvarın için," diyorum, sessizlik birkaç saniye fazla uzadığında.

Gözlerime bakıyor ve yüzündeki ifade beni neredeyse yere seriyor. Ondan çok fazla sevgi ve ışık parlıyor, hepsi bana odaklanmış. Davetiyeyi dikkatlice ceketinin iç cebine sokuyor, sonra bir elini boynumun arkasına doluyor ve alınlarımız birbirine değene kadar yüzlerimizi birbirine çekiyor. Gözlerim çırpınarak kapanıyor. Öpücüğü bekliyorum ama öpücük gelmiyor. Sadece beni orada tutuyor, tenlerimizi birbirine bastırıyor. Birbirimizin havasını soluyoruz.

"ÇOCUKLAR ÇOCUKLAR ÇOCUKLAR."

Zack'in dans pistinde coşkuyla koştuğunu ve şaşkın bakışlı Luke'u bileğinden tutup sürüklediğini görmek için ara veriyoruz.

Josh hafifçe iç geçiriyor. "Onunla bir ömür boyu birlikte olmak için imza attığıma inanamıyorum."

"Korkarım biz bir paket anlaşmayız." Göğsünü okşadım. "Her şey yoluna girecek."

Zack kayarak yanımızda durdu ve pantolonunun cebinden bir kalem çıkarıp bana doğru itti. "Al bakalım, çam fıstığı."

Ucuz plastik biroyu inceliyorum. "Teşekkürler tatlım. Bayıldım buna."

Saatini kontrol ediyor. "Bebeğim, çabuk ol. Zamanımız tükeniyor! Beşi on geçe doğdun, değil mi?"

"Um. Evet."

"Tanrıya şükür." Yumruğunu sıkıyor. "Az önce başardım!"

"Zack," diyorum yavaşça, "seni seviyorum ama neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Luke pantolonunun cebine uzanıp buruşuk bir kâğıt parçası çıkararak, "Var," diyor. Gri gözleri parlayarak bana uzatıyor. "Bu şerefe nail olur musun?"

Sayfaya bir göz atıyorum ve dikkatle işaretlenmiş maddelerden oluşan uzun listeye bakarken tanıdık geliyor. Bu benim on yıllık planım.

Yüzümü buruşturdum. "Tanrım, neden sende bu var?"

Josh kulağıma eğilip başımın üstünü öperek, "Bunu çok seviyoruz," diyor. "Yüzüklerimizi takmanın nedeni bu."

Luke sayfayı kışkırtıcı bir şekilde sallıyor ve ben iç çekiyorum. "Peki." Öne doğru uzanıp kağıdı alıyorum ve son kutucuğa titrek bir tik atıyorum. EVLENMEK.

Zack derin bir memnuniyet ifadesiyle izliyor. Bitirdiğimde, "Bence üç kez işaretlemelisin bebeğim," diyor. "Bunu gerçekten çok iyi yaptın."

Gülümsememeye çalışarak itaatkâr bir şekilde iki tik daha ekliyorum. Zack kıkırdıyor, beni Josh'un kollarından çekip çıkarıyor ve etrafımda döndürüyor. Şehir etrafımda uçuyor, Londra'nın tüm ışıkları kehribar ve beyazın canlı akışında birlikte dönüyor. Sonunda beni tekrar yere bırakıp alnıma bir öpücük kondurduğunda katıla katıla gülüyorum.

"Şimdi ne olacak, tatlım?" Şakağıma doğru soruyor.

Omuz silkiyorum. "Sanırım otuzlu yaşlarımı yaşıyoruz." Kirpiklerimin arasından Luke'a bakıyorum. "Ve senin altmışlı yaşların, tatlım."

"*O kadar* yaşlı değilim," diye itiraz ediyor. "On yıllık planda ne var, tatlım?"

Mırıldanıyorum, düşünüyorum. Aslında bir tane yazmadım ama birkaç fikrim var. "Bir ev satın al," diye karar verdim. "Japonya'ya git. Zack'e çarşaf katlamayı öğret."

"Hey! Onlar kurnaz!" Zack itiraz ediyor.

"Biliyorum, bebeğim." Düşünüyorum. "Hmm. New York Moda Haftası'nda şov yap. Web sitesinde bir milyon satışa ulaşmak. Bir bahçe aç."

Josh yanıma yaklaşıyor ve elini karnımın üzerinde gezdiriyor. Çok da ince olmayan bir ipucu aldım.

"Bir bebeğiniz olsun. Ya da iki tane." Üç adam arasında göz gezdiriyorum. "Ya da belki üç tane daha uygun olur."

Üç adamın ne kadar farklı olduğu düşünüldüğünde, zaman zaman dikkat çekici bir şekilde senkronize hareket edebiliyorlar. Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, hepsinin yüzünde aynı karanlık, ateşli ifade beliriyor.

Zack izleyen biri var mı diye bakıyor, sonra da arkamı okşamak için uzanıyor. "Neden sonuncusuna bir an önce başlamıyoruz?" Sesi birden çakıllı bir hal aldı.

"Hemen şimdi mi?" Luke elimi tutarak teklif ediyor. "Eminim otele dönmek için bir bahane bulabiliriz. Balayımızın başlama vakti geldi."

"Acelen ne?" Parmaklarımı onunkilere dolayarak gülümsüyorum. Hafif bir esinti çatının üzerinden geçip tüm fenerleri gece gökyüzünde sallarken, ortak geleceğimiz kafamın içinde uzayıp gidiyor. O kadar canlı ki, neredeyse görebiliyorum: dördümüz birlikte yaşlanıyoruz, yüzlerimiz Noel ışıkları, doğum günü pastası mumları ve Yeni Yıl havai fişekleriyle aydınlanıyor. Etrafımızda değişen mevsimler. Sonsuz sıcak yaz günleri ve sıcacık kış geceleri. Çocuklar, evcil hayvanlar, evler ve yeni işler. Önümüzde yepyeni bir hayat var. Ve daha yeni başladı.

Derin bir nefes alıyorum, sonra en iyi üç arkadaşımın yüzüne bakıyorum. Komşularımın, oda arkadaşlarımın, iş arkadaşlarımın ve ortaklarımın. Kocalarımın. Gülümsüyorum. "Dünya kadar vaktimiz var."

Faking with Benefits'i okuduğunuz için teşekkürler!

Layla için sırada ne olduğunu bilmek ister misiniz? Layla'yı, kocalarını ve aileye yeni katılanları içeren ÜCRETSİZ bir kısa öykü almak için https://www.lilygoldauthor.com/ adresindeki haber bültenime kaydolun! Zaten abone oldunuz mu? Bağlantı için en son bülten e-postasını kontrol edin ♥

Bu kitabı beğendiyseniz, lütfen bir Amazon yorumu bırakmayı düşünün - bağımsız yazarlar için hayati önem taşırlar ve bir cümle bile son derece yararlıdır :) DAHA FAZLA ters harem ister misiniz? Önceki romanlarımdan biri olan *Triple Duty Bodyguards'ın* önizlemesi için okumaya devam edin*!*

ÜÇLÜ GÖREV KORUMALARI ÖN İZLEME

BİRİNCİ BÖLÜM - BRIAR

Halkla ilişkiler müdürüm tırnak yataklarını incelerken, "Dramatik olma hayatım," dedi. "Adam seni *öldürmeye* çalışmıyordu ki."

Şakaklarımı ovuşturarak gözlerimi kapatıyorum. Saat sabahın dördüne geliyor ve başım hala dün geceki rozenin etkisiyle dönüyor. Pembe kiremitli küçük mutfağımın penceresinden kırmızı ve mavi ışıklar yanıp sönüyor, arabamın önüne park etmiş polis arabasının ışıkları içeri giriyor. Başımın üzerinden, üst katta soruşturma yapan polis memurlarının ağır ayak seslerini ve alçak seslerini duyabiliyorum.

Yoruldum.

"Bir yabancı evimin yan tarafına tırmandı, yatak odamın camını kırdı ve yatağımda mastürbasyon yaptı," diyorum yavaşça. "Dramatik olmaya çalışmıyorum."

Julie mermer kahvaltı barındaki pozisyonundan omuz silkiyor ve tasarım çantasından pudrasını çıkarıyor. "Sana dokunmadı bile, bebeğim," diye mırıldanıyor, burnuna pudra sürüyor. "Bu zavallı Rodriguez'i kovmak için bir neden gibi görünmüyor."

Gözlerim evimin güvenlik görevlisi Rodriguez'e kayıyor. Bana bakmayı reddediyor, Julie'nin yanındaki yerinde rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. Saçları karışmış, fermuarı açılmış ve gömleğinin düğmeleri çözülmüş. Julie'nin kırmızı ruju boynuna bulaşmış.

Davetsiz misafirin kapımdan geçmeyi nasıl başardığını anlamak çok zor değil.

"Evet," diyorum açıkça. "Evet, öyle. Rodriguez, pantolonunu topla

ve git." Gözleri büyüdü. "Ama hanımefendi-"

"Bana *hanımefendi deme.* Artık benim için çalışmıyorsun." Ön kapıya el sallıyorum. "Git."

Göğsünü şişirerek ayağa kalkar. "Hanımefendi, gerçekten, bu hiç adil değil-"

"Tabii ki *adil,*" diye çıkıştım. "Çalışanlarımı becermekle o kadar meşguldün ki *yatak odama giren* yabancı adamı fark edemedin. Sana altı haneli rakamlar ödüyorum ve sen hâlâ sekiz saatlik bir vardiyayı kafayı bulmadan tamamlayamıyorsun. Kovuldun. Şimdi karını arayıp neden artık bir işin olmadığını söylemeden önce evimden defol git."

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve arkamdan mırıldanılan *'kaltak' sözlerini duymazdan gelerek* mutfaktan çıkıyorum.

Doğru. O benim. İşi berbat eden ve hamile karımı aldatan ben değilim. Ama her zamanki gibi, sürtük olan *benim.*

Elbette, çoğu insan onunla aynı fikirde olacaktır. Ben tanınmış bir ineğim. Hatta unvanlarım bile var: *Goss* dergisinin 'En Büyük Ünlü Diva' ödülünü üç kez kazanmaktan gurur duyan biriyle konuşuyorsunuz. Büyük bir İngiliz gazetesi daha birkaç hafta önce beni 'Britanya'nın En Büyük Kaltağı' olarak taçlandırdı. Bunların aslında ödül olması *gerektiğini* sanmıyorum ama yine de alacağım.

Sanırım bu biraz da benim hatam. Koridora adımımı attığımda, koridordaki elmas işlemeli aynada kendimi görüyorum. Röfleli sarı saçlar. Kaplamalar. Takma tırnaklar. İnsanların kaltak demeyi *sevdiği* türden bir kadınım.

Merdivenlerden ayak sesleri geliyor ve başımı kaldırdığımda elinde şeffaf bir kanıt torbası tutan bir polisin sahanlığa çıktığını görüyorum.

"Numunen var mı?" Ağır bir şekilde duvara yaslanarak soruyorum.

Başını sallıyor. "Yine de adamı bulacağımızı garanti etmiyor. Eğer tekrar eden bir Birleşik Krallık suçlusu değilse, DNA'sını eşleştiremeyiz."

"Veri tabanlarınız yok mu? Hastane kayıtları ya da başka bir şey?"

Gözlerini deviriyor. "Bunu daha yüksek profilli bir dava için yapabiliriz hanımefendi. Hırsızlık kadar önemsiz bir şey değil." Pantolonunun arka cebinden telefonunu çıkarır ve kalın siyah kaşlarını oynatır. "Bu arada, kızım eskiden oynadığınız TV programının büyük bir hayranıydı. Kısa bir fotoğrafını çekmemin sakıncası yok, değil mi?"

Kendime bakıyorum. Lekeli bir Minnie Mouse pijama takımı giyiyorum. Dün geceki makyajım gözlerime bulaşmış ve ağladığım için gözlerim kıpkırmızı olmuş. Çünkü az önce bir haneye tecavüzün kurbanı oldum.

"Evet," diyorum ona, öfkemi kontrol altında tutmaya çalışarak. "Aslında umursuyorum."

Yüzü sertleşiyor. Kapıya doğru dönüyor, sonra bir şey hatırlamış gibi duraklıyor. "Sanırım bu senin." Bana şeffaf plastik poşeti uzatıyor.

Kaşlarımı çatıyorum, alıyorum. İçinde bir Polaroid var. "Nedir bu?"

"Yastığının altındaydı. Çok dramatik." Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Siz uyurken birinin yastığınızı kaldırıp altına bir şey koymayı *nasıl* başardığını merak ediyorum. Davetsiz misafir diş perisi değilse, bu pek olası görünmüyor, değil mi?"

Cevap vermiyorum, fotoğrafı çıkarıyorum.

Uyurken çekilmiş bir fotoğrafım. Çarşaflarımın üzerine yayılmışım, ağzım açık, kollarım iki yana açılmış. Sıkı bantlar aniden göğsümün etrafını sarıyor.

"Not hoş bir dokunuş oldu," diye ekliyor adam, ceketini portmantomdan alırken.

"Not mu?" Uyuşmuş bir şekilde söylüyorum. Parmağıyla bir dönme hareketi yapıyor ve ben de resmi çeviriyorum. Arkasında süslü bir el yazısıyla karalanmış kelimeler var:

> *Uyurken çok güzel görünüyorsun, meleğim. Ve yakında, sonsuza dek yan yana uyuyor olacağız. X*

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, sendeleyerek duvara geri dönüyorum. Nefes alamıyorum. "Aman *Tanrım*. Lütfen, sadece-" Fotoğrafı polise geri vermeye çalışıyorum ama o ellerini kaldırarak geri çekiliyor.

"Bu senin için."

Kaşlarımı çattım. "Onu almana gerek yok mu?"

Omuz silkiyor. "Bunun bize ne kadar faydası olur bilmiyorum

hanımefendi." "Ne demek istiyorsunuz?" Talep ediyorum. "Bu bir

kanıt!"

Nefesinin altından bir kahkaha atıyor. "Doğru. Polisin zamanını boşa harcamanın cezasının ne olduğunu biliyor musunuz, Bayan Saint?"

"Ne? Zamanını boşa harcamadım, bu senin lanet işin!"

Bana kötü kötü bakıyor. "Ve eminim ki arabalarımızı sizin *mülkünüze* girerken fotoğraflayan paparazzi, Salı sabahı saat dörtte evinizin önünde takılıyordu?"

Şaşırdım. "Muhtemelen! Hayatlarını *benim* mahremiyetimi ihlal ederek kazanmaları *benim* suçum değil! Eğer tüm bunları ben ayarladıysam, yatağıma nasıl bir yığın boşaldı?!"

Omuz silkiyor. "Erkek arkadaşına mı yaptırdın? Bilmiyorum hanımefendi ama memurlarımın sizin reklam gösterilerinizde kullanılmaktan

hoşlanmadıklarını biliyorum." Ona bakakaldım.

Arkamda bir itiş kakış var. Rodriguez ve Julie birbirleriyle fısıldaşarak mutfaktan çıktılar. Ağzımı kapatıyorum ve onları kapıya kadar geçiriyorum. "Siz. İkiniz. Dışarı. Tazminatlarınızı göndereceğim. İşsizliğin tadını çıkarın."

Julie bir elini platin buklelerinin arasından geçirir. "Hadi, Briar," diye yalvarır. "Bu sadece bir hataydı. Senin ürkütücü hayranlarından birinin bu gece içeri girmeye çalışacağını nereden bilebilirdim ki?"

Ona dik dik bakıyorum. Julie son sekiz yıldır benim halkla ilişkiler müdürüm. Tipik bir zengin Chelsea kızı: sarışın, her zaman makyajlı ve sürekli kürk manto giyiyor. Benim için çalıştığı süre boyunca, onu neredeyse elli kez kovuyordum, ama her nasılsa her zaman hayatıma geri dönmeyi başarıyor.

Görünüşe göre sessizliğimi cesaret verici buluyor ve elimi tutuyor. "Dinle, sana yeni bir güvenlik ekibi bulursam beni affedecek misin?" Rodriguez incinmiş görünüyor.

"Hayır,"

diyorum ona.

"Ama-"

"Bana *bu* güvenlik ekibini sen buldun," diyorum. "Sonra da benim güvenlik ekibimle *yattın.* Yani, hayır, yeni korumalarımı seçmene izin vermeyeceğim." Onu üzerimden silkeledim. "Kovuldun. Çık dışarı."

Surat asıyor. "Ama-"

Son kontrol kırıntılarım da koptu. "Tanrı aşkına, herkes evimden defolup gidecek!" diye bağırıyorum. Titriyorum. Polaroid elimden düşüyor.

ve halıya doğru kanat çırpıyor.

Birkaç saniye sessizlik oluyor, sonra ön kapı açılıyor ve herkes dışarı çıkmaya başlıyor. Sertçe yutkunuyorum, gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı yuvarlandığını hissediyorum. Onları uzaklaştırmak için bir elimi kaldırıyorum.

Ani bir ışık parlaması oldu. Kafamı kaldırıyorum ve kapıda bana bakan polisin telefonunu havaya kaldırıp çöküşümün güzel bir fotoğrafını çektiğini görüyorum. Bana yapmacık bir sırıtışla baktı. "'Preciate it, Briar Saint."

Elinden telefonu almak için bir adım öne çıkıyorum ama kapıyı arkasından çarparak kapatıyor.

Bir saniye kapıya bakıyorum, zor nefes alıyorum. Sonra tüm enerjim tükeniyor ve yere çöküp kollarımı dizlerime doluyorum. Polaroid dirseğimin yanında yerde yatıyor. Arkasındaki not bana bakıyor.

Yakında sonsuza dek yan yana uyuyacağız.

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Berbat durumdayım.

İKİNCİ BÖLÜM

MATT

Sandalyemde arkama yaslanıp önümdeki dosyaya bakıyorum. "Hayır. Hayatta olmaz. Kesinlikle olmaz. Bir daha asla ünlülerin davalarına bakmayacağım."

Patronumuz, Colette adında minyon sarışın bir kadın, bana ters ters bakıyor. "Kızla tanışmadın bile," diye işaret ediyor.

"Gerek yok," diyorum basitçe. "Bunu yapmayacağım."

Ortağım Kenta elindeki kahve fincanını masaya doğru itiyor. "Bunu iç ve şikayet etmeyi bırak," diye mırıldanıyor ve yeni bir fincan doldurmak için kafeteryaya uzanıyor. Yarı uykulu görünüyor, beyaz gömleği buruşmuş ve uzun, siyah saçları yüzüne dökülmüş. Ben izlerken gevşemiş saç tellerini topluyor ve düzgün bir at kuyruğu yapıyor. Kaba bir yorumumu geri alıyorum ve kahveyi elime alıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, kafeine gerçekten ihtiyacım var. Saat sabahın beşi ve Londra'daki *Angel Security* merkezinin geri kalanı sessiz ve boş. Hâlâ yatakta olmalıydım ama onun yerine dengesiz patronumuz hepimizi acil bir toplantı için çağırdı.

Devasa bir el omzumun üzerinden uzanıyor ve kahve fincanını dudaklarıma değmeden hemen önce kapıyor. Diğer ortağım Glen, devasa vücudunu diğer tarafımdaki sandalyeye yığıyor. Boyu 1.80, bacaklarını masanın altına zor sığdırıyor.

Colette ona ters ters bakar. "Geç kaldın."

"Evet," diye kabul ediyor, yavaşça bir yudum alıyor ve dudaklarını şapırdatıyor. "Öyleyim." İri boğumlu bir elini gür saçlarında gezdiriyor ve geriniyor. Büyük pencerelerden süzülen pembe şafak ışığı yüzüne vuruyor ve yanağını kesen ezik yara izini aydınlatıyor.

Colette iç çeker ve şirkete ait bir brifing dosyasını çıkarır: Angel Security logosunun altın kabartmalı olduğu siyah bir klasör. Dosyayı çevirerek açtı ve

A4 boyutunda bir fotoğraf. Arabadan inen bir kadının paparazzi çekimi. Glen yanımda kaskatı kesildi.

"Bu Briar Saint," diyor. "Yirmi sekiz yaşında. Eski çocuk yıldız, on üç yaşındayken şöhreti yakaladı ve *Hollywood House adlı* TV sitcomunda rol aldı. Şimdi gişe rekorları kıran filmlerde oynuyor."

Kenta öne doğru eğilip resmi inceliyor. "Tanıdık geliyor."

Başımı sallıyorum. Başını sallıyor. Onu daha önce gördüğüme yemin edebilirim ama nerede gördüğümü ç ı k a r a m ı y o r u m .

Yüzünü unutacağımdan kesinlikle şüpheliyim. Büyüleyici bir kadın. Bal rengi saçlar, yumuşak, sıkı bir vücut, bronzlaşmış bir ten. Fotoğrafta Cruella De Ville gibi buz gibi beyaz bir kürk elbise giymiş ve dudakları şok edici bir kırmızıya boyanmış. Bir manken gibi kameraya somurtuyor.

"Muhtemelen onu daha önce görmüşsünüzdür," diyor Colette. "Çok etkileyici bir IMDb sayfası var. Reklamlarda, müzik kliplerinde, TV şovlarında yer aldı. Ayrıca, yeni filminin afişleri tüm televizyon kanallarına asılmış durumda." Sayfayı çeviriyor ve bize yakın plan bir vesikalık fotoğraf gösteriyor. Yüksek elmacık kemiklerine ve mükemmel yontulmuş dudaklarına bakıyorum. Şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı gözlere sahip, parlak turkuaz rengi, uzun, dalgalı kirpiklerle çerçevelenmiş.

Resim muhtemelen sonradan değiştirilmiştir, diye kendime hatırlatıyorum. Gerçek hayatta bu kadar iyi göründüğünden şüpheliyim. Hiçbir insan yapamaz.

Glen fotoğrafı yaklaştırdı. "Kızın nesi var?" Yorgunluktan kalınlaşmış İskoç aksanıyla soruyor. "Biri onu rahatsız mı ediyor?"

Colette omuz silkiyor ve çantasından pudra kâğıdını çıkarıyor. "Bir saat önce halkla ilişkiler müdüründen bir telefon aldım, gelip müşterisini korumamız için yalvarıyordu. Acil bir durum olduğunu söyledi." Aynayı çevirerek açıyor ve rujunu kontrol ediyor.

Şafak vakti olmasına rağmen patronumuz makyajı ve tırnaklarıyla uyumlu uçuk pembe elbisesiyle mükemmel bir şekilde giyinmiş. Sadece ona bakarak, bu güzel, oyuncak bebek boyutundaki kadının hayatının yarısını Mozambik'te kara mayınlarını etkisiz hale getirerek geçirdiğini asla tahmin edemezsiniz.

"Ne tür bir acil durum?" Kenta, kız genişlemeyince dürtüyor.

Colette iç çekerek aynayı tekrar kapatır. "Söylemedi. Bunun 'gizli bilgi' olduğunu söyledi. Buluşmak istiyor, böylece size bir gizlilik sözleşmesi imzalatabilecek ve bunu size şahsen söyleyebilecek."

İnliyorum. *Ünlülerden nefret* ederim. Ne yani, onun özel bilgilerini basına satacağımızı mı düşünüyor? Biz bir *güvenlik* şirketiyiz, Tanrı aşkına.

Colette dudaklarını büzüyor. "Tahmin etmem gerekirse, Bayan Saint'in kendine bir düşman bulduğunu söyleyebilirim. Davranışları... tartışmalı."

Kaşlarımı çattım. "Bu ne anlama geliyor?"

Colette medya kesitleriyle dolu yeni bir sekmeye geçiyor. Manşetlere bakarken gözlerim açılıyor.

> *Briar Saint 'Emma' Oyuncu Kadrosundan Çekimlerin Ortasında Ayrıldı, Yönetmene 'Mutlak Bir C*nt' Dedi.*
>
> *Yıldız Oyuncu Briar Saint Bu Hevesli Hayranına 'F*ck Himself' Dedi.*
>
> *Kötü Kız: Eski Arkadaşı Briar Saint'i 'Reenkarne Regina George' Olarak Tanımladı*
>
> *Bratty Diva Briar Aziz Çağrıldı "Nankör. Kaba, ve Küçümseyici' Eski Yönetici Tarafından.*

İnanamayarak Colette'e bakıyorum. "*Onunla* çalışmamızı mı istiyorsun*?* Kabus gibi görünüyor."

"Regina George kim?" Glen soruyor. "Ünlü mü?"

Colette gözlerini devirir.

Birkaç basın kupürüne daha göz atıyorum ve Briar'ın kameraya kaşlarını çatarak baktığı fotoğraflara göz gezdiriyorum. Evet, güzel olabilir ama bu fotoğrafların çoğunda sanki kötü bir koku almış gibi kameraya dudak büküyor. Daha önce birinin bu kadar açık bir şekilde züppe gibi göründüğünü gördüğümü sanmıyorum.

Başka bir makaleye göz gezdiriyorum. "Hey, önceki güvenlik görevlisi hakkında bir tane var. Görünüşe göre, birkaç gün önce vardiyadayken tuvaleti kullandığı için onu kovmuş," diye okuyorum. "Vay canına. Kulağa hoş geliyor."

Colette bana düz bir bakış attı ve dosyayı geri çekti. "Matt, bunlar magazin çöplüğü. Dergiler kızdan para kazanabilsin diye uydurulmuş olma ihtimali çok yüksek."

Kenta, "Ve eğer güvenlik görevlisi *bir dedikodu gazetesine haber sattıysa,* zaten işinde çok kötüydü," diye belirtiyor.

Başımı salladım. "Umurumda değil. Sana söylemiştim. Başka bir ünlü için çalışmayacağım. Özellikle de şımarık bir çocuk gibi davranan bir ünlüyle."

Son ünlü konserimiz tam bir kabustu. Kız, bütün gününü uyuşturucu çekerek ve ellerini pantolonuma sokmaya çalışarak geçiren on yedi yaşında bir Instagram modeliydi. Sonunda onu rehabilitasyona bıraktığımızda, bir daha asla başka bir ünlü vakasına dokunmayacağıma yemin ettim.

Colette neden bununla vaktimizi harcıyor anlamıyorum. Glen, Kenta ve ben şirketteki en iyi eğitimli adamlarız. SAS'tan atıldığımızdan beri, beş yıldır burada çalışıyoruz. Geçen ay, fidye için kaçırılan bir İngiliz milyarderin kızını kurtardık. Ondan bir ay önce de bir mitingde vurulan bir Amerikan başkan adayını koruyorduk. Genç, şımarık ünlüler için çalışmıyoruz, aşırı hevesli paparazzileri geri itiyor ve alışveriş merkezlerinde alışveriş çantalarını taşıyoruz.

"Bence en azından bir kontrol etmeliyiz," diyor Kenta. "Adil olan bu."

"Ben de," diye araya giriyor Glen. "Tehlikede olan birini sırf itibarı yüzünden korumayı reddetmek çok boktan bir şey."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ama-"

"Hadi ama," diye gürler Glen. "Sadece bir ön görüşme. Kabul et, bana borçlusun." Bana çarpık bir sırıtış fırlattı. Yanağından aşağı doğru inen kalın yara izi geriliyor ve suçluluk duygusu bir yük kamyonu gibi içime çarpıyor. İstemeden de olsa gözlerim kollarına kayıyor, bileklerindeki yara izlerine bakıyorum. Birkaç santim kalınlığında, kabarık ve kırmızıydılar. On yıl önce emekli olmamıza rağmen, hiçbir zaman tam olarak iyileşmediler. Aylarca prangada kalmak bunu yapar.

Kenta diğer tarafıma kayıyor ve sırtında açıldığını bildiğim yara izlerini gözümün önüne getirmekten kendimi alamıyorum. Tırnaklarım tahtayı sertçe kavrıyor

anılar içime akarken masa.

"Matt. Matt." Glen elini omzuma vuruyor ve ben gözümü kırpıştırarak kendime geliyorum. Colette bana sempatik bir bakışla bir şişe su uzatana kadar ne kadar zor nefes aldığımı fark etmiyorum bile. Elimdeki şişeye bakıyorum.

"Öyle demek istemedim dostum," diyor Glen kabaca. "Demek istediğim, üst üste son üç iş için beni gece vardiyasına koydun. Değil..." Duraklıyor, kızarıklık boynuna tırmanıyor. "Olanlar için seni suçlamadığımı biliyorsun." Yüzüne belli belirsiz bir işaret yapıyor. "İkimiz de suçlamıyoruz."

Omuz silkiyorum ve gözlerimi ovuşturuyorum. Haklıydı. Ona ve Kenta'ya borçluyum. İkisine de bundan çok daha fazlasını borçluyum. Kızla tanışmak istiyorlarsa, onunla tanışırız.

"Peki," diye mırıldandım. "Ama gerçekten bir sorunu olsa iyi olur."

ÜÇLÜ GÖREV KORUMALARINI OKUMAYA BURADAN DEVAM EDİN!

AYRICA LILY GOLD TARAFINDAN

Üç İsveçli Dağ Adamı: Bir Aksiyon/Macera Romanı Üçlü

Görev Korumaları: Askeri Bir Aşk Romanı

Komşular İçin Dadı: Bir Sürpriz Bebek Romantizmi

Yararlarla Sahtekarlık: Arkadaştan Sevgiliye Bir Aşk Romanı

YAZAR HAKKINDA

Lily Gold, Londra, İngiltere'de yaşayan çağdaş bir aşk romanı yazarıdır. Alışılmadık ilişkilerin büyük bir destekçisi olan yazar, *aşkın daha iyi paylaşıldığına* inanıyor.

Karmaşık, güçlü kadınlar ve aşık oldukları güzel, koruyucu erkeklerden oluşan haremler hakkında hikayeler yazıyor. Yazmadığı zamanlarda genellikle kitap okuyor, yanlışlıkla saksı bitkilerini öldürüyor ya da eline geçirdiği evcil hayvanlarla oynuyor.

Onunla https://www.lilygoldauthor.com/ adresinden bağlantı kurabilirsiniz.

İçindekiler

Başlık Sayfası
Telif Hakkı
İçindekiler
1. Layla
2. Layla
3. Layla
4. Zack
5. Layla
6. Zack
7. Layla
8. Layla Transkript Twitter
9. Zack
10. Layla
11. Layla
12. Layla
13. Zack
14. Layla
15. Luke Transkript PictureGram
16. Layla
17. Josh
18. Layla
19. Josh
20. Josh
21. Layla
22. Layla
23. Layla
24. Zack
25. Zack Transkript Twitter

26. Layla
27. Luke
28. Luke
29. Luke
30. Layla
31. Luke
32. Layla
33. Layla
34. Layla
35. Zack
36. Zack
37. Layla
38. Luke
39. Layla
40. Layla
41. Layla Transkript Twitter
42. Layla
43. Layla Transkript Twitter
44. Josh
45. Layla
46. Layla
47. Layla
48. Layla
49. Layla
50. Layla
51. Josh
52. Josh
53. Layla
54. Layla
55. Layla
56. Zack
57. Layla
58. Josh

59. Josh
60. Luke
61. Layla
62. Layla
63. Luke
64. Luke
65. Luke
66. Luke
Twitter
67. Layla
68. Luke
69. Luke
70. Zack
71. Josh
72. Layla
73. Layla
74. Layla
75. Layla
76. Layla
77. Layla
78. Josh
79. Layla
80. Layla
81. Layla
82. Layla
Transkrip
t Epilog
Üçlü Görev Korumaları Önizleme
İkinci Bölüm
Ayrıca Lily Gold
Yazar Hakkında